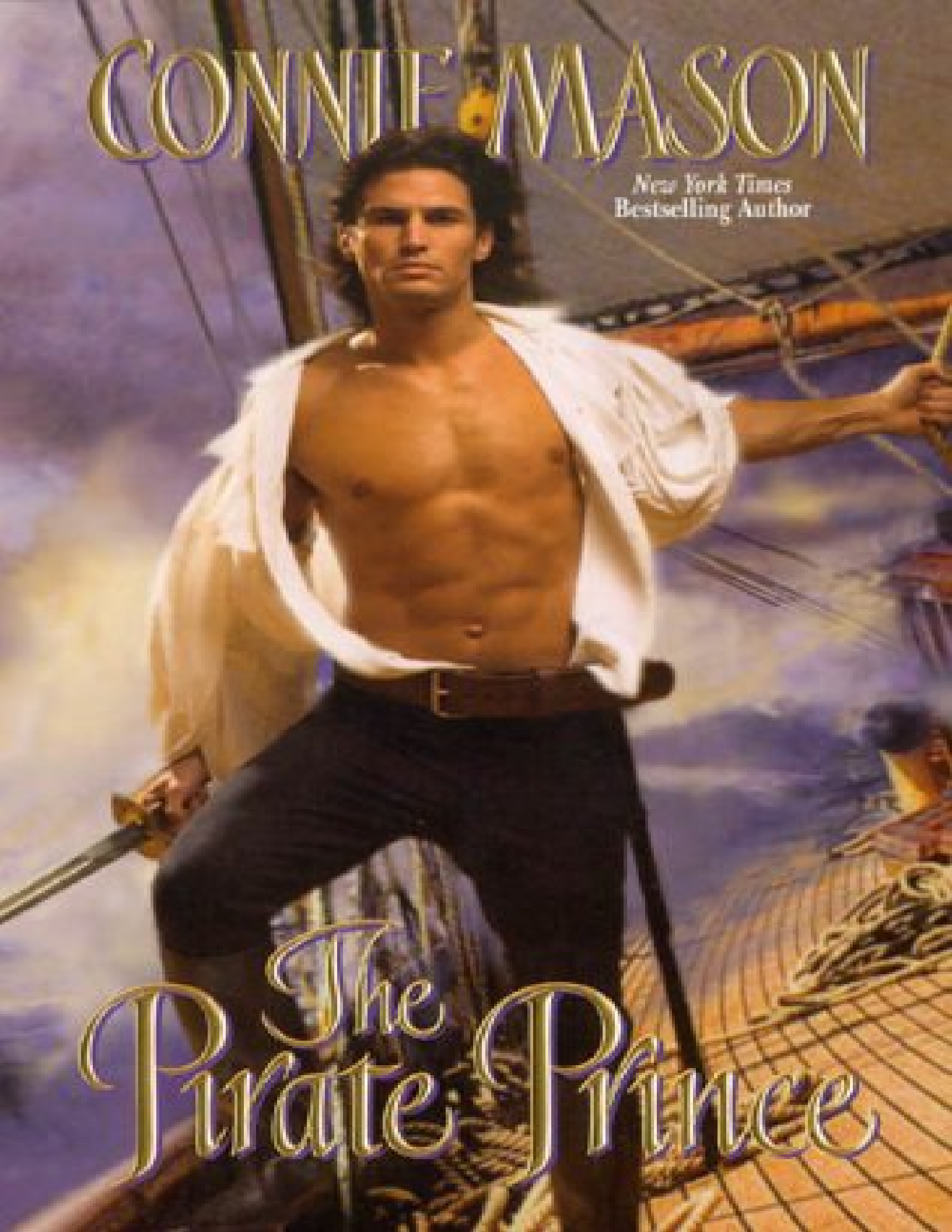
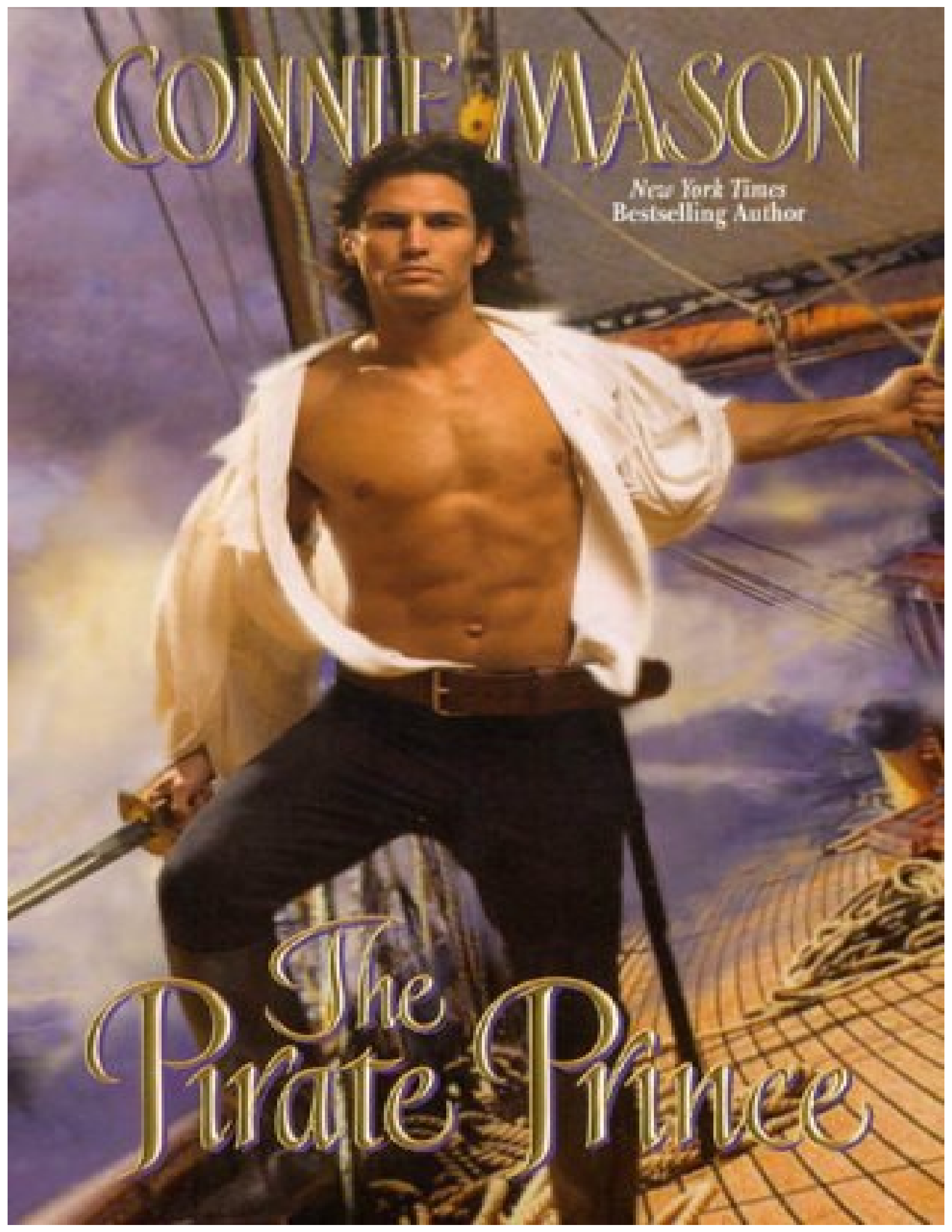

The background of the cover is a painting of a man with dark, wavy hair, shirtless and wearing a white shirt draped over his shoulders, standing on the deck of a ship. He is holding a sword in his right hand and a rope in his left. The ship's rigging and sails are visible in the background, set against a dramatic, cloudy sky. The overall tone is adventurous and romantic.

CONNIE MASON

New York Times
Bestselling Author

The Pirate Prince

The background of the cover is a painting of a man on a ship's deck. The man is shirtless, muscular, and has dark, wavy hair. He is wearing a white shirt that is open at the collar and dark trousers with a brown belt. He is holding a sword in his right hand and a rope in his left. The ship's rigging and sails are visible in the background, and the sky is a mix of purple and blue.

CONNIE MASON

New York Times
Bestselling Author

The Pirate Prince

Hoàng tử hải tặc

Gaelen Foley

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[Giới thiệu:](#)

[CHAPTER 1](#)

[CHAPTER 2](#)

[CHAPTER 3](#)

[CHAPTER 4](#)

[CHAPTER 5](#)

[CHAPTER 6](#)

[CHAPTER 7](#)

[CHAPTER 8](#)

[CHAPTER 9](#)

[CHAPTER 10](#)

[CHAPTER 11](#)

[CHAPTER 12](#)

[CHAPTER 13](#)

[CHAPTER 14](#)

[CHAPTER 15](#)

[CHAPTER 16](#)

[CHAPTER 17](#)

[CHAPTER 18](#)

[CHAPTER 19](#)

[CHAPTER 20](#)

[CHAPTER 21](#)

[CHAPTER 22](#)

[CHAPTER 23](#)

Giới thiệu:

The Pirate Prince là cuốn 1 của Ascencion trilogy (The Pirate Prince, Princess, Prince Charming), nhưng nội dung của các truyện thì riêng biệt.

Bối cảnh truyện xảy ra trên đảo quốc Ascencion (hư cấu) ngoài khơi bờ biển Genoa nước Ý.

Hoàng tử Lazar di Fiore của đảo quốc Ascencion, năm 13 tuổi đã trốn thoát một cách thần kỳ cuộc thảm sát toàn gia thật tàn khốc bằng cách nhảy từ vách núi xuống biển. 15 năm sau, Lazar giờ đã trở thành thuyền trưởng của một tàu hải tặc trở về Ascencion đòi nợ máu với kẻ thù của cha mình là Ottavio Monteverdi, nhà thống trị của đảo quốc hiện thời và toàn giòng tộc Monteverdi. Nhưng khi Allegra, ái nữ của thống đốc, van xin Lazar chừa mạng cho gia đình mình và đổi lại hiến thân cho chàng, thì Lazar động lòng bỏ đi đem theo Allegra như tù nhân...

Truyện này thuộc loại dark romance, actually vừa đen vừa đỏ. 18+

CHAPTER 1

*Not all the water in the rough, rude sea
Can wash the balm off from an anointed king.*
-SHAKESPEARE

Tháng 5, 1785

Nước biển vắng đầy mặt, mặn chát, chàng chớp mắt thật mạnh để hất đi những giọt nước muối rất đến nhói người, rồi lại gồng người mãi miết chèo đi. Chung quanh chàng, sóng cuộn lên bờ xuống rồi lại vỡ tan thành những cụm bọt màu bạc, hất vào mình mấy chàng ướt sũng như cổ quăng chiếc thuyền vào những gộp đá nhọn như răng cá mập che chắn cho hang. Vai và tay mỏi rã rời vì gắng sức quá độ, nhưng chàng vẫn cật lực giữ vững thuyền cho đến lúc cuối cùng ráng hết sức thét lên hung hãn, chàng len lỏi qua những vách đá cao sừng sững, lởm chởm. Khi xuôi qua bên dưới vòm đá thấp, chàng hụp đầu xuống tránh trong lúc thuyền lướt nhẹ vào miệng hang.

Trong khi ấy, tụ hợp phía sau chàng là bảy chiếc tàu đang bỏ neo đợi trong vịnh biển lấp loáng ánh trăng.

Khi vào hẻm bên dưới vòm đá hoa cương đen như mực, chàng đưa mu bàn tay lên gạt mồ hôi nhễ nhại trên lông mày, chậm rãi lấy hơi. Rồi đốt đuốc, bởi vì giờ này không một ai lưu ý đến việc xâm nhập của chàng ngoài lũ dơi treo lủng lẳng đang rít lên chói chói và vỗ cánh chấp chới trên đầu. Sau cùng chàng cho thuyền cập vào bờ và nhảy xuống nền đất cứng.

Đã mười lăm năm.

Đã mười lăm năm kể từ lần cuối cùng hoàng tử di Fiore đặt chân lên Ascencion.

Gần như là nửa đời chàng, chàng dăm chiêu, hay nói đúng hơn trong đời sống tối tăm như địa ngục này thì làm gì có sự sống.

Chàng nhìn dăm dăm xuống bãi cát mềm, lấp lánh dưới bên dưới đôi ủng đen đã mòn, rồi quỳ một chân xuống đưa bàn tay rám nắng chai sần vốc một nắm cát đầy. Nét mặt trở nên cay đắng, xa xăm, chàng duỗi tay cho cát trôi tuột qua kẽ ngón cũng giống như mọi thứ từng thuộc về chàng đã trôi đi dễ dàng như thế.

Tương lai của chàng.

Gia đình chàng.

Và, với tâm hồn như bình minh vừa ló dạng của chàng.

Cát rơi rì rào xuống đất cho đến khi chỉ còn mỗi hòn đá nhỏ trơ cứng trong lòng bàn tay.

Nhưng viên đá này chàng cũng buông rơi nốt.

Chàng không hề muốn bất cứ điều gì.

Chàng ngồi dậy, xốc lại chiếc quai buộc kiếm trên vai cho ngay ngắn. Đến bây giờ nền da ướt đã cọ xát trên ngực chàng cả giờ rồi, gây bứt rứt khó chịu trên vùng da nơi áo gilet hở ra. Chàng hớp thêm một ngụm rượu rum từ chiếc chai đẹp bằng bạc đeo trên sợi dây da dê mềm buộc bên trong áo gilet, rượu như thiêu đốt trong bụng khiến chàng nhói cả người, rồi chàng lại cất chai đi.

Giờ cao chiếc đuốc, chàng nhìn quanh hang đến khi nhận ra lối vào đường hầm bí mật dưới lòng đất. Những đoạn đường bí mật này được đục trong núi hàng mấy thế kỷ trước đây dành riêng cho gia tộc chàng. Nghĩ cũng lạ cho đến bây giờ chàng lại là người cuối cùng sống còn biết được các đường ngầm này còn tồn tại, chàng trầm ngâm, chứ chúng đâu chỉ là một truyền thuyết nào khác của hoàng gia Fiori.

Khi đến bên miệng hầm đục sơ sài dẫn vào thông đạo, chàng thận trọng huơ đuốc tới trước chăm chú nhìn vào khe hở đen ngòm. Đúng là cái tính lo sợ chết tiệt của người từng quen với sông dài biển rộng.

“Ặc, cứ bước tới trước, đồ chết nhát,” chàng lớn tiếng cầu nhàu chỉ để xua đi bầu không khí im lặng nặng nề.

Thế rồi chàng buộc mình xông vào hang.

Những vách tường đen của bí đạo lấp lánh với những dòng nước và bùn chảy lăn tăn phản chiếu bởi ánh đuốc. Những cái bóng do ánh lửa hắt lên làm thành các hình thù kỳ quái uốn éo ngang qua những hòn đá to bằng nắm tay gồ ghề sắc cạnh. Bên ngoài vùng sáng do ánh đuốc tỏa ra, tất cả đều tối đen, nhưng chàng biết ở đâu đó bên trên mặt đất kẻ thù của chàng đang mở dạ vũ tự chúc tụng suy tôn hắn.

Lazar hầu như đợi không nổi để phá hoại buổi tiệc. Chẳng bao lâu nữa đường hầm sẽ đưa chàng đến bên trong những bức tường thành kín như bụng của thành phố, ngay bên dưới những nỗ lực vô cùng thận trọng nhằm bảo đảm an ninh của Monteverdi.

Sau nửa tiếng hì hục leo lên lối đi dốc đứng, bí đạo chia làm hai nhánh, nhánh bên trái lại dần xuống trong lúc nhánh phải vẫn hướng lên trên cho đến khi tiến đến hầm rượu của Belfort, tòa lâu đài đồ nát trên đỉnh núi.

Chàng ao ước được nhìn lại chốn xưa, nhưng hoàn toàn không có thời gian biểu lộ cảm xúc. Không do dự một giây nào, chàng rẽ vào lối đi bên trái.

Mãi miết đi mãi, đến sau cùng gò má chàng đã bắt đầu tiếp xúc với những lượn gió mát rượi trong lành, và con dốc đen hun hút trước mặt đã trở thành một dải xanh đen lấm tấm kim cương. Ngọn đuốc kêu đánh sèu khi chàng dụi vào một hồ nước nhỏ có tự thuở nào chứa nước

rỉ qua những vách thành nứt nẻ. Trong bóng tối, chàng lén trườn lên lối ra hẹp của thông đạo.

Đám dây leo đầy gai nhọn và cỏ dại chằng chịt đã làm thành lớp bụi lùm ghê rợn che kín lối ra phía bên ngoài. Tim chàng bắt đầu đập thành thịch trong lúc len lỏi ra khỏi những bụi mâm xôi cổ không lưu lại những khe hở có thể nhận ra, đến sau cùng chàng bước vào đồng trống. Luồn con dao quắm Moorish vào dây thắt lưng, chàng di chuyển chậm rãi, lòng ứ đầy với cảm giác như là kỳ diệu lúc chàng nhô ra khỏi đám bụi rậm. Không hề hay biết là mình đang nín thở, chàng chăm chú nhìn quanh.

Ôi quê hương.

Ánh trăng phết lên vạn vật một làn bạc mỏng. Giăng mắc trên những cánh đồng đắp cao, các vườn trồng olive, những giàn nho, rặng cam trên ngọn đồi kế bên. Những áng hương vừa nồng nồng vừa thanh khiết uốn lượn theo làn gió đêm hiu hiu thoảng đến bên chàng. Và nơi đây, sau lưng chàng vách thành La Mã thâm nghiêm cổ xưa vẫn đứng sừng sững, các khối đá khổng lồ cổ kính rêu phong vẫn kiên gan bảo vệ trái tim của kinh đô như từ ngàn năm qua. Xuyên qua những kẽ đá dĩ vãng vẫn thở dài luyến tiếc.

Chúng ta là nền móng của đất nước, con trai à, chúng ta, gia tộc Fiore. Đừng bao giờ quên...

Chàng ngập ngừng tiến vài bước tới trước, xung quanh chàng thiên nhiên đang nổi lên bản giao hưởng muôn thuở – từ những cánh đồng, tiếng dế tiếng ếch kêu, hòa với tiếng rì rào của sóng vỗ vào bờ ngoài xa. Mãi mãi vẫn như thế.

Tim chàng quặn thắt, trong thoáng chốc chàng nhắm mắt lại đầu ngả ra sau hồi tưởng thật rõ ràng tất cả mọi sự việc mà chàng không thể nào chịu đựng đối mặt lần nữa.

Làn gió nhẹ mát rượi lan tỏa khắp khung cảnh, lay động những phiến lá trên các giàn nho cho đến toàn thể vườn cây ăn quả, những rặng cam, đồng cỏ, và thì thào với chàng như giọng nói của những bóng ma yêu mến đang lướt ra khỏi mộ phần đến chào hỏi chàng, các vị vua chúa hoàng hậu của những triều đại đã qua. Họ đã trỗi dậy, bay phất phơ trên những tháp nhọn bên trên chàng, thúc giục chàng bằng những lời thì thào hư ảo, *báo thù cho chúng tôi.*

Vâng. Chàng mở mắt ra, người bùng bùng với nỗi đau căm nín đã hoán chuyển thành cơn cuồng nộ.

Chỉ có mỗi một tên đàn ông phải nhận lấy trách nhiệm cướp đi mạng sống lẽ ra thuộc về chàng. Món nợ đó phải được thanh toán, nhân danh Chúa, và đó là nguyên do duy nhất khiến chàng đến đây. Ngoài việc đó chàng không còn công việc nào khác ở nơi này. Ngài thống đốc đã lo liệu mọi sự việc cả rồi. Nhưng bây giờ *ngài ấy* sẽ phải trả hết nợ nần.

Phải, truyền thuyết đã từng nhắc đến không phải trên vùng Sicily, hay gần Corsica nhưng chính trên hòn đảo này truyền thống cổ xưa của *la vendetta* (nợ máu phải trả bằng máu) đã được sản sinh. Rồi Monteverdi sẽ sớm nhận biết được điều đó thôi.

Chờ đợi, sách hoạch thời cơ trong suốt mười lăm năm dài đằng đẵng đã đến lúc kết thúc. Vào rạng đông chàng sẽ tóm lấy kẻ thù chia cho hắn cái phần hắn xứng đáng nhận lĩnh. Chàng sẽ lột da hắn, lấy mạng hắn, sẽ tàn phá thành phố của hắn.

Nhưng giây phút dọa đầy thấm thía nhất phải xảy đến đầu tiên.

Kẻ bội phản phải chịu thống khổ như chàng từng đau khổ. Lý lẽ công bằng phải trả bằng máu này chàng từng khao khát, từ lâu lắm rồi, chỉ hoàn thành khi Monteverdi bị xiềng xích đứng bên cạnh nhìn chàng ra tay tước đi mạng sống sinh vật hắn thương yêu nhất trên đời – cô con gái trẻ trung ngây thơ của hắn.

Khi thù đã trả, Lazar sẽ dong thuyền đi và không bao giờ để mắt đến kinh đô của chàng nữa.

Cho dù điều này sẽ hủy sạch mảnh lòng duy nhất còn lại của chàng.

-o0o-

Tay chấp sau lưng, và phải triệu tập hết tất cả ý chí để gắn chặt nụ cười ân cần, lịch sự trên mặt, Allegra Monteverdi đứng trong phòng khiêu vũ với một số khách khứa lòng phân vân tự hỏi không biết có người nào nhận ra vị hôn phu của nàng đang dần trở nên say sưa hay không.

Nhân vật cánh tay phải của thống đốc mà lại chèn quá độ hay ngoài ra có bất cứ thói hư tật xấu nào thì quả thật hiếm thấy. Nàng chỉ mừng rằng chàng không quá ồn lớn tiếng hay suốt mướt cho lắm – nhưng rồi, tử tước Domenic Clemente chả có khả năng làm nổi chuyện gì tồi tệ hơn là tỏ ra lịch lãm, phong nhã không chê vào đâu được.

Chắc chắn là vừa cãi cọ với nhân tình rồi, nàng thầm nghĩ và đưa mắt nhìn chàng một cách ngờ vực trong lúc chàng đứng trò chuyện với các quý cô và lại uống cạn cốc rượu.

Lòng thầm ngưỡng mộ một cách khách quan nàng lưu ý đến mái tóc vàng nhạt rắc phấn lưa thưa tết bím tươm tất của chàng đang lấp lánh dưới chùm đèn pha lê.

Rượu đang gây ra những hiệu quả thú vị đối với chàng rồi. *In vino veritas* - rượu vào lời ra, người xưa từng nói như thế, và nàng cảm thấy hiếu kỳ muốn bắt thóp được con người thực sự tử tước đang dấu kín dưới bề ngoài bóng bẩy, bởi lẽ hôn lễ của họ chỉ còn vài tháng nữa nhưng nàng không tài nào thoát ra được cảm giác rằng mình vẫn chưa hiểu được chàng.

Rồi cứ thế nàng ngấm ngấm nghiên cứu người đàn ông sẽ cùng với mình sinh con đẻ cái.

Khi Domenic lưu ý tia nhìn của nàng, chàng cáo lỗi các cô các bà và bước qua bên kia phòng đến bên nàng, miệng nở nụ cười lãnh đạm.

Thay vì khiến chàng trở nên ủy mị, rượu đã bộc lộ phần nào chân tướng của chàng, Allegra thầm nhận xét. Miệng thì trễ xuống, méo xệch, sưng xỉa. Các đường nét quý phái, quả quyết giờ đành lại, và đôi mắt màu lục lấp loáng như thanh kiếm có màu ngọc lục bảo.

Khi bước đến bên nàng, chàng đảo tia mắt xét đoán khắp người nàng, và cúi đầu hôn cổ Allegra.

“Chào tiểu thư xinh đẹp.” Chàng mỉm cười khi thấy nàng đỏ mặt, và vuốt nhẹ cánh tay trần của nàng bằng khớp xương tay. Làn ren Mechlin trên tay áo chàng cọ nhẹ trên da nàng nhột nhột.

“Nào, tiểu thư. Em còn nợ anh một điệu vũ đấy,” chàng thì thầm, nhưng ngay lúc đó câu chuyện của khách khứa đã lôi cuốn sự chú ý của nàng.

“Tôi nói là bọn chó điên đó,” một quý ông khả kính tuyên bố, giọng ông ta còn lớn hơn cả tiếng nhạc. “Cái lũ chống đối đó! Cứ mang tội nó ra treo cổ hết đi, nếu chỉ có cách đó mới làm tội nó thức tỉnh.”

“Treo cổ họ sao?” nàng thốt lên, quay qua vị khách đó.

“Đối với lũ giai cấp hạ tiện đó thì có trở ngại gì đây?” vợ ông ta than phiền, khuôn mặt nhột nhột hẳn lên nét cau kỉnh trong khi kim cương trĩu nặng trên cổ và tai bà ta. “Luôn luôn có chuyện than phiền. Lại rất bạo động, giận dữ! Chúng không thấy là nếu không quá lười biếng thì chúng đã có tất cả mọi thứ rồi sao?”

“Lười biếng?” nàng hỏi vặn.

“Lại nữa rồi.” Domenic thở dài. Bên cạnh nàng, vị hôn phu cúi đầu đưa một tay lên che mắt.

“Hoàn toàn đúng như thế, tiểu thư thân mến,” người đàn ông già ráng sức chỉ dẫn cho nàng. “Như tôi luôn luôn nói, họ chỉ cần nai lưng ra làm việc và chấm dứt ngay việc than trách mọi người khác về những trở ngại của riêng họ là được.”

“Vậy đợt thuế chót thì thế nào?” nàng đáp lại. “Họ không có đủ bánh mì để dứt cho mấy đứa con nữa là.”

“Cái gì, thuế à? Ôi trời!” người phụ nữ phục phịch thốt lên, chăm chú nhìn nàng qua gọng kính một tròng nét mặt bà ta vừa bối rối vừa cảnh giác sợ hãi.

“Cô biết không, có tin đồn là nông dân đang nổi dậy đấy,” một quý bà khác bảo họ bằng giọng quả quyết.

Allegra hít hơi toan giải thích.

“Em yêu, làm ơn đừng mà,” Domenic lẩm bẩm. “Anh quá mệt mỏi vì cứ phải vuốt giận thiên hạ cả đêm rồi.”

“Chúng sẽ giết sạch mình nếu mình không canh chừng bọn chúng.” Ông già gật gù ra điều nghiêm trang. “Giống như canh chừng lũ chó điên.”

“Thôi đi, không cần để ý đến bọn họ.” Allegra vui vẻ nói. “Họ tức giận chỉ vì đói khát thôi. Các vị dùng chút bánh nhé? Bánh hạnh nhân? Hay chocolate?” Mắt lóe sáng vì giận nàng ra hiệu cho gia nhân mang thức ăn đến, rồi đứng quan sát đám khách ăn uống như một lũ phàm ăn trong bộ trang phục đắt tiền.

Đầu đội tóc giả rắc phấn chải búi cầu kỳ người thì mặc hàng gấm dệt nổi, các vị khách của cha nàng đang gật gù bên các khay bạc đựng hoa quả bánh mứt trình bày trang nhã trên tay gia nhân rồi bắt đầu ngấu nghiến bánh trái khiến đường rơi lả tả xuống ngay mũi giày satin sang trọng của họ.

Domenic cúi xuống nhìn nàng với vẻ mặt chịu đựng đã lâu. “Em à,” chàng lên tiếng, “chuyện thật như vậy à.”

“Ồ, đúng đấy,” nàng chua chát đáp lại. Những nhân vật cố cựu của thể chế già cỗi này không còn thay đổi gì được nữa, đầu óc họ mù mẫm dưới mớ tóc giả trắng toát, lòng dạ thì cần cỗi khô héo như quả mận khô. Tinh thần của thời đại là luân chuyển thay đổi – là tuổi trẻ gan dạ – là những ý tưởng mới mẻ sáng lạn! Loại người kia rồi sẽ bị quét sạch như bụi bặm rác rưởi.

“Còn khiêu vũ thì sao?”

Nàng không còn cách nào khác ngoài việc cười với chàng. “Anh đang đánh lạc hướng em để em khỏi nói ra những điều em nghĩ.”

Chàng khẽ cười gượng như để trả lời nàng và nghiêng đầu thì thầm vào tai nàng. “Không đâu, anh chỉ muốn chạm vào người em thôi.”

Ôi chao. Nhất định là đã gây lộn với nhân tình rồi. “À em hiểu rồi,” nàng nói một cách xã giao.

Trong lúc ấy nàng để ý thấy vị công tước phu nhân đầy đà đang thì thầm với người phụ nữ kế bên. Cả hai người đàn bà dỗi tía nhìn chòng chọc về hướng nàng, mắt họ dán lên chiếc thắt lưng to bản hai màu lục và đen nàng đang mang với bộ áo kiểu chiết eo cao bằng lụa trắng thướt tha.

Nếu như họ không lĩnh hội được chiếc áo kiểu cách thôn dã phồng theo ý tưởng dân chủ, vậy thì nàng cho rằng chiếc thắt lưng màu lục và đen tuyệt đối đã khiến cho họ bối rối.

Nàng ngẩng đầu, không muốn tỏ ra nhút nhát. Có lẽ không một ai trong phòng này thèm đếm xỉa tới nông dân bị chết đói hay không bên ngoài tường thành cung điện, nhưng nàng quan tâm, và nếu tiếng nói duy nhất nàng được phép để tỏ ý phản kháng là mang màu cờ của cựu thể chế Ascencion, thì nàng nhất định sẽ làm và làm một cách hãnh diện.

Nàng từng hấp thụ tư tưởng dân chủ này từ phòng khách trí thức lãng mạn của các vị chủ nhân mà cô Isabelle đã giới thiệu với nàng ở Paris. Họ mang khăn thắt lưng đỏ-trắng-xanh để bày tỏ lòng đồng tình với những thuộc địa Mỹ châu trong cuộc chiến với Anh quốc. Vào lần

viếng thăm bên đó sáu tháng trước, Allegra đã cải biến biện pháp thực hành để phù hợp với tình thế của Ascencion, nhưng nàng nhận thấy ở đây, phụ nữ với các quan điểm chính trị sẽ không được tán thành, đặc biệt khi những quan điểm này đi ngược lại với chính phủ đương quyền đã có cơ ngơi củng cố.

Chính phủ của cha nàng.

“Thống đốc!” có ai đấy kêu lên một cách hồ hởi ngay khi nhân vật là tâm điểm đang thông thả tiến vào giữa đám đông.

Trong lúc cha nàng được chào đón bởi cả một dàn hợp xướng đồng thanh hoan hô reo hò, Allegra trở nên căng thẳng vì biết ba mình sẽ bất bình nếu ông lưu ý đến chiếc thắt lưng lục-đen của mình.

Nhưng với ý nghĩ kế tiếp, nàng tự nhủ, tại sao phải lo lắng chứ? Ba có bao giờ lưu tâm đến bất kỳ điều gì nàng từng làm đâu.

“*Kính chào, thống đốc! Xin chúc mừng ngài thêm mười lăm năm nữa,*” khách khứa nâng ly về phía ông ta lặp đi lặp lại lời chúc tụng một cách máy móc.

Thống đốc Ottavio Monteverdi là người đàn ông ngoài ngũ tuần, mắt nâu, dáng người tầm tầm, hầy còn khá sung sức ngoại trừ vùng bụng trông cũng đáng kể. Dù thái độ lúc nào cũng hơi căng thẳng, ông vẫn đối xử với khách khứa một cách hoà nhã do kinh nghiệm dày dặn của hàng chục năm trên chính trường.

Ông cúi chào cảm ơn toàn thể mọi người với kiểu cách thận trọng, rồi gật đầu với nàng và ngược lên nhìn Domenic.

“Xin chúc mừng ngài.” Domenic bắt tay cha vợ tương lai, nhờ người này mà chàng được ban hội đồng của chính phủ o bế để thay ông trở thành thống đốc của Ascencion trong tương lai.

“Cảm ơn con trai.”

“Ba vui không hở ba?” nàng hỏi ba mình, và trùu mền sờ vai ông.

Thân hình ông sững lại ngay tức thì. Hụt hẫng, nàng ngượng ngịu hạ tay xuống.

Tại căn nhà thanh lịch, ấm cúng của cô Isabelle, nơi nàng từng được nuôi dạy trong suốt chín năm qua kể từ khi mẹ nàng mất, mọi người đều bày tỏ tình thân ái gia đình đầm ấm, còn ở đây nàng vẫn còn cố học hỏi nhưng sự thể hiện yêu thương chỉ làm ba nàng khó chịu.

À, sao người đàn ông xa lạ tóc bạc, thần thái âu lo này khiến nàng đau khổ quá, nàng buồn bã trầm nghĩ. Người đàn ông thật tỉ mỉ, ngăn nắp được nối kết bằng mớ kiến thức hời hợt chỉ quan tâm đến mọi thứ lĩnh lĩnh trên bàn viết có nằm ngay ngắn đúng chỗ hay không. Sau tâm trạng vui mừng hớn hở được chung sống dưới một mái nhà với người thân duy nhất của nàng, Allegra thấy ba muốn giữ khoảng cách với mình. Nàng cho rằng vì nàng gọi cho ba nhớ đến quá

nhiều hình ảnh mẹ mình. Nàng biết ba đau khổ, dù ông chưa bao giờ nói ra.

Bằng cách nào đi nữa nàng cũng phải đến với ba. Và đó là lý do nàng đã làm đủ mọi cách trong cương vị nữ chủ nhân để làm cho ngày kỷ niệm của ông trở nên mỹ mãn.

Ông trao cho nàng nụ cười cứng nhắc, nhưng lúc ánh mắt của ông dừng lại trên khăn thắt lưng của nàng, người ông như đông cứng mặt tái nhợt.

Còn Allegra thì mặt mày đỏ bừng nhưng nàng không muốn đưa ra lời biện hộ nào. Trong lúc đó Domenic rút lui bỏ mặc nàng tự chèo chống lần này.

Ba nàng chụp lấy tay nàng ngay tức thì và xoay nàng sang một bên. “Về phòng tháo ngay cái này ra,” ông rít lên khe khẽ. “Đồ chết tiệt, Allegra, ba đã bảo con đốt đi rồi mà! Nếu con không là con của ba thì ba đã tống con vào tù vì tội nổi loạn rồi.”

“Tống giam sao ba?” nàng thốt lên sững sốt.

“Con có biết lý lẽ không hả? Cái trò phản kháng nhỏ mọn của con là một cái tát vào mặt toàn thể hội đồng và ba đấy!”

“Con không có ý lăng mạ gì cả,” nàng kinh ngạc lên tiếng trước cơn giận đang ngút cao của ông. “Con chỉ muốn bày tỏ quan điểm của mình thôi – con vẫn có quyền có ý kiến chứ, phải không? Hay là ba đã ra luật cấm luôn điều đó?” nàng ước chi mình đừng buột miệng nói như thế.

Đôi mắt nâu của ông thu lại. “Con có muốn ba đuổi con về lại Paris không?”

“Không, thưa ngài,” nàng nói một cách cứng cỏi và liếc xuống. “Ascencion là quê hương của con. Con thuộc về nơi này.”

Nắm tay của ông lơ lửng. “Vậy hãy nhớ rằng ngày nào con ở trong nhà của ba con phải nghe theo phép tắc của ba, khi con ở trên đất Ascencion con phải tuân thủ luật lệ của Genoa. Những việc làm từ thiện và công ích thì được, nhưng ba cảnh cáo con, vừa rồi con đã suýt có biểu hiện thường dân công khai chống đối, và ba đã hết kiên nhẫn với mấy cái trò đó rồi. Nào, đi thay cái đó ra rồi *đốt đi!*”

Nói xong, ông bỏ đi, thái độ lại hoàn toàn biến đổi thành vị chủ nhà hoà hoãn. Allegra chỉ còn biết ngẩn người ra đứng đấy.

Tống giam tôi? Nàng nghĩ ngợi, quan sát ba nàng đang trao đổi những lời xã giao lấy lòng thường lệ với quan khách. *Ba không bao giờ bỏ tù mình cả – chắc chắn như vậy!*

Domenic liếc xuống dương dương tự đắc như ngầm nói. Đấy anh đã bảo em rồi.

Nàng cau mày quay đi. “Tôi sẽ về phòng. Tôi phải thay *khăn lưng*,” nàng giận dữ lăm lăm bấm một cách châm biếm. Nàng nhất định sẽ không đốt đi màu cờ hoàng gia của giòng tộc Fiori.

“Allegra.” Domenic nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng.

Nàng ngược lên thấy chàng đang nhìn mình, ánh mắt chăm chú quá sắc bén đến độ lạ lùng, đôi mắt màu lục như màu rừng cây ẩm hơi nước sau trận mưa nặng hạt mùa hè trông thật áp đảo.

“Ba em nói đúng, em biết chứ. Có lẽ ông ấy không thưởng thức trí tuệ và tính khí của em như anh, nhưng anh hoàn toàn đồng ý ông rằng nhiệt tình tuổi trẻ của em thì... à, hay mình nên nói là bị làm đường lạc lối. Hãy loại bỏ những tư tưởng đó ra khỏi đầu óc em đi, bởi vì sau này anh cũng không dung thứ đâu.”

Nàng quắc mắt nhìn chàng, lời đốp chát chua cay đã chực trào ra trên môi, nhưng nàng cố hết sức dằn xuống. Nếu nàng thành tâm muốn phục vụ tổ quốc mình, nàng cần phải thành hôn cùng Domenic. Nàng có thể nhẫn nhịn chịu đựng nhân tình của chàng, cái cách trịch thượng tron mượt, thái độ xem thường việc làm của nàng được ngụy trang như lời bông đùa vô hại của chàng. Thay vì đốp chát nàng ép mình nở nụ cười ngoan ngoãn chờ đợi cơ hội. Nàng hứa với mình sẽ dạy cho chàng biết thế nào là lễ độ khi họ kết hôn.

“Vậy thì cứ theo ý anh, thưa ngài tử tước.”

Đôi mắt màu lục của chàng lóe lên vẻ hài lòng.

“Lên lầu đi, cô dâu xinh đẹp của tôi,” chàng thì thầm và lại vuốt ve cánh tay nàng dù ba hãy còn đứng ngay đó. Nàng đỏ mặt, liếc vội xem ba nàng có lưu ý hay không, rồi lại ngược lên nhìn Domenic một cách ngờ vực.

Chàng đã say thật rồi, nàng thầm nghĩ khi để ý đến chiếc ly đã cạn trong tay chàng.

“Đi đi,” chàng nhẹ nhàng giục nàng. Môi chàng thoáng nụ cười như con thú đang săn mồi trong lúc chàng hất đầu về phía cửa.

Nàng cau mày rồi xoay người bỏ đi, lòng lẫn lộn với cảm giác e dè, bối rối, và hãy còn lo âu trước thái độ kiêu căng của chàng. *Nhiệt tình tuổi trẻ làm đường lạc lối*, nàng thầm nhái lại giọng điệu trịch thượng của chàng trong đầu.

Allegra dừng lại để xem chũm phòng hòa nhạc trong góc. Hiện thời nhạc công đang nghỉ giải lao vào chỉnh lại nhạc cụ. Nàng khen tài nghệ trình diễn của họ và vui vẻ nhắc họ ăn chút gì trước khi tiệc kết thúc.

Vào đến hành lang, nàng thở dài nhẹ nhõm khi cảm thấy gió mát thoáng nhẹ dọc trên sàn đá cẩm thạch. Thay vì đi thẳng lên phòng, nàng lại xuôi xuống hành lang mờ tối của gia nhân dẫn đến căn bếp. Các bếp lò đã nguội, nhưng mùi vị quen thuộc của tỏi nướng trong dầu olive hãy còn vương trong không khí.

Nàng đã nhắc người gia nhân một đờ gói ghém thức ăn còn dư trong buổi tiệc cho nhà hưu

trí và viện mồ côi mà nàng thường thăm viếng, rồi ra lệnh mang một phần xuống nhà giam dù biết ba mình sẽ nổi giận khi phát hiện ra.

Xong việc, nàng toan rời khỏi, nhưng có điều gì đấy khiến nàng dừng lại. Nàng bước qua bên phía khung cửa rộng chỗ tải hàng hóa vào, cánh cửa được chặn bằng mấy viên gạch lò sưởi giữ cho cửa mở để đón luồng gió đêm mát rượi.

Tà áo lụa phồng lên nhẹ nhẹ trong làn gió dịu dặt, nàng bước ra đứng ngay cửa đưa mắt nhìn một cách ước ao xuống quảng trường. Lễ hội nàng tổ chức cho dân chúng đang dần dần lắng xuống.

Ôi nàng mong mỗi được ra ngoài đây và hòa đồng cùng với đồng bào của nàng với cách sống hỗn tạp của họ, với tiếng cười vang lộng, và những đôi mắt đen sáng ngời. Có lẽ họ bình dân thô kệch, nhưng ít ra họ thành thật chất phác.

Bao thế kỷ qua, các dòng máu Hy Lạp, La Mã, Moors, và Tây Ban Nha đã hòa quyện tạo nên giống dân miền nam Ý hoạt bát sôi nổi như vùng đất nóng bức đồi núi gồ ghề họ đang cư ngụ. Người Ascencion được cho là nguy hiểm còn hơn dân Corsicans, nhưng đối với Allegra họ là những người nhiệt tình, tráng kiện, và nồng nhiệt, lại vô cùng lãng mạn vì họ thường nuôi dưỡng chính mình với những giấc mơ cùng chuyện xưa tích cũ, thí dụ như là các truyền thuyết của đại gia tộc Fiori. Nàng yêu mến họ, cũng giống như yêu hòn đảo nghèo nàn, xung đột nặng nề nằm ở vị trí như một hòn phân cứ như sắp bị chiếc giày ủng Ý đá văng đi.

Đúng thế, nàng ưu tư, những luồng gió cải cách đang thổi một thời đại mới táo bạo vào thế giới hãy còn màn che trướng phủ kín mít, nhưng nàng sẽ dự định sử dụng vị thế của mình như con gái của thống đốc và phu nhân của thống đốc tương lai phục vụ đất nước nàng, cho dù hai người đàn ông này có quá quắt thế nào đi chăng nữa.

Nàng sẽ trở thành lương tri của họ.

Rồi có lẽ một ngày nào đó, nàng tự lự, với sự chăm sóc ân cần thích đáng Ascencion sẽ bắt đầu lành lặn, bù đắp cho nỗi mất mát của hoàng gia và đặc biệt là Đức Vua Alphonse, đấy cũng chính là vết thương khiến đảo quốc này chưa bao giờ hồi phục.

Cả mẹ mình cũng thế.

Từ vị trí thuận lợi này, Allegra nghe được tiếng nhạc sống động và thấy được vài người đang diễn trò dưới kia, một người đàn ông đang phun lửa, và những người biểu diễn nhào lộn. Nàng mỉm cười, nhìn vài cặp thanh niên đang nhảy điệu vũ Sicilian quay cuồng sôi động gọi là tarantella, và nàng lắc đầu khi nghĩ đến những điệu minuets đứng đắn, chán chường đang diễn ra trong vũ sảnh.

Nở nụ cười đăm chiêu, nàng dõi mắt nhìn những dãy đèn lồng treo trong quảng trường. Mỗi ngọn nến thắp lên niềm tin trong nàng rằng chắc chắn những giai cấp và các gia tộc đối chọi nhau cùng những thành phần đầu óc bè phái có thể gạt bỏ những sự khác biệt và hãy để cho

miền đất này được thanh bình, dù chỉ là vài ngày.

Nàng ngược mắt lên cao hơn đến tận bầu trời đen tuyền như đá huyền vũ đính đầy sao, rồi khép mắt lại khi làn gió dịu dịu mơn man trên má. Đêm Địa Trung Hải thật quyến rũ, cách xa Paris lạnh lẽo ẩm ướt hàng ngàn dặm xa. Đêm đang thì thầm với cảm xúc của nàng, khuyến dụ nàng với hương hoa nhài hương thông thoang thoảng và mùi biển mặn phơn phớt.

Đêm khiến nàng nghĩ đến *chàng*.

Người mà thậm chí Domenic cũng không bao giờ cạnh tranh nổi, người đang sống ở góc nào đó trong tim nàng, trong thế giới ảo tưởng của nàng, toàn hảo và bất khả như thế giới không tưởng nàng từng hình dung.

Hoàng tử bí mật của nàng.

Tên chàng là Lazar, và chàng đến với nàng trong giấc mơ của nàng. Hoàng tử Lazar là hiệp sĩ và là người tri thức uyên thâm, là một dũng sĩ và cũng là một tên lãng tử. Chàng là tất cả và không khác gì hơn là ánh trăng sáng và ảo tưởng.

Nhưng thật ra chàng đâu còn sống trên đời nữa.

Tuy nhiên vẫn có ai đấy xác nhận là chàng còn sống, ở nơi nào đó, cũng không ai biết biết rõ...

Nàng lại mở mắt, tâm trạng u uẩn, nhưng lại cười mình khờ dại. Tận trên cao vầng trăng nõn nà uể oải tựa vào mây như vị nữ hoàng khoác lớp hoàng bào huyền hoặc.

Khi có ai đó đang dịch chuyển trong đám đông bên dưới, Allegra thấy đức giám mục xuất hiện và đi vòng vòng, bắt tay với dân chúng chỗ nọ chỗ kia, theo sau ngài là đoàn tùy tùng dài vô tận gồm các goá phụ ngoan đạo, các vị trợ tế, và các nữ tu. Thấy bóng dáng họ nàng đột nhiên quyết định sẽ xuống dưới đấy để chào hỏi.

Suy cho cùng nàng đâu phải là tù nhân trong nhà ba nàng, dù nàng có cảm giác y như thế. Ba và Domenic không thể kiềm chế nhất cử nhất động của nàng, nàng tự nói với mình một cách bất chấp. Nàng chắc chắn không cần đem theo hộ vệ vì chỉ đi trò chuyện chốc lát với vị tu sĩ già kính yêu, cha Vincent.

Không liếc ra sau nàng rời khung cửa rộng và người hầu bếp nét mặt thẳng thốt.

Không một ai sẽ tra vấn nàng nếu nàng hành động như thể biết rõ mình đang làm gì, nàng vừa ngẫm nghĩ vừa bước đi tìm đập thành thịch trong lồng ngực. Thoạt đầu nàng ra khỏi nhà, rồi đi nhanh hơn bằng qua sân cỏ về hướng hàng rào sắt uốn nhọn hoắt vây quanh tư thất của ba nàng. Qua khỏi lớp rào này là một lớp rào khác do người tạo thành, đấy là những binh sĩ trong đồng phục xanh dương đang dàn hàng quanh chu vi cung điện.

Allegra sỏi chân nhanh hơn, thêm một bước là thêm căng thẳng, gần như là đang tuyệt vọng

trốn chạy, cứ như thể nàng sẽ bị ngộp chết dưới tất cả mọi lớp đạo đức giả và tham lam chất chồng nếu nàng lưu lại trong lâu đài chỉ thêm một phút nữa. Nàng hầu như chạy lúc đến ngay bìa khu vực của ba nàng, mặt mày nàng ứng hồng tim đập dồn dập.

Hầu hết binh lính đều biết nàng, đương nhiên rồi, thế nào họ cũng thấy việc ái nữ của thống đốc rời biệt điện không có người hộ tống là điều bất thường, nhưng nàng tự nhắc mình những người này được huấn luyện để nhận lệnh. Nếu có ai tra gạn nàng nàng sẽ tìm có lẽ nào đó và nếu cần thì nàng sẽ cho hắn biết hắn không là cái thứ gì cả. Bằng cách nào đi nữa thì nàng cũng phải tỏ ra mặt trời mây dạn để vượt qua.

Nhưng xem ra, sự việc còn dễ dàng hơn nàng hy vọng.

Có lẽ trong bóng tối họ không nhận ra nàng là ai chỉ nghĩ đơn giản nàng là khách mời dự tiệc. Cố tỏ ra hết sức tự nhiên nàng đi qua lối cổng nhỏ nằm bên hông. Nơi đây hàng rào sắt uốn tiết giáp với tường thành cao những mười feet bao quanh khu vực riêng của ba nàng và khu vườn.

Tạo vẻ mặt thật lạnh đậm dù trong thâm tâm tim nàng đập như trống dồn khi bước qua hàng lính canh, nàng thoát ra được con đường lát đá không bị ai hỏi han. Nàng quá bàng hoàng vì đã thành công đến độ muốn giơ hai tay lên và hét lên, *tự do!* Nhưng thay vì vậy nàng bước vội một khoảng ngắn dẫn xuống con đường hẹp tiệp từng dàn hàng cho đến khi ra được quảng trường.

Dừng lại thở hổn hển bên dưới những tàn dứa tô điểm duyên dáng quanh góc quảng trường, nàng hớn hở chăm chú nhìn quanh, phân vân không biết phải đi nơi nào trước.

Nàng liếc về hướng đôi thanh niên đang nhảy điệu tarantella trông thật khó coi, rồi nhìn về phía vị giám mục.

Nàng có cảm tưởng nếu nàng đi thẳng đến chào cha Vincent, một trong những bà góa đánh đá, mắt như chim ó trong nhóm tùy tùng của giám mục nhất định sẽ hỏi xem người tháp tùng của nàng ở đâu.

Có lẽ nàng có thể hé nhìn những con chiên tội lỗi trước khi quay lại tiếp kiến các vị thánh cũng đâu có sao.

Làn da náo nức với quyến rũ của đêm tối xứ Ý, nàng bước theo điệu nhạc lôi cuốn, tinh quái.

-o0o-

Bằng vẻ uyển chuyển chết người, Lazar lừng lững băng ngang vườn olive tiến về phía ánh đèn lấp lánh của thành phố mới, nhỏ của tên soán ngôi gọi là Tiểu Genoa.

Vào sáng ngày mai thì thành phố đó sẽ bị đốt phá thành than, chàng vừa nghĩ ngợi vừa cười gằn.

Chàng kiểm tra chiếc đồng hồ han rỉ dưới ánh trăng tròn trong lúc rảo bước. Giờ đã nửa đêm. Việc trước hết là chàng phải xông qua một trong hai tòa tháp canh được canh gác chặt chẽ. Chàng cũng chưa biết đích xác mình phải làm thế nào, nhưng chàng tin mình sẽ nghĩ ra cách nào đó. Đút đồng hồ vào túi áo gilet, chàng an lòng là mình còn hai tiếng tròn để thực hiện công việc. Đúng hai giờ đêm, chàng sẽ mở cánh cổng khổng lồ cho người của mình tràn vào càn quét thành phố.

Khi tiến đến cánh đồng cỏ cao đang phất phơ theo gió chàng ngửi được mùi lửa đốt trong lễ hội và nghe được tiếng nhạc trong buổi tiệc kỷ niệm của ngài thống đốc từ xa vẳng lại, nơi đó là chốn tụ họp của những kẻ danh tính đã liệt vào sổ bộ của tử thần.

Chàng nheo mắt khi trông xuống quảng trường. Việc những nhà quý tộc Genovese đang tham dự dạ vũ trong cung điện bằng đá cẩm thạch lấp lánh kia thì chàng biết, nhưng dường như Monteverdi đã mở kết tiền để ban phát cho bình dân bá tính cái lễ hội còn quê kệch hơn dưới kia.

Chàng thầm nghĩ chuyện này đúng là khốn kiếp. Những người bên dưới sẽ gây trở ngại cho chàng đây. Chúa biết là chàng không hề muốn tổn thương đến sợi tóc nào trên đầu dân chúng Ascencion kia mà. Chàng quyết định nếu đám đông trầy hội hãy còn ở đó cho đến hai giờ sáng, chàng sẽ tìm cách xua họ đi. Hễ nói đến gây hỗn loạn thì tài xoay sở của chàng cũng khá lắm.

Chàng đi tiếp, mắt chăm chú ước lượng mấy cái tháp canh.

Khi đến gần quảng trường đông đảo, thêm lần nữa Lazar nghiền ngẫm đến khả năng có người nhận ra mình, nhưng chàng vội xua đi ý tưởng tầm phào đó. Chàng đâu còn là đứa trẻ bảnh bao dạo nào. Sau mười lăm năm, dân chúng không thể nào nhận biết chàng. Vả lại, người Ascencion cho rằng chàng đã chết. Và dù nhằm mọi mục đích thiết thực, chàng ngẫm nghĩ với đôi chút hài hước quái đản, dân chúng Ascencion chí lý đấy chứ.

Lúc tới quảng trường, chàng ngập ngừng trong khi đảo mắt nhìn quanh, hầu như không còn lòng dạ để đi tiếp, vì quang cảnh này giống y hệt những lễ hội mẹ chàng thích tổ chức. Chàng ngửi được mùi thức ăn truyền thống, nghe người nhạc sỹ guitar đang đàn những ca khúc xưa cho một nhóm nhỏ đang quây quần bên đám lửa để kiếm bạc cắc. Chàng nhìn đăm đăm những gương mặt nông phu ham vui, những tâm hồn bình dị từng tha thiết yêu mến cha chàng và giá không vì lòng phản bội của Monteverdi thì họ đã là con dân của chàng.

Thậm chí nghĩ đến điều này cũng lạ lùng làm sao.

Chàng thần thờ bước trên nền đá, tâm hồn tan nát thành từng mảnh trong lúc dõi mắt nhìn quanh, chắc chàng đã bị lôi cuốn vào giấc mơ đau đớn nào khác của thuở thiếu thời. Nỗi thống khổ ấy chàng mang bên mình quá lâu khiến chàng chỉ muốn nằm xuống nhắm mắt xuôi tay.

Từ khước mắt, chàng lưu ý hai cô gái trẻ đang nhìn mình, những tạo vật xinh xắn hoa cài trên làn tóc buông dài, áo yếm kết ren xếp nếp và đi chân trần. Người đẹp tóc sẫm lướt tia nhìn nóng bỏng suốt thân hình chàng, trong khi nàng tóc bạch kim trốn phía sau nàng kia, lộ đầu ra

nhìn chàng một cách e lệ. Chàng quay sang phía họ với cảm giác cực kỳ thanh thản, bởi lẽ không có gì sẽ làm dịu đi tâm trạng đau khổ của chàng bằng cảm giác có được vòng tay phụ nữ mềm mại choàng quanh mình, mùi vị, cùng sự tiếp đãi ân cần của thân thể đàn bà.

Nhưng chàng kiềm mình lại, không bước về phía họ dù trong chuyến hải trình từ West Indies tới đây chàng đã lênh đênh trên biển hàng mấy tuần liền.

Không được, chàng nghĩ với chút cay đắng, chàng sẽ tha hồ làm trí óc mình tê dại bằng một cuộc trác táng với rượu và truy hoan liên tu bất tận sau này. Đàn bà dễ dãi tự nguyện lúc nào mà tìm chẳng có.

Tối nay mọi nỗ lực là nhằm tiêu diệt Monteverdi.

Chàng nhất định quay đi không nhìn hai cô gái và tiếp tục rảo bước, lặng lẽ lén qua đám đông. Đó đây thiên hạ đưa mắt nhìn chàng đặc biệt là vũ khí của chàng, nhưng họ lại mau chóng nhìn sang chỗ khác khi ánh mắt lén lút của họ dội phải tia nhìn trừng trừng cố tình dọa dẫm của chàng.

Cuối cùng chàng cũng tới được tuốt đầu bên kia của quảng trường. Múc ngón tay cái vào phía trước chiếc thắt lưng vải đen, chàng thung dung ra điều nhàn tản bước lại tháp canh.

Hai tòa tháp cao sừng sững như cột buồm cái, trông nặng nề dềnh dàng với những vách đá trơn nhẵn, và những khung cửa sổ không lắp kính. Giữa hai cái tháp, cổng thành để sọt này bề ngang bằng khoảng chiều dài hai toa xe thồ nhập lại, dày gần hai feet, được làm bằng gỗ đặc và khảm sắt cho thêm phần kiên cố. Chỉ có Chúa mới biết Monteverdi cần đủ mọi biện pháp phòng bị, bởi vì chẳng bao lâu nữa những cái này sẽ đáp ứng cho hắn thật đích đáng.

Chàng đếm được mười hai tên lính bên ngoài, và chỉ có thánh mới rõ bao nhiêu tên bên trong. Chàng tính đến việc trèo lên ngay cái cổng này và vào qua lối cửa sổ hay nổi lửa hoặc tìm cách đánh lạc hướng để đám lính bên trong kéo ra ngoài vãn hồi trật tự. Tất nhiên, việc vừa thú vị vừa đơn giản nhất là đập cửa rồi đơn thân độc mã thách đấu bọn chúng, chàng nghĩ một cách khô hời. Một đấu với mười lăm hay hai mươi? Kể từ khi chàng phải đương đầu với những tình thế chênh lệch như thế này cho đến nay cũng khá lâu rồi. Có lẽ chàng cần phải đánh bóng lại tài nghệ của mình mới được.

Chàng dừng lại thờ ơ nựng nịu một con mèo hoang, nhưng mắt lúc nào cũng chăm chăm về phía cánh cổng phía tây. Khi ấy chàng lưu ý thấy một tên lính ngó chàng một cách sừng sộ.

“Ngươi đó! Đứng lại!”

Lazar nhìn quanh ra vẻ vô tư trong lúc tên trung sỹ mập núc bắt đầu bước về phía chàng. Trong nháy mắt, Lazar ghi nhận ngay chùm chìa khóa lớn tương kêu lạnh canh ngay thắt lưng hắn. Nhất định một trong mấy cái chìa đó sẽ mở được mấy cánh cửa sắt đi vào tháp canh.

Tên trung sỹ nhỏ con mặt mày đỏ lửng ì ạch bước lại và quắc mắt nhìn chàng. “Giao vũ khí

ra! Không được phép mang vũ khí vào thành tối nay. Đó là lệnh của thống đốc!”

“Xin lỗi ngài,” Lazar lễ độ nói và vươn người đứng dậy. Chàng bế con mèo đang kêu gừ gừ lên và gãi gãi dưới cằm nó.

“Người làm sao vượt qua được dàn lính canh? Ai nấy đều bị xét ngay cổng! Họ có xét người người chưa?”

Lazar nhún vai.

Tên đàn ông lùn tịt lừ mắt. “Thằng kia, người theo ta đi lấy cung.”

Khi tên trung sỹ đi vòng qua bên qua bên cạnh chàng, Lazar nhìn hẩn một cách hiếu kỳ, nhưng lúc hẩn đưa tay toan rút súng, Lazar tổng cho hẩn một khuỷu tay ngay mặt khiến hẩn lật nhào.

Chàng có phần hối hận nhìn xuống người đàn ông nằm phoir bụng dưới đất, lại thêm một công cụ của ban hội đồng thối nát. Chàng không thể trách tội những người đi lính cho Monteverdi nếu đó là phương tiện kiếm sống của họ. Khi đói thì đầu gối phải bò, họ sẽ phục vụ cho bất kỳ chủ nhân nào như bản thân chàng từng biết quá rõ. Con mèo phóng khỏi tay chàng và lỉnh mất vào bóng tối. Lazar cúi xuống lấy xương chìa khóa rồi rảo bước lại quảng trường, ngón tay cái vẫn móc vào thắt lưng một cách thung dung như trước.

Trong lúc đợi thời cơ ra tay, chàng đảo mắt nhìn quanh đặc biệt chú ý đến cả tá vệ binh đang đi ngựa tuần hành các góc của piazza (quảng trường). Có một tên cưỡi con ngựa ô khổng lồ, con vật này không thích chỗ đông người. Có lẽ chàng có thể dọa con vật lớn tướng dữ dằn đó, như thế sẽ làm cho cả mấy chục người hoảng sợ và tạo điều kiện cho chàng bắt đầu giải tán đám đông.

Nhưng cách đó không được.

Chàng lần qua hai mươi cái chìa trong xương chìa của tên trung sỹ, nhưng mãi lâu sau chàng mới thấy là cướp đi món này cũng chẳng ích lợi gì. Bọn chúng sẽ nã đạn vào chàng rồi như tổ ong trước khi chàng có thời giờ tìm ra chìa nào mở ổ khóa nào. Chàng đành phải tìm cách khác thôi, nhưng vẫn giữ xương chìa này phòng trường hợp cần tới. Lazar vừa thần thơ lắc lắc cái xương chìa kêu lanh canh vừa chen qua đám đông, và nhìn chừng xem có thứ gì để chàng nổi lửa một cách an toàn hay không.

Trong lúc ấy chàng nghĩ đến lương tâm tội lỗi của Monteverdi. Ngài thống đốc hiển nhiên là sống trong tâm trạng thấp thỏm kinh hoàng rồi, vì tuyệt đối không có lý nào lại huy động quá nhiều lính tráng và súng ống đến thế để đi canh mỗi đám người dự hội mà phân nửa là phụ nữ già cả như hai người đằng trước đang đi rề rề ngáng đường như muốn trêu ngươi chàng.

Vừa lúc đó chàng lưu ý thấy dân chúng phía trước đang xôn xao. Đám đông như ào lên sôi động, và tránh đường cho ai đó đang đi tới. Tâm tâm chàng chợt đau nhói có ý trông chờ gặp

đức cha đến, cũng do ngài mà đám người này trở nên náo nhiệt.

Chàng nghe có ai nói người đang đến là vị giám mục.

Khi chàng toan tránh sang một bên thì nghe một bà cụ đi chặn phía trước thốt lên, “Beatrice, xem kìa! Đẳng đó là con gái thống đốc với cha Vincent. Cô gái đó sao mà đẹp dễ, tốt bụng quá. Làm cho tôi nhớ đến dạo mình ở tuổi hai mươi.”

Lời nhận xét đó khiến Lazar dừng ngay trên lối đi. Chàng trở nên bất động như tờ rồi ép mình nhìn vào nàng để ngày mai chàng sẽ sẵn sàng nhắm đúng như thế.

Khi thấy nàng, lòng chàng se lại.

Chàng nhận ra Allegra trong đám đông thật dễ dàng như một viên kim cương trôi dạt lên giữa đám sỏi đá, dù nàng đứng cách chàng những hai mươi feet. Nàng đang cúi xuống trò chuyện với một nhóm trẻ em nhà quê. Trong chiếc áo đầm trắng eo thắt cao bằng loại hàng mỏng manh tha thướt, dáng dấp nàng mảnh dẻ tao nhã, mái tóc màu hạt dẻ cuốn cao, và lúc chàng ngắm nàng trong khoảnh khắc đó nàng bật cười khi nghe đứa bé nói gì đấy.

Chàng nhìn sang hướng khác, tim đập dồn dập. Chàng nhắm mắt lại trong giây lát nghe tiếng cười thanh tao như tiếng ngân của chuông bạc.

Ừ thì nàng nhìn không gai mắt. Rồi thì sao? Chàng hăm hừ trong lòng. Nàng vẫn mang họ Monteverdi.

Đột nhiên chàng nhận ra nàng cũng là phương tiện toàn hảo đưa chàng vào tháp canh. Thực ra, nàng đúng là con tin vô giá của chàng. Không một ai dám cản trở chàng nếu chàng có nàng trong tay.

Nàng thông dong đi lại giữa đám đông, chàng nhú mắt nhìn trong lúc theo dõi nàng. Giờ thì chàng chỉ cần lên lại gần nàng và thuyết phục nàng đi với chàng một là dùng lời hai dùng vũ khí, cách nào cũng được miễn là đáp ứng mục đích của chàng.

Nhưng thay vì theo sau nàng ngay tức thì, chàng khựng lại tâm trạng giằng xé. Chàng không muốn chạm vào nàng.

Chàng không muốn nói chuyện với nàng. Cũng không muốn ngửi mùi nước hoa trên người nàng hay xem mắt nàng màu gì. Chàng không hề muốn đến gần nàng chút nào.

Điều đơn giản là trước đây chàng chưa bao giờ giết phụ nữ. Thực sự chàng có nguyên tắc hành xử vô cùng trang trọng của riêng mình là không muốn giết chóc trước mặt phụ nữ. Chàng không thể tưởng tượng tội lỗi nào tác tệ hơn việc hủy diệt đi những thân xác tuyệt diệu có thể tạo ra những mầm sống mới, nhưng nhiệm vụ đòi hỏi chàng phải ra tay. Chàng đến đây để tiêu diệt Ottavio Monteverdi, và sứ mạng trừng phạt kẻ mưu phản không thể hoàn tất cho đến khi hấn thấm thía cảm giác đứng nhìn người thân mình bị tàn sát ngay trước mắt, nhưng hoàn toàn bó tay không có cách nào để ngăn chặn cuộc thảm sát. Đứa con gái ấy nhất định phải chết.

Khi chàng thấy một toán lính đi vào đám đông từ phía ngõ hẻm chỗ chàng bỏ tên trung sỹ bất tỉnh, chàng nhận ra chẳng bao lâu nữa mình sẽ không còn cơ hội. Tự vệ có thể là việc bức thiết trong lúc này, vì nguồn tiếp viện binh lực của Monteverdi hình như bất tận. Nếu Lazar để mình bị bắt, chàng sẽ mạo hiểm tính mạng cả ngàn người trung thành đang đợi chàng ngay bên ngoài cổng thành.

Không được, chàng thầm nghĩ, dù lương tâm sẽ bị giằng vặt, nhưng chàng không thể tha cho hẳn tránh được cảm giác tỉnh vi đó. Allegra Monteverdi chính là tấm khiên sống của chàng.

Lòng đã quyết, chàng bắt đầu theo chân nàng qua đám đông. Thận trọng giữ khoảng cách với nàng, trước hết chàng tìm bóng dáng của những tên hộ vệ mà thế nào nàng cũng kêu đến ngay lập tức để bảo vệ mình. Chàng chăm chú nhìn quanh dân chúng quanh nàng, nhưng dù cha nàng tinh thần có rối loạn hoang tưởng đến mấy, tiểu thư Monteverdi lại không màng đem theo một tên hộ vệ nào.

Thú vị thật.

Bám theo nàng, chàng quyết định tiến sát gần nàng đi xiên từ phía sau tới. Chàng vẫn liên tục dõi theo nàng qua đầu những nông dân và người thành thị đứng giữa họ. Chàng thấy nàng rời những đứa bé, dừng lại đây đó nói chuyện với dân chúng. Mọi người xem ra có vẻ thích nàng, điều này gây cho chàng ấn tượng thật sâu sắc vì dân Ascencion lại căm ghét cha nàng, tên độc tài ti tiện.

Tiến sát hơn nữa, chàng ngấm nàng thơ thẩn đến đài phun nước ba tầng giữa quảng trường, mái tóc nàng rục rở dưới cơ man ánh đèn màu. Lúc nàng hơi quay người, đưa tay hứng dưới làn nước phun hình vòng cung, Lazar thấy cái dáng đứng nghiêng của nàng. Allegra áp những ngón tay ướt vào phía sau cần cổ thon thả, nhờ nước làm dịu người nàng. Ngả đầu ra sau, nàng nhắm mắt trong chốc lát, thưởng thức làn nước mát trên da trong đêm tối oi ả.

Có điều nào đấy trong vẻ mặt thoáng ngây ngất của nàng đã đột ngột thắp lên mọi bản năng đàn ông trong huyết quản chàng.

Hãy tránh xa nàng, cơn giận dữ khắc nghiệt trong chàng lên tiếng cảnh cáo, nhưng chàng cứ tảng lờ. Hơi nghiêng đầu trong lúc ngấm nàng, chàng cảm thấy càng lúc mình càng bị mê hoặc.

Chính vào lúc ấy nàng bắt đầu cảm giác mình bị theo dõi.

Chúa ơi, nàng thật dễ đoán làm sao, chàng thú vị thầm nghĩ. Thái độ sợ hãi của nàng lộ rõ trong cách nàng sưng người, ngập ngừng, rồi nhìn quanh y hệt như con mèo nhỏ đang đề phòng.

Lazar ngả người vào bóng tối của quầy rượu khi Allegra ném tia nhìn lo âu qua vai, rồi xoay qua phía tiếng nhạc phát ra gần góc quảng trường. Nàng vội vã bỏ đi về hướng lửa trại, nơi người nhạc sỹ guitar đang chơi những bản ballads xưa. Lazar thông thả bước theo nàng, mê

man thưởng thức cảm giác hồi hộp truy đuổi con mồi của mình một cách tai ác.

Chỗ này nông dân đang đứng nhàn tản quanh đám lửa, nốc những chai rượu địa phương, cười nói giỡn hớt kể chuyện tục tằn cho nhau nghe trong lúc tay nhạc sỹ mập mạp ngưng tay đàn để đếm mấy đồng bạc cẩu bản vương vãi trong thùng đựng đàn méo mó.

Lúc nàng thiếu nữ Monteverdi bước về hướng đám lửa, Lazar chậm rãi nhích lại gần, thật chậm rãi. Chàng thấy mình như thôi thúc bởi lòng hiếu kỳ khủng khiếp được xem mặt nàng dưới ánh sáng đèn, khuôn mặt thơ ngây của người chàng sẽ đoạt đi mạng sống, người mà cái chết sẽ giao phó cho chàng một cách dứt khoát, không cách nào có thể thay đổi, như nguồn năng lực đó sẽ thay thế cho tội lỗi của thế gian.

Người đàn dạo suyt ra hiệu cho đám đông đang đứng đợi im lặng rồi bắt đầu gảy đàn.

Nàng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa hầu như ưu tư trong khi Lazar vòng ra sau nhóm người, và lên vào đứng sau lưng của một vài người đang đứng đối diện trực tiếp với nàng ngang qua đám lửa, suốt thời gian đó chàng vẫn chăm chú nhìn nàng.

Mắt dăm dăm nhìn nàng, chàng quan sát ánh lửa quần quýt vào nhau thành sắc hoàng kim xuyên qua tóc nàng và trải lên làn da màu ngà của nàng sắc rượu hồng như làn da đàn bà ửng lên trong cơn ân ái. Làn gió nhẹ thổi những lớp váy xoay quanh thân hình nàng như những cánh buồm lùa, ánh lửa gọi cho đôi mắt sành sỏi của chàng một đôi chân mỹ miều và vòng hông thon thả ẩn dưới làn lụa mỏng.

Thật là phí hoài, chàng tiếc nuối đến cháy bỏng. Không những thế nàng hãy còn là xử nữ.

Allegra Monteverdi có gương mặt lăm tấm tàn hương vàng nhạt như cửa trẻ con và đôi mắt như biết nói màu nâu như mật ong, với hàng mi lấp lánh ánh vàng nơi chớp. Dù nàng từng được dạy dỗ trong Paris suy đồi trác táng, như mặt thám của chàng báo cáo, thần thái của nàng vẫn phảng phất nét tinh khiết của nữ sinh trường dòng, và nét tinh tuyền sáng lạnh còn chưa nhuốm bụi trần đó đã cám dỗ góc nào đó tăm tối trong chàng.

Dáng điệu của nàng toát nên vẻ cao thượng khiến chàng phải lập tức tỏ lòng tôn kính, thêm vào đấy là vẻ yêu kiều vừa sắc nét vừa mềm mại khiến nàng như tỏa sáng. Ngay lúc này chàng vẫn không hình dung khi thời điểm tới mình sẽ làm cách nào để nổ súng.

Chàng chỉ biết chàng nhất định sẽ làm. Mười lăm năm trước đây chàng đã không tròn trách nhiệm với gia đình, nhưng lần này chàng không thể làm cho họ thất vọng.

Khi nàng đảo mắt nhìn quanh nhóm người ngồi quanh đám lửa, những người đứng trước mặt chàng bỏ đi chỗ khác. Sự di chuyển đó khiến nàng chú ý, và trước khi Lazar kịp lên đi, nàng đã thấy chàng.

Ánh mắt ấy dõi thẳng vào chàng.

Mắt nàng mấp má, khẽ giương lên. Hai cánh môi hé mở vội lấy hơi. Tia mắt nàng lưu ý đến

vũ khí của chàng, lên phần thân trên gần như để trần, rồi đảo lên nhìn đắm đắm vào mặt chàng.

Lazar đứng yên.

Chàng không chắc chắn nếu ra tay mình lại đành lòng, vì chàng đã thấy gương mặt mỹ miều bừng lên rạng rỡ soi rọi bởi ánh lửa vàng và từ một nguồn sáng khác nữa – nghị lực của nàng.

Vẻ mặt nàng đã biến đổi, quá rõ rệt, quá trong sáng. Thoạt tiên nàng tỏ vẻ thích thú hình ảnh mình vừa thấy, nhưng dường như vài giây sau nỗi sợ hãi thấm dần vào tâm trí, nàng bắt đầu thoái lui, mắt vẫn nhìn chàng đắm đắm như thể cảm giác được ý đồ của chàng.

Trong suốt thời gian ấy Lazar vẫn không hề cử động.

Ngay trước mặt chàng, cô gái thụt lùi rồi xoay người tháo chạy.

CHAPTER 2

Mãi một lúc lâu, Lazar chỉ đứng bất động gần đám lửa.

Chàng gục cầm xuống, xoa xoa miệng mình, rồi chỉnh lại chiếc mũ chỏm bằng lụa đen đội trên đầu ngay ngắn để tăng thêm vẻ đàng đàng sát khí của kẻ sống ngoài vòng pháp luật – dáng dấp này chàng từng dày công chau chuốt để khùng bố nạn nhân đến độ hồn phi phách tán. Giờ thì chiêu này đã hữu hiệu với Allegra Monteverdi.

Đừng bám theo nàng nữa.

Đôi mắt ấy. *Chúa ơi, đôi mắt ấy*, chàng cứ nghĩ đến đôi mắt ấy.

Chàng bước đến đám lửa và khom người xuống, lòng phân vân chưa biết phải hành động như thế nào. Chàng bật nắp chai rượu, tâng lờ những ánh mắt hiếu kỳ chung quanh rồi tu một hơi dài, thật dài, không tài nào xua đi hình ảnh nàng ra khỏi tâm trí mình.

Chính là nguồn sáng đó. Chàng sẽ dập tắt nguồn sáng đó khỏi cõi đời này vĩnh viễn. Chàng nhất định sẽ làm cho nàng không cảm thấy đau đớn chút nào. Cúi đầu xuống, chàng chửi rửa ngum rượu rum làm cho chàng chột buồn nôn.

Khi chàng ngược đầu lên lần nữa, người nông phu lớn tuổi gầy guộc đứng phía bên kia đồng lửa chăm chăm nhìn chàng như cố bắt trí óc già nua của mình hồi tưởng lại sự việc mờ nhạt nào đó. Tia nhìn dò xét, kiên định đó khiến Lazar bực bội.

“Ê, bạn già,” một nông dân vừa nháy mắt về hướng bên kia. “Con gái thống đốc hớp hồn anh rồi hả, phải không?”

Chàng nhìn anh ta chăm chú.

“Đuổi theo cô ta đi anh bạn!”

“Hà hà, muốn bị treo cổ hả!” một người khác lên tiếng, phá lên cười sặc sụa.

“Con bé xinh đáo để nhỉ,” gã đàn ông khảng khiu, nét mặt hau háu xen vào, rồi nhìn mọi người một cách nham hiểm. “Có lẽ tối nay bọn mình nên gửi thông điệp tới cho Monteverdi mới được.”

“Tao khoái cái vụ đó lắm,” gã khác lắm bầm.

“Mày điên sao? Hắn nọc cổ hết đám tội bay cho xem!” một người đánh cá lực lưỡng chế nhạo.

“Vậy thì sao? Sớm hay muộn hắn cũng định treo hết bọn mình mà,” gã đầu tiên phản bác.

Những người khác cũng cảm thấy lời cuốn với lời xúi bẩy của gã kia.

“Tính luôn châu của tao đó!”

Chàng quá quen thuộc với giọng điệu của lũ người này, điều đó làm chàng khó chịu. Allegra là công cụ trả thù then chốt của chàng, chàng sẽ không cho cái bọn nhần tâm này gây trở ngại cho chàng. Chàng vươn người đứng dậy, một tay hờ hững đặt trên đốc kiếm tay kia trên băng súng.

Cả bọn người ngược lên nhìn chàng như chờ chàng cất bước dẫn đường.

“Tao không cho rằng cần phải làm vậy đâu bọn bay,” chàng lạnh lẽ nói bằng giọng hòa nhã.

“Không à?” một tên mặt mày lạnh lợi hỏi vặn.

Chàng lắc đầu.

“Chúng ta không hiệp đáp phụ nữ trên đảo này,” chàng cất tiếng ra điều thách thức.

“Kể từ lúc nào vậy anh bạn?” một tên thốt lên.

“Cô ấy là dân Genovese!”

“Vậy mày nghĩ mày là ai chứ?” tên khôn lanh chế giễu. “Là vua Alphonse cải tử hoàn sinh sao?”

Trước lúc gã đàn ông kịp nhận ra cái gì động vào người mình thì hắn đã nằm thẳng như ván trên đất và mũi kiếm của Lazar đã chĩa ngay dưới cằm hắn.

Mọi người xung quanh đám lửa im phăng phắc.

“Người hãy tránh xa Allegra Monteverdi ra,” chàng nhỏ nhẹ ra lệnh.

Ông lão nông phu thình lình lên tiếng. “Anh ta trông giống vua Alphonse đấy!”

Lazar sững người. Chàng thoáng liếc ông cụ một cách dữ tợn. Người nông dân nhìn thẳng vào mắt chàng trong giây lát.

“Lạy thánh Maria,” một phụ nữ nông dân trung niên gần đấy thở hắt ra và đưa tay làm dấu thánh khi bà ngược nhìn chàng.

“Đúng là huyền thoại sống!” người nhạc sỹ guitar thì thào, há hốc miệng nhìn chàng cứ như chàng là cái rương đựng thánh điển khốn kiếp vậy. (rương đựng phiến đá khắc mười điều răn của Chúa Trời, ý nói là điều phi thường) “Đúng rồi! Anh ta chính là –”

“Không phải,” Lazar đánh giọng.

“Nhưng –”

“Người đúng là thứ đui mù,” chàng lạnh lùng bảo bọn họ. “Đừng động đến ta.”

Chàng tuốt kiếm ra, bỏ mặc bọn họ ở đó, rồi đuổi theo con mồi của mình, tim đập dồn như trống trận trong lồng ngực.

Chàng đảo mắt dò xét đám đông đang thưa dần, lơ đi tiếng tim vang lộng như gỗ phá thành, lòng cự tuyệt không nghĩ đến chàng đã bị ánh mắt tiên tri khật khưỡng cùng lời nhận xét ngu ngơ của ông lão đã vạch trần như thế nào. Chàng không hề giống cha chàng. Chàng *không* có điểm nào giống cha chàng cả. Chàng chẳng hề có tinh thần cao thượng, biết quên mình như cha chàng, không những thế chàng còn lấy làm mừng vì điều đó là khác.

Đưa con gái ngu ngốc, chàng tức giận thầm nghĩ khi tìm kiếm trong đám đông. Cô nàng làm cái quái gì mà thờ thần vào chốn người hỗn độn bát nháo đó cơ chứ? Hộ vệ của nàng ta đâu rồi?

Chàng thấy nàng bên cạnh đài nước ngay trung tâm quảng trường và bám theo ngay, cố chăm chú bắt kịp nàng nhanh chóng, vì sau khi nghe câu chuyện bên đám lửa chàng đâu biết có tên đầu óc cực đoan nào dám ra tay hay không.

Mắt vẫn dõi theo nàng, chàng cố tập trung tâm trí rối loạn của mình vào vòng hông đông đưa mềm mại nhịp nhàng trong lúc nàng rảo bước, cho đến khi chàng bất chợt tự hỏi đôi chân dài đó sẽ quấn quanh sườn chàng ra sao, làn da ngà đó loáng mờ hôi bên dưới thân thể chàng như thế nào, và làn tóc màu hạt dẻ xõa tung trên gối chàng, tuôn qua ngón tay của chàng lại ra sao –

Chàng tự khinh bỉ xua đi những hình ảnh đó ra khỏi tâm trí, không hề muốn thưởng thức bất cứ điều gì xuất phát từ Monteverdi.

Chàng rảo bước, mãi miết truy đuổi nàng, nhưng khi chàng cách nàng độ hai mươi bước thì chàng thấy nàng lao thẳng vào vòng tay của một người đàn ông cao lớn tóc bạch kim.

Lazar khựng lại ngay tức thì và giương một bên mày. Chàng nép vào bóng tối, ung dung theo đường vòng đi về hướng hai người kia.

Thoạt đầu người đàn ông trang phục sang trọng dường như tỏ vẻ giận nàng. Anh ta siết chặt bên trên khuỷu tay nàng và sử dụng thân hình to con đáng kể của mình áp đảo nàng, nhưng Allegra vội chỉ về hướng đám lửa, chắc hẳn là kể hết cho anh ta nghe về cái tên sát nhân cổ quái đang bám theo nàng.

À thì ra vị anh hùng trừ bạo an dân đã hiện thân cứu giúp nàng đây, chàng thú vị thầm nghĩ một cách đen tối. Anh chàng đó nhất định là vị hôn phu của nàng rồi. Đương nhiên là chàng biết họ đã đính hôn. Chính vì buổi tối này chàng đã phải khổ công dò xét từng li từng tí bấy lâu nay.

Vừa thấy mặt ngài Domenic Clemente là chàng đã có ác cảm, nhưng khi tên đàn ông tóc bạc kim vẩy vài tên lính gác tới và bắt đầu ra chỉ thị, đích thị là ra lệnh lùng bắt *chàng* rồi, Lazar bực bội thở dài sườn sượt.

Suốt thời gian đó thì cô nàng Monteverdi cứ bám cứng lấy hôn phu của mình, sợ sệt đưa mắt theo dõi đám đông cứ như Lazar có thể nhảy bổ vào nàng như quái vật vậy. Khi binh sỹ bỏ đi theo lệnh ngài tử tước, Clemente phá lên cười dễ dãi và kéo cô dâu đang hốt hoảng vào lòng, ra sức vỗ về trấn an nàng.

Nhếch môi khinh khỉnh nhìn cặp tình nhân đang âu yếm tình tự, Lazar phóng tầm mắt khắp quảng trường, nhanh như cắt tập hợp các phương thức hành động. Chàng lưu ý đến tên lính cười con ngựa đen đang đưa móng cào cào trên đất cách đó không xa, rồi quắc mắt ngó lại cặp tình nhân. Chồng sắp cưới của nàng đang nắm tay dịu dàng đi dọc theo cung điện – đang cuồn cuộn đi con tin *của chàng*.

Bực bội vì cái gì chứ? Chàng phân vân. Vì cặp tình nhân đang hẹn hò nhau à?

Chàng lừ mắt khi thấy Clemente vuốt ve lưng nàng.

Được lắm cô nương Monteverdi, giờ thì cô chộc cho tôi tức tới điên rồi đấy.

-o0o-

“Domenic, họ đang vui chơi mà! Không cần phải giải tán quảng trường đâu,” nàng phản đối. Cho dù nàng có ước rằng mình chưa từng kể lại sự tình cho anh ta nghe thì đã quá trễ, vì anh đã ra tay giải quyết ngay lập tức như thói quen thường lệ.

Giờ chỉ vì sợ hãi, và phản ứng thái quá vì hình ảnh chắc chắn là do đầu óc tưởng tượng của nàng dựng lên, nàng đã phá hỏng buổi lễ hội dành cho mọi người.

“Tầm phào. Đã quá nửa đêm rồi. Bọn người đó cũng đến lúc phải về nhà,” Domenic tỉnh bơ đáp lại, và nắm tay nàng lôi đi như một đứa bé bị bắt gặp quả tang trong lúc nghịch ngợm. Anh đưa nàng đi dọc theo lối bên hông phủ đầy bóng tối của cung điện trở về lại khu vườn có tường thành bao bọc.

Nàng thở dài nhưng không giải thích gì nhiều, tâm trạng hãy còn âm thầm đăm đuổi với hình ảnh của người man rợ cổ quái đẹp trai kia, với ánh mắt như xé toang màn đêm.

Phải, chàng đã làm nàng hoảng sợ với khẩu súng trông chết người và tia mắt táo bạo như thể nhìn xuyên qua áo nàng, nhưng trước đây nàng chưa từng trông thấy người nào như thế.

Một con quái thú... lắm liệt, nàng rùng mình khi nhớ đến lồng ngực cường tráng, vùng bụng vòng lên thành múi mà ánh lửa dường như cũng muốn ve vuốt, và làn da ánh vàng khi chạm vào chắc mướt như nhung.

Nàng trầm ngâm hồi tưởng lại, từ bên kia đám lửa anh ta nhìn nàng đăm đăm, thái độ vô cùng trân trọng.

Ánh mắt thù hận, nung nấu đó để lại trong nàng cảm giác quá bối rối và khó chịu không thể tưởng đến nỗi khi Domenic bắt gặp nàng, nàng không thể nghĩ ra bất kỳ cái cớ nào chỉ đành buột miệng nói ra sự thật – là có tên đàn ông có vẻ mặt trông đầy sát khí cứ trùng trùng nhìn nàng và rất có thể đã đuổi theo nàng.

Bây giờ thì nàng mong muốn mình chưa hé miệng nói câu nào.

Lỡ như người lạ mặt đó không theo dõi nàng như nàng từng lo âu, hoặc giả chàng ta không có ý đồ gì bất lợi thì hậu quả sẽ ra sao? Nàng biết quân lính của ba mình hung tợn như thế nào rồi. Gương mặt cứng cõi, đường nét như chạm trổ đó toát lên vẻ tự hào mãnh liệt khiến nàng đau đớn khi mừng tượng đến cảnh người lạ mặt đó phải chịu nhục ra sao.

Giờ đây, chỉ vì nàng anh ta sẽ bị kéo xệch đi trước toàn thể mọi người, tính khí chưa được thuần hoá đó sẽ bị giam hãm, thân thể ngạo nghễ đó sẽ bị đánh nhừ tử cho đến khi chịu khuất phục mới thôi. Giờ đây, đôi mắt sẫm màu đó ẩn chứa điều gì đầy cú ám ảnh nàng, ánh mắt như là sự kết hợp lạ lùng bí ẩn, vừa u uẩn, vừa khao khát, lại vừa thịnh nộ. Tại sao anh ta nhìn nàng như thế?

Nàng không biết vì sao. Chỉ biết ngay khi thoát được Domenic, nàng sẽ đi đến chỗ lính tuần nhất định bảo họ không được nặng tay với anh ta và họ phải thẩm vấn anh ta một cách công bằng. Khi họ xác định được dự định của anh ta thì nàng sẽ tìm hiểu tên của người này. Đến lúc đó, nếu anh ta chứng tỏ mình không phải là mầm mống đe dọa, nàng nhất quyết khiến họ thả anh ta đi.

Lời của Domenic đột ngột kéo nàng về thực tại.

“Còn em đó, tiểu thư, anh chỉ muốn bắt em nằm sấp xuống đánh đòn thôi, còn về phần bọn hộ vệ của em, anh sẽ đưa chúng ra tòa án quân sự về tội thất trách – không, tốt hơn là nọc ra đánh,” anh tuyên bố trong lúc lấy ra chiếc chìa khóa riêng dùng cho nhà ba nàng và mở cổng vườn. “Anh sẽ cho bọn nó ăn roi.”

“Đừng vô lý chứ, anh không được làm như thế,” nàng phản bác. “Sao anh lại nghĩ ra được chuyện tàn bạo như vậy?”

Anh ta dừng lại và khinh khỉnh nhìn nàng ra vẻ uy quyền, một tay nắm chặt chống nạnh trên hông. “Allegra, dường như em không hiểu đầu đuôi gì cả. Nếu bọn chống đối tìm cách bắt giữ em làm con tin, chúng hầu như có thể bắt cha em phải làm theo bất kỳ điều gì chúng muốn. Nếu anh không đi theo em, ai biết được giờ này em đang ở đâu?” Anh ta giữ cửa cho nàng, và lịch sự hất đầu ra hiệu cho nàng vào trước.

Nàng cảm nhận được ánh mắt sắc bén màu lục đậm chăm chăm trên người nàng, chi li xét đoán trong lúc nàng lướt nhanh qua thân hình rắn rỏi, lực lưỡng của anh. Nàng tiến tới trước

vài bước rồi đột ngột quay lại.

“Domenic,” nàng lên tiếng hỏi, “sao anh biết được em ra ngoài?”

Khóa cánh cổng xong, anh ta ngưng lại nhưng vẫn không nói lời nào.

“Khi em rời khỏi phòng khiêu vũ, em định về phòng...” giọng nàng nhỏ hần.

Anh ta quay qua nàng mỉm cười. “Anh đã bắt gặp em ra ngoài.”

Anh ta thả chìa khoá gọn gàng vào túi áo gilet, rồi bước về phía nàng, mái tóc vàng lấn ánh bạc lấp lánh trong ánh trăng trong lúc anh ta lại gần nàng.

Nàng thoáng lo lắng liếc về phía cung điện, rồi quay lại nhìn anh ta. “Ba sẽ không chấp thuận đâu,” nàng lưỡng lự nói dù thấu hiểu ba mình luôn cho rằng Domenic là người làm được những chuyện phi thường. Domenic là đứa con trai ba hằng mong mỏi.

“Đừng lo,” anh ta nói một cách xuôi lọt. “Anh đã khóa cửa hiên rồi, đuổi hết gia nhân ra khỏi nhà sau. Thậm chí anh còn bảo bọn lính canh đi nơi khác. Em không thấy sao? Anh đã tự động làm mọi chuyện để bảo đảm chúng mình được tuyệt đối riêng tư.”

“Để làm gì?”

“Suyt, suyt, em đa nghi quá.” Anh ta cầm tay nàng và đưa nàng đi qua bên dưới ánh đèn lồng mờ mờ treo trên tàn nguyệt quế. Domenic ngắt một nụ hoa trao cho nàng, và mỉm cười trong bóng tối anh ta để nàng tựa vào thân cây mảnh dẻ.

Nàng vụng về cầm lấy đóa hoa, không muốn nhận mà cũng không biết phải làm gì với cánh hoa này trong lúc Domenic vuốt lên vuốt xuống cánh tay trần của nàng.

“Nào, Allegra. Mình sắp là vợ chồng rồi. Em phải làm quen khi anh âu yếm em chứ, em biết không.” Anh ta đưa lưng ngón tay mơn man trên gò má nàng.

“Ăn nói thô tục,” nàng đỏ bừng mặt lẩm bẩm khi quay mặt đi. “Đó không phải là lý do đàn ông có nhân tình sao?”

“Khi người ta có vợ đẹp như em, tin anh đi, thì họ không cần nhân tình đâu. Tối nay anh chỉ muốn hôn em thôi. Việc này không có gì quá đáng chứ, phải không?” Đôi bàn tay mạnh mẽ của anh dán chặt vào vai nàng nhưng đồng thời nhẹ nhàng ve vuốt. “Rồi em sẽ thấy mình rất tương xứng với nhau còn hơn là em hoài nghi đấy.”

“Em e rằng anh đã say rồi, thưa ngài.”

“Chưa đâu, chỉ khi nào nếm được môi em anh mới thỏa mãn,” anh thì thầm.

“Anh tập tuồng giỏi quá. Có phải anh từng thực tập trên tình nhân của anh không?”

Anh ta bật cười. “Anh tổng khứ cô ta rồi, Allegra. Cùng à, em và anh đã đính hôn được cả tháng rồi. Đàn ông có quyền hôn vợ sắp cưới của mình chứ.”

“Em cảm thấy không thoải mái.”

“Rồi em sẽ thấy dễ chịu mau thôi. Anh bảo đảm với em.”

Anh ta nói sao nghe chắc như đinh đóng cột vậy.

Domenic lại bật cười dịu dàng. Rồi nhẹ nhàng ôm nàng, anh ta cúi xuống chạm vào môi nàng. Cũng không đến nỗi khó chịu lắm, nàng miễn cưỡng thừa nhận trong lúc đợi anh ta hôn xong. Thời gian đã qua lâu lắm. Anh hầu như không cử động, môi anh vẫn mơn man trên môi nàng.

“Rất là ngọt,” anh ta thì thào. Rồi bắt đầu hôn lên má nàng và xuống thấp hơn đến cổ nàng. Vòng tay anh ghì chặt hơn, khẽ kéo nàng rướn lên.

Allegra ngập ngừng choàng tay quanh cổ anh và nhìn lên bầu trời lấp lánh sao xuyên qua tàn cây nguyệt quế nở đầy hoa, lòng phân vân không biết nụ hôn này đến khi nào mới chấm dứt. Nàng thích Domenic, chuyện này không có gì đáng bàn nữa, nhưng lúc nhắm mắt lại nàng chỉ nghĩ đến *chàng*.

Hoàng tử của nàng, chàng chưa bao giờ hôn nàng, vì chàng chỉ là ảo tưởng. Nhưng lạ quá, nàng không hiểu sao nàng không hề muốn nghĩ đến bất cứ người nào khác vầy vò mình.

Vị hôn phu của nàng đã bắt đầu nhắm nháp trái tai nàng quá ư là dịu dàng. Cảm giác này cũng tạm tạm, nàng thầm nghĩ và lại mở mắt ra lần nữa vì sợ hãi bởi cảm xúc khoái lạc đang đến. Và lại càng sợ hãi hơn nữa khi Domenic lướt tay xuống thấp hơn nữa đến lưng nàng, rồi nhích dần xuống hông nàng.

Nàng oằn người cự tuyệt và đẩy vào ngực anh ta. “Em nghĩ thế này là đủ rồi.”

“Vẫn chưa đủ đâu,” anh lẩm bẩm, âm điệu trở nên thô bạo hơn. Lần này khi hôn nàng, môi anh ta trở thành mạnh bạo, cuồng nhiệt, còn tay thì giữ nàng đứng yên. Anh ta ấn nàng vào thân cây chặt đến nỗi nàng cảm thấy chuôi thanh đoản kiếm thúc mạnh vào người nàng.

Nhưng rồi nàng chợt nhận ra anh ta đâu có mang kiếm.

Quý thần ơi. Nàng cố hết sức đẩy vai anh ta ra.

“Domenic, dừng lại ngay,” nàng vừa mở miệng bắt đầu phản đối thì lại càng tạo cơ hội cho anh ta đẩy lưỡi vào trong miệng nàng. Cả hai tay anh ta đều giữ nghiêng lấy mặt Allegra.

Đến nước này nàng cũng không biết mình phải làm gì.

Thật là hoang đường hết chỗ nói.

Dù say hay không, anh ta quá thông minh không thể không nhận ra rằng nàng chỉ còn cách thú nhận hết với ba mình về chuyện này và thế là thời kỳ đính hôn coi như xong –

Người nàng như đông cứng.

Dĩ nhiên là anh ta biết điều đó. Đột nhiên nàng bị đẩy đến chỗ phải nhận ra sự thực phũ phàng. Domenic hoàn toàn thấu hiểu nàng đã quyết tâm lấy anh ta vì địa vị của anh ta, vì thế anh ta cũng biết rõ dù anh ta có làm thế nào đi chăng nữa, nàng sẽ *không* bao giờ thuật lại với ba nàng.

“Cưng à, em không nên ra ngoài quảng trường,” anh ta thở hỗn hển trên da nàng, và tay ghì lấy nàng một cách hung hãn. “Bọn người ngoài đó sẽ hạ nhục em, sờ sảng với em.” Nàng nghe tiếng lụa bị xé toạc trong lúc anh ta kéo áo nàng và thọc tay vào trong khum lấy ngực nàng.

“Ngừng lại!” Nàng cố vùng vẫy thoát ra, nhưng anh ta lại ấn nàng sát vào thân cây.

Anh ta đưa một tay giữ lấy cổ nàng thật nhẹ nhàng, tay kia thì trên ngực nàng. Domenic lui lại nhìn xuống nàng cười nửa miệng, đôi mắt màu lục lóe sáng. “Tiếp tục hét đi. Tôi thách em đấy. Khi em vào nhà tôi, em sẽ bị trừng phạt còn nghiêm khắc hơn nữa.”

“Trừng phạt?” nàng thở hắt ra, mắt xoe tròn.

“Đó là quyền làm chồng, em biết chứ. Nhưng miễn là em ngoan ngoãn, thì em không có gì phải sợ cả,” anh ta thì thào và lại hôn nàng, nếu sự bạo hành đó có thể gọi là hôn. Có gì sai à?” anh ta lên tiếng hỏi khi thấy nàng cự tuyệt không đáp lại, và nghiêng đầu trong lúc chăm chú nhìn xuống nàng.

Nàng bàng hoàng ngược nhìn hắn, vẫn không thể tin được chuyện đang xảy ra. Chắc chắn anh chàng Domenic vừa khe khẽ vừa kiên toàn, người thanh niên sáng giá của ban hội đồng sẽ không bao giờ làm bất kỳ điều gì như thế này. Nhưng lúc vòng tay hắn nơi cổ nàng siết chặt thêm chút nữa, nàng đành phải thừa nhận sự việc này là thật. Nàng nghiêng rãnh, cố hết sức giữ bình tĩnh.

“Tránh ra ngay lập tức. Anh say rồi.”

Hắn mỉm cười ra điều tôi-biết-tổng-rồi. “Em muốn lợi dụng tôi – vậy tại sao tôi không thể lợi dụng em? Hôn nhân là thế đấy, không phải sao?” Hắn lại hôn nàng ngẫu nhiên, và dùng chân bẩy đùi nàng ra.

Nàng chống chọi quyết liệt để quay đầu đi. “Tôi sẽ không lấy anh đâu!” nàng thở hỗn hển.

“Cưng à,” hắn thở hồng hộc một cách nóng nảy, giọng điệu hoàn toàn tỉnh táo, “khi tôi rót chủng tử của tôi vào người em, em sẽ không còn đường lựa chọn nữa.”

Nàng lấy hơi cố hết sức gào to, nhưng hắn đã đưa tay bịt miệng nàng và phá lên cười tỏ ý

khiến trách.

“Em không đấu lại tôi đâu, thấy không?” hấn đắc chí nói. “Ồ, tôi rất thích không chế em, Allegra. Trong cuộc sống thật có quá ít thử thách xứng đáng để đương đầu.”

Thình lình hấn quay đi như có ai vừa vỗ vai hấn.

Allegra hé miệng sững sốt khi thấy người lạ mặt kỳ quái ở chỗ lửa trại hồi nãy đứng ngay đằng sau Domenic. Anh ta đứng vượt hơn hấn Domenic, tay chống nạnh, đôi chân mang ủng đen và ghệt lên quá gối thì dạng ra, và trang bị đến tận hàm răng trắng bóng, bờ vai thì rộng đến cả yard. Áo gilet phanh ra vì thế đứng hung hăng đó để lộ mọi gang tấc lồng ngực bắp thịt săn chắc, bóng mượt và vùng bụng dễ khắc như tượng tạc.

“Xin lỗi cho tôi cắt ngang một chút,” chàng nói một cách lịch sự, giọng trầm và oai vệ, “nhưng tôi nghe rõ ràng tiểu thư đây đã bảo ngài dừng tay mà.”

Nàng thoáng thấy đôi mắt như đêm đen lóe sáng, rồi người lạ kia túm lấy Domenic và ném hấn sang một bên. Nhanh như cắt anh ta chen người chắn giữa nàng và Domenic, phien lưng rộng trước mặt nàng choán chật trong lớp áo da đen hơi phồng lên theo bước chân uyển chuyển khi chàng hiên ngang tiến về phía Domenic, tay thì hươu lưỡi dao trông thật dã man chưa từng thấy. Con dao xoay nhẹ trong tay khi chàng sửa lại thế cầm.

Domenic đảo mắt nhìn từ kẻ lạ mặt sang nàng, rồi sang đến lưỡi dao trong lúc hấn lùi lại thở hào hển, mái tóc bạch kim rối bù.

“Bạn của em hả cưng?” hấn vừa hỏi vừa bắn cho nàng tia nhìn lạnh buốt.

“À là một người bạn tốt,” kẻ lạ nhả nhận đáp lại trước khi nàng kịp trả lời. “Bạn rất tốt.”

Khuôn mặt xương xương của Domenic trở nên giận dữ khi hấn hiểu ra tự sự. “Ồ, giờ thì tôi biết rồi. Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao lúc nào em cũng chạy ra gặp lũ nông dân hôi thối của em!” hấn quát vào mặt nàng, và đưa mắt nhìn người đàn ông từ chiếc mũ chỏm cho xuống tới giày ủng của anh ta.

Còn câu trả lời của người lạ trước lời chế giễu của hấn là tròng cười vang dội, vừa thú vị vừa tinh quái. Âm thanh đó thực sự khiến Allegra bật cười khẽ dù người run bần bật. Với đôi tay run rẩy nàng cố sửa sang lại áo sống, nhưng Domenic đã xé toạc cổ áo nàng xuống cả hai ba inches. Nàng túm gọn lại chỗ rách và thầm cảm kích ơn trên đã phái người lạ mặt thần bí này đến cứu nàng trước khi hoàn cảnh trở nên tệ hại hơn.

“Allegra,” Domenic bắt đầu lên tiếng, “tôi thật kinh ngạc và thất vọng đối với em –”

“Đừng nổi ghen chứ ông bạn, tôi chỉ ngủ với cô ấy sáu bảy lần thôi.”

Nàng há hốc sững sờ, nhưng khép miệng lại ngay khi hiểu ra anh ta đang cố tình trêu tức Domenic. *Đồ đểu giả ma mãnh.*

“Em đã ngủ với tên này sao?” Domenic gần như hét lên vào mặt nàng.

“Còn ba chiến hữu của tôi nữa,” anh ta trả lời. “Cô nàng quần bọn này ngất ngư luôn. Nàng này đúng là tham lam vô độ mà.”

“Này, nói thế là đủ rồi đấy,” nàng cảm phần cắt ngang.

“Ta phải giết ngươi,” Domenic bảo anh ta.

“Chỉ mình ông bạn thôi hả?” chàng ngọt nhạt hỏi. “Có lẽ ông nên kêu thêm vài tên lính gác tới đi.”

Bị giằng co giữa niềm thanh thản và lòng thương tổn, Allegra không biết mình phải lại đằng đó đá cho anh ta một cái hay là phá lên cười, nhưng nàng phải công nhận là mưu mẹo khích tướng của anh ta quả là ăn tiền. Nếu mà vị cựu hôn phu của nàng biết khôn thì hãy nắm lấy cơ hội mà kẻ lạ mặt chừa cho để giữ lại mặt mũi rồi chạy thực mạng về gặp tình nhân của hắn là hơn.

Nhưng nàng phát hiện rượu đã làm Domenic không biết sợ là gì nên không muốn chọn đường dễ đi – hay biết đâu là vì danh dự của người kiếm sỹ cao thượng.

Nàng lo lắng thấy hắn rút thanh đoản kiếm cán nạm ngọc từ trong áo choàng ra.

Nhưng người lạ chỉ mỉm cười và lẹ làng bật con dao lớn từ tay này qua tay kia.

Giờ thì nàng đã thấy anh ta hành động, nên nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên khi anh ta tránh được toán lính canh phái đi truy lùng, và cũng không thể hình dung được anh ta làm thế nào để vượt qua tường bao quanh khu vườn. Rồi nàng lại hiểu ra là anh ta sẽ không để bất kỳ điều gì tầm thường như bức tường gạch cao tới mười feet cản trở mình.

Nhưng chỉ còn mỗi nghi vấn là tại sao anh ta lại cất công cứu nàng.

“Ngươi là kẻ đã theo dõi cô ấy,” Domenic gầm gừ. “Ngươi chưa hề ngủ với cô ấy.”

“Vậy thì phải,” anh ta thú nhận, “còn chưa.”

Nàng hừ một tiếng. Đồ kẻ ngoại đạo ngạo mạn.

Khoanh tay lại trước ngực, nàng tựa vào thân cây nguyệt quế với cảm giác mãn nguyện không hề nén nổi. Nàng đảm chiêu, hóa ra anh ta đã theo dõi nàng. Chuyện đó thì nàng đã biết. Nhưng tại sao lại đi theo mình chứ?

“Allegra, đi vào trong nhà. Cái tên vô lại này rõ ràng là cùng bọn với đám chống đối rồi.”

“Anh đã khóa hết cửa nẻo rồi, thưa ngài,” nàng nhắc hắn. “Nhớ chứ? Ngoài ra tôi không nghĩ anh ta là loại người đó.” Nàng nhìn bao quát khắp người anh ta. “Không có ai trong quảng

trường biết anh ta cả.”

“Cô Monteverdi, làm ơn đừng đi đâu hết,” người lạ tán tỉnh. “Khi thấy cô, tôi rất muốn tìm cơ hội để tự giới thiệu, thật lòng tôi –”

“Hừ,” nàng cắt ngang.

“Nhưng ngài đây đã xen vào trước khi tôi kịp giới thiệu. Nhưng tôi chắc như đinh đóng cột là cô mừng lắm khi thấy tôi vẫn giữ ý định nhỉ?” Anh ta ném cho nàng nụ cười tươi quyến rũ khiến tim nàng muốn ngừng đập.

“Allegra,” Domenic gần giọng nói, “ra ngoài kêu lính bắt cái tên vô lại này, hay là khi tôi dẫn nó xong thì đến nhặt xác nó.”

“Vì tội gì, thưa ngài?” nàng vặn hỏi.

“Xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

“Xét kỹ thì – kết tội như vậy dường như không được công bằng lắm.”

“Không được cãi lời tôi,” Domenic quát tháo nhưng mắt vẫn không rời khỏi người lạ, đoán kiếm của hắn lóe sáng dưới ánh trăng trong lúc hai người đàn ông xoay vòng trong tư thế ứng chiến.

“Anh ta không có xâm phạm gia cư,” nàng phản bác. “Đây là nhà tôi. Tôi sẽ nói rằng tôi mời anh ta đến. Đừng lo Domenic. Tôi nghĩ nếu anh ta muốn giết anh, thì giờ này anh đã chết rồi còn gì.”

Kẻ lạ mặt lại bật lên cười thích thú. “Giờ thì sao, có phải tôi nghe được tiểu thư vừa khen ngợi kẻ hèn này không? Công nương à, vậy thì tôi phải vì cô chiến đấu tới cùng. Xin lỗi đi, quân côn đồ, nếu không ta buộc phải ra tay tàn nhẫn với người đấy,” anh ta lớn tiếng ra lệnh cho vị hôn phu của nàng bằng giọng điệu đầy hài hước nhưng Domenic không nhận ra ẩn ý trong đó.

Allegra trợn mắt, dù không muốn nàng vẫn cảm thấy quá thu hút trong khi ấy Domenic neho tí mắt lại cho đến khi chỉ còn mỗi vạch màu lục lấp lánh.

“Ra ngoài đi,” nàng bảo người đàn ông. “Họ sẽ treo cổ anh đấy.”

“Bọn chúng không có thời gian đâu,” Domenic tuyên bố xong là nhào tới đánh người lạ.

Allegra lo âu theo dõi, chẳng còn hy vọng là sẽ không có đổ máu. Nhưng nàng biết nếu đi gọi tuần cảnh tới để tách họ ra chỉ có ân nhân khờ khạo của nàng mới bị trừng phạt vì hành động hào hiệp của anh ta, và cho đến nước này nàng thà là thấy Domenic bị đánh cho đáng tội của hắn.

“Anh ta là ai vậy hả trời?”

Nàng mệt mỏi đưa tay lên trán, theo dõi hai đối thủ đâm chém nhau, và lại lao vào vờn nhau vòng vòng, trận quyết đấu này dường như vì danh dự của cô thì phải.

Nghe được chuyện này chắc dì Isabelle mừng cho nàng phải biết.

Nhưng nhìn quang cảnh này nàng biết bằng chứng đã quá rõ là những toan tính giải quyết trong êm thấm của nàng chỉ là hoài công. Điều này cũng gần giống như đi nói chuyện triết lý với kẻ bản chất thô lỗ, nhưng nàng đã quá mệt vì chủ tọa buổi tiệc và tổ chức lễ hội nên giờ đây chỉ muốn lên lầu ngủ và để cho hai tên ngu này đánh nhau tới bất tỉnh nhân sự. Tuy vậy nàng vẫn ở lại, mỗi lần thấy hai cú đâm giao nhau là nàng nhói cả người.

Thế nào binh lính cũng nghe được trận đấu mau thôi. Nàng phải lưu lại để giải thích người đàn ông Ascencion chỉ muốn tới giúp vì nghe nàng và Domenic đang gây gổ vì không muốn họ tiện mất cái đầu đẹp dễ của anh ta.

Trong khoảnh khắc nàng nghiên cứu người lạ tí mĩ dưới ánh sáng màu cam tỏa ra từ những chiếc đèn lồng trong vườn. Anh ta đẹp trai một cách lôi cuốn, vớ vờn trán rộng tào nhả bên dưới chiếc mũ chỏm, và hàng lông mày thật sắc nét, đen nhánh như than loe ra gian tà ngay đuôi. Dưới hàng mi cong, thậm như mực là đôi mắt đầy tình cảm đen tuyền như màu biển đêm. Sóng mũi anh ta cao kiêu hãnh như kiểu La Mã và vuông hàm cương quyết của người thống trị sinh ra để thống trị thiên hạ, nhưng đôi môi lại dày dặn và gợi cảm được sáng tạo ra cho những nụ hôn và nói những lời dối trá êm tai.

Anh ta lại cười nhạo báng, mắt lóe lên như điên như cuồng trong lúc Domenic chém anh ta một nhát, nhưng anh ta xoay người ra nhẹ tênh và chụp lấy cánh tay hắn và quật ngài tử tước xuống cỏ như Domenic chả có cân lượng nào.

“Ngài đã đánh xong chưa, hay tôi phải dẫn cho ngài một trận đây?” người lạ lịch sự hỏi.

“Đánh hắn đi,” nàng lẩm bẩm trong miệng.

Domenic lồm cồm bò dậy, mặt đanh lại vì giận dữ. “Người phải chết vì dám làm như thế, đồ chó Ascencion,” hắn bảo người lạ.

“Vì làm như thế?” Sao chứ, cái này có đáng gì đâu,” anh ta gầm lên rồi phóng vào người hắn.

Trong những giây phút kế đó, Allegra bắt đầu lo lắng. Trận đấu càng lúc càng ác liệt, nhưng ngay khi nàng quyết định đi gọi lính tới trước khi cả hai bên bị tổn thương thì nàng chực nhớ ra cửa vườn đã bị đóng và Domenic đang giữ chiếc khóa đó.

“Hai người làm ơn dừng tay lại.”

Người lạ mặt liếc nhanh về phía nàng như đoán chắc là nàng không bỏ đi, nhưng vì đó đã để lộ sơ hở. Domenic thừa cơ lao tới, kiếm của hắn quét một nhát vào người anh ta. Allegra thờ đốc khi lưỡi đoản kiếm rạch ngang bắp tay trái của người kia, cắt vào làn da vàng trơn mượt.

Máu ứa ra ngay từ vết thương.

Phá lên cười khe khẽ, Domenic lùi lại. “Tấn công,” hắn nói một cách tự mãn.

“Vậy ngài có vừa ý không?” anh ta ngạc nhiên vừa lẩm bẩm vừa nhìn xuống cánh tay mình. Khi ngược lên, ánh mắt anh ta như một lần chớp. “Khá đau đó,” anh ta chậm rãi nói.

Mắt họ xoáy vào nhau trùng trùng khiến Allegra đột nhiên cả kinh.

Nàng thấy nếu mình không khống chế tình hình ngay tức thời anh ta sẽ giết Domenic, và hậu quả là anh ta sẽ bị lên giàn treo – vì nàng mà hai thanh niên trẻ phải mất mạng.

“Đủ rồi hai người,” nàng cương quyết ra lệnh dù giọng nói đang run rẩy. “Ông à, tôi sẽ mời bác sỹ đến cho ông. Domennic,” nàng nói và chìa tay ra khi bước về phía hắn dù sợ thót cả tim trước vẻ mặt đặng đặng sát khí với thanh kiếm đâm máu trong tay hắn. “Anh đã chứng tỏ quan điểm của anh rồi. Giờ thì đưa chìa khóa cho tôi rồi ra khỏi nhà tôi.”

Domenic ném cho nàng nụ cười lạnh lùng tàn ác, điệu bộ dương dương tự đắc. “Tôi sẽ giải quyết em sau, cưng à. Nhưng trước hết tôi phải thanh toán cái tên xác lão... rác rưởi này đã.”

Ngay khi Allegra chiếu tia nhìn sợ hãi vào người lạ, anh ta quăng kiếm đi và lừ mắt nhìn Domenic chăm chăm. Con dao cong lớn tướng cắm phập xuống, lưỡi rung lên bần bật khi chạm đất.

Domenic nhìn vào cán dao được quẩn da nhô trên mặt đất rồi nhìn đến mặt anh ta.

“Nào, ông bạn,” người lạ mặt nói với giọng nhẹ tênh và bẻ khớp xương tay răng rắc, “ông làm tôi bực mình rồi.”

Allegra dăm dăm nhìn anh ta, mắt dán vào người lạ mặt như bị thôi miên một cách khủng khiếp. Domenic giơ kiếm lên, dốc hết sức để làm thêm một ván nữa, máu người đàn ông kia loang trên tay hắn và trên cả lớp ren Mechlin của tay áo.

Trong giây lát bầu không khí im lặng như tờ, bất động, mọi hành động dường như hoãn lại bởi uy lực lóe lên từ ánh mắt tàn ác, rực lửa như thú săn mồi của người lạ. Allegra không thể nào nhìn sang hướng khác.

Rồi anh ta lao tới tấn công.

Không hề lên tiếng cảnh cáo anh ta phóng vào người Domenic, túm lấy hắn vật xuống thảm hoa. Anh ta tước lấy kiếm trong tay Domenic và quăng sang một bên. Allegra hét lớn chạy về phía hai đối thủ trong lúc người lạ thôi Domenic tàn bạo đến độ nàng nghĩ anh ta sẽ lấy mạng hắn.

“Ngừng tay, ngừng lại,” nàng van xin nhưng không dám lại quá gần cánh tay phải mạnh mẽ đang giật ngược lại.

Sau bốn năm cú đâm, nửa gương mặt Domenic loang đầy máu.

“Đủ rồi!” nàng thét lên.

Domenic vẫn cố chống trả, hấn điên cuồng giật khẩu súng lục trong bao đựng súng của người đàn ông kia, nhưng anh ta đã đánh bật tay hấn đi. Tay Domenic bật lên chụp trúng ngay mũi của anh ta, chiếc mũi rớt xuống để lộ mái tóc bị xén trông thật kinh dị y như một bó rạ đen lổm chổm càng làm cho khuôn mặt anh ta tàn bạo hơn.

Người đàn ông đã man gằm gù nhìn Domenic rồi chụp lấy tay hấn. Chỉ với một đòn nhanh nhẹn, tàn khốc anh ta quật tay hấn vào hàng gạch viền chung quanh thảm hoa, bẻ cổ tay hấn gọn bâng. Nàng thực sự còn nghe được tiếng xương kêu răng rắc.

Nàng khiếp đảm há hốc rồi lấy cả hai tay bịt miệng khi Domenic rú lên một tiếng ngán đĩnh tai như cú óc, rồi vì mặt mũi hấn cổ dần lại.

“Ồ, ngài cứng cổ lắm phải không?” người lạ mặt thì thào rồi thoi cho hấn một cú kết liễu như trời giáng khiến Domenic lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Allegra chỉ biết đứng đậy mắt xoe tròn, hai tay vẫn áp chặt vào miệng.

Như thể xấu hổ vì mái tóc bị xén lam nham của mình, người lạ mặt lệ làng đưa một tay gấn mũ lên đầu bằng cử chỉ kỳ quặc, yếu ớt hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt sắc nét vừa đe dọa vừa hung tợn. Trong lúc ấy máu vẫn chảy rờn rờn trên cánh tay anh ta.

Allegra chậm chạp bỏ tay ra khỏi miệng. “Anh ta – chết chưa?” nàng thì thào.

“Chưa, hấn chưa chết đâu,” anh ta hầm hừ trong khi lục lạo trong túi áo Domenic. Dường như anh ta muốn cướp của ngay trước mặt nàng thì phải, nhưng thay vào đó anh ta chỉ lấy ra chiếc khóa mở cửa vườn.

Khi anh ta nhổm dậy bên cạnh nàng, Allegra thấy anh vượt qua đầu mình gần cả foot. Người đàn ông này cao lớn như một đấu sỹ vậy. Nàng phải ngả đầu ra sau để ngược nhìn anh ta. Bất chợt nàng nhận ra Domenic thì nằm bất tỉnh ở đấy không còn ai khác trong tầm mắt và chỉ có các vách thành đang bao quanh nàng và người đàn ông khắc nghiệt thân thể đang vấy máu này, nàng không tài nào lĩnh hội được vì sao chỉ trong giây lát mình lại tin cậy anh ta.

Chàng cúi xuống nhìn nàng dăm dăm, đôi mắt đen lấp lánh như bầu trời nạm đầy sao giá lạnh. Chàng chậm rãi bước về phía nàng, ánh trắng phác họa sắc nét mọi bắp thịt cuộn cuộn trên cơ thể chàng. Chính bản năng đã xui nàng thoái lui dù giọng chàng thật dịu dàng, thu hút.

“Giờ thì cô định bỏ đi đâu, cưng của tôi?”

Nàng xoay người toan chạy nhưng chàng đã tóm lấy eo nàng và lôi nàng vào sát thân hình như tạc bằng đá hoa cương của mình rồi bật cười nho nhỏ, âm thanh trầm trầm nham hiểm.

“Không được, không được đâu, *chérie*, cô là chiến lợi phẩm của tôi.” Chàng giữ lấy eo nàng còn hữu hiệu, mạnh mẽ hơn nhiều so với Domenic. “Cô nên nghe lời ông chồng sắp cưới của mình mới phải.”

“Ông là ai?” nàng gặng hỏi, giọng run rẩy hãi hùng.

Chàng gục đầu trên vai nàng. “Hoàng tử quyến rũ,” chàng thì thào. “Phải đúng như vậy không?”

Nàng chống cự quyết liệt hết đấm rồi tới đá nhưng hoàn toàn vô hiệu. Không buồn nói thêm lời nào, chàng bước ngang qua khu vườn, gần như là kéo tay nàng đi. Kinh hoàng, nàng cố giật mạnh chống chọi thoát ra, nhưng nắm tay của chàng cứng như còng sắt.

“Thả tôi ra! Đây – cứ lấy hết nữ trang của tôi đi,” nàng tuyệt vọng nài nỉ, “đồ đó là kim cương và ngọc bích lục đấy. Ông cứ lấy hết đi. Tôi sẽ không hé môi với ai đâu. Cứ đi đi –”

Chàng cười ngạo nàng. “Tiểu thư Monteverdi à, có loại người có thể bị mua chuộc, nhưng tôi không phải loại đó.”

Trong lúc họ đi băng qua cỏ, chàng cúi xuống với cử chỉ uyển chuyển đến chết người để nhổ con dao lên rồi hờ hững luồn vào trong dây thắt lưng, nàng lấy làm lạ là sao anh ta không bị cắt trúng sườn. Chàng dừng lại để mở cổng rồi động cửa mở toang, không kiêng dè gì đến tiếng động. Nàng dùng cả hai tay bám vào mắt cáo trên cánh cổng, nhưng chàng gỡ tay nàng ra thật nhẹ nhàng.

“Ông muốn gì ở tôi?” nàng gào lên.

“Chỉ cần cô bình tĩnh và làm theo lời tôi.”

Chàng tóm lấy hông nàng và quăng Allegra lên yên con ngựa lớn đang thở phì phò, chân giậm cồm cộp như chỉ chực phóng như bay ra khỏi địa ngục theo tiếng huýt sáo của chàng. Ngoại trừ dấu hiệu của binh đoàn in trên tấm đệm yên, nàng hầu như không có thời giờ để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra cho người chủ cũ của con ngựa.

Trước lúc nàng kịp lấy lại thăng bằng, chàng đã vung người lên yên đằng sau nàng.

Chúa ơi, anh ta đang bắt cóc con. Nàng vẫn không thể tin nổi chuyện này lại có thể xảy ra, thì ra từ đầu đến giờ Domenic đã đoán đúng.

Người lạ mặt này đích thị là thuộc thành phần chống đối rồi.

Khi hiểu ra được vấn đề này, nàng không còn cảm thấy kinh hãi nữa vì biết rằng anh ta sẽ không phương hại mình, nếu không ba nàng sẽ chẳng bao giờ đáp ứng đòi hỏi của bè phái anh ta. Như thế nàng cũng được an toàn dù ít hay nhiều, và nàng cố ép mình xử sự lý trí hơn.

Thông thường nàng sẽ không bao giờ chấp thuận những phương sách cực đoan như vậy, nhưng biết đâu chừng hành động liều lĩnh này là cách duy nhất để ba nàng và hội đồng chính phủ lắng nghe tiếng nói của dân chúng. Có lẽ việc bắt cóc nàng cuối cùng sẽ đem lại lợi ích tốt đẹp hơn cho Ascencion.

Yên ổn với ý nghĩ đó, nàng quyết định hợp tác, chứ không phải vì anh ta cho nàng nhiều lựa chọn.

Tuy thế nàng lại chùng lòng, vì biết chắc chắn kẻ cả gan chống đối sẽ bị xử giảo hình. Cho dù nàng trở về nhà không suy suyển gì, thế nào ba cũng truy sát anh ta vì đã dự phần vào việc này. Nếu ba nàng không thực hiện đi chẳng nữa, Domenic nhất định sẽ ra tay.

“Bám chặt tôi,” chàng ra lệnh khi họ nghe những tiếng la hét đầu tiên của lính canh.

Nàng nghe theo luồn tay quanh quanh vòng hông cứng cáp, rấn chắc bên dưới áo gilet đen của chàng. Dưới tay nàng làn da vàng ấm áp như khối đá hoa cương được bao phủ trong vỏ nhung, trơn mượt với lớp mồ hôi mỏng lấp loáng. Chàng để nàng ngồi sát vào chàng bằng cách kéo nàng lên đùi mình và vòng tay ôm chặt lấy bụng nàng rồi cho ngựa quay đầu lên đường ra khỏi thành phố. Lazar thu dây cương bằng tay kia và tặc lưỡi với con ngựa và thúc nhẹ vào sườn nó.

Điều kế tiếp nàng biết là họ vào nước đại phóng đi vun vút.

CHAPTER 3

Ái nữ của Monteverdi hiện đang ngồi trong lòng chàng. Trời ơi đất hỡi sao tự dưng chàng lại đi đóng cái vai anh hùng cứu mỹ nhân đây, Lazar không cách nào hiểu nổi. Chàng chỉ biết chàng đã bị trúng một nhát dao vì nàng đã khiến chàng chia trí, vì chuyện đó chàng không cảm thấy vui thú chút nào.

Chàng cũng chả vui gì khi nghe nàng năn nỉ, chàng đã tha mạng cho Clemente, và càng không hứng thú khi thân hình mảnh dẻ của nàng hiện giờ đang rung nhè nhẹ, nhịp nhàng trong lòng chàng. Hay là bởi mùi thơm của hoa trong tóc nàng ngay bên dưới mũi chàng, hay bởi bàn tay êm ái gần như đang mơn man chàng khi vòng tay ôm khít khao của nàng xê dịch quanh eo chàng.

Chàng có ấn tượng rõ rệt là cô nàng Monteverdi hình như thích thú bị bắt cóc lắm thì phải. Chàng cau mày bên trên đầu nàng. Vậy là không xong rồi, lẽ ra bị bắt cóc thì phải hoảng sợ mới đúng, chứ có đâu lại tươi tỉnh thế kia.

Phía sau họ cỡ nửa dặm có khoảng hai mươi hay ba mươi tên lính đang ráo riết đuổi theo, nhưng Lazar lại mừng khắp khởi. Lý do thứ nhất là càng có nhiều lính phí sức rượt theo, thì lại càng có ít lính ở lại giữ tháp canh.

Lý do khác là cuộc truy đuổi khiến chàng có thể sao lãng những việc khác, chẳng hạn như cái kiểu mà con tin quý giá của chàng cứ nhích tới nhích lui trên đùi chàng, hay là cổ áo bị xé rách đã bày ra dưới mắt chàng khung cảnh thoáng thoáng vùng thung lũng huyền bí, chưa từng khai phá.

Khi thấy một gốc sồi cổ thụ chĩa nhánh ra trên đường, chàng kéo ngựa dừng lại và ngẩng cổ lên.

“Sao ông dừng lại? Họ ngay phía sau mình mà!” cô nàng Monteverdi bực bội kêu lên.

“Suyt!” Chàng nghe ngóng động tĩnh.

Không phải, xa hơn nữa. Chàng thúc ngựa chạy tiếp chỉ độ năm mươi sải thì lại cho ngựa dừng và tiếp tục nghe ngóng.

“Khốn kiếp, nó quanh quẩn đâu đây thôi.” Chàng cho ngựa vòng lại chỗ thân cây.

Phải rồi, ở đằng đó.

“Nào, đưa cho tôi cái kẹp tóc của cô,” chàng ra lệnh khi phóng xuống yên và đưa tay đỡ Allegra.

Chàng cột dây cương quanh cổ ngựa trong lúc Allegra nhanh nhẹn tháo chiếc kẹp tóc nạm

ngọc bích lục, làm những lọn tóc dài buông lòa xoà trên vai nàng dưới ánh trăng. Từ xa xa, xuyên qua những lùm cây chàng thấy binh lính trên đường đang nhanh chóng tiến lại gần chỗ họ. Chàng lấy cây kẹp và xâu qua tấm đệm yên dằm vào da con vật khiến nó lồng lên dữ dội. Lazar vỗ lên mông con ngựa lớn tưởng làm nó bực bội lao như chớp xuống đường.

Chàng chụp lấy tay Allegra kéo nàng chạy vào bụi cây bên đường, họ khom người lườn qua dưới những cành nhánh, lao nhanh qua những bụi thạch nam. Lazar phóng qua một thân cây đổ và giúp Allegra leo qua, rồi lúi nàng nằm xuống nền đất phủ đầy lá xung quanh thân cây cùng với chàng, bởi vì chiếc áo trắng của nàng rất dễ bị phát hiện nếu bọn lính ngó vào trong rừng.

Họ nằm song song với nhau, thân thể nàng bồng bồng còn chàng thì thở hổn hển như đôi tình nhân sau buổi chiều ân ái đến tóe lửa. Nàng giương mắt tròn xoe nhìn chàng, Lazar đưa ngón tay lên môi nàng ra hiệu cho Allegra im lặng, nhưng đúng là kỳ quái chàng chẳng cảm giác được là nàng có ý định kêu cứu.

Chàng nhìn vào mắt nàng tỏ ý cảnh cáo khi hai tên kỵ binh phóng ầm ầm qua đường đuổi theo con ngựa đen vô chủ. Móng ngựa át cả tiếng thác nước rì rào đằng xa. Tay vẫn nắm lấy cổ tay mảnh dẻ của con tin, Lazar đảo mắt nhìn con đường về hướng dẫn vào thành phố, vì chàng đoán binh tiếp viện có thể cách toán trước không không quá xa.

“Nào mình đi tiếp.”

Họ đứng dậy, những ngón tay thon mềm của nàng lồng vào những ngón chai cứng của chàng. Chàng dẫn nàng xuyên qua cánh rừng tối đen, ngát hương hướng theo tiếng thác nước, và mãi nguyện là họ đã thoát hiểm khi họ trèo lên một mỏm đồi nhỏ, vì giờ đây con đường đã khuất nẻo. Họ càng bước tới trước âm thanh của thác nước càng lớn hơn.

Khi chàng nghe nàng kêu lên khe khẽ đau đớn đằng sau, chàng quay lại thấy tóc nàng bị vướng vào bụi gai. Chàng rút dao toan cắt lọn tóc, nhưng nàng hé miệng phản đối.

“Ông dám cắt tóc tôi sao!”

Chàng ngạc nhiên nhìn xuống nàng, còn nàng quắc mắt nhìn chàng tỏ ý phản kháng.

“Nếu cần ông có thể bắt cóc tôi, nhưng *không* được sờn tóc của tôi!”

Chàng nhìn nàng chăm chăm, hầu như không hiểu nổi tại sao nàng lại bực dọc vì mỗi chuyện rất nhỏ nhặt vào thời điểm như thế này. Nhưng khi nghĩ đến những gì chàng sẽ làm đối với nàng sáng mai, chàng cảm thấy hết áy náy và thầm nghĩ, *ít ra mình có thể đáp ứng cô ta chuyện này.*

Thật nhẹ tay, chàng gỡ tóc nàng ra khỏi bụi gai. Còn nàng vẫn đứng đấy, kiên nhẫn chờ đợi. Rồi chàng lại cảm nhận được nàng lại chăm chú nhìn chàng, gương mặt đang ngược lên kia đầm đìa ánh trăng. Chàng kéo nhánh tóc rối cuối cùng ra và quay đi.

“Cám ơn,” nàng nói với chàng, mặt thoáng ửng hồng. “Này, ông tên gì vậy?”

“Đi tiếp đi, không được hỏi han gì cả,” chàng cầu nhàu, bực bội bởi giọng điệu kẻ cả của nàng. Lần này chàng cầm tay nàng bóp chặt hơn một chút chỉ vì thấy da nàng mềm mại quá. Cứ thế họ đi mãi đến khi tới một chỗ trống nơi có thác nước đổ vào một hồ lớn. Chàng quay lại thấy nàng đang ngắm ánh trăng chiếu lấp lánh trên mặt nước.

“Cô biết không, đúng ra cô phải làm bộ sợ một chút mới phải.”

“Tôi có sợ mà,” nàng cam đoan với chàng.

Chàng nhìn nàng đắm đắm, bút rút chỉ muốn nếm hương vị vành miệng xinh xắn đang nhếch lên nụ cười kênh kiệu kia.

Tôi không thể nào lấy đi mạng sống của người này được, chàng thầm nghĩ. Nhưng rồi chàng lại nhớ đến cha chàng, nhớ đến cảnh quân thù nhào tới người như lũ chó lao vào con bò mộng bị thương và thêm lần nữa ngay trước mắt chàng cắt cổ Pip như giết con bò tơ, đứa em trai nhỏ của chàng lúc ấy chỉ mới tám tuổi.

Thình lình Lazar hất giày của chàng ra và quay đi.

“Ông tính bơi sao?”

Đáp lại nàng, chàng bước xuống hồ kéo phất nàng theo sau. Tay này cầm ủng, tay kia nắm cổ tay nàng. Nàng khẽ rít lên phản đối, nhưng nước hồ không sâu – chỉ lên đến ngang đùi chàng, và xấp xỉ eo nàng.

“Mình đang đi đâu vậy?”

Nhưng chàng tảng lờ câu hỏi của nàng.

Họ lội qua hồ đến chỗ thác nước, đến đó chàng để giày lên một tảng đá. Allegra nhìn như thôi miên khi tới khá gần đủ để thấy một miệng hang khuất đằng sau làn nước chảy ào ạt. Chàng leo ra khỏi hồ rồi trèo lên tảng đá, và quay người quỳ một chân xuống đưa tay ra giúp nàng. Allegra tiếp lấy tay chàng, và khi Lazar kéo nàng lên người nàng ướt sũng nước còn đang nhỏ giọt khiến thâm tâm chàng nhói lên thêm khát cực độ.

Trời ơi. Fiore, tại sao người không bế nàng lên?

Làn lụa ướt đầm dán sát vào mọi đường cong nét lượn trên thân thể con gái, và ánh trăng tròn sáng rõ chỉ làm hình ảnh ấy thêm phần huyền ảo. Lúc nàng vừa đứng lên được, chàng lấy ngay chiếc đồng hồ rỉ sét ra xem giờ.

Họ có bao nhiêu thời gian? Bây giờ đã là 1:15, như vậy là không đủ giờ.

Tự cắn nhằn trách mình xong chàng cất đồng hồ đi. Cho dù có cả tuần lễ thời gian chàng

cũng không ân ái với người phụ nữ này, thậm chí sẽ không nghĩ tới chuyện đó. Có lẽ chàng là sự sỉ nhục của gia đình, nhưng chàng cũng không đến nỗi mất hết lý trí.

Ngoài ra, loại côn đồ tàn ác nào có thể nghĩ đến việc cám dỗ người phụ nữ hấn định sát hại chỉ trong vài giờ nữa? Nhưng một tạo vật mỹ miều như thế mà lúc chết vẫn còn trinh trắng thì có đáng không?

Người là phường hạ lưu đê tiện, chàng tự bảo mình.

-o0o-

Chàng liếc vào miệng hang há ra đen ngòm của nhánh thông đạo phía bên này.

“Nào đi thôi,” chàng cầu nhàu không màng ngắt nghĩa nhan sắc nàng hay ngắt ánh trăng đang soi qua đường nét tấm áo của nàng, chỗ mà chàng sẽ thấy được đôi chân dài thanh tú cho đến tận đỉnh cao bí ẩn của Aphrodite.

“Tại sao ông lại đưa tôi đến đây?” nàng lên tiếng hỏi, cho đến sau cùng thì nàng cũng cảm nhận đủ để tỏ ra sợ hãi đôi chút.

“Đem cô đi cho gấu ăn,” chàng lăm bắm. “Mau lên đi, tôi gấp lắm rồi.”

“Phe đảng của ông có ở trong đó không?”

“Cái gì của tôi?” Chàng quay ngoắt lại.

Nàng bước lại gần chàng hơn và ngược lên nhìn chàng thái độ thật nghiêm nghị.

“Ông không bỏ tôi ở lại với họ chứ, phải không?” Dân chúng đang cầm phần ba tôi, tôi – tôi cảm thấy an toàn hơn hơn nếu có ông ở đó.”

“An toàn hơn?” Chàng cúi xuống nhìn nàng một cách thú vị.

Nàng ngượng ngùng liếc lên nhìn chàng, thu hết can đảm mỉm cười trong lúc vén lọn tóc bị gió thổi phồng lên qua tai. “Tôi biết ông không để họ hại tôi đâu. Tối nay ông đã cứu tôi một lần rồi.”

Lazar cúi xuống nhìn nàng chăm chăm khi chợt hiểu ra. Nàng tin tưởng chàng.

Chàng khở sở khi nhận ra động cơ của chàng đã khiến cô nàng Monteverdi rút ra kết luận đó, và đó cũng là nguyên nhân cô ta tử tế hợp tác với chàng.

Ồ, mật thám của chàng đã báo cáo tất cả về khuynh hướng dân chủ của cô bé ái quốc này. Tư tưởng đó thu lượm được từ các nhà triết học mới trong các phòng khách và các quán café của Paris mà Allegra Monteverdi là một trong những ủng hộ viên thường trực. Chàng biết hết mọi dự án từ thiện và nỗ lực cứu trợ dân chúng của nàng – như thế làm như thế là để chuộc lỗi

cho tội hạnh của ba cô ta.

Đừng tạo cho cô ấy hy vọng viễn vông. Cô ấy xứng đáng biết rõ sự thật, chàng thầm nghĩ thế, nhưng không tài nào khiến mình mở miệng nói để nói với nàng.

Để cô ta phải lâm vào trạng thái hoảng sợ hay cuồng loạn vào giờ phút cuối cùng trong đời thì có lợi ích gì đây? Chàng tự lý luận. Chàng không hề muốn nàng phải chịu đựng hơn mức cần thiết. Chính cha nàng là người đáng bị hành hạ, chứ không phải là nàng. Không được, hãy để cô ta từ từ nắm bắt tình trạng nghiêm trọng của mình, có lẽ như thế sẽ dễ chịu cho cô ta hơn sau này.

Chỉ có Chúa mới biết điều đó có dễ chịu với chàng hơn hay không.

Nàng đang ngược lên nhìn chàng, mắt xoe tròn đong đầy hy vọng và tin tưởng trộn lẫn với sợ hãi.

Nhìn gương mặt này chàng thầm hỏi làm sao tên hôn phu vô tâm của nàng lại có thể nhìn nét mặt ngây thơ như thế mà lại manh tâm nghĩ đến việc hãm hiếp? Phải, hành động hữu hiệu hơn ý nghĩ. Ngay lúc này chàng nhất quyết phái người ra tìm tên Clemente – chàng sẽ truy sát ngài tử tước vì hành động đốn mạt của hắn đối với nàng.

Có lẽ làm như thế sẽ xoa dịu phần nào lương tâm của chàng.

Trong giây lát, Lazar đưa tay ôm lấy gương mặt yêu kiều, lòng chàng u buồn không thể tả. Bởi vì tình cảnh ngẫu nhiên về dòng dõi, vận mệnh đã khiến họ trở thành kẻ thù của nhau. Nếu đến ngày này chàng là một hoàng thái tử biếng nhác, suy đồi nào đấy – chắc chắn lúc này cha chàng vẫn còn tại thế, người chỉ vừa sang lục tuần – và nếu Allegra theo gót chân mẹ nàng trở thành thị nữ cung đình cho cô em nhỏ của chàng, công chúa Anna, cũng giống như mẹ nàng, lady Cristiana, từng phục dịch mẫu hậu của chàng là hoàng hậu Eugenia, ai biết đâu được? Có lẽ lúc đó chàng sẽ đi chinh phục nàng và sẽ là người chỉ dạy cho nàng nghệ thuật yêu đương.

“Nào, *chérie*. Mình không có nhiều thời gian đâu,” giọng chàng hơi khàn đi. Nói xong chàng cầm lấy tay nàng dẫn Allegra vào trong bóng đêm thăm thẳm.

-o0o-

Kẻ điên loạn này quả thật khó hiểu, Allegra dăm chiêu nghĩ ngợi lúc chàng từ tốn hướng dẫn nàng đi vào trong hang mà càng lúc càng tối hơn cả đôi mắt như đêm đen của chàng. Sau khi thấy chàng đánh Domenic như tử, nàng không bao giờ hình dung được bàn tay to lớn ấm áp của chàng lại rất dịu dàng, chăm chút gỡ rối tóc nàng ra khỏi bụi gai và hiện giờ đang dìu dắt nàng đi tiếp.

“Hình như có đuốc và đá lửa đâu đây,” chàng lẩm bẩm rồi để nàng đứng đấy đi tìm đồ. Nàng không thấy được bất kỳ thứ gì trong hang, nhưng nghe được tiếng bước chân của chàng, cảm nhận được hơi ấm của chàng.

“Ông là ai vậy?” nàng cất tiếng hỏi, giọng nàng vang dội lạ lùng trong bóng tối.

“Cô không cần thiết phải biết.”

“Thế tôi phải gọi ông là gì?”

“Cô thích thế nào thì gọi thế nấy. Chuyện đó không quan trọng.”

“Nhưng quan trọng với tôi.”

“Tại sao?”

Nàng nhún vai. “Phép lịch sự.”

“Xin lỗi. Tôi không quan tâm nhiều đến vấn đề đó,” chàng thì thầm.

Tiếng nói của họ dội vào bóng tối hun hút khiến nàng nhận ra hang này còn lớn hơn nhiều so với ước đoán của nàng.

“Ông có yêu cầu gì?”

Tiếng hừ của chàng cho nàng biết ngay cả điều này nàng cũng không được phép biết.

“Chỗ này là chỗ nào?”

Nàng nghe thấy giọng chàng cáu kỉnh tột độ. “Không được hỏi nữa! Cô có muốn tôi bịt miệng cô lại không?”

“Không.”

Nàng nghe có tiếng đá lửa liếc trên thép và thấy vài tia lửa lóe lên trong bóng tối. Một tia lửa đã bén và vài giây sau đốm lửa bé tí đã lớn dần và đuốc cháy sáng. Ngọn lửa dần dần soi sáng khuôn mặt rám nắng của chàng, đôi mắt đen sôi nổi và hàng mày loe, gò má hẹp. Nàng phân vân tự hỏi không biết nàng nên sợ chàng thay vì cảm thấy thu hút, nhưng không người nào có tiếng cười rộn rã như thế trong thâm tâm lại tàn nhẫn, hơn nữa bàn tay chàng lại dịu dàng thế kia.

Rồi nàng lại thắc mắc có khi nào chàng sẽ chạm vào nàng như Domenic từng làm không.

“Vậy ông không muốn cho tôi biết tên ông sao?”

“Nếu tôi nói thì cô không được hỏi han nữa.” Chàng cười như ác quỷ bên trên ngọn lửa đang lan ra. “Tên tôi là... Humberto.”

“Humberto! Không đâu,” nàng bật cười. “Humberto nghe có vẻ bộp chộp quá.”

Chàng liếc nàng một cách ranh mãnh. “Paolo.”

Nàng lắc đầu. “Không bao giờ. Nhặt nhèo quá.”

Chàng vừa thổi nhẹ trên ngọn đuốc vừa quan sát nàng. “Còn Antonio thì sao?”

“Có thể.” Nàng nhìn chăm chăm vào đôi môi chàng đang chu ra lúc chàng lại thổi bó đuốc khiến ngọn lửa cháy phừng lên. “Ông ngang tàng giống như cái tên Antonio. Nhưng nếu ông thật là Antonio, ông sẽ không bao giờ nói với Domenic là tôi tham lam vô độ. Không bao giờ có Antonio nào chịu thú nhận hẳn để bất kỳ phụ nữ nào chưa thỏa mãn cả, cho dù đó là nói dối đi nữa.”

“Tôi đâu có nói cô không thỏa mãn, chỉ là cô đòi nhiều hơn thôi.” Mắt chàng lấp lánh tinh quái.

“Tên ông không phải là Antonio,” nàng khẳng khái phủ nhận.

“Nào đi thôi, *chérie*. Mình còn khoảng hai dặm nữa đấy.”

“Hai dặm?” nàng lặp lại, nhìn đăm đăm vào bóng tối đằng trước.

Khi chàng giơ đuốc lên, nàng nhận thấy họ đang đi tận trong lòng đất. Nàng nhìn vào đường hầm tối đen trước mắt, lòng ngờ vực, vì biết ngay chỗ mình đang đi là nơi nào.

“Đường hầm Fiori,” nàng kinh sợ thì thào. “Antonio – Humberto – làm sao ông tìm ra được đường hầm này?”

Nàng bất chợt lấy ngọn đuốc ra khỏi tay chàng và sấn lên đi trước chàng, mắt nhìn quanh ngõ ngàng.

“Cô hình như ngạc nhiên lắm thì phải, cô Monteverdi,” giọng nói thật trầm của chàng vang lên phía sau nàng.

“Tôi cứ ngỡ thông đạo này chỉ là truyền thuyết thôi!” Nàng quay lại chỗ chàng và đột nhiên trở nên thật nghiêm trang. “Ồ, chúng ta không nên đến đây.”

“Sao lại không được?” Tia mắt chàng có vẻ lạ lùng, ánh đèn lấp loáng, đánh cứng giữa đêm tối thăm thẳm.

“Đường hầm này thuộc về giòng họ Fiori,” nàng thì thào nhấn mạnh một cách cung kính.

Chàng nhún vai. “Nhưng họ chết rồi.”

“Tở ra tôn trọng một chút đi!” nàng vừa nói vừa làm dấu thánh.

Một bên mày đen như than đột ngột giương lên. “Chỉ là tôi không nghĩ họ sẽ dùng đến thông đạo này một ngày gần đây.”

Vòng một nắm tay chống lên hông, nàng quay lại nhìn chàng nghiêm nghị. “Đừng nói với tôi là nguyên một băng của ông đóng trong đường hầm này nhé.”

“Ừm, không đâu,” chàng đáp lại một cách khô khan.

“Vậy thì tốt. Chỗ này nên giữ kín như thế.” Nàng bước đến bên một vách tường và lần tay xuống nền đá hoa cương sắc cạnh, xem như đây là cách duy nhất nàng có thể đến gần *chàng*. “Tội nghiệp Lazar,” nàng thở dài.

“Cô vừa nói gì?”

Nàng liếc thoáng qua chàng, có điều gì đấy trong đường nét quả quyết của đôi vai ấy, chiếc cằm xương xương kiêu hãnh khiến nàng nhìn chăm chú, và trong giây lát nàng suýt ngỡ rằng –

Nhưng không, chuyện đó không thể nào xảy ra cả. Đây lại là do nàng tưởng tượng quá độ thôi. Không có người nào nhảy từ vách đá cao đến hai trăm feet xuống mặt nước lờm chờm đá, đầy những cá mập mà có thể sống sót trở về, đặc biệt là một đứa con trai mới mười ba tuổi. Chỉ vì họ chưa bao giờ tìm thấy xác của cậu ta không có nghĩa là truyền thuyết vị hoàng tử thất lạc lại có kết cuộc khác hơn là – một truyền thuyết.

Giống như những bí đạo này sao? Nàng hoang mang tự hỏi.

Kẻ phiến loạn giờ bước lại phía nàng và thô bạo nhắc lấy bó đuốc trong tay nàng. “Chúng ta hãy đi tiếp đi, cô Monteverdi,” chàng lẩm bẩm.

Chàng đã nhắc đến tên nàng dù chàng căm ghét cái tên ấy.

-o0o-

Lazar bước đằng trước, bực dọc vì nàng chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ chàng là ai. Chàng chưa muốn cho nàng biết danh tính của mình – chàng muốn dành việc tiết lộ này cho cha nàng, nhưng lúc nàng bỏ cuộc không thắc mắc đến việc chàng có khả năng là người đó thì chàng lại thấy mình tức tối.

Làm thế quái nào mà cô nàng lại *cho rằng* chàng biết về đường hầm này chứ? Bộ việc tin rằng chàng có thể là con trai của vua Alphonse khó khăn lắm sao? Tuy thế tâm trạng phẫn nộ, hay có lẽ là lòng tự tôn bị thương tổn đã khiến chàng cảm thấy thú vị một cách châm biếm.

Đi được nửa đường, chàng lại nghe có tiếng kêu đau đớn đằng sau. Khi quay lại chàng thấy cô nàng Monteverdi đã bị trật khuỷu chân.

Cảm thấy nghi ngờ, chàng đi đến chỗ nàng đang thụp xuống trên nền hang ướt át, lờm chờm và ôm lấy khuỷu chân bằng cả hai tay, rồi chà sát chỗ đau, nước mắt đầm đìa. Chàng cứ ngỡ nàng giả vờ cho đến khi chàng liếc xuống đôi hài khiêu vũ của nàng, đã rách tả tơi vì lối đi gồ ghề. Đôi vớ lụa trắng cũng rách bươm, lấm lem bụi đất. Chàng thông thả quỳ một chân xuống trước mặt nàng.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi bị vấp,” nàng kêu lên trách móc cứ như là lỗi tại chàng.

Chàng đưa cho nàng cây đuốc.

“Để tôi xem sao.” Chàng gạt tay nàng ra và xem xét khuỷu chân nàng, không màng đếm xỉa đến tiếng phản đối rối rít nhỏ của nàng, rồi lướt tay xuống dọc theo đường cong thanh tú của chân nàng. Lúc chàng dùng ngón tay cái ấn nhẹ phía trước xương mắt cá chân, Allegra thở dốc đau đớn. Nàng ngược lên nhìn chàng, răng vẫn cắn chặt trên cánh môi mọng.

Chàng lui lại và cúi nhìn nàng một cách ân cần. Nàng đã lặng lẽ suốt từ khi họ khởi hành, nhưng bây giờ chàng thấy được sức chịu đựng của nàng bắt đầu giảm sút.

Đêm nay quả thật là một đêm cam go cho nàng. Suýt bị hiếp, bị bắt cóc, bị quân lính truy đuổi, bị lôi vào hồ nước. Giờ thì lại bị trật chân, sắp tới đây thì còn thảm hại hơn nữa. Thảm hơn nhiều.

Chàng mở nắp chai rượu rum và mời nàng uống một chút.

Nàng khinh khỉnh nhìn từ chai rượu sang đến chàng, rồi ngẫm nghĩ và đón lấy cái chai. Allegra nâng chai lên và thận trọng hớp một ngụm. Chàng cười khúc khích khi thấy nàng bật lên ho sặc sụa và thối phù phù.

“Ghê quá!” nàng ghen ngào nói, đôi mắt màu mật ong loáng nước. Nàng đưa tay bịt miệng và chiếu vào chàng tia nhìn trách cứ.

“Rượu sẽ làm bớt đau.” Chàng đứng dậy, chìa tay ra cho nàng.

“Nào, tù binh nhóc tì của tôi. Đứng lên nào.”

Chàng công nàng đi suốt đoạn đường còn lại, còn nàng thì cầm đuốc soi đường cho chàng. Thoạt đầu chàng bức bối vì cái kiêu nàng hướng dẫn và luôn miệng khiển trách chàng, nếu không cảnh cáo chàng ngó đến những chỗ lõm trên nền hầm thì lại nhắc chàng tránh những đồng đá rải rác đó đây trên lối đi hay khom người dưới những mòm đá chìa ra nhọn hoắt sát trên đầu họ. Dần dần chàng cũng quen đi.

Nhưng có những cái chàng không thể nào quên nổi là cảm giác của tay nàng vòng quanh cổ chàng, chân nàng quấn quanh người chàng, và cặp đùi thon mảnh thì nằm yên trong tay chàng. Cái cách vác phụ nữ đi như vậy không hiểu sao lại làm chàng thích chí quá chừng. Áo nàng hãy còn ướt, và làn vải ẩm dán sát sát vào chân nàng và chàng, truyền thân nhiệt của nàng đến da chàng cực kỳ mê mẩn.

Cứ mỗi lần hơi thở nàng phả vào tai chàng nhột nhạt là chàng lại có cảm tưởng càng lúc cô nàng Monteverdi càng có ít cơ hội ra khỏi đường hầm mà vẫn còn trinh trắng.

Thế nhưng chàng vẫn phải giết nàng.

Cứ qua một bước là chàng lại ủ ê với thực tại này và bắt đầu cảm thấy chàng như tách biệt với chính mình. Từ giai đoạn đầu tiên sách hoạch trả thù, Allegra đối với chàng chỉ như một cái tên trên giấy, là đối tượng để đạt được kết quả mong muốn, chứ không phải là sinh vật có suy nghĩ, có cảm giác, biết hiếu kỳ với tiếng cười trong trẻo ngọt ngào và sóng mũi lấm tấm tàn hương.

Nàng ngân nga nho nhỏ ngay tại chàng trong lúc chàng quẹo chỗ lối ra chàng sử dụng trước đó. Tiếng hát của nàng đã gián đoạn cuộc chiến âm thầm trong chàng, khiến họ bắt đầu trò chuyện với nhau cho qua thời gian.

“Cám ơn ông cứu tôi thoát khỏi tay Domenic, cho dù đây chỉ vì ông muốn bắt cóc tôi.”

“Cô có yêu hấn không?” bất chợt chàng nghe mình hỏi như thế.

“Không.” Nàng thở dài trong khi ngả đầu trên vai chàng. “Ông có người yêu không?”

“Có chứ.”

“Cô ấy nhìn ra sao?”

“Cô ấy có ba khoang, ba cột buồm, và vòng hông thiết kế thật hoàn hảo đàn ông nào thấy cũng phải thèm khát.”

“Tàu thủy à?” nàng ngạc nhiên reo lên. “Ồ, hóa ra ông là thủy thủ. Đương nhiên thôi! Giờ tôi hiểu rồi.” Nàng véo nhẹ vào cổ chàng khiến chàng mỉm cười dù tâm trạng đang rối rắm. “Ông bẩm sinh là dân Ascencion, nhưng từng đi du hành. Nghe giọng nói của ông tôi đoán được.”

“Hay lắm, cô Monteverdi.”

“Nếu tôi không lầm, ông cũng xuất thân từ giai cấp thượng lưu.”

“Ba tôi là một nhà quý tộc,” chàng thừa nhận, một lời tuyên bố khiêm cung suốt từ bấy lâu nay.

Vì cha chàng tử đạo, nên vua Alphonse được Vatican đề nghị phong thánh.

Có nhiều nguyên do chàng mong mình đừng linh hội được, nhưng có lẽ chàng cũng sẽ không bao giờ hiểu nổi. Các vị hồng y sẽ không thể nào xét xử việc này thêm ba mươi lăm năm nữa, và Lazar cũng không hề có ý định sống lâu như thế.

“Tôi có nặng lắm không?”

“Không hề gì.”

“Tay ông còn đau nhiều không? Hình như máu hết chảy rồi.”

“Không sao.”

“Ông định đưa tôi đi đâu?”

“Rồi cô sẽ biết thôi.”

Nàng yên lặng trong chốc lát và chàng dường như nghe được não bộ của nàng đang hoạt động ra sao.

“Tôi có thể hỏi ông một câu không? Khi Domenic trở nên quái gở hẳn có nói một điều vẩn ám ảnh tôi đến giờ. Ông là đàn ông – biết đâu ông hiểu được.”

Chàng lắc đầu cái khẽ trong lúc nàng nói tiếp trước khi chàng kịp bảo nàng ngậm miệng lại.

“Ông thấy đấy, Humberto, nguyên nhân chính tôi muốn lấy Domenic là vì hẳn sẽ trở thành thống đốc của Ascencion trong tương lai.”

Đừng hy vọng hão huyền, chàng thầm nghĩ. “Người ta nói quyền lực là liều thuốc kích thích đấy.”

Nàng hé miệng ngạc nhiên. “Ông nói chuyện nghe ghê quá! Nhưng việc tôi làm đâu có liên quan gì đến vấn đề này.”

“Đương nhiên là không.”

“Tôi nói thật mà,” nàng nghiêm trang nói. “Tôi cứ ngỡ nếu trở thành vợ hẳn tôi có thể có một số ảnh hưởng nào đó trên nội tình của Ascencion, cố làm giảm bớt công, và xoa dịu nỗi khổ của dân chúng.”

“Đáng ngưỡng mộ.”

“Ông biết họ nói gì không,” nàng thì thào, giọng tinh nghịch khi tựa cằm trên vai chàng. “Đằng sau mỗi người đàn ông vĩ đại là người đàn bà vĩ đại.”

Chàng ngừng lại để xốc nàng cao hơn. “Xin lỗi nhé, nhưng tôi khó lòng tin nổi vị hôn phu của cô sẽ trở thành người đàn ông vĩ đại.”

“Cựu hôn phu. Bây giờ tôi nhất quyết không lấy cái tên ngu ngốc đó đâu! Tôi không biết tôi sẽ phải làm gì sắp tới,” nàng dăm chiêu. “Có lẽ sẽ vào tu viện thôi.”

Chàng bất chợt nhói cả người khi nghe nàng nói đến tương lai vì chàng biết cô gái này sắp tới đây đâu còn tương lai nữa.

“Dù sao đi nữa, Domenic cho rằng hẳn có lý khi làm muốn làm chuyện đó với tôi vì hẳn nói

tôi lợi dụng hẳn. Tôi chưa bao giờ muốn lợi dụng hẳn cả!” nàng bực bội thốt lên. “Tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện đó như thế cả. Tôi có nhẫn tâm không? Tôi có độc ác bởi vì lấy hẳn để phục vụ cho quyền lợi chung của mọi người không? Tôi muốn nói là, tôi nghĩ Domenic muốn cưới tôi chỉ vì vị thế của ba tôi. Ông thấy chứ? Tôi thật bối rối lắm. Humberto, ông nghĩ sao về tất cả mọi chuyện?”

“Còn cô nghĩ sao, cô Monteverdi?” chàng lặng lẽ đáp lại. “Quan niệm của cô mới quan trọng.”

Nàng im lặng một lúc lâu. “Tôi không biết, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy mình có lỗi.”

“Đó là những gì hẳn muốn cô cảm nhận, *chérie*.”

Nàng lại ngả đầu lên vai chàng, gần như nép sát vào người chàng. “Humberto? Trước đây chưa từng có người nào đứng ra bảo vệ danh dự của tôi cả.”

Nhưng chàng không hề nói tiếng nào.

-o0o-

Maria...

Ý nghĩ đầu tiên thoáng vào tâm trí mờ mịt hỗn độn của hẳn là hẳn muốn có Maria, cô nhân tình trung thành ngoan ngoãn với hẳn như con chó spaniel tai cúp. Maria biết cách chăm sóc hẳn còn tốt hơn cả mẹ hẳn. Hẳn cố mở mắt, nhưng chỉ mỗi mắt bên phải là hé ra được. Con bên trái vẫn đóng kín mít sung chù vù. Đầu thì nổ đom đóm tung bừng.

Trong bóng tối, những cụm hoa trông sừng sững bên trên hẳn. Những đóa cúc vạn thọ hiện ra lơ mờ. Những cái loa kèn của hoa daylilies lặng lẽ nhú ra nhìn hẳn như gương mặt phụ nữ đang lo âu. Trong chốc lát hẳn đang còn nhập nhoạng không hiểu mình đang ở cái chỗ khốn kiếp nào đây hay vì sao hẳn tới được chỗ đó.

Rồi hẳn sực nhớ lại.

Domenic Clemente gượng ngồi dậy, miệng thở hì hục vì mũi hẳn không còn hoạt động hữu hiệu nữa. Vẫn còn choáng váng bởi gần cả chục cú đâm như trời giáng vào đầu, hẳn cứ đứng đực nhìn quanh quẩn ráng định thần, chân thì liêu xiêu nghiêng ngả, ngay khi ấy ba tên lính gác chạy vào trong vườn.

“Thưa ngài!”

“Ngài bị thương!”

“Suy diễn hay lắm,” hẳn gầm lên và đưa tay trái hất cánh tay của người lính sát bên đang chìa ra để đỡ hẳn trong lúc giữ cổ tay phải bị đau trên ngực. “Cô Monteverdi sao rồi?”

“Hắn bỏ đi bằng con ngựa ăn cỏ. Hiện giờ chúng tôi đã phái hai kỵ binh đuổi theo.”

“Tội tôi sẽ mang cô ấy về không lâu đâu, sir. Ngài đừng lao tâm quá! Thế nào đến sáng chúng tôi cũng mang họ về đây!”

“Hãy mang tên đó đến cho ta,” hắn thấp giọng ra lệnh. “Nó thuộc về ta.”

“Được, thưa ngài!”

Một tên lính tìm thấy đoạn kiếm của Clemente gần đó và trao lại cho hắn. Domenic gạt đi.

“Ngươi,” hắn ra lệnh, “đi tìm thống đốc đến gặp ta trong văn phòng ngài ấy ngay lập tức. Còn ngươi,” hắn nói với một tên khác, “kiếm cho ta bác sỹ giải phẫu giỏi nhất của Tiểu Genoa. Còn ngươi,” hắn hất đầu ra hiệu cho tên thứ ba, “đi chuẩn bị xe cho ta trong vòng nửa tiếng nữa.”

Giờ hắn cần Maria. Ngay khi hắn thuật lại chuyện với lão thống đốc ngu dần và chăm sóc thương tích xong hắn sẽ đến ngôi nhà nhỏ nơi hắn giữ cô ta. Maria sẽ dưỡng thương và xoa dịu lòng tự tôn bị bầm dập cho hắn.

Còn về phần Allegra Monteverdi, con nhãi quỷ lúc nào cũng lên mặt đạo đức, cô ả sẽ phải nhờ vào người cha mới mong cứu được ả. Thế nào hắn cũng làm đủ phần hành của hắn cho mà xem.

Thằng quỷ mắt đen đã đá dít ngươi đấy, cái tên nhu nhược thảm hại, nước mắt nước mũi đầm đìa.

Hắn gầm gừ khi nghĩ tới đấy, và cố làm cho mình trông tươi tắn hơn. Hắn phủi đất cát trên bộ quần áo bèo nhèo, giơ tay trái lên cào tóc trong lúc tiến về phía cung điện. Khi khập khiễng bước xuống hành lang dẫn đến văn phòng của Monteverdi, hắn cố tránh khách khứa và ném cho gia nhân đang trở mắt sừng sốt tia nhìn dữ tợn ngầm bảo họ hãy ngậm miệng lo việc của họ, đầu óc thì nghiền ngẫm những câu hỏi hóc búa về Allegra, vì thế nào lão thống đốc sẽ tin lời con gái nếu cô ả kể cho cha mình nghe cái trò đùa cợt con con hắn muốn chơi với đứa con gái lạnh như đá của lão ta.

Hắn làm thế đâu phải vì muốn gây tổn hại gì. Suy cho cùng hắn chỉ hành động vì lợi ích thiết thực nhất cho Allegra thôi, như thế cô ả sẽ không bị hoảng trong đêm động phòng. Hắn sẽ khiến cho Monteverdi hiểu là hắn, Domenic, chỉ cố gắng bảo vệ đứa con gái tránh khỏi cái quân thô lỗ xấc xược kia thôi.

Mà cái tên đó lại là ai nhỉ? Nếu hắn là bọn chống đối, điều này thì chắc như bắt rôi, thế thì tại sao hắn không có giọng nói thô lỗ như bọn nhà quê? Cái thằng lưu manh đó trêu ghẹo Allegra cứ như họ là hai người bạn thân thiết từ hồi nào hồi nọ vậy.

Có lẽ óc của hắn vẫn bị mấy cú đấm làm cho văng tứ tán rồi cũng nên, Domenic thầm nghĩ, hay hắn đã uống nhiều rượu quá, nhưng dường như có điều gì đấy không hợp lý cho lắm.

Nếu Allegra chịu nghe lời hấn đi gọi lính tới thì kết cuộc này không thể nào xảy ra cả. Đồ quỷ ám, toàn bộ là do lỗi lầm khốn kiếp của Allegra nên cô ả mới bị bắt cóc. Hấn đã ra hết sức để bảo vệ cô ta rồi, nhưng cô ta cứ nhất quyết không chịu hợp tác, tại sao chứ, chuyện cứ như là cô ả muốn bị bắt cóc vậy.

Nhưng chợt nhận ra sự thật của vấn đề, hấn sửng sốt tốt độ.

Cô nàng biết gã đàn ông đó. Quá hiển nhiên rồi. Ngay khi cái tên vô lại lè nhè nói – *một người bạn, bạn rất tốt.*

Thì ra Allegra là một phần tử trong đám chống đối.

Domenic đứng bất động trong hành lang, nhìn trừng trừng vào khoảng không trong lúc cố hiểu thấu sự việc. Tất nhiên là như thế rồi.

Cô ta là kẻ mưu phản.

Mọi hành động nhỏ nhất của cô ả đều thể hiện tinh thần phản kháng – mang thất lưng có màu cờ của cựu thể chế Fiori, thái độ bất kính với cha cô ta và hấn, kiểu tranh luận trẻ con với khách khứa về những vấn đề mà cô ả chẳng am tường chút nào – hà, hấn thực chưa bao giờ nắm bắt bất kỳ điều gì một cách nghiêm túc cả.

Cô ta đã cho hấn vào tròng. Việc bắt cóc này chỉ là trò lừa bịp thôi. Cô ta không hề bị suy suyễn đến chân lông sợi tóc – chỉ là đang đóng kịch với bọn chống đối để uốn nắn cha cô ta và ban hội đồng làm theo ý nguyện cô ta mà thôi. Và cô ta đã lợi dụng hấn, đùa giỡn với hấn suốt bấy lâu nay.

Nghĩ đến đây hấn còn điên tiết hơn lúc nãy, Domenic âm âm bước vào văn phòng có vách bằng gỗ màu tối được chia ô của Monteverdi, rồi đi thẳng tới tủ rượu và dùng tay trái lập cập rót cho hấn một cốc whiskey.

“Quý tha ma bắt.” Hấn lộn ngược ra cửa và gào xuống hành lang gọi người hầu đến lấy rượu cho hấn và thắp luôn vài ngọn nến.

Khi căn phòng sáng lên và gia nhân trao cho hấn cốc whiskey, hấn liếc vào tấm gương treo trên lò sưởi và nhìn chằm chằm vào bóng dáng mình bằng bên mắt còn lành lặn. Domenic gần như không nhận ra nổi khuôn mặt đẹp trai của mình giờ biến thành cái mớ tím bầm sứt mẻ đủ chỗ.

Thảo nào ai nấy đều trở mắt nhìn hấn.

Ngay lập tức hấn tự hứa sẽ trả thù lũ chó nổi loạn đó – không phải là bằng cách treo cổ nhanh chóng, đơn giản mà là hành hạ từ từ, lâu dài. Còn về phần Allegra, kẻ dám lừa gạt hấn, cô ả sẽ phải hối tiếc. Rất, rất ư hối tiếc. Hấn sẽ tính món nợ này với cô ả, nhưng phải tìm cách nào tránh né được cha cô ả.

Hắn biết Monteverdi sẽ không bao giờ truy tố Allegra, cũng giống như lão ta không bao giờ đưa vợ lão ra tòa khi bà ta phát hiện sự thật về việc ám sát gia tộc Fiori.Ồ, nhờ tiếp cận dưới trướng người giám hộ của hắn là một ủy viên trong ban hội đồng, Domenic đã bí mật biết được toàn bộ bí mật câu chuyện xảy ra cho phu nhân Cristiana Monteverdi. Mẹ của Allegra đã bị xử trước khi bà ta đưa được câu chuyện của mình tới Rome như từng bí mật sách hoạch, nhưng kể từ khi cái chết của bà ta được dàn dựng như một màn tự vẫn, chồng bà ta chưa bao giờ sáng suốt hơn được chút nào. Ngài thống đốc đã quá mê mẩn với bà ta để ngăn cản hành động của vợ mình.

Hắn nghĩ trường hợp của Allegra cũng giống như thế, Monteverdi sẽ dùng mọi quyền lực để che chở cho con nhóc của lão ta, cho dù cô nàng có là kẻ phản bội đi chăng nữa.

Có lẽ nên tha mạng cho cô nàng, Domenic nghĩ ngợi, vành miệng sung đến phân nửa uốn lên gian ác. Khi hắn nhìn xuống cổ tay đã tấy lên gần gấp đôi lúc bình thường, ngay lúc này và tại chỗ này hắn nhất quyết sẽ duy trì mối quan hệ đính hôn của họ. Đến lúc đó, với tư cách là chồng hắn có thể báo thù trên bản thân Allegra hằng đêm cho đến tận cuối đời cô ả.

-o0o-

Kẻ phản loạn chưa từng bắt nàng đến sào huyệt của anh ta. Thay vì thế, anh ta đưa nàng trở lại Tiểu Genoa.

Thành phố giờ đây tối tăm vắng vẻ ngoài hai ổ lính canh đang thơ thẩn trên đường phố hay tụ tập trong quảng trường trống trải. Trạng thái căng thẳng thể hiện rõ trong mọi hành động của họ, từ tiếng gọi nhau chát chúa, tiếng còi huýt dinh tai của người trung sỹ, cho đến âm thanh giày ủng bước rầm rập và tiếng móng ngựa gõ cồm cộp trên đường.

Mọi người đều đang tìm anh ta và mình, nàng lấy làm ngạc nhiên khi thấy kẻ bắt cóc dẫn nàng dọc theo những cái bóng đen của tường thành La Mã cổ kính đến tháp canh – hình như là muốn xâm nhập vào tận hang ổ đầm rồng thì phải.

Mặt khác, nàng cảm thấy có lỗi vì quá nhiệt tình hợp tác với người bắt cóc mình, như thế nàng đang quay lưng lại với ba mình và tự liên kết với thành phần nổi loạn. Nhưng lúc đó nàng có được lựa chọn gì đây? Nàng đâu thể nào chống cự người đàn ông cao hơn nàng cả foot và nặng gấp đôi nàng, thân thể toàn là bắp thịt rắn chắc.

Lòng dạ nàng có cảm giác lạ lùng, dường như nôn nao phập phồng, lúc hình dung đến họ sẽ đối xử với Humberto thế nào khi họ bắt được anh ta, nhất là khi họ thấy áo chiếc áo tả tơi của nàng. Binh lính sẽ trừng phạt toàn bộ ngôi làng của anh ta và chắc chắn trút tội lên đầu những cô gái nông thôn ở đó để trả đũa những điều họ gán cho anh ta đã làm đối với nàng. Đến lúc ấy đàn ông trong làng sẽ cho nổ tung đồn lính hay dựng những ổ phục kích binh sỹ và gây ra những chuyện kinh khủng với những người họ bắt được. Hết cuộc trừng phạt này xảy ra sẽ đến cuộc trừng phạt khác, báo thù này sẽ chồng chất lên báo thù kia, cứ tới tới lui lui không ngừng, nàng chán nản thầm nghĩ.

Xét cho cùng Ascencion là một nước Thiên Chúa giáo, đáng cứu rồi đã khuyên giáo dân phải bỏ qua hận thù, Allegra không thể nào thấu hiểu được tại sao phong tục trả thù thời trung cổ lại lan truyền khắp nước Ý như bệnh dịch, như cơn sốt điên cuồng. Những vùng đảo bị nhiễm thứ hủ tục này tệ hại hơn cả là Sicily, Corsica, và Ascencion. Mặc dù vua Alphonse hầu như được mọi dân chúng sùng bái ở đây, không một ai dường như nhớ được hay quan tâm rằng ngài đã từng ban luật chống lại thông lệ đó hai mươi năm trước.

Liếc về phía palazzo, nàng thấy mọi cửa sổ vẫn còn đèn sáng. Nàng phân vân không biết papa sẽ nói gì về toàn bộ việc này. Nàng chỉ biết ba sẽ không để tin nàng bị bắt cóc lọt ra đám khách khứa bên ngoài.

Có lẽ vào lúc này người ta đã khám phá ra Domenic và đưa hắn vào trong gặp bác sỹ. Và có lẽ trước mặt papa hắn sẽ dựng lên bao nhiêu điều dối trá về những việc đã xảy ra và khoác lên bộ mặt vô tội rồi lại loạng quạng trở về với nhân tình của hắn.

Gần những tháp canh, kẻ phiến loạn quay lại cúi xuống lặng lẽ nhìn nàng một lúc lâu với vẻ lạ lẫm, sôi sục bi thương trong đôi mắt đen sâu lắng. Chàng chăm chăm nhìn nàng thật lâu đến độ nàng cứ ngỡ chàng sẽ hạ vành miệng đẹp xuống hôn nàng. Thay vì thế, chàng chỉ kéo nàng vào lòng, từ tốn xoay người nàng lại lưng nàng tựa sát vào ngực chàng. Rồi chàng chuôi tay vòng quanh bụng nàng. Allegra vẫn không hề phản đối.

“Allegra,” chàng thì thào, và nàng run rẩy trước giọng điệu nồng nhiệt vừa bí ẩn vừa khao khát của chàng. Nàng nhắm mắt lại khi ngón tay chàng vuốt nhẹ nhẹ trên cổ nàng, vén tóc nàng qua một bên vai. Sự âu yếm tình cờ đó khiến nàng đột nhiên cảm thấy yếu đuối đến độ phải tựa nhẹ vào chàng để giữ thăng bằng.

Ngay lúc nàng làm như thế, chàng dừng lại. Nàng cảm nhận được mọi bắp thịt trên cánh tay chàng vòng quanh người nàng đang ra sức kiềm chế.

“Khuỷu chân cô còn đau không?”

“Chỉ còn chút xíu thôi,” nàng hờn hển thì thầm.

Chàng đứng lặng yên, rồi ve vuốt nàng một cách cố tình. Mọi nhận thức của nàng đều tập trung nơi đầu ngón tay chàng trên cổ nàng ngay bên dưới tai, đang lướt nhẹ, chậm rãi dọc theo cổ xuống đến vai.

Bất cứ chỗ nào chàng chạm đến da nàng đều có cảm giác thật nhậy bén và mềm mại như thể đấy là những lọn tơ mới se đang căng ra chờ tay thợ dệt tài ba. Nàng rùng mình không cách gì tự chủ được và cảm thấy mạch đập của chàng nhanh dần hưởng ứng theo cơ thể nàng. Con tim mạnh mẽ của chàng đang dồn dập như thác lũ và nàng mong mỗi được biết tên chàng biết bao.

Ngón tay chàng phủ quanh bờ vai nàng rồi lần di chuyển dọc theo lưng cánh tay dần đến cổ

tay. Khi chàng lồng ngón tay mình vào tay nàng trong giây lát, nàng siết lại nhẹ nhàng.

“Allegra,” chàng thở hắt ra, “tôi xin lỗi vì có chuyện phải làm.”

“Được,” nàng thì thầm, mắt khép lại và đầu ngả vào vùng ngực vừa êm ái vừa săn chắc của chàng trong khi thiếp vào cơn thôi miên chàng chàng vừa phù phép. Chàng gỡ những ngón tay chai sạn của mình ra khỏi nắm tay dịu dàng của nàng và lần ngược lên cánh tay nàng.

Trong lúc nàng hãy còn thưởng thức cảm giác thân thể chàng đang áp sát vào người nàng thì Allegra chợt nghe tiếng “cạch” nhỏ của kim khí.

Nàng mở mắt đúng ngay lúc kẻ lạ mặt nâng mũi súng lục kề ngay thái dương nàng, nhẹ tênh như một nụ hôn.

Nàng sững người trong vòng tay chàng. “Ông đang làm gì vậy? Ôi lạy Chúa tôi.”

“Từ từ nào, *chérie*.” Chàng vừa nói vừa dẫn nàng vào khoảng trống dẫn đến cửa tháp canh. “Cứ yên lặng, làm theo lời tôi thì không có chuyện gì khó chịu xảy ra đâu.”

Người bên trong bắt đầu túa ra và chạy vòng quanh họ, nhưng Lazar ra lệnh cho họ lui xuống. Đám người đó tuân lời chàng ngay.

“Bây giờ thì gõ cửa đi,” chàng thì thảo với nàng. “Khi chúng trả lời thì báo tên cô cho chúng biết.”

Nàng vẫn không xê dịch.

“Allegra.”

“Tôi không làm được,” nàng suýt soa. “Tôi sợ quá.”

“Cô làm được mà, *chérie*,” chàng vừa nói vừa nhìn trừng trừng đám binh lính đang hót ha hót hã.

“Đừng gọi tôi như thế! Sao ông có thể gọi tôi như thế khi dí súng vào đầu tôi chứ?”

Nàng bắt đầu bật khóc. Chàng tự nhủ như vậy thì tốt, càng làm tăng thêm tác dụng trong tình cảnh này. Nhưng nàng khóc lại khiến chàng cảm thấy buồn phiền.

“Vì chuyện này tôi ghét ông lắm!”

“Nào, cưng à. Cô làm được mà,” chàng dịu dàng dỗ dành. “Tôi không hại cô đâu. Mình chỉ cần làm cho bọn lính này tránh ra chỗ khác, chỉ có vậy thôi.”

“Ô-ông hứa chứ?”

“Tôi thề đấy,” chàng nói thầm.

“V-vậy được.” Toàn thể nhỏ nhắn của nàng run bần bật trên người chàng, nàng bước tới trước và đập thành thạch vào cánh cửa gỗ khảm sắt đồ sộ chắn đường vào tháp. Dáng nàng trông bé nhỏ trước cánh cửa lớn, chi tiết đó không hiểu sao khiến lòng chàng quặn thắt. Chàng kéo ngược nàng vào vòng tay chàng ngay trước khi nàng toan trốn thoát, nhưng nàng chỉ co người khi dồn trọng tâm trên cổ chân. Ngay tức thì chàng nghe tiếng người nói vang lên phía bên kia cửa. Nàng nêu tên mình bằng giọng run rẩy.

“Sao ông có thể làm ra chuyện này với tôi chứ? Nàng nói nhỏ. “Tôi chưa bao giờ gây ra điều gì cho ông. Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương ai cả.”

Chàng tin chứ. Tim chàng buốt nhói như con ngựa bị trúng đạn vào bụng.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, rõ ràng đang cố lấy lại bình tĩnh, còn chàng thì quan sát hàng mi chớp vàng lạ thường của nàng. “Giá mà có giải khuyến khích nào, tôi sẽ bán linh hồn tôi để tình tự cùng cô,” chàng lầm bầm.

“Tôi không cho phép ông đâu! Cả ngàn năm, triệu năm cũng không!”

“Tôi nghĩ rồi cô sẽ cho thôi.”

“Ồ Chúa ơi, tôi ghét ông quá đi.”

“Chào các ngài,” chàng đánh giọng nói với đám lính với vẻ hòa nhã. “Cô Monteverdi và tôi yêu cầu các ông bước ra ngoài. Đưa tay lên rồi im lặng đi ra.”

Trong phút chốc, chàng đã lừa hết mọi người ra khỏi đồn canh, rồi cài then khóa chàng và Allegra bên trong tháp, và để chặn cửa cho chắc hơn chàng chêm cái bàn thô kệch vào sát cửa làm văng tung tóe những con bài màu mè bọn lính bỏ lại cách đó không lâu.

“Ông điên rồi!” cô gái rít lên giận dữ, rồi vung hai tay lên. “Ông có biết rằng ông sắp bị treo cổ không? Lúc ông bước ra cửa thì ông đã trở thành người chết rồi!”

Chàng ném cho nàng nụ cười sảng khoái. “Biết lo cho người khác nữa, dễ thương làm sao.” Chàng dứt súng vào bao, rồi chụp lấy tay nàng kéo nàng lên những bậc thang đá xoắn ốc, mỗi bước vượt qua hai nấc.

Không khí trong tháp ngai ngái tù túng, vách tường ẩm thấp. Họ lên tới tầng thượng thì mệt nhoài, muốn dứt cả hơi. Chàng nhìn quanh căn phòng nhỏ chót vót trên đỉnh tháp nhìn ra biển. Nếu không có bộ bàn gỗ tạp với mấy băng ghế bị xô đẩy cầu thả và vài ngọn đèn lồng treo trên những cái móc sắt vẫn còn cháy leo lét thì căn phòng coi như trống lốc.

Chàng thổi tắt hết đèn chỉ chừa lại một ngọn, vì thích làm việc nhờ vào ánh trăng hơn phòng trường hợp trở thành tấm bia cho bọn lính dễ dàng nhắm bắn.

Ngay trung tâm phòng là trục quay để mở cánh cổng hướng đông. Bánh xe là điểm cuối

cùng trong hệ thống phức tạp gồm những dây xích và ròng rọc để giúp cánh cổng hoạt động. Chàng buông tay Allegra và sẵn ra giữa phòng rồi kê vai vào cần quay. Lẽ ra phải cần tới hai hay ba người đàn ông thành thạo mới quay nổi, nhưng giờ chàng phải làm một mình.

Allegra giương mắt nhìn chàng đăm đăm, mặt trắng bệch và yên lặng một cách lạ thường. Ngay khi cánh cổng phát ra tiếng rền rĩ đình tai đầu tiên nàng giật nảy người.

“Ông là ai?” nàng gặng hỏi khi chàng lao vào cần đẩy – vết thương trên cánh tay chàng tức thời toác ra.

Chàng lăm băm chửi rửa và lui lại thấy máu bắt đầu tuôn ra nữa.

“Xé một mảnh trong áo của cô ra đi,” chàng ra lệnh cho nàng. “Tôi phải băng lại vết cắt khốn kiếp này, nếu không tôi không bao giờ mở cổng ra được.”

“Tại sao ông lại muốn mở cổng?”

“Cứ làm theo lời tôi đi,” giọng chàng vừa êm ái vừa cương quyết. Chàng moi chai rượu rum ra và đổ một ngụm lớn trên vết thương rồi hít hà nguyên rửa vì rất đến nhói cả người.

Allegra thỉnh linh quay ra và mở then cửa.

“Trở lại đây!” chàng gầm lên. “Con bé khốn kiếp,” chàng thở hỗn hển. Cánh tay đang ròng ròng những máu lẫn với rượu, chàng lao theo nàng.

Chỉ trong chốc lát chàng xốc nàng lên vai phải, rồi vác nàng quay lên thang trong lúc nàng tay dấm chân đá lia lịa. Chàng quăng nàng lên bàn, giật đứt sợi dây da buộc chai rượu và buộc cổ chân nàng bằng nút thắt của thủy thủ mà nàng không tài nào biết được. Còn nàng thì mắng chàng theo kiểu nữ sinh trường dòng bằng những lời nguyên độc địa nhất.

“Đồ vũ phu! Đồ nói láo! Đồ giết người! Cút đi chỗ khác đi! Máu của ông nhỏ xuống người tôi kìa,” nàng hầm hừ và ngược lên nhìn chàng một cách phản kháng.

“Đưa cái này cho tôi,” chàng lăm băm, giật lấy chiếc thắt lưng quanh eo nàng. “Cái này ăn tiền đấy.”

“Không được!” nàng thở hỗn hển, ghì miếng vải bằng cả hai tay.

Chàng nhìn xuống nàng. “Không được?”

Nàng nín lấy thắt lưng. “Không được đâu. Ông không được thấm máu ghê tởm của ông trên cái này, ông Vô-Danh!”

Chàng nheo mắt nhìn nàng.

“Xem đây, cô Monteverdi. Tay tôi bị chảy máu là vì cứu cô thoát khỏi đấng hôn phu quý hóa

của cô đấy, cô nhớ lại đi.”

“Vậy lần tới ông kê súng vào đầu tôi thì hãy nhắc tôi cảm ơn chuyện đó luôn thể!” nàng hét vang, đưa tay làm cử chỉ như khẩu súng dí vào thái dương.

“Ồ, cô là con nhóc tí khó chịu. Tôi đâu có định bắn cô. Ngoài ra, thuốc súng của tôi bị ướt trên đường tới đây – thậm chí đem đốt cũng không được. Nào đưa cho tôi cái này đi – chỉ là một mảnh vải thôi mà.”

“Không, không phải!” nàng gào lên.

Chàng giật phắt miếng vải trong tay nàng và bước lại chỗ đèn lồng tháo ra. Đúng ngay lúc chàng định dùng nó lau vết thương chàng mới nhận ra đấy là cái gì.

Chàng ngưng tay, nhìn trừng trừng vào dây thắt lưng, rồi giơ cao miếng satin buông dài gần chỗ đèn sáng.

Sao chàng lại không nhận ra cho đến bây giờ nhỉ?

Xương sống chàng đột nhiên lạnh buốt.

Lục và đen. Màu cờ của Fiori đây mà.

Tim đập dồn dập. Lazar nhìn về hướng nàng. “Cái này là cái quái gì đây?”

Nàng giương cả hai bên mày và thờ ơ nhún vai.

“Tôi đang hỏi cô đấy.”

“Tại sao tôi phải nói cho ông nghe khi ông không thèm nói cho tôi biết tên của ông?”

Chàng nâng sợi dây trong tay lên. “Tại sao cô, người mang họ Monteverdi, lại mang màu cờ của Fiori?”

“Việc đó không liên quan đến ông.”

“Thật ra là có đấy.” Chàng quay hẳn sang phía nàng, tay chống trên hông không màng tới cánh tay đang chảy máu. “Tối nay cô là chủ nhân tại dạ vũ dành cho Ottavio Monteverdi, với phân nửa ban hội đồng của Genovese đều có mặt.” Chàng đưa miếng satin lên. “Mà cô mang cái này.”

Nàng ngênh cằm một cách trịch thượng. “Nếu tôi mang cái đó rồi thì sao?”

Chàng nhìn đăm đăm vào cái người mặt căng căng, không biết hối hận là gì với cảm giác sợ. Đoạn chàng lại ngó xuống mảnh satin trong tay, gần như không nghe hết nổi cả tràng công kích của nàng.

“... Nhưng ông biết không? Tôi không thèm biết tên của ông nữa. Tôi không muốn biết bất cứ điều gì liên quan đến ông. Ông là quân thô bạo, dã man, –”

Bất chợt Lazar vui mừng khôn xiết.

Chàng băng ngang căn phòng đến gần nàng chỉ trong ba sải chân, ôm lấy mặt nàng và chặn đứng lời mắng mỏ của nàng bằng nụ hôn tung bừng hớn hởi. Ngay tức khắc hương vị ngọt ngào của nàng đã nung nóng mọi giác quan của chàng, rồi chàng luồn tay ôm lấy nàng. Rên lên khàn khàn tâm trạng thống khoái mãnh liệt chàng ghì nàng sát hơn nữa.

Allegra Monteverdi không tài nào tưởng tượng được trong giây phút này nàng đã làm cho chàng hạnh phúc đến dường nào. Giờ đây chàng không thể nào sát hại nàng. Allegra đã cho chàng lý do biện hộ không cách gì bác bỏ được để tha mạng cho nàng.

Tất cả thủy thủ đều mê tín, và về phần chàng, dải thắt lưng mang hai màu lục-đen hầu như là dấu chỉ từ thế giới bên kia. Không, chàng sẽ hành hạ Monteverdi bằng cách khác, còn Allegra phải sống.

Chàng sẽ đặt nàng dưới sự bảo hộ của chàng và, lạy Chúa trên cao, đem thẳng lên giường chàng.

Ồ, chàng thầm nghĩ chàng sẽ biến nàng thành nữ thần nhục thể, nhắm nháp hai cánh môi mềm như rượu anh đào. Trên chuyến hải trình về lại West Indies chàng sẽ ra công chỉ điểm, hưởng thụ nàng.

Ngoài chuyện đó ra, ừm, sau này chàng sẽ tính tiếp. Chàng chỉ biết chàng sẽ đích thân chịu trách nhiệm với nàng, vì đến khi trời sáng cha nàng, họ hàng nàng, và vị hôn phu tồi bại của nàng sẽ đoàn tụ ở thế giới bên kia.

Chàng rùng mình khoan khoái khi nàng vòng tay choàng lấy cổ chàng và bắt đầu e dè hôn trả.

Ồ, phải rồi, nàng sẽ đứng về phía chàng. Họ sẽ gắn bó với nhau bởi tội hạnh của cha nàng. Đến sáng mai họ sẽ là những phần tử sống còn duy nhất trong gia tộc riêng của họ.

Vì lý do đó, chàng quyết định ngay vào thời điểm này nói cho nàng biết danh tính thật sự của chàng, điều mà chàng chưa từng tâm sự với bất kỳ người đàn bà nào của chàng. Nhưng hoàn cảnh này hoàn toàn khác hẳn. Và có lẽ, đến cuối cùng chàng muốn chia xẻ với người nào đó.

Tim chàng đập thành thịch khi chàng hôn cho hai phiến môi nàng hé ra, thấm ướt hai cánh hoa mềm với đường lưỡi chầm chậm êm ái khiến nàng rên lên nho nhỏ. Nán lại ở đây thám hiểm nàng thì quá dễ, nhưng chàng nén lòng chờ đến những đêm dài lênh đênh trên biển. Đặt thêm nụ hôn chót thuần khiết lên môi nàng, chàng nhẹ nhàng buông nàng ra và lui lại mỉm cười trước nét mặt bàng hoàng của nàng.

Chàng vén tóc nàng ra sau tai trong lúc ngắm nàng nhắm mắt ngồi đấy. Rồi lại dịu dàng kéo nàng sát vào người chàng và tựa má lên tóc nàng.

“Allegra, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Chàng hít hơi, nín thở, mắt nhắm kín trong giây lát, lòng cầu mong nàng sẽ tin lời chàng và tự nhủ rằng mình chắc điên rồi mới tin tưởng nàng kiểu này.

“Tôi là Lazar,” chàng lên tiếng. “Tôi vẫn sống sót.”

Nàng không hề cử động.

Thật dè dặt, chàng nhích ra sau và cúi xuống nhìn mặt nàng. Hai cánh mi chớp vàng mấp máy trong lúc nàng mở mắt ra nhìn chàng chăm chăm.

“Lazar?” nàng lập lại, dò xét đôi mắt chàng. “Hoàng tử Lazar di Fiore?”

Chàng gật đầu.

Nàng ngó chàng chăm chú.

Rồi nàng phá lên cười vào mặt chàng.

CHAPTER 4

Phản ứng đó hoàn toàn không phải là thái độ chàng mong mỏi.

Hy vọng của chàng vỡ tan thành ngàn mảnh. Lẽ ra chàng nên đoán biết sẽ có kết cuộc này mới phải.

“Không cần bận tâm,” chàng hậm hực trong lúc quay đi. Quấn chặt cánh tay bị thương bằng dải satin mang màu cờ hiệu của gia tộc, chàng trở lại thi gan với cánh tay đòn mở cổng.

“Hoàng tử thất lạc hử?” nàng vui vẻ cất tiếng phía sau chàng, nhưng tiếng cười của nàng đọng vẻ chua chát. “Humberto, càng lúc ông nói dối càng giỏi đấy.”

“Tôi không có nói dối.”

“Ông không phải là Lazar di Fiore,” sau một lúc nàng nói. “Hãy nhìn ông xem.”

“Sao cô không dùng dao găm luôn thể, cô Monteverdi?” chàng lầm bầm, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt vì cố sức đẩy trực quay.

Đằng sau chàng, nàng nhảy xuống bàn và nhích từng bước ngắn về phía cửa sổ vì cổ chân đã bị buộc lại. Chàng vừa nhìn nàng một cách u uẩn vừa tiếp tục công việc. Nếu nàng muốn kêu cứu đi chẳng nữa, vận may của nàng cũng đến lúc vãn hồi rồi. Giờ này cuộc càn quét đã bắt đầu nổ ra trên Tiểu Genoa.

Nghĩ như thế, chàng nhất định sẽ khóa nàng lại trong tháp cho đến khi chàng xử cha nàng xong và sẵn sàng dong buồm ra khơi. Ở trong đây nàng sẽ được an toàn, và nàng càng biết ít về những biến cố sáng mai thì càng tốt.

“Cô đang làm gì vậy?” chàng lên tiếng hỏi.

“Tôi sẽ ra khỏi chỗ này, tránh xa khỏi ông – hoàng thượng!” nàng giận dữ nói. “Ông không phải là Lazar di Fiore, ông không phải!”

Nàng mất thăng bằng và sẩy chân nhưng bám được vào bệ cửa sổ đá. Thành linh khựng lại, nàng nhìn chăm chú xuống đường nơi chàng đoán chừng thuộc hạ của mình giờ đã lộ diện.

Nàng xoay người lại, mắt giương to ngạc nhiên. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” nàng thì thào vặn hỏi. “Ông là ai đây?”

“Tôi đã cho cô biết rồi đấy thôi,” chàng chán nản trả lời. Làm được nửa chừng, chàng khóa cần đẩy vào đúng chỗ để nghỉ tay và ra đứng cạnh nàng. Chàng chỉ tay về phía vịnh và phố xá. “Ngày đèn tội đã tới cô thấy chứ, cô Monteverdi?”

Những toán người đi đầu của chàng chỉ còn cách đây một phần tư dặm đường. Chỉ cần chàng ra hiệu cho họ ra mặt là xong. Chàng cảm thấy lòng bùng lên tự hào trước thái độ yên ắng của thuộc hạ trên đường đến cung điện cho dù quân số có đông đảo đến mấy, lại còn không thấp lên một cây đuốc nào. Bọn trẻ này tài cán thật.

Đợt người đầu tiên là hai trăm, được chọn lựa kỹ càng theo tài nghệ tinh nhuệ đánh cận chiến. Đây là thành phần kỳ cựu chàng hết lòng tin cậy sẽ trung thành với chỉ thị của chàng thậm chí trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

Lần này sự kiện kinh hồn của Antigua nhất định sẽ không lặp lại, chàng tự quả quyết như thế. Nói có Chúa người của chàng sẽ không trở thành những phần tử hung tàn, nhất là đối với dân chúng Ascencion. Chàng tin là mình đã thể hiện rõ ràng tường tận ngay cả với những người tối dạ nhất rằng ai vi phạm luật lệ sẽ bị xử bắn.

Trật tự là then chốt của tất cả.

Antigua đã dạy cho chàng bài học đó.

Sau khi lực lượng đầu tiên tràn vào Tiểu Genoa, số còn lại sẽ nhanh chóng theo sau trong ba đợt, mỗi đợt là hai trăm người, với hai trăm quân được giữ lại phía sau trong thành phần thủy thủ đoàn nòng cốt để cố thủ các ổ súng và các trạm canh phòng. Genoa chỉ cách vịnh biển năm mươi dặm và có cả một hạm đội hùng mạnh với binh sỹ được rèn luyện tinh nhuệ. Chàng đã dự đoán chiến hạm của bọn chúng sẽ mất sáu tiếng để băng ngang qua vịnh tiếp ứng khi nghe tiếng đại bác đầu tiên nổ ra trên Ascencion – nhưng chàng và thuộc hạ đã bỏ đi từ đời tám hoánh nào khi hải quân của bọn chúng kéo tới mục kích khu vực điều hành của chính phủ đã bốc khói nghi ngút.

“Ồ Chúa ơi, có nổi loạn,” nàng khiếp đảm thì thầm, rồi ngó vào chàng. “Ông đang dẫn đầu nông dân lật đổ ba tôi. Ông đã đem họ tới đây để sát hại chúng tôi ngay trên giường ngủ, và ông đang sử dụng truyền thuyết hoàng tử thất lạc để khiến họ đi theo ông!”

“Sai.” Chàng nhắc nàng lên và mang tới cái bàn rồi đặt nàng lên đấy. Nàng dường như quá đổi sửng sốt để phản kháng. “Truyền thuyết mà mọi người cứ than thở hoài là nói về cái gì?” chàng hỏi trong lúc quay lại chỗ cần đấy. Chàng nghiệm ra nếu giữ cho nàng tiếp tục nói, biết đâu nàng sẽ không gây ra những điều phiền toái.

Mặt nàng trắng bệch, đôi mắt đen lóe sáng vì kinh ngạc. “Ông hoàn toàn biết rõ mà,” nàng nói với giọng yếu ớt. “Người nghèo, kẻ đau khổ đều mong ước rằng hoàng tử Lazar vẫn chưa chết. Họ mong rằng ông ấy vẫn còn sống khi bọn cướp dồn ông ấy đến chỗ vách núi và ép ông nhảy xuống biển. Rằng ông ấy đã trưởng thành tại nơi ẩn náu nào đó và có ngày sẽ trở về lấy lại Ascencion trong tay người Genovese và khôi phục vương quyền của đại gia tộc Fiori.”

Trong một lúc lâu, Lazar nhìn nàng đắm đắm một cách bàng hoàng.

“Thật là thống thiết,” chàng quát nạt.

Chàng tức giận quay mạnh tay đòn, và từng phân từng phân một cánh cửa khổng lồ phía đông đã mở tung ra.

“Việc giết cậu trai đáng thương đó là một thảm cảnh,” nàng xúc động tuyên bố. “Nếu ông thực là người yêu nước, ông và bè đảng nhỏ nhoi của ông không nên lợi dụng cái chết của cậu ấy và hy vọng của dân chúng nước mình để dành quyền hành cho bản thân ông!”

“Tôi không hứng thú với quyền hành,” chàng lẩm bẩm.

Hai cánh tay chàng rung lên vì gắng sức quá độ trong lúc chàng khóa chiếc tay đòn lớn vào đúng chỗ, cánh tay trái của chàng rất bồng và bắt đầu lại ứa máu thấm qua làn satin, nhưng tim chàng lại bùng lên rộn ràng.

Vừa đúng lúc, thành Tiểu Genoa đã mở toang, trơ trọi.

Monteverdi đã lọt vào tay chàng.

“Ông là kẻ giả mạo,” Allegra rít lên khe khẽ. “Ông không phải là Lazar của tôi.”

Chàng nhìn nàng xem xét. “Lazar *của cô?*”

“Không bao giờ có ai tin ông đâu. Ông không phải là hoàng tử.”

“Cô nghĩ như thế nào về việc tôi biết đường ngầm?”

“Chỉ là ông tìm thấy bằng cách nào đó, chỉ là một trò lừa gạt khác thôi, giống như ông ngăn không cho tôi gọi lính gác tới bằng cách đóng vai khả ái! Ồ, ông có đủ khéo léo đấy, nhưng ông không có lương tâm, không có một chút nào, và không hề có lòng kính trọng với Fiori hay Asceccion hay tôi hay là bất kỳ người nào –”

“Im ngay,” chàng cộc lốc nói.

“– ngay cả đối với ông. Ông là đồ dối trá.”

Chàng sẵn tới, định tính tát nàng, nhưng nàng khép miệng lại và quắc mắt nhìn chàng tỏ ý chống đối.

“Cô nói đúng đấy. Tôi không phải là tên hoàng tử khốn kiếp nào cả. Cô nhớ lại xem, tôi chưa bao giờ nói tôi là hoàng tử cả.” Chàng trèo lên cái bàn gỗ tạp lớn tương và ấn nàng nằm ngửa ra trong khi chàng quỳ hai hàng trên người nàng. “Tôi chỉ là tôi, cô Monteverdi, để tôi nói cho cô biết tôi là ai,” chàng cúi sát mặt nàng gầm gừ. “Là một thuyền trưởng trên biển. Một kẻ bị đày ải. Một tên cướp biển, cô Monteverdi. Và là chủ nhân mới của cô.”

Vào lúc đó, tiếng kêu la đã xé nát không gian khi thuộc hạ của chàng tràn qua cổng nghe không giống bất cứ âm thanh nào nàng từng nghe.

Tên cướp biển đang ngự trị trên người nàng ngay ở trên bàn, nhìn trừng trừng xuống nàng như một con sói dữ dội, trong lúc ấy làn sóng âm thanh dâng lên chung quanh họ. Nàng nghĩ chắc lũ quỷ dưới địa ngục đã phá sập các cánh cổng đen của âm phủ và đang lao ra tàn phá trần gian. Sấm sét từ trên trời giáng xuống và nổ vang dội trên các vách đá ngoài tường thành xé nát bình minh.

Nàng kinh hãi ngược lên nhìn chàng. “Ông đã gây ra chuyện gì rồi?”

“Không còn thời gian để nói chuyện nữa.” Chàng nhanh chóng rời khỏi người nàng và kéo nàng đứng dậy rồi bế nàng bước xuống cầu thang cuốn. Trong căn phòng bên dưới, chàng đặt nàng ngồi vào góc tường, cổ chân nàng vẫn bị trói chặt, một bên đã bị bong gân.

“Cô không có gì phải sợ cả,” chàng bảo nàng và nhìn ngang tầm vào mắt nàng. “Cô sẽ không bị phương hại đâu. Tôi thề trên mộ mẹ tôi như vậy. Nhưng tôi giao cho cô nhiệm vụ, Allegra, là không được mở cánh cửa này cho bất cứ ai ngoài tôi. Thuộc hạ của tôi sẽ làm cho lính của ba cô giống như những tên học trò đấy. Cô hiểu không?”

Nàng gật đầu mắt xoe tròn, toan lao vào vòng tay chàng và cầu xin chàng che chở. Nhưng may mắn thay vì danh dự, ngay lúc ấy nàng nhớ ra là mình ghét anh ta.

Chàng ngó nàng trong giây phút, đoạn thở dài và vuốt tóc nàng qua vai. Chàng cúi sát hơn và hôn lên trán nàng, môi chàng ấm áp, mạnh mẽ.

“Cô trông kinh hãi quá. Không có gì phải sợ đâu, *chérie*. Ngọn tháp này có tường chắc chắn kiên cố. Cô an toàn lắm. Cô nên cẩn thận chỉ ở tầng dưới đây thôi. Đừng lên lầu. Nếu bị bắn trúng, cái mái đó chống không nổi đâu. Tôi sẽ trở lại đón cô khi tôi lo xong việc tấn công thành phố, có lẽ sau khi mặt trời mọc.”

“Đón... tôi đi?” Nàng nhìn chàng chăm chăm. “Ông muốn nói là bắt tôi làm tù nhân, phải không?”

Nụ cười nhạt của chàng trông đầy tự mãn. “Cô Monteverdi thân mến, từ bấy lâu nay tôi đã bắt cô rồi còn gì.”

Với tròng cười ngạo mạn đáp lại cơn tức giận của nàng, chàng thành linh hồn trộm lên môi nàng, đoạn rút con dao cong kinh khiếp ra và háo hức leo lên thang rời khỏi tháp. Nàng đoán chắc là qua lối cửa sổ. Cánh cổng đủ cao để chàng nhảy xuống được xuống đỉnh tám gỗ có bề dày khá lớn rồi từ đó leo xuống, binh lính sẽ không dự liệu được chàng sẽ xuất hiện nơi đó.

Mãi một lúc lâu nàng vẫn ngồi trong góc tối, người chỉ cảm thấy choáng váng.

Rồi vẻ mặt sững sốt bàng hoàng của nàng biến mất khi bản năng tự nhiên sống còn đột ngột bùng dậy.

Chủ nhân mới của cô?

“Khốn kiếp, đừng hòng,” nàng lăm bằm trong miệng và nhìn quanh quất cách vách đá của nhà giam này một cách giận dữ. Nàng nhất định phải rời khỏi tháp canh.

Nếu nhanh chân, nàng vẫn có thể trở lại palazzo trước khi người của ba phong tỏa được thành, nhưng cổ chân bị trói bằng kiểu nút thắt rắc rối của thủy thủ này làm nàng bó tay. Nàng đã thử gỡ nút trong lúc Lazar đẩy trục quay, nhưng vô hiệu. Giờ đây mỗi một phút đều quý giá, nàng nhìn lướt căn phòng cố dò xét kỹ lưỡng xem có vật nào để cắt sợi dây da mềm trong khi xương cốt nàng đang rung lên cầm cập trước mỗi tiếng oanh kích.

“Chúa ơi, tôi ghê tởm tên đàn ông này,” nàng thì thào với căn phòng, thậm chí biết rằng khi nàng nói điều đó nổi căm ghét không chỉ là cảm giác duy nhất nàng hướng về chàng, nhất là sau nụ hôn đòi hỏi, đê mê kia. Cảm giác đó còn là phần khích, căm giận, bức bối đến điên lên được. *Là cảm xúc nồng nàn.* Nhân vật được-gọi-là Lazar này là người sinh động mãnh liệt nhất mà nàng từng gặp, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế anh ta sẽ không tồn tại được lâu.

Nàng không biết có nên tin vào câu chuyện hải tặc của chàng không. Nàng vẫn có cảm giác đây là cuộc nổi dậy của nông dân, nhưng ít ra câu chuyện này nghe còn khá hơn là việc chàng tự nhận mình là vị hoàng tử mất tích bấy lâu. Chàng không thể nào biết được chàng đã đá động đến điểm nhạy cảm nhất trong lòng nàng khi nói lên lời đó. Con người làm sao có thể cải tử hoàn sinh được. Nàng quá thấu hiểu điều ấy.

Nàng muốn, nàng cần vị hoàng tử kiện toàn của nàng cứ an định trong nơi chốn thuộc về chàng, trong tâm trí nàng, nơi chàng không thể nào gây tổn thương cho nàng hay lừa bỏ nàng hoặc là từ giã cõi đời. Nhưng làm thế nào anh ta biết được đường ngầm đó chứ?

Không, không thể nào! Nàng cương quyết phủ nhận không tin điều ấy.

Anh ta có thể tìm ra thông đạo như một thằng bé chơi đùa trong rừng. Anh ta là kẻ lừa gạt – cứ nhìn vào cung cách anh ta đối xử với Domenic đi! Tên đàn ông này là đồ cục súc.

Vì một lẽ, Lazar đích thật đã chết, nhưng cho dù chàng chưa chết hoàng tử của nàng sẽ không đoạt lại kinh đô của mình bằng cách này – cướp bóc giống như ăn trộm trong đêm, còn kê súng vào đầu phụ nữ. Chàng sẽ trở về giữa dàn chào với tiếng kèn đồng vang dội, trong cả rừng hoa hồng rải trên lối đi. Chàng sẽ về lại cố hương trong chiếc tàu màu hoàng kim, trong trang phục sang trọng lịch lãm nhất, với đức Giáo hoàng và các vị vua chúa Âu châu hậu thuẫn cho chàng.

Còn tên khả ố hải tặc này là – là sao à, là quân man di mọi rợ, hẳn là hạng người như thế đấy.

Tia mắt dò xét của nàng dừng lại trên một quả táo binh lính đang ăn dở. Trong miếng táo lộ ra một con dao gọt thức ăn nhỏ. Nàng nhảy lò cò đến lấy con dao, sau khi cửa đứt nút thắt nàng hớn hờ tháo dây trói tự phóng thích mình. Dù lõi dây vẫn còn quấn hai vòng quanh chân, nàng vội phóng đi không muốn để lỡ bất cứ thời khắc nào.

Tay phải cầm chặt vũ khí, nàng chạy nhanh lên thang để xem toàn cảnh hiện trường và

nhằm lối đi an toàn nhất đến palazzo. Nàng không tin nổi ở mắt mình khi trông xuống quảng trường. Lửa pháo kích đã bùng lên trên khắp thành phố lấp lóe đủ các màu cuồng dại đỏ, vàng, và xanh sống động tương phản trên nền trời đêm, trong khi đó tiếng đại bác kinh hồn gầm lên long trời lở đất. Nàng vừa nhìn trừng trừng vừa đưa tay lên che miệng một cách hoài nghi.

Quảng trường thành phố đang náo loạn, người nào người nấy cố lo lấy thân, mọi người chạy tìm chỗ che chắn giữa rừng màu sắc bát nháo của lễ hội ngày hôm qua. Nàng thấy được dân chúng đang giầy xéo lên nhau và những binh sỹ dự bị say sưa từ buổi chè chén tối qua đang nhốn nháo bỏ ra từ kho chứa vũ khí và cố chắn chính lại đội ngũ chống lại đám xâm lăng man rợ. Nhưng nhìn chỗ nào nàng cũng không thấy Lazar.

Nàng rú lên khi chiếc đèn lồng rơi đánh ầm từ trên móc sắt xuống sàn nhà vỡ nát bên cạnh nàng, rồi khép chặt miệng lại. Thần kinh nàng giãn căng như dây đàn vĩ cầm, nếu mấy sợi thần kinh đó chưa từng căng ra thì giờ đây đã đứt đứt phụt rồi. Chân vẫn còn run lập cập nàng băng ngang phòng nhìn ra cửa sổ mặt bên kia.

Dưới vịnh, bảy chiếc tàu đang oanh tạc thành phố. Nàng cũng không chắc lắm, nhưng căn cứ vào ánh lửa pháo lóe lên, dường như nàng thấy được những mảnh cờ đen đang bay phất phới trên cột buồm của các con tàu. Ánh lửa cam rực lên giữa những cụm khói trắng lơ mờ dọc theo sườn tàu trong lúc pháo vẫn nổ liên tục hết lần này đến lần khác.

Nàng rời căn phòng và chạy xuống thang, trong cơn hốt hoảng suýt chút nữa nàng đã ngã lăn xuống. Cố hết sức bình sinh nàng từ từ kéo chiếc bàn ra khỏi cửa, rồi sau khi chống trả với mọi ổ khóa lì lợm trên cánh cổng đồ sộ nàng lao ra khung cảnh hỗn độn bên ngoài.

Không màng đoái hoài đến cổ chân bị đau, nàng phóng về phía palazzo và len lỏi đến bậc tam cấp, nhưng ở nơi đó nàng thấy mình không phải là người duy nhất tìm nơi trú ẩn an toàn bên trong. Tại cửa chính thiên hạ đang xô đẩy chen lấn, cả làn sóng người điên cuồng sợ hãi đang cố len vào trong khi hàng chục lính tuần vệ thì đang ráng sức chặn họ lại, phong các cửa nẻo và củng cố cung điện. Nàng gào lên để được vào trong, nhưng không thể nào át nổi tiếng la hét đình tai và người của ba nàng cũng không lưu ý đến nàng. Allegra chạy đến cánh cửa bếp rộng chỗ nàng rời khỏi palazzo cách đây mấy tiếng, nhưng cửa cũng bị cài then bên trong và đẩy cũng là cửa thứ ba hay thứ tư nàng thử vào.

Tâm trạng càng lúc càng kinh hãi, nàng đã động cánh cửa chốt ngay chái nhà đó cho đến khi tay rướm máu, nàng nghe giọng mình như phát cuồng lên khi gào lên, “ba ơi! Ba ơi!”

Không thể ngờ được chính cha nàng đã nhốt nàng bên ngoài.

Đáp lại những tiếng súng vọng lại càng lúc càng gần cuối cùng binh lính đã bắt đầu cho những cỗ đại bác trên tường thành hoạt động, và Allegra nhận thấy lẽ ra nàng nên nghe lời Lazar. Nàng tuyệt vọng đi về phía góc quảng trường và nhìn chăm chăm vào những người đàn ông thô lỗ da đen sạm dày dạn gió sương nhan nhản khắp mọi nơi, ngực để trần, đang vung đủ loại vũ khí vào quân lính của ba nàng, và thậm chí ngó luôn cả bọn người to lớn, mặt mày hung bạo,

Họ không giống như nông dân Ascencion mà nàng từng thấy. Cách họ đánh nhau cũng không giống.

Tay siết chặt con dao nhỏ, nàng nhận ra mình không còn cách nào khác ngoại trừ quay lại chỗ ẩn nấp của mình trong tháp canh. Lazar có nói là nàng sẽ được an toàn trong đó. Nàng đảo mắt nhìn quanh tìm chàng nhưng không thấy bóng dáng Lazar đâu cả.

Jesu Christi, có lẽ nào chàng bị giết rồi chẳng? Vậy thì ai có thể kiềm chế đám người nông cuồng của anh ta? Nhưng nàng không thể nào chịu nổi khi nghĩ đến điều ấy. Trước tiên nàng phải quay lại tháp canh. Việc đó có nghĩa là nàng sẽ chấp nhận số phận như tù nhân của anh ta, nhưng thà như thế còn hơn là chết. Và nếu anh ta muốn cư xử hòa nhã, ừ rồi thì sao, biết đâu nàng thích ở trên giường anh ta cũng không chừng, bởi vì chắc mười mươi là nàng đã hứng thú với những nụ hôn của anh ta kia mà, nàng nghĩ ngợi có phần kích động.

Khi nàng chưa đi được chục bước thì hộ vệ của nàng đã ủa ra khỏi đám đông hỗn loạn đến bảo vệ nàng cùng với vài binh sỹ khác. Nàng kêu to cảm ơn, vì nàng chưa bao giờ có được cảm giác hạnh phúc gặp gỡ bất cứ người nào trong đời. Họ vây tròn thành rào cản cho nàng và chĩa vũ khí ra ngoài.

“Tiểu thư Allegra, chúng tôi đi tìm cô khắp nơi! Cô đang làm gì ở ngoài đây? Giraud kêu lên, nhưng anh ta không chờ nghe câu trả lời vì ngay tức thời phải lo liệu những vấn đề còn hệ trọng hơn.

Trong những bộ quân phục xanh và vàng, những người vệ binh đã trở thành mục tiêu trực tiếp trước mắt của kẻ thù. Họ đã cố gắng hết sức để đẩy lui làn sóng hải tặc bất ngờ kéo tới từ mọi phía.

Vây quanh bởi bao nhiêu tiếng vũ khí va vào nhau chan chát, Allegra thét lên khi mồ hôi hay nước miếng của bọn cướp bắn lên da nàng như đợt mưa phùn đầu tiên của cơn giông bão. Một tên thanh niên to tướng mở miệng chửi Giraud và lao tới đánh lại anh ta. Người hộ vệ vạm vỡ đã nhanh chóng kết liễu mạng hắn. Tâm trí nàng trở nên trống rỗng khi ngó vết chém sâu hoắm bầy nhầy nơi cần cổ bị xẻ toạc của tên cướp và đôi mắt trợn trừng của hắn.

Họ chỉ đi được khoảng năm bước thì anh chàng Pietro bị một nhát kiếm xuyên qua người.

“Jesus!” anh ta hực lên một tiếng và khụy gối xuống.

Allegra kinh hoàng nhìn trừng trừng người hộ vệ thân thuộc khi anh ta cúi xuống nhìn lưỡi kiếm cắm lút trong ngực mình. Nàng kinh hãi lấy hai tay bịt miệng, thậm chí không lưu ý đến con dao nhỏ trong tay nàng đã tuột khỏi tay rơi đánh xoảng trên đất.

Nàng nhìn qua đầu người vệ binh đang hấp hối đến kẻ đã đâm anh ta và thấy thanh mã tấu khổng lồ đầm đày máu và nghe thấy tiếng kêu khoái trá tít trên môi tên vũ phu khi hất ngó nàng chòng chọc, khuôn mặt loáng mồ hôi của hắn thành linh tràn ngập với cảm xúc hoàn toàn

khác biệt.

Mái tóc của hắn bù xù dơ bẩn như núi giẻ lau, cặp mắt như hòn bi ve sáng lên bên dưới hàng mày rậm rạp, hắn lù lù bước tới đáng dấp lừng lững to gần bằng hòn đảo Gibraltar.

Quá kinh hoàng bởi ánh mắt hau háu dâm dăng của hắn nàng vô tình lùi lại một bước.

Ngay trong lúc đó Giraud bị trúng thương.

“Tiểu thư!” anh hực lên thở dốc.

“Đừng mà!” Nàng nhào tới chụp anh ta dù trong lúc ấy cánh tay phải của anh đã xuôi xuống. Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt khi anh ta bị giáng thêm một cú nữa và gục chết với lời nguyện rửa đau đớn trong lúc lữ cầm thú nhào tới tấn công người đàn ông quả cảm cuối cùng đứng bên cạnh nàng.

Những bàn tay nhám nhúa thô bạo giờ ra tóm lấy nàng. Nàng không màng nhìn ngó gì nữa. Nàng biết mình sắp chết, nhưng không muốn thấy cái chết đang tới. *Lạy Chúa nhân từ, xin cho con chết thật nhanh đi.*

“Nào, nào. Bọn mình bắt được ai đây?” một giọng nói khàn khàn mơ hồ vọng tới bên nàng trong khi tiếng đại bác vang đình tai.

Nàng buông tay xuống khỏi gương mặt tái xám của mình và ngược lên nhìn tên khổng lồ đã đâm Pietro. Trong khoảnh khắc lòng căm ghét như thiêu đốt phùng lên chế ngự nỗi kinh hãi của nàng.

“Một là giết chúng ta tại chỗ, hay là đưa ta tới gặp Lazar! Chúng bay sẽ bị nguyện rửa đời đời kiếp kiếp!” nàng hung hãn buột miệng nói thêm chẳng còn biết sợ là gì.

Tên cướp ngả cái đầu to tướng ra sau và phá lên cười ha hả. “À thì ra mình bắt được con quỷ cái đánh đá ở đây, Andrew McCullough, còn là tiểu thư nữa đó.”

“Đưa ta đến gặp Lazar,” nàng nguyền rủa nói, hy vọng bọn này biết anh ta bằng cái tên đó.

“Ê con bé quạu cộ! Nào, sao ta phải làm như vậy chứ hả? Có lẽ thằng già Goliath này không sung sức hấp dẫn như thuyền trưởng, nhưng ta cũng có công dụng riêng đấy!” hắn ré lên rồi chụp vào chỗ giữa đùi. “Trong đám Huynh Đệ thằng nào thấy trước hưởng trước!”

Nàng rụt người né hắn khi tên cướp to con cúi mái đầu tóc tai bờm xờm lù lù sát vào nàng.

“À phải, người đẹp, khi lên tàu thì cô đặc dụng cho bọn này đấy.” Hắn vươn tay với lấy nàng.

Trước thái độ hờn hờ của đồng bọn hắn, nàng loạng choạng chạy được vài bước nhưng bị một tên khác tóm lại dễ dàng. Thật chậm rãi, nàng ngược nhìn một cách thách thức. Mùi hôi thối từ mấy chiếc răng sâu của hắn xông nồng nặc vào mũi nàng. Nàng cự tuyệt không thở thứ

không khí hôi hám ấy cho đến khi mắt nàng tối sầm lại. Trong giây lát nàng sợ mình sẽ ngã ra bất tỉnh.

Đầu nàng bắt đầu choáng váng khi bàn tay bẩn thỉu của hắn siết quanh hông nàng. Chiếc áo chemise tả tơi của hắn lấm đốm máu.

Máu của những người hộ vệ nàng.

Hai người cận vệ cường tráng lúc nào cũng tươi cười thường quanh quần bên nàng mỗi khi nàng có việc ra ngoài như hai chú khuyển to lớn đáng yêu.

“Nào đến chỗ anh yêu Goliath của em, người đẹp,” hắn thốt lên ồm ồm, mắt rực lên dâm dật.

Nàng chống trả quyết liệt nhưng chỉ là vô dụng trong lúc tên cướp nhấc Allegra lên bờ vai nhóp nhép mồ hôi của hắn và vác nàng ra khỏi quảng trường.

-o0o-

Vào sáu giờ sáng Lazar tựa người vào khung cửa sổ đang mở màu trắng. Chàng hiện đang ở trong phòng khách của thống đốc trong cung điện, đưa mắt nhìn ra biển. Đoạt được hòn đảo này là việc đơn giản như chàng dự đoán, bởi lẽ kế hoạch của chàng không hề có sai sót nào. Tất cả đều xuôi rọt dễ dàng như thoát y gái làng chơi. Thậm chí chàng còn phái ba người dẫn đầu nhất đi tóm cổ Domenic Clemente để hắn chết chung với bọn người kia, nhưng không hiểu sao chàng cảm thấy có điều gì đấy lạ lùng kỳ quặc.

Thời điểm đã đến. Thuộc hạ đã giao kẻ thù không đội trời chung vào tay chàng. Từ lúc mười ba tuổi chàng đã mơ có ngày này, nhưng khung cảnh này không mang lại cảm xúc mà chàng hằng tưởng. Không có cảnh lửa đỏ rực rỡ bốc lên hùng hục mà chàng từng trải qua trong giờ phút chiến đấu ác liệt nhất hay phóng từ tàu này qua tàu nọ, gươm lăm lăm trong tay, hay đắm mình trong trận chiến chống lại những cơn bão đen ngòm ngoài biển khơi cách hải cảng cả trăm dặm xa.

Tù túng của chàng gõ cửa, và theo lệnh chàng họ đưa thống đốc vào phòng. Lazar liếc nhìn tù binh của mình và hình ảnh đó đã khiến nỗi ngờ vực của chàng hóa thành thất vọng. *Khốn kiếp*. Mười lăm năm qua con quỷ trong cơn ác mộng của chàng giờ đây đã trở thành lão già mệt mỏi chán chường.

Các tay thủy thủ quăng ngài thống đốc cao trọng xuống sàn nhà lát cẩm thạch ngay trong văn phòng của hắn. Hắn vừa chửi rửa vừa bò càng trong đám xiềng xích kêu lanh canh. “Bọn người không bao giờ thoát khỏi chỗ này! Hải quân sẽ tới bất cứ lúc nào! Ta sẽ treo cổ bọn bay lên ngọn cây cao nhất.”

Monteverdi ngó trừng trừng vào đám hải tặc trong lúc gượng bò dậy. Hắn gỡ rối dây xích với thái độ đỉnh đạc của người quen diễn thuyết trước công chúng, nhưng khi tia nhìn của hắn

đảo quanh phòng đến chỗ Lazar hẳn trở nên bất động.

Vẫn nhìn chăm chăm vào người đối diện, mặt Monteverdi tái nhợt đi như bầu trời phủ mây đen u ám.

“Đúng đấy, lão già, ác giả ác báo đấy,” Lazar bảo hẳn với nụ cười khế, đượm nét cay đắng.

Ngay lúc đó chàng ước chi cha mình có mặt ở đó để mục kích tên cự cổ vấn của người. Thật nực cười rằng con chồn ti tiện này lại tìm được thủ đoạn để hạ bệ nhân vật to lớn như núi Thái sơn, với trí tuệ kiên cường như thanh gươm báu Excelsior sáng ngời của dòng tộc Fiori mà trước đó một giờ Lazar đã đoạt lại được từ ngân khố của thành phố cùng với châu báu của nhà vua và các đồ gia truyền của hoàng tộc.

Chàng hất đầu một cách cương quyết ra hiệu cho thuộc hạ rút lui.

Trong lúc cân nhắc bao nhiêu cách thức chàng từng nghiền ngẫm qua bao năm tháng để mở đầu cuộc nói chuyện này, chàng ung dung bước quanh căn phòng khách rộng lớn sáng sủa. Từng thời khắc qua đi chàng vẫn im lìm, chàng cảm giác được nỗi lo sợ của người đàn ông già càng lúc càng tăng. Thái độ của hẳn làm chàng hài lòng biết bao.

Trong pháo đài trên bờ biển Barbary chàng đã học được những thủ đoạn khủng bố tinh thần từ đức ngài Al Khuum, người rất có sở trường trong những lĩnh vực này. Phải, hai năm trường trong cái nơi tồi tệ đó là những ân huệ to lớn mà ngài thống đốc sẽ phải đền đáp ngày hôm nay.

Trong khi Monteverdi thấp thỏm sợ hãi theo dõi mọi nhất cử nhất động của chàng, Lazar lấy một quyển sách bọc da từ trên kệ xuống và lơ đãng lật qua những trang giấy, rồi phát hiện một chiếc hộp đựng cigar hảo hạng trên bàn viết chàng lấy cho mình một điếu. Sau khi mời thuốc với chiếc bật lửa tự động đắt tiền nằm kế bên, chàng quay qua chuyển hướng chú ý vào kẻ thù của mình.

“Trước khi ngươi bắt đầu nói dối hay định giả vờ không biết ta là ai,” chàng cất tiếng, “để ta báo cho ngươi biết ta đang giữ con gái ngươi đấy. Khôn hồn thì biết điều đi.”

Lazar nhếch môi cười nham hiểm và quay đi nhìn những cánh màn uốn lượn trên cửa sổ trong làn gió biển dịu dạt. “Cô ấy được trông nom cẩn thận, ngươi không cần phải lo đâu.”

“Ngươi đã làm gì với nó?”

“Còn chưa tới phân nửa dự định của ta. Thống đốc à, ta có lời khen cô con gái dễ thương của ngươi đấy. Bộ ngực ngon lành, miệng thì mềm mại như lụa, còn đôi môi xinh xắn sẵn chắc nữa.” Chàng nhắm mắt trong chốc lát, vờ tạo ra cảm xúc khi hồi tưởng lại giây phút sung sướng ngây ngất. “Tuyệt diệu.”

“Ngươi muốn gì ở ta?” Monteverdi ghen ngào thì thầm.

“Trước hết ta muốn nghe người nói người biết ta là ai.”

Mặt Monteverdi xám ngắt. “Không thể nào,” hần rên rỉ. “Thằng bé đó đã chết rồi. Bị giết – bởi bọn cướp đường – kinh khiếp lắm –”

“Cướp đường hả? Đó là câu chuyện của chính quyền thôi, phải không?” Công việc này càng trở nên dễ dàng hơn khi dĩ vãng được gọi lại. Chàng bập bập điếu thuốc và nhìn xuống đỉnh đầu hói bóng của Monteverdi trong lúc đi vòng quanh hần. “Cả hai chúng ta đều biết rõ hơn thế kia mà, tên già kia. Giờ ta đến đòi cho kỳ đủ món nợ người từng thiếu ta.”

“Không thể nào. Người là kẻ giả mạo.” Hần bấu vào ngực mình. “Bọn thuộc hạ của người bảo rằng người là hải tặc – gọi là Ác Quỷ Antigua.”

“Nhưng đâu phải lúc nào cũng thế. Nói đi, Monteverdi. Hãy thú nhận là người biết ta. Nhớ cho kỹ vào, Allegra đang trong tay ta.”

Tên đàn ông già ngược lên chăm chú nhìn chàng.

“Chúa ơi,” hần thì thào, “người là con trai lớn của Alphonse, Lazar. Người có cùng màu mắt màu tóc như mẹ người, nhưng lại giống hệt cha người.” Monteverdi đột nhiên nuốt khan. “Hoàng thượng, tôi vô tội –”

Lazar bật cười. “‘Hoàng thượng?’ Đức vua đã chết, Monteverdi. Người và ban hội đồng của người đã lo liệu chuyện đó kia mà.”

“Tôi là người vô tội.”

“Người dường như không hiểu là ta có thể khiến cho người chết thảm đến cỡ nào. Người đâu phải là người quen chịu đau phải không? Người từng có cuộc sống nhàn nhã lắm. Thật là biết đãi ngộ bản thân mình sung túc đến dường nào,” chàng nhận xét, và đưa mắt ngó quanh căn phòng xa hoa, “bằng cách lợi dụng xác chết mục nát của đại gia tộc Fiori. Mười lăm năm ngồi ghế thống đốc chứ ít gì? Rất đáng khen.” Chàng nhả khói thuốc và ngó sang nơi khác, không cách nào dung nạp nổi hình ảnh của tên đàn ông này.

“Tôi vô tội!”

Lazar cười mỉa mai. “Ta phát chán nghe người cứ lái nhải như thế. Ta chỉ muốn biết vì sao người làm điều đó. Ta đã tự hỏi mình câu hỏi đó hàng ngàn lần rồi. Người từng là thành viên trong nội các của cha ta, một trong sáu nhân vật người tín nhiệm nhất. Người đối xử với người rất tốt kia mà. Cha ta tin cậy người. Mẹ – của ta cũng thế.” Chàng cố kiềm chế trước khi mình dao động.

Monteverdi sầm soi sàn nhà, rồi vai hần rũ xuống. Hần lắc đầu. “Đằng nào họ cũng ra tay thôi. Tôi không thể nào ngăn họ được.”

“Vì thế nên người đồng ý giúp bọn chúng.”

“Lúc các vị trong ban hội đồng nêu vấn đề trước mặt tôi, nếu tôi không hợp tác chính tôi cũng bị giết.”

“Tại sao bọn chúng chọn người?”

Hắn nhún vai. “Hầu hết gia tộc tôi là người Genovese. Genoa gần như khánh kiệt rồi,” hắn nói một cách nặng nhọc. “Thậm chí lợi tức từ Genoa cũng không khôi phục nổi các ngành kỹ nghệ.”

“Mấy tên già đó may mắn vì chúng đã chết. Còn người – người thì không được may cho lắm.” Chàng nhìn lướt Monteverdi. “Dù thế nào đi nữa, tội ác của người là ghê gớm nhất. Người ngồi ăn chung bàn với gia đình ta. Đi săn với cha ta. Người dạy ta chơi cờ. Người là bạn bè của gia đình ta, nhưng người bán đứng chúng ta cho lũ đồ tể kia. Ngay cả cảnh cáo chúng ta một lời người cũng không làm –”

“Đủ rồi,” hắn lặng người. “Tôi sẽ nói cho ngài biết tại sao. Tôi làm thế là vì vợ tôi. Người vợ xinh đẹp của tôi, người từng yêu thương ngài ấy,” hắn thì thào.

Lazar nhìn hắn một cách dè dặt.

Chàng vẫn còn nhớ như in vị phu nhân tuyệt đẹp có đôi mắt u buồn, phu nhân Cristiana, người bạn thuở còn con gái và cũng là thị nữ thân cận của mẹ chàng.

“Tôi yêu cô ấy lắm, còn hơn cả nam nữ yêu nhau,” hắn lặng lẽ nói, thái độ vừa tha thiết vừa tuyệt vọng. “Nhưng tôi không thể nào làm cho cô ấy thôi yêu ông ta.”

Bất chợt Lazar nghi ngờ lời lẽ của hắn là một trò lường gạt, bởi lẽ Monteverdi là kẻ dối trá có căn. “À vậy ra khi ta ngủ với Allegra, thì coi như ta đang cặp với em gái cùng cha khác mẹ của mình phải không?” chàng vừa chế giễu vừa tiến đến gần hắn. “Người thực tình nghĩ chuyện đó sẽ ngăn cản ý định của ta sao?”

“Allegra là con gái tôi,” hắn lạnh nhạt trả lời. “Cristiana chỉ ngoại tình trong thâm tâm cô ấy thôi. Cô ấy là người phụ nữ ngoan đạo, và rất thương yêu Eugenia (mẹ Lazar) nên không hành động theo cảm giác của mình đối với Alphonse – và đương nhiên cha ngài chưa bao giờ bị cho là kẻ hai lòng.” Hắn cúi đầu xuống. “Cristiana đã trở nên u uất nghiêm trọng sau khi họ mất –”

“Mất à?” thình lình chàng chụp lấy cravat của Monteverdi nhắc bổng hắn lên. “Mất? Người muốn nói là sau khi họ bị người thuê người tàn sát sao!” chàng gầm lên.

Lazar ném hắn xuống sàn, rồi định rời khỏi phòng trước khi dùng chính đôi tay mình giết hắn. Monteverdi vẫn chưa bị hành hạ đủ để tiếp nhận cái chết nhanh chóng êm thắm như thế.

“Bất cứ chuyện gì ngài làm với tôi cũng không thành vấn đề nữa,” người đàn ông trên sàn nhà ghen ngào thốt ra. “Chuyện gì cũng không quan trọng.”

“Người nói thế là có ý gì?” Lazar dừng lại ngay cửa rồi quay lại.

“Cristiana đã phát hiện điều tôi làm –”

“Người giết luôn bà ấy sao?”

“Không! Chúa ơi, không phải,” hắn cố gắng lắm mới thốt ra lời. “Suốt bấy lâu cô ấy đã hoài nghi, nhưng không hiểu sao sáu năm sau mới khám phá ra sự thật. Cô ấy gửi Allegra cho em cô ấy ở Paris, rồi một ngày kia tôi về nhà thì thấy người vợ tuyệt đẹp quý phái của tôi đã bắn vỡ đầu ngay tại đây, trong căn nhà của chúng tôi, chỗ cô ấy biết tôi sẽ là người duy nhất phát hiện ra cô ấy. Có cả thư để lại nói rằng cô ấy làm vậy nguyên nhân là xấu hổ vì tôi.”

Hắn úp mặt vào tay khóc nức nở, vai rung lên bần bật.

Lazar chăm chú nhìn hắn, chàng nhận ra người đàn ông này đã bị giày vò còn thê thảm hơn bất kỳ cách thức nào chàng có thể sáng chế để hành hạ hắn.

“Tôi xin ông đừng hãm hại con gái tôi,” hắn khẽ nói đầu vẫn cúi gằm xuống. “Nó là đứa con ngoan, và nó cũng chịu đựng đủ lắm rồi.”

Lazar im lặng trong giây lát. “Người đúng là thất bại đủ mọi đường. Người có biết không Monteverdi? Người có nhận ra là người đã hứa gả con gái mình cho tên đàn ông tối nay suýt chút nữa đã hãm hiếp cô ấy không?”

Hắn ngược lên, mặt trắng bệch như giấy. “Có chuyện gì?”

“Quý ngài Clemente của người đấy – ta đã cứu vãn tình thế rồi,” chàng vừa lẩm bẩm vừa khoát tay.

“Đừng, đừng mà.” Hắn cúi đầu lặng lẽ khóc. “Ôi Allegra, con bé của tôi.”

“Ta sẽ che chở cho cô ấy,” chàng cất tiếng, “vì cô ấy và cũng vì phu nhân Cristiana, không phải vì người. Đến lúc đó mỗi dòng tộc chúng ta sẽ còn lại một người sống sót.”

Vẫn còn phủ phục trên sàn, thống đốc đột nhiên ngược lên nhìn chàng một cách kinh hoàng. Cuối cùng hắn đã lĩnh hội toàn bộ âm mưu báo thù của chàng, hiểu được vì sao Lazar đã chọn thời điểm buổi tiệc này để rửa hận khi tất cả thân bằng quyến thuộc của Monteverdi đều tụ tập dưới mái nhà của hắn.

“Gia tộc Monteverdi cũng như Fiori sẽ không còn tồn tại nữa,” Lazar nhẹ giọng nói. “Dù ta thực hiện việc này nhưng tay người sẽ nhuộm máu.”

Chàng bước ra và sập cửa sau lưng trong lúc thống đốc bắt đầu than khóc van nài.

Lazar thấy xúc động một cách lạ lẫm khi bước dọc theo hành lang trơn trượt trong palazzo để lấy lại giải thưởng mỹ miều của mình đang cất an toàn trong tháp canh.

Ôi con mèo nhỏ đáng thương, chàng buồn bã khi nghĩ đến nàng. Tuổi trẻ của nàng mới vô vị làm sao. Người mẹ thì lòng dạ tan nát vì cái chết của bạn bè, còn người cha thì nhu nhược đối trá. Trong tâm trí chàng hiện lên hình ảnh cô bé đơn độc trong tòa cung điện cẩm thạch to lớn không chút hơi ấm yêu thương, bị tống khứ đến sống nhờ họ hàng trong thành phố xa lạ, nơi mà ngay cả nàng cũng không nói thứ ngôn ngữ đó. Ít ra chàng vẫn có được khoảng thời gian ngắn ngủi với gia đình mình, người nhà của chàng đoàn kết và đầm ấm bên nhau – cha mẹ chàng, chàng, Phillip – cũng được gọi là Pip – và bé Anna, em gái chàng chỉ mới bốn tuổi khi cuộc thảm sát xảy ra.

Chàng quyết định cho Allegra gặp mặt cha nàng lần cuối, việc mà trong quá khứ chàng không được làm, nhưng chàng làm như thế không phải là vì Monteverdi mà vì nàng. Đến lúc ấy nàng có thể nghe từ chính miệng Monteverdi chàng đích thực là Lazar chứ không phải là phùng mạo nhận.

Trong tiền sảnh toàn một màu trắng, thoáng đặng chàng gọi vài tùy tùng lại báo cáo tình hình cho chàng. Lazar đứng tránh sang một bên nhìn đồng bọn khiêng đi của cải hết chuyến này đến chuyến khác, cướp phá cung điện bằng thủ pháp lén lút mà chàng từng dạy bảo thuộc hạ.

Thuyền trưởng Bickerson của tàu Tempest (bão tố), báo cáo là tàu đã chứa đồ gần đầy. Nếu chất thêm nhiều của cải nữa họ sẽ bị chậm lại. Các trạm gác vẫn chưa thấy dấu hiệu của hải quân đến tiếp ứng.

“Hay lắm. Còn Clemente thì sao? Nó đã bị bắt chưa?”

“Ừm, chưa thừa thủ lĩnh. Tội tôi vẫn chưa tìm ra nó. Nó bỏ trốn về quê rồi, nhưng tội tôi sẽ tóm được nó thôi,” Jeffers đáp lại, anh ta là người từng có án tù chàng cắt đặt để lo việc bắt người cùng với người đồng bọn dạn dày kinh nghiệm là Wilkes.

“Lấy thêm người đi kiểm đi. Thời gian có hạn. Ta không muốn để cho nó tẩu thoát. Ta có lòng tin nơi người, Jeff,” chàng nói thêm một cách cay độc.

“Được,” người đàn ông kênh càng gật đầu thay cho câu trả lời.

“Nếu vì nguyên nhân nào đó các người không bắt được hẩn trước khi tàu chạy,” chàng dặn thêm sau khi đã giao việc cho thuộc hạ, “người và tùy tùng của người ở lại đây cho đến khi thanh toán nó, rồi đi sau.” Chàng vỗ vai anh ta. “Ta sẽ thưởng công người xứng đáng.”

“Dạ được, thưa ông!” người đàn ông trả lời, mắt lóe lên háo hức trong khi bỏ đi thực hiện lệnh của chàng.

“Bây giờ thì sao đây. Bọn người nhà của thống đốc ra sao rồi?” Lazar hỏi. “Lo liệu bọn họ xong chưa?”

“Vâng, thừa thủ lĩnh,” Sullivan, thuyền trưởng tàu Điều Hâu, trả lời. “Bốn mươi sáu mạng cả

thấy. Chúng hiện đang bị nhốt trong tù như ông chỉ thị.”

“Tốt. Đưa chúng đến đồn lũy ở mạn thành phía đông, chỗ có bờ vực cắt xuống biển, cho chúng nó dàn hàng ngay đó.”

“Vâng, thưa ông.”

Lazar ngưng lại một chút, đầu cúi xuống. “Sully,” chàng nói thêm, “gọi mười hai đứa mang súng trường đến chỗ đó luôn thể.”

Người đàn ông Irish bắt đầu phá lên cười. “Dạ được, ông vẫn còn hăng lắm sao? Sao à, tuần trước ông phun ra toàn là lời lẽ cáu kỉnh, muốn tự tay ông nổ từng đứa một mà.”

Lazar ngẩng mặt lên nhìn vào mắt anh ta bằng tia nhìn tối tăm lạnh lẽo. Tiếng cười của Sully ngừng bật.

“Đây chỉ là vấn đề thuận tiện thôi.”

Người Irish không dám để lộ nét mặt tươi cười. “Phải, thưa ông.”

Lazar quăng điếu cigar xuống đất, lấy gót ủng nghiền nát trên sàn nhà cẩm thạch trắng, lòng bức bối thừa nhận Sully đã nói đúng. Tuần qua chàng đã thề là đích thân cho mỗi thành viên họ Monteverdi một viên đạn vào đầu. Chỉ mới ba ngày trước chàng còn tỏ ra khát máu họ như những bóng ma trong ký ức của chàng.

Chàng có cảm giác nôn nao rằng càng lúc càng cảm thấy bứt rứt gần như là lưỡng lự, do ấn tượng chông chênh của cô gái ấy tạo cho mình. Chàng sắp sửa biến nàng ta trở thành đơn độc cô cút trên đời cũng như mình, nhưng chàng không muốn mình rơi vào tâm trạng cảm thấy có lỗi vì điều đó.

Không được, mặc xác nàng ta chứ, chàng bức bối thầm nghĩ. Suy cho cùng nếu nàng ta biết điều thì nên cảm ơn phần số may mắn đã khiến chàng quyết định tha mạng cho nàng.

Chàng rảo bước xuống tam cấp palazzo, khi đi được vài yards vào quảng trường hỗn độn thì nghe có tiếng kêu lớn. Đột nhiên chàng thấy một người đàn ông chạy đến chỗ chàng, giơ tay vẫy lia lịa. Theo quán tính chàng rút súng nhắm vào người lạ.

“Đứng lại,” chàng bảo ông ta.

Người đàn ông dừng lại và sụp xuống đất, hò hét điều gì đấy trên mặt đường lát đá. Hai tùy tùng đang chạy sau chàng một bước vội ủa lên kéo ông ta đứng dậy, mỗi người giữ một bên tay ông ta. Lazar chau mày, rút súng vào bao và bước tới người đàn ông đang rũ xuống trong tay thuộc hạ chàng.

“Ai đây?”

“Hắn nói hắn là tôi tớ của ông, thừa thủ lĩnh.”

“Phải đúng vậy! Tôi muốn thừa chuyện với ngài, thừa hoàng thượng. Chuyện khẩn thiết lắm thừa ngài.”

“Người là thằng khùng, người đó,” một tên cướp biển khác giật mạnh cánh tay ông ta. “Ông ấy không phải là cái đồ hoàng thượng khỉ gió gì đâu.”

Khi người đàn ông mập mạp bộ dạng toi tả hé mắt ngược lên nhìn chàng một cách sùng kính, Lazar nhận ra hắn chính là người nhạc sỹ dạo to béo lồi thối lếch thếch ngồi bên đám lửa đêm trước.

“Ồ, lại là người.” Chàng thở dài. “Chuyện gì đây?”

Ông ta dường như cố dán mắt xuống đất để tỏ ra khiêm cung, nhưng nghe hỏi ông ta ngẩng lên vội nhìn Lazar bằng ánh mắt cầu khẩn.

Chàng chợt hiểu ra ngọn ngành. Tay nhạc sỹ guitar này muốn nhập bọn với chàng.

Bọn họ đi đến đâu thì thâm nạp những kẻ tứ cố vô thân chỗ đó. Họ là những tên ngang ngạnh, to gan lớn mật khao khát phiêu lưu, những tay mơ mộng đi tìm vàng bạc tiền của và là những kẻ liều mạng sống ngoài vòng pháp luật. Người đàn ông này giống như thành phần sau cùng. Nhưng chỉ trong chớp mắt Lazar biết mình đã lầm lẫn tai hại.

“Ngay trong lúc này chúng tôi đang tụ tập ngoài thành, thừa bệ hạ,” ông ta râu với chàng, đôi mắt như hòn bi lóe lên nhiệt thành. “Dân chúng của ngài trên khắp mọi miền Ascencion đang đổ đến tung hô ngài!”

“Sao chứ?”

Người đàn ông thỉnh linh quỳ xuống úp mặt xuống nền đá phủ phục. Hai tên hải tặc ngờ ngác hết nhìn xuống ông ta rồi lại ngẩng lên nhìn chàng.

“Xin ngợi khen Chúa trên cao đã ban cho chúng tôi ngày này, hoàng thượng!” ông ta tung hô. “Hoàng thượng vạn tuế!”

Đang sững sốt cực độ Lazar bừng tỉnh khi nghe hai tên cướp ré lên cười. Mặt chàng tái nhợt.

“Hắn điên rồi!” tên đầu tiên thốt lên.

“Hoàng thượng à?” tên kia phá lên cười sằng sặc. “Nhà người đúng là đồ ngớ ngẩn! Người đang nói chuyện với người ở cõi trên à!”

Lẹ làng như một con báo, Lazar thụp xuống bên người đàn ông Ascencion. “Đứng dậy đi,” chàng trầm giọng nói một cách âm độc. “Người là ai? Ai phái người tới đây?”

Ông ta ngược lên. “Không ai phải tôi tới cả, thưa ngài! Tôi là Bernado, dân vùng St. Eilion ở bờ nam. Tôi là nhạc sỹ. Tôi giữ cho mọi người nuôi hy vọng về ngài bằng những câu chuyện kể và truyền thuyết, thưa hoàng thượng.” Ông ta cúi đầu xuống. “Cha tôi từng chiến đấu với vua Alphonse vào ngày thánh Teresa. Tôi biết thế nào chúng ta cũng thấy lại ngày huy hoàng đó lần nữa, thưa hoàng thượng, thậm chí còn có nhiều chiến thắng vinh quang hơn thế sắp đến, vì giờ đây hoàng thượng đã trở về. Ngài đã nghiền nát quân thù Genovese.”

Trước tình cảnh này Lazar lặng cả người. Ngoài chuyện đó ra còn điều gì đấy thật hãi hùng. Làm thế quái nào mà bọn họ biết chàng là ai?

Đây có phải là trò đùa không hả trời?

Giá sự việc này không có nguy cơ như phát súng tịt ngòi nổ vào mặt chàng thì quả thật là chuyện khôi hài. Thuộc hạ của chàng không hề biết mảy may – mà bọn chúng cũng chẳng bao giờ thêm tin – rằng chàng là ông hoàng từ trong trứng nước, trong khi cái gã đầu bò Ascencion này lại cự tuyệt không muốn mở mắt nhìn cái điều rõ như ban ngày là chàng đã trở thành cướp biển. Khí chất quân vương đã bỏ chàng đi mất biệt rồi.

Tùy tùng của chàng tiếp tục cười lên hô hố, chòng ghẹo người đàn đạo tội nghiệp nhưng ông ta bắt cho chúng tia nhìn đầy căm phẫn.

“Thứ lỗi cho tôi, hoàng thượng chí tôn, nhưng lũ ôn thần này không tỏ lòng tôn kính đúng mực đối với ngài. Giá mà tôi can đảm hơn nữa, tôi sẽ phục vụ ngài về phương diện –”

“Hừm, Bernado,” Lazar bắt đầu lên tiếng. Chàng chống khuỷu tay lên đầu gối và gãi cằm, tâm trạng bối rối.

“Vâng, thưa ngài?”

“Tôi e rằng có sự lầm lẫn ở đây. Dù ông có cho tôi là ai đi chăng nữa, tôi bảo đảm ông tôi không phải là người ông đang nói tới.” Chàng lắc đầu, tự ghét bản thân trước mỗi lời tàn nhẫn, dung tục mình nói ra. “Bọn tôi là hải tặc, và đang cướp phá chỗ này. Bọn tôi sẽ bỏ đi mau thôi.”

Người đồng hương của chàng ngược lên nhìn chàng chăm chăm. “Thưa ngài?”

Chàng lắc đầu. “Chỉ là ‘thuyền trưởng’ thôi. Tôi xin lỗi. Tôi hiểu được chuyện này hệ trọng với ông như thế nào.”

Cảm giác sững sốt, kinh hoàng, và bị phản bội khiến khuôn mặt béo phị của người nhạc công càng thêm xấu xí. Nét mặt của ông ta đã khứa vào tim chàng một nhát sâu hoắm. Bernado cứ lắc cái đầu to tướng kiên quyết khước từ. “Không đâu, hoàng thượng, không thể nào cả!”

“Tôi e rằng mắt ông đã lừa vì quá mong mọi điều đó xảy ra, ông bạn,” chàng dịu dàng nói. “Ông chắc chắn thấy được tôi không phải là vua chúa gì cả.”

“Không đâu, ngài là con trai của vua Alphonse! Ngài giống cha ngài y như đúc! Truyền

thuyết đích thị là đúng mà!”

“Truyền thuyết!” Chàng phá lên cười, ra điều hòa nhã như tự thuở nào, như thể những lời lẽ đó không phải là lưỡi trủy thủ đang cắm sâu trong tim chàng. “Truyền thuyết duy nhất người ta đồn về tôi là cái mà các bà vú ở West Indies mang ra dọa những đứa trẻ nghịch ngợm để nhắc nhở chúng đừng quậy phá nữa.” Chàng lắc đầu. “Ặc, đồng bào ông lúc nào cũng dở hơi.”

“Bẩm hoàng thượng, sao ngài lại chối từ sự thật ngài là ai, tôi không tranh cãi được nhưng cái gì tôi biết tôi biết rất rõ. Ngài là con trai của vua Alphonse, người thừa kế ngai vàng hợp pháp của Ascencion, và là vua của chúng tôi!”

Hai tên cướp bật cười om sòm. Lazar gượng cười trước mặt bọn chúng. “Phải,” chàng trả lời, “ta là vua. Phải không hai thằng ranh?”

“Là long vương!” tên đầu tiên nắc lên.

“Vua ăn cướp!” tên kia nhe răng cười hềnh hệch.

“Đâu phải mày, ông hoàng ở cỏi dưới –”

“Và chúng thần đây là con dân hết sức trung thành của ngài, phải không William?” tên cướp thứ nhất tru lên như chó sói.

Lazar hướng về Bernado và cười nhạt trong lúc hai tên cướp trừng giỡn.

“Ông thấy chưa?” chàng khẽ nói. “Sự thật là thế đấy.” Chàng hất đầu ra lệnh cho thuộc hạ. “Đem hần đi chỗ khác đi.” Chàng bỏ đi trước khi hai tên tùy tùng kịp dựng người đàn ông to béo lên.

Chỉ là chuyện phiền phức thôi, chàng thầm nhủ. Rồi thế nào thì dân Ascencion cũng sống được như bấy lâu nay thôi.

Sống giống như lũ chuột vậy.

“*Báo thù*,” chàng đã bảo đảm với các bóng ma của Fiori là sẽ rửa hận, nhưng sao ngay trong lúc này họ lại im lìm.

Chàng rảo bước ngang qua quảng trường về phía tháp canh mặt đông và phía cổng thành đang mở. Nhưng khi chỉ còn cách đấy vài yard chàng dừng người.

Cánh cửa trước khi đi chàng đã khóa cẩn thận giờ lại mở toang.

Chàng biết ngay trước khi chạy vào trong và phóng lên gác rằng Allegra đã bỏ đi. Một lát sau, chàng học tốc lộn ra quảng trường, sấn vào ngay trung tâm, và phóng lên vành đá của đài phun nước. Chàng rút súng lục bắn một phát chỉ thiên để kêu gọi thuộc hạ chú ý. Mọi cử động trong quảng trường đều ngưng bật.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, chàng găm lên trước tất cả mọi người. “Quý tha ma bắt, cô ta sống ở đâu rồi? Thằng khốn kiếp dê tiện nào trong bọn bay cuỗm đi đàn bà *của ta*?”

CHAPTER 5

Allegra tìm được một chỗ trên ngăn kệ thấp giữa hai bao tải ngũ cốc. Ngăn bên trên làm thành mái che cho nàng, Allegra co người trong cái hốc nhỏ trong tường và sẵn sàng chờ chết. Sau khi mang nàng lên tàu, Goliath đã ân cần để lại cho nàng chiếc đèn lồng và bảo đảm là không có chuột trong cái kho này. Rồi hắn khóa cửa lại bỏ đi, vì biết chắc nàng không chạy đi đâu được trong khi cơn cám dỗ chiếm thêm chiến lợi phẩm vẫn réo gọi hắn.

Hắn bảo là sẽ cưới nàng. Nói vậy chứ nàng biết hắn không có ý đó. Hắn là thứ thô lỗ hôi hám nhất nàng từng gặp, và nàng chỉ mong mình chết quách đi trước lúc hắn quay lại. Nàng cố không suy nghĩ đến cảnh bàn tay chuỗi mẩn của hắn sờ soạng trên người mình, vì cứ nghĩ đến những cái hắn sẽ làm với mình là lòng nàng lại dâng lên cảm giác khủng khiếp không cách gì kiềm chế được, nàng cảm thấy tinh thần mình càng lúc càng nhụt đi một cách nghiêm trọng.

Nàng nghe tiếng bước chân nhanh nhẹn mạnh bạo vang lên trong hành lang và lòng lại cồn cào sợ hãi. Nàng rúc sát vào trong hốc tường. Gom hết chút nỗ lực cuối cùng nàng thối luôn ngọn đèn. Ở chung với chuột vẫn còn đỡ hơn là Goliath.

Tai nàng ù đi vì tiếng đại bác nã hàng giờ qua ngay trên đầu nàng, nhưng dường như từ chốn xa xa có giọng ai đấy đang giận dữ gọi tên nàng. Nàng không nhớ nổi là có nói cho Goliath biết tên mình hay không, nhưng lúc nàng nghe tiếng cửa đóng mở sầm sập dọc theo hành lang thì điều ấy cũng không quan trọng nữa.

Thình lình cánh cửa phòng kho mở toang. Hơi thở nàng dồn dập không thể tưởng.

“Allegra!”

Sự nhớ chính cái gấu vấy của mình đang đang đưa trên thành kệ, nàng giật vội vào. Mắt giương to, nàng đưa hai tay bịt miệng ngăn mình thét lên. Không gian chợt yên ắng rồi tiếng chân chậm rãi vang lên trong phòng kho chật hẹp, một, hai, ba. Nàng không cách gì chặn lại tiếng kêu khủng khiếp nhỏ rút trào lên môi.

Người đàn ông đến bắt nàng từ từ cúi xuống. Nàng thấy đôi mắt anh ta, thẫm màu biển đêm, vừa dữ tợn vừa dịu dàng trong cùng lúc khi anh ta đắm đắm nhìn nàng. Nàng dỗi mắt nhìn anh ta, không dám cử động mảy may.

“Ồ, cưng ơi,” giọng chàng buồn rầu. Lazar đưa tay ra cho nàng. “Ra đây nào. Giờ không sao rồi, *chérie*. Ra khỏi chỗ đó đi,” chàng dỗ dành.

Trước giọng điệu ôn hoà, nhã nhặn của chàng, chút điềm tĩnh còn sót lại trong nàng vỡ tan tành. Thân thể nàng không còn tí sức lực nào, cái gì cũng không còn. Nàng bắt đầu oà lên khóc.

Chàng đưa tay vào hốc kéo nàng đứng dậy. Nàng ngã ập vào người chàng và bám vai chàng như bám vào tảng đá trơ trọi giữa trùng dương đang thịnh nộ. Chàng vỗ về sau đầu nàng và ôm

lấy nàng như một đứa bé con. Nàng thở trong mùi vị cơ thể chàng trong lúc nức nở, hương vị ấy thoảng mùi rượu rum quyến với mồ hôi, thuốc lá và da, thuốc súng hòa cùng mùi máu và gió biển. Nàng muốn trở lại với trường dòng lên giường ngủ vào lúc chín giờ, có soeur Beatrice thổi tắt đèn nến cho nàng. Nàng không muốn dính dáng gì đến người đàn ông này, nhưng trễ mất rồi. Mùi vị của anh ta đã thấm sâu trong phổi, trên da, trong tóc nàng.

“Suyt, *chérie*,” chàng dịu dàng nói trong lúc chàng bước chậm rãi dọc theo hành lang mờ tối, nhẹ nhàng đỡ nàng và ôm ái lắm bấm những lời ân cần vu vơ. “Baby tội nghiệp, giờ đã hết chuyện rồi, cưng à. Tôi đến đón em này,” chàng đều đều thì thầm và nàng biết điều ấy là thật. Hiện giờ chàng đã có được nàng.

Nàng đã trở thành tù binh của anh ta.

Qua ánh đỏ sau mí mắt nàng nhận ra chàng đã đưa nàng ra ngoài trời. Không hiểu sao chàng đã leo lên thang dẫn đến khoang tàu mà nàng vẫn không hay biết. Chàng rất mạnh. Phải nói là quá mạnh. Nàng vùi đầu sát vào cổ chàng.

“Nào cô bé can đảm của tôi,” chàng nói nho nhỏ. “Tôi cần em nói cho tôi biết đích xác chuyện gì đã xảy ra để tôi còn định đoạt Goliath phải chết thảm đến cỡ nào.”

Nàng lắc đầu, từ nãy đến giờ vẫn chưa ngước lên. *Đừng gây thêm chết chóc nữa.*

“Allegra,” chàng ngưng lại. Âm điệu của chàng chứa đầy sát khí. “Nó có hiếp em không?”

Nàng lại lắc đầu không muốn trả lời.

“Nó có đánh em không?”

Nàng gật đầu, có.

“Ngay mặt sao?”

Nàng hé môi trả lời trên làn da mẫn mẫn của chàng. “Bụng.”

“Em có đau lắm không?”

Nàng không nghĩ thế. Nàng lắc đầu và ôm chàng chặt hơn, không muốn mở mắt hay nói lỏng vòng tay quanh cổ chàng. “Tôi hãy còn ghét ông, nhưng làm ơn đừng thả tôi xuống,” nàng thì thào.

Chàng bật cười một cách buồn bã, dịu dàng để cam đoan không bỏ nàng xuống.

Nàng cảm thấy sỏi chân chàng thay đổi trong lúc bế nàng đi. Nàng nghe có tiếng kéo kẹt, và cảm thấy họ lại bước vào bóng tối. Khi chàng cất tiếng lần nữa, giọng chàng trầm và ngọt ngào không thể tả.

“Giờ thì em nhìn được rồi, bé yêu. Em đang ở trong cabin của tôi, trên tàu của tôi. Ở đây em rất an toàn. Bạn tôi sẽ chăm sóc em cho đến khi tôi trở lại – John Southwell, người Anh. Ông ấy là người thượng lưu, thật ra từng là linh mục Anh giáo đấy. Cứ gọi ông ấy là mục sư – mọi người đều gọi như thế. Tôi tin tưởng ông ấy như tin chính tôi, hiểu không?”

Nàng vừa nhắm kín mắt vừa níu lấy chàng.

“Ồ, Lazar,” nàng lẩm bẩm gần như thốt thức, “làm ơn đừng rời khỏi tôi nữa. Tôi chưa bao giờ sợ đến thế.”

Chàng ghì chặt lấy nàng trong giây lát, rồi nàng cảm thấy chàng đặt nàng xuống tấm nệm dày thật mê ly, nhưng chàng vẫn chưa buông nàng ra.

“*Chérie*, tôi có chuyện cần làm,” chàng nhẹ giọng nói. “Ngủ một chút đi. Thật là khổ ải cho em. Mình sẽ nói chuyện sau nhé. Tôi hứa mà.”

“Ba tôi có sao không?”

“Ông ấy vẫn bình thường.”

“Tôi có thể gặp ba tôi không?”

“Không được đâu *chérie*. Em phải ở đây nghỉ ngơi.”

Nàng vẫn không muốn mở mắt. Nàng có cảm giác nằm trên giường chàng, đầu tựa trên gối của chàng. Tâm trí nàng đang dấy dựa phản kháng trước hoàn cảnh thực tại, nhưng vì kiệt lực, vì thiết thực, và cảm giác an toàn tự nhiên khi có sự hiện diện của chàng hợp thành những động lực vô cùng mạnh mẽ khiến nàng không quan ngại đến vấn đề khuôn phép nhỏ nhoi nữa.

Cuối cùng nàng hé mắt và thấy mình đang nhìn thẳng vào mặt chàng. Ngay tức khắc nàng bị cuốn hút bởi hình ảnh khuôn mặt rám nắng, đường nét như tượng tạc ngay bên trên mặt nàng. Lazar đã cởi mũ, và nàng thấy mái tóc cắt ngắn, đen mun, dày và mượt. Nàng chỉ biết nằm đấy nhìn chàng đắm đắm. Trong ánh sáng ban ngày chàng là tạo vật đẹp nhất nàng từng thấy, cho dù lúc này nàng đã biết chàng là loại người nào.

Tên thuộc hạ dần độn của Goliath bảo nàng rằng bên miền đất bên kia, Lazar được mọi người biết đến như Ác Quỷ Antigua – kẻ bị nguyên rủa, kẻ thiên hạ kinh hãi. Là sát nhân giết người vô tội. Là kẻ thiêu hủy phố phường. Thậm chí những tay cướp biển vùng Barbary cũng phải gờm mặt, bọn chúng gọi chàng là hung thần của phương tây, Ác Quỷ Antigua trên không kiêu hãnh dưới không sợ người. Tàu của chàng là loại tàu chiến hùng hậu trang bị bảy mươi bốn nòng súng, được gọi là Cá Voi.

Ác Quỷ Antigua là hiện thân của tàn ác, có ai lại không biết.

Chàng nhìn xuống nàng một cách lo lắng, đôi mắt nâu sẫm, đa cảm chất chứa biết bao cảm xúc. Nàng ngạc nhiên thấy đồng tử trong mắt chàng có những đốm sáng – à không phải, tia

sáng thì đúng hơn. Chàng đưa đầu ngón tay ve vuốt gò má nàng, rồi đắp tấm trải giường bằng linen mịn màng lên người nàng.

“Goliath sắp trả giá đích đáng cho hành vi của nó đối với em,” chàng thì thào giọng hơi khàn. Lazar cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán nàng. “Em cứ ở đây nghỉ ngơi, lần này thì đừng cãi lời tôi nữa nhé, vì tôi không muốn em bị trầy trật chỗ nào cả. Tôi e là có bao nhiêu vốn liếng để cấp cứu thì em đã đem ra dùng hết rồi.” Nói xong chàng trao cho nàng nụ cười vừa ấm áp, vừa gian tà.

Nàng nhồm dậy ghì chàng sát vào mình, chỉ là muốn giữ chàng thêm một chút nữa, vì chàng đã mang đến cho nàng cảm giác quá đổi an toàn. Tiếng cười của chàng dịu dàng trong trẻo khi chàng ôm nàng vào lòng đáp lại vòng tay ấy.

“Nào xem đi. Không có ai sẽ làm hại em hay làm em sợ nữa, Allegra. Em phải tin tôi, hiểu không? Tôi sẽ chăm sóc tốt cho em,” chàng vừa nói nhỏ vừa vén tóc nàng ra sau. “Ngoan nhé cho đến khi tôi trở lại.” Chàng cúi xuống hôn lên má nàng, và ngừng lại thủ thỉ vào tai nàng, “đến lúc đó thì em muốn bày trò gì cũng được.”

Lời lẽ của chàng khiến nàng ngạc nhiên, lòng nàng bỗng dưng xao xuyến. Sau bao chuyện nàng đã trải qua, chàng vẫn biết đích xác làm thế nào để khuấy động khao khát mới mẻ trong thâm tâm nàng. Allegra nhìn chàng trỗi dậy bằng phong thái uyển chuyển tự nhiên và sải chân bước đến cửa cabin.

À, nàng thích kiểu chàng đi làm sao, nàng thở dài nghĩ ngợi, đúng là đáng dấp ngạo nghễ của một chiến binh.

Nếu không bị người đàn ông này bắt giữ biết đâu nàng sẽ phải gặp số phận thảm khốc hơn, nàng đã rời ưu tư. Có lẽ tạm trú ở đây như con tin của anh ta cũng không đến nỗi nào. Rõ ràng là sau hai lần cứu nàng, anh ta vẫn chưa phương hại nàng. Có lẽ phải mất độ hai ba ngày ba mình mới gom đủ số tiền chuộc anh ta đòi hỏi. Có lẽ thanh danh nàng sẽ tiêu tan, đúng thế, nhưng ít ra nàng không phải kết hôn với Domenic hay bất cứ nhân vật Genovese quyền quý tẻ ngắt nào trong nội các của ba.

Nàng nhìn quanh chỗ ở thanh lịch chàng gọi là nhà, một căn phòng rộng rãi sáng sủa lấp lánh với các vách gỗ đủ màu sắc. Dù anh ta có là ai đi chăng nữa, vị thuyền trưởng này quả là có khiếu thẩm mỹ, nàng thầm nghĩ, nhưng dù cabin mang vẻ xa hoa thoải mái căn phòng vẫn toát lên đôi chút ngăn nắp trật tự nàng từng hình dung trong chỗ ở của thủy thủ. Mọi thứ trong phòng trông như thể chàng cần có cả đội ngũ gia nhân tỉ mỉ kỹ lưỡng theo sau chàng sắp đặt dọn dẹp vào bất cứ lúc nào.

Tấm phản nàng đang nằm là chiếc giường khổng lồ gắn vào tường, nhưng có cảm giác ấm cúng ẩn đằng sau những cánh màn nhung lam sậm được móc ra phía sau hai cột trụ chạm trổ gắn vào tường. Tấm linen phủ giường đã nhàu nát, và tấm chăn satin đỏ dờn thành một đồng trong góc giường.

Chiếc rương da đựng đồ to kềnh kê ở chân giường chồng chất cả núi quần áo bừa bộn. Kế bên là chiếc bồn rửa mặt bằng gỗ quý sơn tiêu, có chân quỳ đóng chặt xuống sàn.

Ngay giữa cabin là tấm thảm êm ái đã bạc, màu lam và đỏ có in hoa văn hình huy hiệu tròn tô điểm cho sàn gỗ bóng loáng. Trên thảm kê một bàn viết đồ sộ chất đầy sách, những cuộn giấy đang cuộn vào nửa chùng và các đồ biểu hàng hải, một chiếc la bàn, một quả cầu tròn để bàn, và đồng hồ cát. Đi với bàn là chiếc ghế tay dựa nặng nề bằng gỗ sồi được bọc gấm dệt nổi màu rượu chát. Ngự trị trên ghế là con mèo màu cam lông xù, chóp tai bị sút mất một mẫu, đang mê mải liếm chân.

Dọc theo chiều dài tấm vách đối diện là những ngăn hộc bằng gỗ anh đào chứa đồ phụ tùng của thuyền trưởng, và các tủ sách có lắp cửa kính, nhưng vách tường đằng sau của cabin làm thành đuôi tàu có trở một hàng cửa sổ hình quả trám rất đẹp. Giữa bức tường này là khung cửa hẹp dẫn ra balcony bên ngoài và biển cả màu lục mênh mông.

Lazar dừng lại trên hành lang và thấp giọng trò chuyện với một người đàn ông đang đứng ngay đấy. Người này nhìn chàng trờ trờ cứ như là chàng mọc ra hai cái đầu. Nàng đoán chừng ông ta là John Southwell, hay mục sư gì đấy, người bạn mà anh ta đề cập lúc nãy. Nàng quay người nằm nghiêng và quan sát ông ta một cách dò dẫm, rồi lại rúc sâu vào tấm nệm trải rộng nhồi lông ngỗng của Lazar.

Mục sư là người đàn ông trung niên người gầy gầy, dáng dấp đường hoàng, một bên tay kẹp quyển sách. Mái tóc dài xám bạc được cột thành một túm gọn gàng sau đầu, trên sống mũi quý phái ngất ngưỡng một gọng kính cận nhỏ.

“Con gái của Monteverdi à? Tôi – tôi chẳng còn gì để nói nữa!” Ông ta bật thốt.

“Ừm, thì cứ coi sóc cô ấy đi,” chủ nhân của nàng lầm bầm và liếc về phía nàng. “Cô ta vô giá đó. Tôi còn làm được gì khác hơn chứ?”

Mục sư tháo cặp kính và cẩn thận cất vào túi áo trước ngực. Đôi mắt trũng sâu màu bạc trông kiên quyết, thấu suốt khi nhìn lướt nàng.

Ngón chân Allegra cong lại khoan khoái dưới tấm đắp mỏng. Chưa có người nào từng gọi nàng là *vô giá* trước đây cả.

Từ bên kia cabin Lazar trao cho nàng nụ cười nhỏ, thân tình khiến nàng thở ra một hơi dài thỏa mãn suốt tận đáy tâm can. Thấy nàng thở dài, mục sư quay lại ngo ngác nhìn Lazar, ánh mắt ông ta vô cùng nghi hoặc.

Lazar quay lại phía mục sư, miệng vẫn thoáng nụ cười. “Cho cô ấy uống một liều laudanum (thuốc phiện cất thành nước) nhẹ để cô ấy ngủ, và đừng để cho cô ấy dở trò.”

“Vậy thì theo ý anh,” mục sư vừa đáp lại vừa lắc đầu với chính mình.

“Ông có phải là cướp biển không, thưa ngài?” nàng cố hỏi một cách nhã nhặn, lòng đầy thắc

mắc.

Lazar bật cười khúc khích trong khi mục sư kinh ngạc lùi lại, nhìn nàng chăm chăm.

“Không phải đâu, tiểu thư thân mến!” ông trả lời với nụ cười lịch sự. “Tôi trở thành tù nhân của ác quỷ này cho đến giờ là, à, mười một năm rồi.”

“Tù nhân,” Lazar đùa cợt. “Đừng làm lẫn quỷ kế của ông ta thành mấy cái trò thương tâm nhé, *chérie*. Ông già này là con hải âu xảo quyệt lắm, tôi cứ xua hoài mà đâu có đuổi ông ấy đi được.”

Lazar bảo nàng mục sư từng là giáo sư tại trường đại học Oxford bên Anh trước khi họ gặp nhau. Chuyện này đối với nàng nghe có vẻ thú vị, nhưng giờ nàng quá mệt nên chẳng thêm nghĩ tới.

Sau khi Lazar bỏ đi, mục sư vẫn đứng ngay cửa nhìn nàng chăm chú. Rồi ông tiến lại bên nàng và chìa tay ra.

“Cô Monteverdi, tôi mong được bắt tay với cô,” ông cất tiếng.

“Ồ? Vì sao thế?” nàng hỏi, tỏ ý bằng lòng với nụ cười ngây ngất vì quá mệt để cử động.

Mục sư cúi xuống ngang tầm với nàng. “Không hiểu bằng cách nào cô đã làm cho chàng thuyền trưởng trẻ tuổi của chúng tôi say mê, cô Monteverdi. Tôi không biết ý trời ra sao, tôi đoán chắc thế, nhưng ồ, tôi đã đợi điều gì đó như thế này xảy ra gần mười năm qua! Anh ấy cuối cùng sẽ thoát khỏi nỗi ám ảnh đó!”

“Lazar bị ám ảnh sao?” nàng lơ đãng hỏi, mắt nhắm nghiền. “Với phụ nữ, tôi đoán ông có ý nói như vậy. Phải, anh ta đúng là người thu hút.”

“Không phải vậy, thực ra, cô Monteverdi à, nỗi ám ảnh của anh ta là báo thù. Bây giờ, cô phải đến đó ngay thôi. Không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

Nàng ráng nhướng mắt lên và nhìn ông ta một cách ngờ vực. “Hả, cái gì?”

“Tiểu thư thân mến à, cô có dám làm điều gì đó cho người cô thương yêu không?”

Nàng dè dặt nhìn ông ta, nhưng đầu nàng nặng trĩu không nhắc lên nổi. “Đây có phải là phương pháp biện luận cao thâm nào đó không thưa ngài? Vì hai mươi bốn giờ qua tôi đã không được ngủ rồi –”

“Không, không phải đâu, đây là vấn đề cực kỳ cấp bách! Cô Monteverdi, Lazar là người đang đứng trên bờ vực giữa thiện và ác. Có lẽ cô là người duy nhất có thể khiến anh ấy giác ngộ hồi đầu trước khi anh ấy vĩnh viễn bị sa đọa!”

Phải mất một hồi lâu mục sư mới cắt nghĩa cho nàng ý đồ của Lazar, lúc ấy nàng vẫn chưa

hoàn toàn tin được, nhưng lời lẽ đó đã gom đủ mạnh mỗi để làm tan biến cơn kiệt quệ của nàng, nổi hải hùng hắt vào mặt nàng như làn mưa buốt giá.

Mục sư điềm tĩnh cam đoan với nàng nếu nàng không hành động ngay, toàn thể họ hàng nàng sẽ chết sạch dưới tay Lazar vì món nợ máu nào đó tên hải tặc này quyết báo thù cha nàng.

“Ba tôi đã hại anh ta như thế nào?” nàng vừa kêu lên vừa phóng ra khỏi giường. Quá thấu hiểu phương thức độc tài của ba mình, nàng biết việc ba hành xử bất công thậm tệ với Lazar thì âu cũng dễ tin thôi.”

Mục sư mím môi trong giây lát, rồi cảm thấy tội nghiệp nàng nên tiết lộ.

“Gia đình của anh ấy bị tàn sát. Cha cô là người chịu trách nhiệm.”

Nàng sững người, nhìn ông ta chằm chằm. Ý tưởng khủng khiếp nhất trong đời lóe lên trong óc nàng, khiến nàng bợn dạ.

Nếu như anh ta là Lazar di Fiore thì sao?

Có thể nào lời buộc tội công khai ghê tởm nhất chống lại ba nàng là thật không – rằng ba mình chính là người mưu sát vua Alphonse?

Không bao giờ nàng tin được chuyện hão huyền như thế, không bao giờ cả.

“Anh ta là ai thế, mục sư?” nàng khàn giọng thì thào. “Gia đình anh ta là những ai mà bị ba tôi tàn sát?”

“Tôi không có quyền nói, cô em thân mến. Lazar sẽ cho cô biết vào lúc anh ta cảm thấy thích hợp nhất. Còn bây giờ, tôi e cô phải quyết định liệu thôi.”

Chỉ có mỗi một đường để chọn lựa, “mình đi thôi!”

Thế là họ đi. Trong lúc chạy, nàng chột phân vân tự hỏi tại sao Lazar lại quyết định tha chết cho nàng, nhưng câu trả lời không cần hao tổn tâm trí. Giờ nàng nhận ra anh ta chưa bao giờ có ý định đòi tiền chuộc cả, nếu anh ta có kế hoạch bắt toàn gia nàng phải chết thì đương nhiên không cần tiền chuộc. Ý nghĩ đó khiến da nàng lạnh buốt vì sợ.

Chủ nhân mới của em...

“Từ ban đầu tôi đã phản đối kiểu báo thù này,” mục sư nói khi họ trèo lên thang ra đến khoang tàu rộng lớn. “Tôi đã cố giảng giải cho anh ấy là kiểu trả thù ồ ạt đó không có công lý, nhưng anh ấy cự tuyệt không muốn nghe! Biết đâu anh ấy chịu nghe cô. Chuyện này đúng là ấu trĩ, dã man! Nếu nhúng tay vào chuyện này, anh ấy sẽ bị hủy hoại.”

Nàng nhìn xuống cầu tàu, nhưng mục sư nắm lấy cánh tay nàng. “Khoan đã.”

Mặt nàng tối sầm, mắt giương to. “Chuyện gì thế?”

Ánh mắt bạc của ông điềm tĩnh, mạnh mẽ. “Nếu cô thất bại, có thể anh ấy sẽ xử luôn cô cùng với họ.”

Nàng nóng nảy gạt đi lời cảnh cáo. “Họ đang ở đâu?”

“Trong nhà kho.”

Trong chốc lát họ đã chạy xuống bến tàu. Mục sư xua những tên cướp ra khỏi chiếc xe thồ vừa tới, cả hai leo lên chỗ xà ích. Họ đánh xe đi như ma đuổi lên đến tận con đường ngoằn ngoèo dẫn đến Little Genoa và lao qua cửa cổng Lazar đã mở tối qua.

Allegra phóng xuống đất trước khi cỗ xe dừng hẳn, rồi chạy băng qua quảng trường, hài của nàng đã rách bươm cứ mỗi bước chạy là cổ chân nàng lại thốn lên đau điếng. Thuộc hạ của Lazar để cho nàng vượt qua. Không tên nào dám ra tay cản, vì mọi người đã bị cảnh cáo là không được chạm đến nàng.

Chắc chắn anh ta không phải là Lazar di Fiore. Nàng biết ba mình không phải là người tốt, nhưng nàng không thể nào tin được bất kỳ điều gì kinh khủng như thế về ba mình. Hay là tin được kẻ xa lạ kia lại nhất định làm ra chuyện giết người hàng loạt ghê tởm như vậy. Dù sau khi đánh đập Domennic dã man, anh ta vẫn bế nàng gượng nhẹ, lại âu yếm đặt nàng vào giường. Nhưng lúc phóng qua đài nước Poseidon, nàng há hốc kinh hoàng khi thấy bọn hải tặc lồi thi thể của Goliath xềnh xệch trên con đường đá về bãi tha ma nào đó, máu dây thành một vệt dài ngay vết thương bị súng bắn trên đầu.

Rồi có gì đấy lay động trên bờ thành đông khiến nàng chú ý. Nơi đó một đám người đang từ cửa hông của đồn canh uy nghi leo lên thành lũy cao ngất lộng gió của thành phố. Nàng thấy được bóng dáng của trẻ con và phụ nữ trong số người đó.

“Chúa ơi, đừng mà,” nàng thở hỗn hển. Đừng để con đến đây quá trễ.

Dường như đi mãi mà vẫn chưa băng ngang được quảng trường đến nhà kho, nhưng cuối cùng nàng cũng lập cập trèo lên được ba bậc tam cấp, lao qua cánh cửa ngỏ vào trung tâm lộ thiên. Nàng chỉ ngừng lại trong tích tắc. Trước đây nàng chưa bao giờ thấy được bên trong nhà kho ra sao. Chỗ đó trống hoác. Nàng cũng không muốn thắc mắc chuyện gì đã xảy ra cho những người vệ binh hào hoa mặc áo choàng xanh từng canh gác trước đây. Thở hồng hộc vì gắng sức quá độ, nàng nhìn hết trái rồi đến phải. Nàng dõi mắt dò xét cầu thang đá cuối hành lang bên tay trái và chạy về hướng đó.

Nàng vấp chân trên mấy bậc thang và làm cho cổ trần trầy trụa, nhưng nàng vẫn tiếp tục bước và sau hết đến được khuôn cửa nhỏ xíu tận trên đỉnh thang. Nàng mở cánh cửa dẫn đến thành lũy phía đông. Nàng dừng lại trong bóng tối của lối vào và nhìn trùng trùng không tin ở mắt mình.

Ba nàng ở chỗ đó. Tất cả thân bằng quyến thuộc của nàng đều bị dồn đến sát vách tường lỗ châu mai trông xuống vực đá. Đối diện với họ là một hàng người súng lăm lăm trên tay sẵn sàng đợi lệnh nghiền nát tù nhân.

Tận đằng cuối nhóm người này là một bóng đen sừng sững, hai cánh tay vạm vỡ đang khoanh lại, bên hông gắn con dao quắm. Dải đuôi dài đằng sau chiếc mũ lụa anh ta đang đội bay phất phơ theo cơn gió nhè nhẹ.

CHAPTER 6

Tận trên thành lũy phía đông, nắng nóng giãy và gió thổi vùn vụt. Sully đang ra lệnh cho những người đàn ông trong tiểu đội hành quyết xếp hàng trong khi Lazar chợt thấy mình đang quan sát nạn nhân.

Khốn kiếp, thằng ngu này. Chớ bao giờ nhìn vào mặt người ta.

Thuyền trưởng Wolfe từng dạy chàng bấy nhiêu khi Lazar chưa được mười sáu tuổi. Chàng giận dữ găm gù trong cổ rồi quay đi nhìn ra biển, nhưng hình ảnh người phụ nữ đẩy đà và thằng con nhỏ mập cùi cùi của bà ta trong mớ áo sổng lưng từng đã khắc sâu trong ký ức chàng cho đến tận đời, cùng với ông cụ Monteverdi gầy nhom với bộ râu bạc vuông vức đang cầm phần hò hét bằng tiếng Ý với đám con cháu đang khóc lóc là ít ra phải chết cho có tôn nghiêm.

Lazar thở ra một hơi dài có phần hơi do dự và thò tay lấy chai rượu trong túi áo gilet, nhưng cái chai không có ở đó. Chàng chợt nhớ là đã dùng sợi dây buộc chai để trói Allegra.

Người nhà Monteverdi bắt đầu rì rầm cầu kinh cùng chung một giọng run rẩy. Lazar lắng nghe trong một lát rồi găm lên một tiếng bỏ đi. Đã lâu lắm rồi chàng mới nghe lại tiếng kinh cầu.

Chàng nhìn vào bóng mình hiện ra tối lù lù trên nền đá. Thuộc hạ của chàng súng đã lên cò đang đợi lệnh chàng. Gia tộc Monteverdi dường như đã chuẩn bị lên đường xuống hoàng tuyền, người nào người nấy quỳ xuống mắt ngược lên trời – chỉ trừ thống đốc, theo Lazar đoán hẳn không quỳ xuống cầu nguyện vì đã biết trong cảnh ngộ của hắn có cầu cũng chẳng ích gì.

Chàng gọi ra lệnh cho người của mình bồng súng lên. Tự nhắc mình là có thể kham nổi chuyện này, chàng có thể cam chịu hình ảnh này suốt đời. Chàng từng làm, và chắc chắn sẽ làm những chuyện còn kinh thiên động địa hơn nữa vẫn được. Việc này là nghĩa vụ của chàng, nỗi ăn năn của chàng, và nếu ngày nào đó vì chuyện này mà chàng sẽ bị treo cổ, rồi thì sao, sự thật là chàng cũng đâu có quyền được sống, phải thế không?

Trong giây phút tâm trí chàng trôi giạt vô định, chàng nhớ lại buổi tối định mệnh mà cuộc đời của mình đã kết thúc tức tưởi.

Mọi người đều đợi chàng. Một số thì thốn thức. Gió đã vô hình khứa lên gò má chàng bằng những lưỡi kiếm cát li ti.

Chàng không hề thích thú gì nhiệm vụ này, nhưng chàng đã sống trong lúc lẽ ra chàng phải bỏ mạng. Giờ đây chỉ có cả biển máu mới gột sạch lòng chàng.

“Sẵn sàng,” giọng chàng rắn đanh âm u, vụn vỡ, như tòa lâu đài đổ nát trên đỉnh núi.

Những họng súng đã hờm ngang trên vai đội hành quyết thành một hàng tua tủa.

“Chúng bay sẽ bị dày dời dời kiếp kiếp!” thống đốc gào lên chửi rửa, người hấn rung lên bật y hệt như nhân vật Ezekiel bị lóa mắt trước quang cảnh uy nghiêm thần thánh của thiên cung. (vị tiên tri người Hebrew thế kỷ 6 trước công nguyên kêu gọi của người Do Thái làm khổ sai ở Babylon giữ lòng sùng đạo và tin tưởng ở Chúa trời)

Lazar thẳng thừng nhìn trả lại tia mắt của hấn, chàng cảm thấy miệng mình nhếch lên cười tàn nhẫn. Bị dày sao? Chàng thầm nghĩ. Giá mà nhà người biết được.

Nhưng không hiểu vì lẽ nào chàng vẫn chần chừ chưa ra lệnh, cứ như mình là kẻ nhát nhúa. Chàng mơ hồ cảm giác rằng mình phải lôi đứa bé ra khỏi chỗ đó, và luôn cả bà cụ ở cuối hàng. Chàng quay ra biển, góc nào đấy trong thâm tâm chàng đang lên tiếng cầu khẩn van xin. Nơi chân trời chàng thấy một đốm đen mà chắc chắn là tàu của đề đốc Genovese.

Đồ ngu muội ủy mị. Ra tay đi chứ.

“Thủ lĩnh?” chàng nghe Sully hỏi từ tuốt đằng xa.

Chàng không trả lời, chỉ đứng đấy nghe tiếng gió. Nhưng không hề có lời nhẩn nhủ nào truyền tới cả, trong đầu chàng chỉ vang lên tiếng gầm rú của những hồn ma đang đòi ăn tim uống máu. Chàng muốn sự việc này được kết thúc. Chàng muốn tâm hồn mình thanh thản.

Kể đến chàng không cần phải nói với Sully. Tia mắt chàng dõ ra biển, rồi lại đảo xuống bàn tay lấm tẩm máu của mình đã đủ làm một hiệu lệnh.

“Được rồi,” người thuyền trưởng kia vừa gật đầu vừa nói.

Lòng trung thành của thuộc hạ quả là nguồn an ủi. Họ thấu đáo ý muốn của chàng biết chừng nào, thật đúng là chiến hữu của chàng.

“Chuẩn bị!” người đàn ông Irish hô lớn.

Lazar ngừng đầu nhìn. Suy cho cùng đây chính là kỳ công của chàng. Chàng sẽ không né tránh giống như một người đàn bà mềm yếu không nhìn nổi cảnh tượng chết chóc trên sân khấu. Chàng cứng cỏi quay lại nhìn cảnh hành quyết.

“Nhắm!”

Ngay khoảnh khắc đó chàng thấy có bóng dáng xuất hiện trên lối đi.

Trong chiếc áo trắng tinh khiết nhuộm màu tang tóc, tóc tung bay trong gió, nàng đứng trong bóng mờ mờ của nhà kho. Khuôn cửa đá nặng nề đóng khung dáng dấp nàng giống như một cỗ quan tài bằng đá. Đôi mắt khó hiểu giương to, rục lên vẻ hãi hùng, nghi hoặc. Rồi nàng lặng lẽ nhô ra khỏi bóng tối, lướt nhanh như gió một cách mụ mẫm đến trước dãy súng trước khi bất kỳ ai kịp ngăn nàng. Thế nào họ cũng tưới đạn lên người nàng lỗ chỗ như tổ ong.

Chàng gào tên nàng và lao xuống hàng người gặp nàng. Từ đằng xa chàng nghe Sully hét lớn, “bỏ súng xuống!”

Chàng vươn tay với lấy nàng, thân hình mảnh khảnh mềm mại nhào tới đâm sầm vào người chàng. Nàng đâm mạnh vào ngực chàng ngay tức thì và thét lên chữ rửa hoảng loạn. Chàng chụp lấy cánh tay nàng và muốn lắc mạnh cho nàng tỉnh táo lại nhưng lại sợ làm gãy bộ xương mỏng mảnh. Thấy thế chàng bắt đầu nói năng nhỏ nhẹ với nàng, hể trong đầu nghĩ ra được cái gì thì chàng nói cái nấy, nhưng mưu mẹo đó không hữu dụng lần này. Nàng giằng ra khỏi tay chàng và thụp quỳ xuống. Đầu nàng ngả ra sau phô bày cần cổ trắng mịn thanh tú.

“Nếu ông có gan thì cứ làm đi, đồ cướp bóc chui rúc,” nàng gầm gừ như con cọp con bị dồn vào đường cùng, trông dữ tợn nhưng lại không làm được gì.

Chàng khinh khỉnh cúi xuống nhìn nàng, giả vờ khinh bỉ để che dấu tâm trạng bối rối. Thế nào chàng cũng phải tấn cho ông mục sư một trận ra trò vì những màn phiến toái khốn kiếp này.

“Con bé ngu ngốc, làm ơn nói xem làm chuyện gì hả?” chàng hỏi han bình tĩnh hơn nhiều so với cảm giác trong thâm tâm.

“Cửa cổ tôi đi!” nàng hét lên hung dữ. “Nhưng tôi báo cho ông biết, đừng cả gan chừa lại mạng tôi nếu ông muốn tàn sát dòng họ tôi.”

Chàng cảm thấy lòng quyết tâm của mình thoáng oằn xuống vì ghê tởm trước lòng căm phẫn của nàng. Nàng trẻ trung thuần khiết, và lẽ ra phải ngã lăn xuống bất tỉnh tự lúc nào rồi. Nhưng đúng là đặc trưng của dân Ascencion, cô nàng này bẩm sinh hiếu chiến.

“Làm đi, quân khốn kiếp!”

“Cái mà tôi cần làm là cho em một cái tát tai,” chàng lầm bầm. Lazar lôi nàng đứng dậy, thoáng nhận ra cha nàng đang rên rĩ than van với nàng, nhưng cả hai người họ đều tảng lờ hẳn.

“Tôi không để cho ông làm chuyện này đâu, thủ lĩnh – cho dù ông có gọi ông là thứ gì đi nữa cũng mặc kệ, Lazar,” nàng run rẩy nói. Mắt nàng rục lên như điên dại.

“Em không cản tôi được đâu,” chàng đáp lại. “Tôi xin lỗi.”

Tay nắm chặt cứng, nàng đưa khớp xương tay ấn chặt vào gò má hồng hồng cho đến khi mặt nàng trắng bệch. Mắt nàng lộ vẻ điên cuồng. Nàng cự tuyệt không muốn nhìn chàng, ánh mắt nàng chỉ dãi đến người thân của mình.

Giọng nàng vỡ òa. “Tại sao? Tại sao chứ? Chúng tôi đã làm gì? Chúng tôi đã gây nên tội lỗi gì?”

“Chắc em cũng thấy đây là đền nợ máu,” Lazar lặng lẽ nói.

“Nhưng báo thù là bất hợp pháp!” nàng hét lớn, tuyệt vọng xô mạnh ngực chàng cứ như chàng là một tên ngu độn và giờ đây tất mọi chuyện đã kết thúc. “Vua Alphonse đã ban luật cách đây hai mươi năm!”

Chàng lắc đầu trước quan điểm hoang đường này. Nàng nói cứ như là chàng không biết gì vậy. Vì quá nhân hậu nên cha chàng mới bị sát hại. “Đó là nghĩa vụ của tôi.”

“Là giết dòng họ tôi sao?” Nàng nức nở, rồi bật cười một cách điên cuồng. “Thời buổi này là thế nào đây. Ông đã tước đoạt mọi thứ của chúng tôi! Như thế vẫn chưa đủ sao?” Đôi mắt màu nâu đỏ sậm giờ ngập lệ khi nàng ngược lên nhìn chàng. “Ông đã nói rằng tôi nên tin cậy ông kia mà!”

Chàng nhìn xuống nàng, câm lặng, không cách nào tìm ra từ ngữ thích hợp cho tâm trạng rối ren não nề trong lòng chàng. “Allegra.”

Câu trả lời của nàng chỉ là cái chớp mắt khiến lệ trào xuống má. Hình ảnh yếu đuối bơ vơ của nàng khiến chàng đột nhiên giận điên lên không sao giải thích được. Chàng quay đi, rồi cúi gập người trở lại bên nàng.

“Vậy thì sao em không đi hỏi người cha quý hóa của em? Hỏi đi! Nói cho cô ấy biết đi lão già kia! Nói cho cô ấy biết người đã làm gì. Nói cho cô ấy biết ta là ai! Nói cho cô ấy biết người đã biến thành kẻ phản bội như thế nào và bán đứng cha ta và toàn thể gia tộc Fiori cho bọn Genovese ra sao!”

Nàng nhìn về phía Monteverdi, mắt xoe tròn. “Ba à?”

Gương mặt Monteverdi biến thành xanh mét quái dị trong lúc hấn lùi dần vào tường thành.

“Ba à, ba nói gì đi chứ!” giọng nàng vụn vỡ.

Tia mắt thống đốc phóng về hướng Allegra, đảo qua những khuôn mặt của người thân đang nhìn hấn trừng trừng, rồi đến Lazar và hàng người ôm súng.

“Thú nhận đi,” Lazar nói, “thì ta sẽ thả đám trẻ con và mấy ông già bà cả này.”

“Ba à?” Allegra suýt thét lên.

Trước khi tên đàn ông già kịp thốt nên lời, Lazar đã thấy Monteverdi trở nên rối loạn. Giờ xét thấy hấn đang bị bắt buộc cung khai sự thật trước mặt bao nhiêu người chứng kiến thế nào hấn cũng phủ nhận tội trạng.

“Con à, ba vô tội mà. Cả đời ba chưa bao giờ trông thấy tên cướp này.”

Lazar phá lên cười sặc sụa, dù lòng chàng giận sôi sục. Chàng tống Allegra vào tay người Irish. “Ta không có thời gian cho mấy trò quỷ quái này đâu. Sullivan! Nhốt cô ta lại trong cabin của ta, kêu mục sư cho cô ta uống cái thứ laudanum khốn kiếp đó đi, nhớ trông chừng không

cho cô ta tự làm hại mình.”

Cha nàng hét lên trong khi nàng oằn ra khỏi tay Sully và ôm cứng lấy đầu gối Lazar. Chàng bàng hoàng nhìn xuống hình dáng rũ rượi của nàng trên nền đá. Nàng hầu như phủ phục ngay chân chàng, hai cánh môi mềm dán sát vào ủng của chàng.

“Jesu Christi,” chàng bắt đầu lên tiếng, rồi chùn lại trước mặt nàng. Bởi lẽ chàng, tên hung thần Antigua không kiêng nể thần thánh lẫn con người từ trong tiềm thức đã bắt đầu biết cảm giác hoảng sợ là thế nào.

“Hãy bắt tôi thế cho họ đi,” nàng cứ lăm bắm hết lần này đến lần khác.

Tôi đương nhiên là đã trù tính chuyện này rồi, chàng gay gắt thầm nghĩ, nhưng vẫn im lìm lòng kinh hãi và ghê sợ trước sự hy của nàng, chàng không tài nào khiến mình thốt nên lời.

“Allegra Monteverdi, đứng lên!” cha nàng gầm lên từ rìa thành. “Ba phải chết cả ngàn lần trước khi thấy con như thế!”

Nhưng nàng dường như không thấy điều gì.

Lazar cúi xuống nhắc nàng ra chỗ khác, nhưng nàng bám lấy tay chàng rồi bắt đầu hôn dồn dập lên đầy cầu khẩn chàng. Làn môi mềm cứ mãi miết ve vuốt từng đốt xương tay thô nhám của chàng miệng thì thảo van vỉ chàng mở lòng khoan dung. Chàng chăm chú nhìn nàng, cơ thể chàng chết sững, mắt cứ nhìn chăm chăm xuống những vệt vàng óng trong mái tóc màu đồng của nàng.

Nước mắt nàng làm da chàng ẩm ướt, tiếp nước cho những đốm máu khô lại biến thành đồ hòa lẫn với muối. Chàng đoán có lẽ nàng đã nếm vết máu đó, máu mà chàng đã giết người. Nhưng nếu có nếm đi chẳng nữa, nàng cũng không tỏ ra biểu hiện nào.

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng, những giọt lệ bạc lóng lánh vương trên chóp mi. “Làm ơn,” nàng nghẹn ngào thì thầm, “thả họ đi, Lazar. Hãy đem tôi thế vào. Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì ông yêu cầu. Tôi hứa chắc với ông.”

Chúa ơi, chàng chỉ muốn nhượng bộ nàng.

Nhưng làm thế chàng sẽ phản bội cha mẹ mình lần thứ hai – lại bỏ chạy vì nhiệm vụ quá gian nan đối với chàng – điều này khiến chàng phẫn nộ. Chàng cảm thấy tất cả mọi hung bạo đang kết tụ trong thâm tâm thành phòng tuyến cuối cùng thảm thương chống lại lòng quyết tâm của chàng đang sụp đổ trước mặt nàng.

“Bất cứ điều gì sao?”

Nàng khép mắt lại như thiên thần và gật đầu một cách nhiệt thành. Tiếng cười khe khẽ rất ư là cướp biển sôi sục trong cổ chàng như hắc ín tan chảy. Chàng đưa tay nắm lấy cằm nàng và quắc mắt nhìn trừng trừng vào mắt nàng.

“Em có đáng giá ngần đó không?”

Nàng mở choàng mắt, lòng lại dấy lên sợ hãi trước câu nói ấy. Nàng ngồi xổm xuống đầy ngạc nhiên.

“Em thật không biết là mình đang xin xỏ cái gì.” Chàng giận điên lên. Lazar hất mặt nàng ra một cách thô bạo và vươn người đứng dậy. “Em cho rằng mình là phần thưởng quý giá có thể bù đắp những cái tôi mất mát hay sao? Mẹ tôi, cha tôi, nhà tôi? Tương lai của tôi? Danh dự của tôi thì sao?” Chàng quát nạt, nghe như tiếng tru của chó rừng. Tính man rợ đã tháo cũi sổ lồng trong con người chàng. “Em có trả cho tôi những điều đó được không? Có làm cho cha tôi sống lại được không? Bắt em à? Em là cái thá gì? Em chả biết được cái gì hết – con bà nó,” chàng uất nghẹn.

Chân hãy còn rung lên vì giận chàng băng băng bỏ đi, chàng lột chiếc mũ xuống và hung hãn gạt phăng một phát lau đi mồ hôi trên lông mày. Chàng chiếu vào nàng cái nhìn như thiêu đốt. “Tôi đã nhượng bộ em đủ lắm rồi. Họ phải chết.” Chàng dang tay, rồi nhún vai một cách châm biếm, biểu hiệu cho sự tồn tại của chàng. “*Mea culpa.*” (lỗi của tôi)

Nàng vẫn không cử động hay nói năng gì, chỉ nhìn chàng đăm đăm, mặt tái xanh. Gió và nắng sớm mai lùa ngang mái tóc dài có những lọn vàng trong lúc đôi mắt sẫm màu dò xét khuôn ánh mắt chàng. Nàng trông kiệt lực, thần thái vừa lo âu vừa thông hiểu.

“Vậy thì tôi cũng phải chọn lựa.” Nàng run rẩy đứng dậy và đi về phía cha nàng.

Lazar xụ vai và ngó lên trời, rồi thở dài cáu kỉnh. Chàng không hề có ý định ngăn cản nàng.

Nàng đứng cùng với thống đốc trong khi những người khác đều quỳ. Nàng ngênh cằm, dường như gom hết sức mạnh từ trong quyết định cuối cùng của nàng. Trong thoáng chốc nàng cố nở nụ cười buồn tẻ, lạnh lùng, bình tĩnh. Rồi chìa hai tay ra, lưng bàn tay hướng lên y như tượng thánh nữ đồng trinh trong hang đá mả mai cái nhún vai của chàng.

“Làm tiếp đi, thủ lĩnh. Nghĩa vụ của ông đấy.”

Chàng nhìn nàng chăm chăm, và nàng nhìn trả lại y như thế, phô trương lòng can đảm của nàng như thể nàng thấu hiểu bí mật sâu kín nhất của chàng. Thái độ nàng đã khiến chàng lay động rằng nàng, một đứa con gái mỏng mảnh từng được nuông chiều lại dám ở lại cùng chết với người thân trong khi chàng, con trai của một đảng anh hào lại tháo chạy và sống sót để trở thành điều nguyên rủa cho tất cả những ai gặp chàng, phải, như một lời nguyên, thậm chí là đối với bản thân chàng.

Chàng nhìn nàng, lòng hoang mang. Chàng không có cách nào dời ánh mắt mình ra khỏi nhan sắc mỹ miều tàn nhẫn kia đang ép chàng phải đối mặt với sự thật. Những hồn ma trong đầu chàng vẫn rú lên khát máu. Nhưng, lần đầu tiên chàng thấy được mình không đến đây bởi vì họ.

Không, chính là tên sát nhân trong chàng khao khát báo oán – con yêu quái thù hận từng trỗi lên, như phượng hoàng, từ đám tro tàn của đấng quân vương suy đồi, như thể vết thương gây ra cho chàng quá sâu không cách gì cứu chữa được. Phương cách duy nhất là chỉ có thể lấy mạng trả mạng. Để thưởng thức cái ngày này, chàng đã phải sống bằng bất cứ giá nào, cho dù phải hoán đổi cả linh hồn chàng.

Nhưng đến khi mọi việc kết thúc, nhân danh Chúa chàng sẽ còn lại những gì?

Không còn ruộng nương như đôi khi chàng mơ mộng, không còn những cánh đồng hoa màu, không còn rượu ủ lấy ở nhà. Điều ấy sẽ không bao giờ xảy ra, và chàng biết nguyên do vì sao. Khi chàng kết thúc mọi ân oán ở đây và chăm lo cho thuộc hạ mình yên ổn về lại West Indies, chàng đã dự định làm như vậy. Trong bản viết của mình, chàng đã thủ sẵn một viên đạn bạc đặc biệt cho dịp này.

Gió lộng tấp vào mặt chàng. Giờ đây không một ai có quyền hạn để ngăn cản chàng. Chỉ cần chàng hô lên chữ ấy thế là xong.

Tâm can lay động, chàng đắm đắm nhìn Allegra. Lần đầu tiên trong đời, chàng không biết bước kế tiếp mình phải làm gì. Thần thái điềm tĩnh tinh tuyền của nàng khiến lòng dạ chàng tan nát. Nàng dò xét mắt chàng vừa bằng nỗi thống khổ ngậm ngậm vừa kết tội tuy nhiên lại sẵn sàng tha thứ khiến chàng trở nên nhân bản một cách chua chát, không phải là một hung thần bất khả xâm phạm, nhưng là con người – và bất lực – bởi vì chàng không thể nào chống đỡ được đôi mắt màu nâu vàng đang nhìn chàng một cách tin cậy, và làn môi hồng mịn vóc satin đang run rẩy kia.

Thế giới chung quanh rung rinh chập chờn. Có cái gì đấy dâng lên trong chàng như thác lũ mà chàng không thể nào ngăn chặn, như một nguồn cơn chàng không tài nào nếm trải đến tận cùng vì không cách nào chịu đựng nổi hơn là vì nhục nhã. Xấu hổ, thịnh nộ, hay bất cứ điều gì ngoại trừ điều này. Chàng sẽ chìm lỉm trong mối sầu không bao giờ nguôi. Mọi người chàng yêu thương đã chết, và chàng sẽ luôn luôn cô độc. Chàng biết chứ.

“Lazar,” nàng dịu dàng gọi lớn.

Chàng nhìn nàng qua ngọn trào lòng. Giọng nói của nàng đã giúp chàng kiên định. Nàng ngó sâu vào mắt chàng bằng thần thái điềm tĩnh khiến chàng trấn tĩnh, như nguồn sức mạnh củng cố an định tâm can chàng.

Chàng hít hơi, nín thở.

Tiếp theo đấy chàng không ngó trái ngó phải, vì không muốn thấy thuộc hạ mình những con người chỉ gọi lại trong chàng hình ảnh con quái vật khủng khiếp, đấy chính là hiện thân của chàng bấy lâu nay. Chàng không hề dừng lại cân nhắc, chỉ dõi tia nhìn và tâm hồn bầm dập trên người nàng, như vì sao trên cao soi đường cho cõi lòng bão tố của chàng. Thế rồi tiếng nói chàng vang lên, như lời thì thào nghẹn ngào.

“Thả họ đi.”

CHAPTER 7

Thuộc hạ của chàng bối rối ngó nhau, nhưng Lazar chỉ nhìn chăm chăm vào nàng. Họ hàng nàng bắt đầu chen lấn bỏ đi, Lazar vẫn hướng tia nhìn về phía nàng, trông chàng cực kỳ hoang mang. Allegra nhìn lại chàng ngang qua khung cảnh hỗn độn đột ngột, mắt nàng lại ngập đầy lệ.

“Còn thống đốc thì sao, thủ lĩnh?” một người hỏi chàng, “thả hãn luôn sao?”

Nhưng Lazar dường như không nghe thấy gì.

“Giữ hãn lại,” thuyền trưởng Irish nói nhỏ và ra hiệu cho người vừa hỏi.

Một người họ hàng của nàng cố cầm tay nàng kéo đi, nhưng Allegra hất tay ra. Nàng thậm chí cũng không quay đầu lại như thể trong nháy mắt toàn bộ lòng trung thành của nàng đã thay đổi.

Trong giây phút này chàng là ai cũng không quan trọng. Chàng chỉ là người với đôi tay nhẹ nhàng, với tiếng cười tuyệt diệu, và đôi mắt đen chứa đầy đau thương hơn bất kỳ người nào phải đơn độc chịu đựng.

Nàng đi một cách vững chãi về phía chàng xuyên qua đám đông đang nháo nhào tháo chạy. Khi đến bên chàng, nàng luồn tay ôm lấy hông chàng, ngả đầu vào ngực chàng. Lazar đưa tay lên vòng quanh người nàng, và cứ thế chàng bám chặt lấy nàng, mặt chàng khẽ vùi trong tóc nàng.

Nàng nghe được tiếng tim chàng đập mạnh như thể chàng đang khiếp sợ điều gì, cảm thấy thân hình to lớn rung động với nỗi đau đớn trong thâm tâm. Nàng nói những lời nhỏ nhẹ như chàng từng làm với nàng cách đó không lâu, bảo với chàng rằng chàng đã làm đúng, rằng mọi chuyện sẽ trở nên yên ổn.

“Allegra,” chàng rùng mình thở hổn hển, “giờ đây tôi không thể để em đi được. Tôi không thể mất hết tất cả.”

Nàng ngưng nói, không biết phải trả lời chàng ra sao, rồi thỉnh lình nàng cảm thấy người chàng sưng lại trong tay mình. Chàng ngừng đầu lên nhanh như cắt.

“Chặn hãn lại!” chàng hét lớn.

Nàng quay lại, nhưng cánh tay của Lazar đã giữ lấy lưng nàng khi nàng thấy ba mình đứng trên vách thành đá cao hàng trăm feet, bên dưới là vực biển đá lởm chởm.

“Tên khốn kiếp chết nhát kia! Xuống mau!” Lazar gầm vang, rồi rút súng nhắm dù chàng không bắn. “Người không được gian lận ta như thế!”

“Ba ơi, đừng mà!” Allegra hét lên khi nổi khiếp đảm đã khiến nàng lấy lại giọng. Nàng chống chọi để thoát khỏi tay Lazar, nhưng chàng không buông nàng ra.

“Được đấy. Ngài thắng rồi,” Monteverdi nặng nhọc nói với Lazar. Hắn tảng lờ bọn người đang níu lấy áo hắn. “Ngài đã làm cho nó phản bội tôi, cũng y hệt như mẹ nó.”

Allegra há hốc. “Đừng mà ba, đừng bao giờ nhé ba!”

Vòng tay Lazar siết chặt người nàng. “Bình tĩnh nào,” chàng thì thầm với nàng. “Hắn biết tội của mình. Đó là do hắn quyết định.”

Từ trên bệ thành Monteverdi đau khổ nhìn vào mắt nàng. Lệ dâng đầy trong mắt hắn. “Thứ lỗi cho ba,” hắn nói xong rồi chậm chạp quay người lại nhìn ra biển.

Allegra nghe tiếng mình van nài. “Ba ơi, đừng nhé ba! Đừng mà, con xin ba. Con thương ba mà, xin ba đừng làm vậy, con không chịu đựng nổi đâu –”

Hắn ngoảnh mặt sang hướng khác, và dường như hắn chỉ chào người đi.

Thế là hắn biến mất.

Allegra gào thét, lao về phía tường thành chỗ ba nàng không còn đứng ở đấy nữa, nhưng Lazar chụp lấy vai nàng giữ lại. Nàng òa lên nức nở, quay mặt vào lòng chàng khóc lóc thảm thiết, gần như không để ý đến thái độ lạnh lẽo của chàng trong lúc Lazar bao phủ người nàng bằng sức mạnh của chàng.

-o0o-

Trong vòng một giờ kể từ lúc Monteverdi tự tử, họ đã lên đường xuôi xuống bến cảng, leo lên những con tàu chất đầy của nải và bỏ lại sau lưng họ những cột khói đen cuộn cuộn theo gió trên khắp Little Genoa. Phần lớn thời gian trong cái ngày nóng ẩm đó họ phải chạm trán với vài chiếc tàu chiến của Genovese đã kéo tới quá trễ.

Giờ đã đến chiều. Ánh hoàng kim chói lọi của buổi hoàng hôn đang phô bày rực rỡ ngang chân trời phía tây đằng trước, và tàu Cá Voi lướt nhẹ tới trước với cánh buồm no gió như những cụm mây trắng bồng bênh, không hề suy sụp bởi cuộc giao tranh vừa qua.

Lazar cho đồng đội nghỉ xả hơi.

Họ ngồi trên boong, dựa người vào mớ thiết bị (dây xích, thùng chảo) trong lúc chàng trò chuyện với họ từ khoang lái và phải cao giọng để át tiếng buồm rung phần phật và tiếng gió ào ạt. Chàng khen ngợi tinh thần can đảm, kỷ luật của toàn thể đội ngũ, lưu ý vài cá nhân đã chiến đấu rất can trường. Nhưng câu chuyện không hề đề cập đến Goliath, người chàng đã xử tử ngay trước buổi hành quyết trên tường thành, theo đúng như chàng đã báo trước đối với bất kỳ ai vi phạm luật lệ.

Chàng cũng không biện hộ vì sao tâm tình mình lại biến đổi đối với dòng tộc Monteverdi hay giải thích về sự hiện diện của cô gái trên tàu. Chàng cảm thấy nhẹ nhõm khi không thấy ai hỏi han chuyện đó. Tụi này đã có được cái chúng muốn là vàng. Ngó quanh những gương mặt mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chàng cho rằng trong quá khứ họ từng hình dung chàng luôn luôn tỏ ra là vị thuyền trưởng khôn ngoan biết lý lẽ cho nên chàng phải biết mình đang làm gì hiện giờ.

Nhưng giá mà chàng biết được.

Chàng không biết mình đang cảm thấy điều gì và cũng không chắc là chàng muốn biết. Dường như chàng chỉ có thể nghĩ về người con gái đầm đìa nước mắt, ủ dột đau buồn, đang ngủ mê man vì ngấm thuốc trên giường mình. Nàng là giải thưởng an ủi của chàng thay thế cho cuộc tàn sát đẫm máu kia. Chàng vẫn không hiểu những gì xảy ra với bản thân mình, không hiểu những gì nàng đã tác động chàng trên bờ thành đó. Nàng đã lay động chàng bằng cái cách rất ít người làm được đối với chàng. Chuyện này đã khiến nàng trở nên nguy hiểm không thể tả.

Chàng biết mình phải làm gì, và chàng đoán chừng nàng cũng biết. Giờ thì chàng sẽ xuống phòng mình và đòi hỏi cái giá của chàng vì tỏ lòng từ tâm.

Nàng sẽ trả bằng máu trinh tiết của mình, và chàng không có ý định là nhẹ nhàng một cách đặc biệt đâu. Đây là cách duy nhất chàng thấy mình có thể làm chủ tình thế sau khi vì nàng chàng đã phải bỏ ý định của mình.

Trong những tuần sắp tới, chàng sẽ tận tình hưởng dụng nàng. Trước đây chàng chưa bao giờ có quan hệ chần gối với các cô trinh nữ – chẳng qua là chàng không muốn nhức đầu – nhưng trong trường hợp Allegra ý nghĩ này quả thật hấp dẫn. Chàng sẽ biến nàng thành vật tiêu khiển của mình, hoàn toàn thuộc về chàng, cho đến chừng nào chàng chán mới thôi. Khi bắt đầu chán chê, chàng quyết định sẽ đem nàng ra ngoài với danh nghĩa là em gái hay em họ hay vai trò nào đại loại như thế và gả cho những người quen biết trong vòng sinh hoạt khác của chàng, trong Fort-de-France, trên Martinique chẳng hạn.

Chàng sẽ đảm bảo nàng sẽ được chăm lo tử tế, ít nhất cũng có được tấm chồng đàn ông hoàng, chứ không phải quân ôn thần như Clemente, cái tên đó rồi đây sẽ bị Jeffers và các bộ hạ khác của chàng dứt điểm. Bằng vào sự giáo dục ở Paris của nàng, các vị chủ điền quý phái ở Creole sẽ điên lên vì nàng. Thế nào nàng cũng kiếm về cho chàng một mớ hậu hĩnh cho mà xem.

Nhưng đầu tiên, chàng lười lĩnh nghĩ ngợi, đầu tiên chàng sẽ dạy nàng một cách chính xác thế gian này sử dụng những tạo vật xinh đẹp có tâm hồn trẻ trung cao thượng như thế nào. Chàng sẽ hủy đi tâm hồn trinh trắng của nàng, vì không thể nào chịu nổi cái cách tính ngây thơ ấy khuấy động trong chàng.

Sau khi chúc mừng thành quả tốt đẹp của đội ngũ và báo cho họ biết tổng số chiến lợi phẩm và phần mỗi người được hưởng, chàng thưởng công họ bằng những thùng rượu ngon của Ascencion lấy từ hầm chứa rượu của thống đốc, rồi bỏ mặc họ đùa giỡn bày trò khỉ khọt với nhau.

Chàng đi luồn qua cửa hầm đến khoang giữa rồi thò thân đến cabin mình, đến nơi chàng mở cửa, dừng lại giây lát chăm chú nhìn cô gái co người như con tôm trên giường chàng. Nàng đúng là lồi thoi lệch thếch. Tóc tai rối bù, tấm áo lụa trắng rách tả tơi hoen thuốc súng đen sì, mặt thì sưng mọng lên vì khóc lóc. Sao lúc đó chàng lại thấy nàng đẹp nhất trên cõi đời tự thuở nào đến giờ nhỉ?

Chàng đóng cửa lại nhẹ nhàng sau lưng mình, tháo vũ khí, và cởi áo gilet ra, rồi thỉnh thoảng liếc chùng về phía nàng. Chàng đi lại bồn rửa mặt và đổ ít nước ấm trong chiếc bình sành vào bồn sứ, rồi cúi xuống tạt nước lên mặt và cổ.

Cúi đầu nhanh nhìn vào chiếc gương tròn nhỏ, chàng vuốt sơ mái tóc lồm chồm. Vừa mới tháng trước chàng còn có mái tóc mượt, rậm, đen nhánh dài qua khỏi vai, chỉ khi những cư dân chí rận trên tàu Cá Voi đã cả gan đánh đu từ trên đầu lữ thủy thủ tiện dân kia qua đầu chàng nên chàng buộc phải sờn đi.

Thế là rảnh nợ, chàng vừa nghĩ vừa thở dài.

Chàng cầm con dao cạo râu cán ngà lưỡi thẳng nhúng vào nước rồi khoan khoái đều tay cạo râu, chần chừ nghĩ xem có nên dời việc chiếm đoạt Allegra lại hay không. Chàng mong là nàng tỉnh dậy nổi tính ương bướng chống trả chàng, đập cho chàng vài bận cự tuyệt chàng đóng dấu ấn lên thân thể nàng. Từ trước đến nay chàng chưa bao giờ ép buộc phụ nữ có quan hệ với mình cả.

Đương nhiên là đâu có hoàn toàn ép uống nàng, chàng thừa nhận, khẽ mỉm cười nhớ lại chàng đã dụ dỗ nàng hôn lại chàng ra sao tuyệt trên cái tháp canh đó.

Trong lúc lơ đãng khuấy lưỡi dao vào nước, chàng ngưng lại tự hỏi chàng có nên dấu cái vật này khi cạo xong hay không, phòng khi tù binh bé bỏng của chàng cứ bị ám ảnh rồi cắt cổ chàng vì đã hại đời nàng, cũng giống như Monteverdi đã hủy hoại đời chàng.

Ặc, thầy kệ đi lo làm gì chứ, chàng thầm nghĩ. Làm vậy thì nàng chỉ giúp cho chàng thôi. Dù sao đi nữa, chàng không nghĩ nàng dám làm chuyện gì vấy máu cả, nhất là khi giết chàng thì nàng sẽ rơi vào tay bọn thủy thủ thôi. Nàng không đến nỗi ngu như vậy.

Chàng khéo léo cạo lưỡi dao dọc theo cổ, rồi đánh một đường vòng quanh chiếc cằm vuông vức. Sau cùng, chàng rửa mặt rồi cởi hết quần áo để lau sơ thân thể, thỉnh thoảng vẫn liếc về phía Allegra, vì phản ứng của cô nàng lần đầu tiên thấy đàn ông khỏa thân chắc thú vị lắm.

Nhưng nàng vẫn ngủ li bì cho đến lúc chàng mặc đồ mới vào, chiếc quần bằng da hoẵng mềm và áo chemise trắng may rộng bằng vải gai mịn. Chàng nhàn tản đi lại bên giường và ngồi xuống phía mép gần nàng.

“Mèo con, dậy đi nào,” chàng gọi nhỏ âu yếm vuốt bờ vai trần mịn màng trắng trẻo hở ra dưới chỗ áo rách. Chàng cúi xuống hôn lên trên đấy.

Nàng vẫn không cự quậy. Chàng chau mày, tự hỏi không biết mục sư đã cho nàng uống bao nhiêu laudanum. Chàng sờ trán nàng, nhưng nàng không bị sốt. Không đâu, chàng kết luận, chỉ là kiệt sức thôi.

E hèm, chàng thích nàng tỉnh táo khi lấy đi trinh tiết của nàng. Chàng trỗi dậy đứng ngó nàng, hai tay chống nạnh trong lúc sẫm soi nhìn nàng. Trông nàng lúc này thật giống như vừa đánh trận xong.

“*Chérie*, bộ dạng em kiểu này *làm ăn* không được đâu.” Chàng bảo nàng.

Nhưng Allegra vẫn ngủ.

Chàng thông thả bước tới giá rửa mặt, nhắc cái bồn sứ ra thay nước mới, xịt một ít nước hoa của chàng vào vì bồn dung bị thôi thúc bởi niềm bí ẩn muốn bao phủ người nàng bằng mùi hương của chàng. Chàng đem nước và khăn lau mềm mại nhất đến bên giường, và ngồi xuống cạnh nàng.

Chàng nhẩn nha cởi áo nàng, lò đi khơi động khoái cảm đang từ từ dâng lên và những ảo tưởng đang thì thào trong chàng trong lúc chàng lẹ làng tháo bỏ chiếc đầm rách bươm. Giờ thì nàng dài trên giường chàng, trên người chỉ còn lại mỗi chiếc chemise. Chàng dăm dăm nhìn xuống nàng, tâm trạng bị thử thách ác liệt trong lúc chàng sẫm soi đường cong nét lượn trên dáng dấp mảnh mai thanh tú.

Nàng mềm rũ trong tay chàng khi chàng trượt quai áo chemise qua vai nàng. Chàng lau gương mặt hoen nước mắt trước tiên, và nàng cự người một chút, nhưng kể đó nàng lại rúc vào lòng chàng lúc chàng kê đầu nàng lên đùi mình.

“Tôi phải làm gì với em đây?” chàng thì thầm hỏi chỉ vừa đủ nghe khi giữ cái khăn rồi vuốt ve cần cổ trắng nõn và gò ngực nàng, chung quanh vai nàng và chậm rãi lướt xuống hai cánh tay thon thả với chiếc khăn ướt, thơm tho.

Chàng giữ khăn một lần nữa, vuốt khan trước hình ảnh đôi ngực trần, đôi đỉnh hồng như như viên kẹo mềm thơm mùi đào. Chàng cuộn làn áo chemise bằng satin màu ngà xuống thấp hơn đến tận bụng nàng rồi ngừng lại chỉ để nhìn thoáng vùng bụng phẳng mịn màng như kem. Chàng đặt tay lên bụng nàng chỗ mà nàng bảo Golly đã đâm vào.

Đấm nàng.

Không thể nào hiểu nổi.

“Baby tội nghiệp,” chàng nói khe khẽ. Nàng thực sự chỉ là baby thôi. Chàng thầm nghĩ tuổi đôi mươi mới non nớt làm sao. Nhỏ hơn chàng những tám tuổi, lại còn là một xử nữ. Chàng nựng nịu gò má nàng, rồi lại giữ khăn. Chàng ngạc nhiên khi nàng cử động một chút trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

“Lazar,” nàng thì thào, túm hờ một nắm áo chàng. Nàng rên lên một tiếng nhỏ xíu khoan

khoái, rồi lại tiếp đi.

Tiếng thì thào của nàng khiến chàng ngồi lại đó, trong phút chốc người chàng chệnh choáng vì thèm khát.

“Ồ, Chúa ơi,” chàng thở hổn hển mắt nhắm lại, miệng khô rang. Chàng không tài nào cưỡng lại được cơn cám dỗ này. Chàng khom người xuống để môi mình miết nhẹ trên bờ môi kia trong khi tay khum nhẹ ngực nàng, chàng cảm thấy chiếc nú nhỏ se lại dưới cái vuốt ve của chàng.

Trao nàng cho người khác? Người có nghiêm túc nghĩ là có thể chia sẻ nàng với người khác không?

Chàng tảng lờ câu hỏi trong thâm tâm, chỉ muốn nàng ngủ tiếp trong lúc chàng vuốt ve hai bên hông và bụng nàng, rồi thám hiểm gò ngực kia. Chàng hôn cổ nàng, môi hầu như không hé ra.

Nàng lại rên lên nho nhỏ, khẽ nhích người trong lòng chàng, thân hình vô tình uốn lên hướng về chàng. Lazar nhìn nàng đắm đắm, cố ép mình ngồi yên. Chỉ có tim chàng đập dồn như trống trận, và nguồn sinh lực của chàng căng lên buốt nhói.

Chàng ngồi thẳng dậy và với tay lấy tấm khăn ấn vào lông mày, nhưng nước chẳng làm chàng nguôi đi tí nào. Nhìn đắm đắm, chàng quăng cái khăn sang một bên. Cuối cùng chàng đẩy tấm áo qua hông nàng, phô bày mảng bóng đen mượt mà che phủ nẻo sâu kín của nàng.

Nàng say ngủ, nhưng chàng cảm thấy giác quan của nàng vẫn tỉnh táo trước chàng. Lazar chậm rãi lùa ngón tay mỏng manh những lọn cong nhỏ xíu giữa đùi nàng, mắt chàng khép lại để mê khi cảm giác đầu ngón tay giữa của mình loáng ướt với mật ngọt của nàng.

Tuyệt diệu làm sao.

Chàng lại mở mắt và ngắm luồng khoái cảm gợn gợn khắp gương mặt nàng trong lúc bờ hông nàng khẽ nâng lên theo cái mơn trớn thật nhẹ nhàng. Chàng không đưa tay vào bên trong, nhưng đợi cho nàng tìm kiếm, và khi nàng vươn tới, chàng chuôi một ngón vào sâu trong nàng. Chàng nín thở vì đường đi ấy chật hẹp một cách quyến rũ. Chàng ngắm khuôn ngực tròn trĩnh nhấp nhô trong khi hơi thở như rên rỉ của nàng đưa chàng vào trạng thái mê đắm càng sâu hơn. Khi chàng tựa ngón cái thật nhẹ trên nguồn nhạy cảm của nàng, mắt nàng hơi hé ra. Chàng bắt gặp ánh mắt dờ dẩn, hấp háy, ảm ướt ngày ngật vì ham muốn.

Mắt nàng lại nhắm lại, và chàng rút tay để đẩy làn áo chemise satin xuống qua đùi nàng, tâm trí chàng nhất quyết phải có nàng ngay tức khắc. Chàng đứng lên để kéo hẳn chiếc áo chemise ra khỏi người nàng và ngay lúc ấy chàng thấy sợi dây da hầy còn vướng quanh cổ chân mảnh dẻ từ lúc chàng buộc nàng lúc ở trên tháp.

Chàng đột ngột ngừng tay, tâm trạng sững sốt.

Chàng chạm vào cổ chân trắng mịn và thấy làn da phồng rộp ửng đỏ giống như một lần phỏng.

Allegra bất chợt xoay nghiêng và co người tròn vo như thể chuyện vừa qua chẳng là gì ngoài giấc mộng lạ. Nàng bắt đầu thở bình thường, hai tay áp dưới má.

Chàng ngấm hàng mi chớp vàng xòe ra trên gò má lấm tấm tàn hương và nghĩ nàng trông thật buồn cười giống đứa bé con biết bao.

“Jesus, con đang làm gì vậy hả trời?” chàng thì thầm. Chàng đứng đó trong giây phút, ham muốn nàng như bao giờ muốn một người phụ nữ trước đây, nhưng chàng không thể nào làm chuyện đó được. Không phải bằng cách này.

Không hiểu vì lẽ gì chàng quay lưng bước ra khỏi giường, tim chàng đập thành thịch. Chàng khoanh tay trước ngực và liếc lại về phía nàng một cách khao khát, mắt lướt theo những đường cong mềm phía sau người nàng, nhưng chàng giữ khoảng cách cho đến khi cảm giác tội lỗi đã chế ngự được cơn thèm muốn.

Chàng bước về phía tủ áo, kéo ra một chiếc chemise bằng linen mềm như cái chàng đang mặc rồi trở lại giường mặc áo vào cho nàng. Chàng cắt đứt sợi dây da ra khỏi cổ chân nàng, và quyết định để yên cho nàng, nhưng chàng không cách gì khiến mình ra ngoài phòng.

Thay vì thế chàng nằm sau lưng nàng, áp người chàng vòng theo thân hình nàng trong lúc ôm chặt nàng vào lòng, cánh tay phải choàng qua hông nàng. Họ khếp sát vào nhau như thể được tạo dựng trên đời vì nhau.

Nàng thở ra một hơi thật dài thỏa mãn, nép sát vào người chàng. Dù cho mộng nàng cứ nhích qua nhích lại ngay hạ bộ chàng quả thật là trần ai lai khổ, chàng chỉ đành nhượng bộ với nụ cười mệt mỏi thoáng qua trong lúc nàng vẫn say giấc. Nụ cười chàng thoáng dần, tuy thế, khi chàng tự thú nhận rằng – bỏ qua tất cả mọi phô trương vô dụng của chàng – chàng không có quyền hành gì đối với nàng, không có bất cứ quyền hạn nào trong chuyện này.

Cô gái Monteverdi gan dạ, cao thượng đã thề nguyện trong lúc dầu sôi lửa bỏng để cứu người thân nàng, nhưng chính chàng mới là người nàng thực sự cứu thoát. Chàng không có quyền trói buộc nàng vào lời thề liều lĩnh, vị tha của nàng, nhưng chàng sẽ khiến nàng phải giữ lời. Chàng siết chặt quanh người nàng như thể nàng là chiếc bè cứu mạng của mình và thề với trời cao đang ghét bỏ chàng rằng chàng sẽ không bao giờ buông nàng ra cả.

Còn khuya mới có chuyện đuổi nàng đi. Mãi mãi sẽ là như thế.

Giờ đây nàng thuộc về chàng. Chàng đã đem nàng vào chuyến hành trình tha hương đầy ải của chàng, tước đoạt nàng như Hades chiếm hữu vị nữ thần mùa xuân của hắn (Hades là vua địa ngục cướp đi con gái của Zeus là chúa tể thiên cung làm hoàng hậu), như một cô dâu không tự nguyện để chia sẻ thân phận đọa đầy của chàng – nhưng không phải là chàng có ý định lấy nàng làm vợ. Vì những lý do chàng không thể nào giải thích được, chàng cần làm cho nàng thấy

chàng đã trở thành con người ngày hôm nay hoàn toàn không phải là ý nguyện của chàng. Nàng phải hiểu là chàng đã từng đau khổ.

Chàng nép mặt vào suối tóc nàng. Mái tóc ấy giờ đây nồng mùi khói và thuốc súng, nhưng hương hoa vẫn còn lưu lại thoang thoảng. Rồi chàng âu yếm gạt những lọn mượt mà đang làm mũi chàng nhột nhột và tự hỏi mình một câu hỏi đơn giản. Thành thật mà nói, việc giành ưu thế với cô gái vô phương tự vệ này có phải là áp đặt lắm không? Chàng thì vững chãi mạnh mẽ, còn nàng chắc chắn là đang khiếp sợ. Vậy chàng có cần đàn áp nàng vì cái tội dám ngăn cản chàng làm cái việc sơn tóc gáy đó không?

Trong một lúc lâu, chàng vừa nghĩ ngợi đến câu hỏi đó vừa lắng nghe hơi thở và vuốt nhẹ môi nàng.

Mười lăm năm qua chàng từng sống cuộc đời khích động bởi lòng căm thù, bị giày vò bởi chết chóc, cuộc đời không có mục đích nào khác hơn là trả thù, và nhìn thử xem đời sống đó đã đem lại cho chàng những gì.

Chỉ là số không.

Nếu như chàng đã trả thù xong – bằng cách xóa sạch tất cả những mạng sống đó – có lẽ chàng vẫn có cảm giác trống rỗng như mọi khi. Tuy nhiên, nằm đây với Allegra chàng lại không cảm thấy trống trải một chút nào.

Nhận biết được điều đó lại không làm chàng hoảng sợ, dù có lẽ nên thế mới phải. Chàng cảm thấy như thể nàng đã cất đi tảng đá đè nặng trong lòng chàng quá lâu đến độ chàng cũng quên mất là nó vẫn tồn tại nơi đó.

Chàng cảm nhận được có cái gì đấy thật sâu sắc đang xảy ra trong thâm tâm chàng, sâu thẳm hơn cả khơi động nhục cảm, xác thật hơn mọi nỗi lo sợ của chàng. Chàng hầu như cảm thấy cuộc sống đang vẽ ra đường hướng mới cho mình. Chàng chỉ việc để điều đó xảy ra. Chàng cũng không chắc mình có quyền lựa chọn không, nhưng chàng cảm giác điều đó hiện hữu chắc chắn trong lòng mình, một sự thay đổi vô bờ bến.

Mọi cái mà chàng vì đó mà sống đã vừa kết thúc. Nàng đã kết thúc những cái ấy cho chàng chỉ trong khoảnh khắc, nhưng chàng cảm tưởng đấy dường như không phải là kết cuộc cho chàng.

Chàng nghĩ ngợi trong lúc ghì sát cơ thể ấm áp của nàng hơn, có lẽ một hành trình mới trong đời chàng vừa mới bắt đầu.

CHAPTER 8

Allegra dựa vào lan can ngó ra biển. Ngày hôm đó nóng bức u ám, những lượn sóng mang màu lục pha sắc xám như màu đồng lên nước, và toàn bộ cuộc đời của nàng đang chao đảo như khoang tàu lắc lư dưới chân mình. Nàng đang suy ngẫm nghĩ đến thực tại nặng nề rằng cuộc sống của mình đã chấm dứt.

Bây giờ nàng đã thật sự cô độc.

Sao papa lại đối xử với nàng như thế? Nàng cứ thờ thẩn hỏi mặt biển dưới kia hết lần này đến lần khác. Hốt nhiên ba đã hiểu sau khi mẹ tự vẫn cách đây chín năm, thêm một lần tự tử nữa làm sao nàng chống nổi chứ. Tâm trí nàng tê liệt vì không thể nào tin được chuyện đã xảy ra, và nỗi thương tiếc khiến nàng kiệt quệ, nhưng giờ đây cảm giác tan nát sẵn sượng vì mất mát đã bắt đầu chuyển thành căm giận. Ít ra thì cơn giận này đã nhóm lên được chút sinh khí trong nàng.

Cho đến sáng nay, nàng hãy còn quá tang thương để đánh giá hoàn cảnh của mình hay nghĩ về tương lai, nhưng nàng cảm thấy thể lực của mình đã bắt đầu hồi phục. Có Chúa chứng giám, khi trở thành tù binh của tên cướp biển lừng danh như vậy thì đương nhiên là nàng phải cần có sức lực rồi.

Mọi nỗ lực của nàng, mọi nguyên tắc, mọi ý tưởng bay bổng của nàng giờ đây đã biến thành công dã tràng. Người phụ nữ vinh quang của dân tộc đã biến thành thứ đồ chơi trong tay một gã đàn ông, nàng trầm ngâm một cách cay đắng. Gã đàn ông biểu hiện cho mọi thứ nàng khinh bỉ – nợ máu và hung bạo, tội ác và lừa đảo.

Có lẽ nàng cũng có thể tin anh ta là vị hoàng tử đó chỉ trừ một vấn đề nhỏ: anh ta đã lên tàu, nhổ neo, và dong buồm rời khỏi Ascencion.

Không phải, anh ta chính là cướp còn nàng là tù binh, và nàng đã rơi vào tình cảnh tuyệt đối hoang đường làm sao.

Nàng cau mày nhìn xuống những làn sóng.

Đối với những sự việc kiểu này thật ra nàng đã quá nhạy cảm rồi, và về phần Ascencion nàng vẫn còn việc phải làm.

Nàng ngửi được hơi hướng của Lazar trong làn gió ẩm một lúc trước khi chàng xuất hiện bên cạnh nàng. Nàng đã bắt đầu nhận ra mùi thân thể, hơi ẩm, và nhịp thở của Lazar trong lúc chàng ngủ.

Chàng không nói câu nào, chỉ khoanh tay tựa trên thành lan can gỗ và cùng nàng ngó ra biển. Cả hai đều không nhìn nhau.

Cho đến giờ, đã hai buổi sáng nàng thức giấc trong lòng chàng, nhưng ngoài vòng tay mà nàng phải công nhận là rất thoải mái, chàng vẫn giữ khoảng cách lễ độ trong lúc nàng hãy còn đau lòng. Khi nàng khóc nhớ ba suốt đêm đó, dù nàng cố không khóc ra tiếng, chàng vuốt tóc và lưng nàng nhưng không nói lời nào, chỉ dịu dàng an ủi vỗ về nàng.

Nhưng lòng tử tế của chàng lại làm nàng sợ hãi vì nàng không hề tin tưởng chàng.

“Biển là một vùng bao la và cô độc,” chàng trầm giọng ưu tư.

“Quả thật là lời lẽ lạ lùng từ miệng hải tặc,” nàng đáp lại bằng giọng bén ngót như một lưỡi dao nhỏ bằng thép.

“Allegra,” chàng thở dài. “Đừng phán đoán tôi khi em chưa biết gì về tôi cả.”

“Tôi biết khá nhiều đấy,” nàng lặng lẽ nói bằng giọng lạnh lùng.

“Tôi sẽ không làm hại em đâu.”

Nhưng tôi sẽ đổ máu vì em, phải không?

Nàng quay qua ngược nhìn chàng, cảm giác như thể thấy chàng lần đầu tiên.

Vì sao nàng ngạc nhiên à, người đàn ông này trông có vẻ văn minh đấy chứ. Từ lúc nào anh ta đã mặc áo gilet và thắt cravat vậy nhỉ? Nàng thắc mắc thầm hỏi. Kiểu cách trang phục của anh ta tuyệt hảo còn hơn cả tiêu chuẩn thời trang Paris. Đầu chàng để trần dưới bầu trời xám màu chì. Mái tóc đen khiến màu mắt chàng trông cũng như đen bên dưới hàng mi dài đến nao lòng.

Chàng cúi xuống nhìn nàng gần như là lưỡng lự, đôi mắt ấm áp tuyệt diệu đầy thiện mệnh. “Tôi lo cho em đấy, Allegra. Tôi không muốn nhìn thấy em cứ lún sâu trong đau khổ như vậy.”

“Vậy thì tôi phải tươi cười để làm cho ông vui vẻ nhé,” nàng vừa nói vừa nhìn thoáng xuống làn sóng để dấu tâm trạng lo lắng trước thái độ quan tâm dịu dàng của chàng.

“Tôi không có ý đó,” chàng nói nhỏ nhẹ, mắt đắm đắm nhìn xuống nàng.

Nàng cự tuyệt không muốn nhìn vào chàng. Vẻ đẹp nồng nàn của chàng khiến nàng bối rối, nhất là sau cơn ảo tưởng tội lỗi gây ra bởi laudanum – rằng chàng đã cởi áo của nàng, luồn những ngón tay thô nhám ấm áp vào người nàng – nhưng chính thái độ kiên nhẫn không đòi hỏi của chàng và sự hòa nhã vừa kiên định vừa thận trọng của chàng đã làm cho nàng cảm thấy kinh khiếp nhất.

Nếu chàng hăm hiếp nàng, như thế cấm hận chàng sẽ đơn giản hơn nhiều. Tại sao chuyện lại không đơn giản cho xong, nàng không cách nào đoán được. Chàng đã cướp đi mọi thứ nàng có, thiêu rụi nhà của nàng, tách nàng ra khỏi gia đình nàng, tàn phá tương lai rực rỡ trước kia của nàng. Chàng đã bôi nhọ thanh danh của nàng, và lại dám, *dám* cho rằng mình là vị hoàng tử

yêu dấu của nàng.

Tuy nhiên nàng lại không biết chàng là ai.

Chàng đã phá hoại đời nàng không phải là vì nguyên do hiển nhiên nhưng vì sự ích kỷ của riêng chàng và vì lòng tham tàn vô sỉ của chàng. Lòng dạ nàng, tâm trí nàng, bản thể thâm sâu của nàng là những thứ còn lại mà nàng vẫn sở hữu, và nàng thề sẽ không để chàng có được.

Chàng đã tỏ ra tế nhị, cố chinh phục nàng bằng lời lẽ ngọt ngào, những cái ve vuốt an ủi, và ánh mắt lo âu đó dường như chính là phản ứng đối với sự cô độc của nàng, nhưng nàng từ chối mọi sự dụ dỗ của chàng. Nàng không thể nào tin chàng, cái tên trộm cướp lừa đảo này, và nàng cũng không tin cậy mình khi ở gần anh ta.

Chàng lại thở dài, chăm chú xem xét bàn tay mình trên lan can. “Chúng ta sẽ vượt qua Gibraltar mau thôi. Không chừng có giao tranh ở đó. Vượt qua Đại Tây Dương sẽ mất độ một tháng còn tùy thuộc vào luồng gió.”

“Tôi có thể hỏi ông mình sẽ đi đâu không?”

“Em có thể hỏi bất cứ điều gì, chérie. Về nhà ở West Indies.”

Nàng dần lại nổi thôi thúc chỉ muốn nói ra đối với nàng đấy chắc chắn không phải là nhà. “Nếu tôi không muốn đi West Indies thì sao?”

“Thế em muốn đi đâu?”

“Ascencion.”

Chàng cố kiên nhẫn mỉm cười. “Cứ nói cho tôi biết bất kỳ nơi nào khác em muốn đi, tôi sẽ đưa em đến đó vào ngày nghỉ khi tôi lo xong công việc của tôi với, ừm, đồng liêu của tôi.”

“Ngày nghỉ.” Allegra dò xét chàng một cách hồ nghi, không muốn bị lừa bịp bởi lời dối trá đó. “Có lẽ đã đến lúc ông nên nói thẳng cho tôi biết ông muốn gì ở tôi thì hơn, thuyền trưởng.”

Nàng nhất quyết không gọi chàng là Lazar.

Chàng chỉ liếc xuống nhìn nàng một lúc lâu. “Allegra,” chàng tiếp tục, “tôi sẽ không hại em đâu.”

Nàng khoanh tay trước ngực trong lúc nhìn chàng chằm chằm, cảm thấy mình quá nhỏ bé so với dáng dấp sừng sững của chàng. “Quá muộn rồi.”

“Hãy xử sự công bằng đi. Em vẫn chưa nghe câu chuyện từ phía tôi kia mà.”

“Ông có nói chuyện gì đi chẳng nữa cũng không thể làm cho ba tôi sống lại được.”

“Tôi không có giết hấn, Allegra.”

Nàng siết cánh tay chặt hơn trong lúc cánh môi dưới của nàng bắt đầu run lên.

“Nhưng ông đã dọa ba tôi sợ đến độ mất hết lý trí. Đó chính là nguyên nhân ông ấy làm chuyện như thế. Cũng giống như ông chính tay đẩy ba tôi xuống vực vậy. Đừng động vào tôi,” nàng nói nhanh khi chàng vươn tay về phía nàng.

Tuy thế chàng vẫn chạm vào nàng, ôm lấy gương mặt nàng. “Tôi không phải là người độc nhất đáng trách. Nhưng tự em phải nhận ra điều đó. Tôi sẽ không ép em đối diện với sự thật về hắn, hay về tôi.” Chàng buông tay xuống. “Tôi sẽ lấy tất cả hồ sơ và công văn từ văn khố của chính phủ, để khi em đủ sức đương đầu với chuyện này, có lẽ em sẽ muốn đọc hết mớ giấy tờ đó. Đến lúc đó biết đâu em sẽ thấy ba em không phải... à, là người tốt.”

“Tôi biết ba tôi không phải là người tốt,” nàng nghiêng răng nói. “Nhưng điều đó không có nghĩa là ông ấy đã phản bội vua Alphonse, và điều đó cũng không có nghĩa rằng ông là hoàng tử.”

“Tôi sẽ không cãi vã với em đâu. Rồi từ từ em sẽ tự tìm ra sự thật thôi,” chàng nói nhỏ nhẹ. “Tôi sẽ không ép buộc em làm bất kỳ chuyện gì em không muốn. Em có hiểu không?”

Đang nhìn chàng nàng đảo ánh mắt sang nơi khác, khước từ đúng lúc mọi cố gắng của chàng để làm cho nàng tháo gỡ mọi đề phòng. “Ông không nhận ra là bây giờ tôi chẳng còn gì hay sao? Tôi phải làm cái gì đây? Tôi không còn có người thân nào nữa.”

“Em có tôi.”

Nàng bật lên cười cay đắng và nhìn ra biển.

“Tôi sẽ săn sóc cho em.”

“Chắc chắn rồi.”

Chàng cúi xuống nhìn nàng một cách đau khổ. “Tôi biết cảm giác đó ra sao mà. Tôi cũng từng bị mất người thân.”

“Phải, tôi biết, đại gia tộc Fiori cơ đấy,” nàng đáp lại một cách châm biếm, vội gạt một giọt nước mắt trước khi chàng nhìn thấy.

Chàng bối rối dò xét nàng. “Em còn nhớ chuyện gì đã xảy ra giữa chúng ta đêm đó trong đường hầm không? Mình rất hòa thuận với nhau cho đến khi tôi nói ra tên tôi. Tại sao lại vậy?”

“Chúng ta rất hòa thuận cho đến lúc ông dí súng vào đầu tôi!” nàng hét lên.

Chàng lắc đầu. “Em biết là tôi sẽ không gây tổn thương cho em mà.”

“Tôi không hề biết cái chuyện như thế! Ông là đồ điên! Không ai đoán được ông sắp làm cái

gì cả.”

Chàng giương một bên mày ngó nàng, rồi lãnh đạm liếc về hướng đám thuộc hạ, vài người đã quay đầu thắc mắc trông sang khi nghe nàng lớn tiếng. “Tôi đã nói với em rồi, em không phải sợ tôi đâu. Nếu em chịu tin tôi một chút, tôi tin mình sẽ hòa hợp với nhau lắm.”

“Tôi không bao giờ tin ông cả.” Nàng đành cầm, thậm chí khi nói như thế, nàng cũng biết điều đó không hoàn toàn đúng. Chàng vẫn truyền cho nàng cảm giác an toàn một cách phi lý, nhưng nàng bặm môi và tránh tia mắt của chàng, từ chối không tỏ ra mềm mỏng đối với chàng. Mọi thứ nàng mất mát là do lỗi của chàng, và nàng không thể nào, sẽ không thể nào, tin chàng là hoàng tử của nàng.

Chàng dò dẫm gương mặt nàng bằng ánh mắt sâu thẳm, mặt ngời lên với bao hy vọng.

“Tôi vẫn không quên em nhìn tôi bên kia đám lửa ra sao, Allegra, và em đã đón nhận nụ hôn của tôi như thế nào.”

“Đó là trước khi ông khiến cho ba tôi tự tử!” nàng meo máo.

“Em cũng biết chuyện đó là sai. Tôi không che dấu sự thật đâu – phải, tôi muốn Monteverdi phải chết, có nguyên nhân đích đáng. Thực ra, thoát đầu tôi định giết em và bắt hấn phải mục kích. Đó là chính lý do tôi theo dõi em trong quảng trường đêm đó rồi cuối cùng lại cứu em từ tay Clemente – lúc ấy tôi không hề có hứng thú gì đối với em ngoài việc xem em như một con cờ trong kế hoạch trả thù của tôi, nhưng rồi thì...” Giọng chàng ngập ngừng. “Tôi hoàn toàn... không thể nào ra tay.”

Nàng ngược lên nhìn chàng. “Ông cho rằng nói như thế để làm tôi yên tâm sao?” nàng hỏi một cách hoang mang.

“Tôi chỉ cố tỏ ra thành thật và cho em thấy là em không cần phải sợ tôi nữa.” Chàng nóng nảy ngó lên cột buồm. “Tôi biết là em không hiểu đâu, chính tôi cũng không hiểu nữa, nhưng dù gì thì em cũng thay đổi mọi chuyện rồi.”

Chàng bắn cho nàng tia nhìn như thiêu đốt, đoạn cúi đầu xuống.

“Giờ em là của tôi. Hãy hiểu điều đó. Mình đã bị trói buộc vào nhau bằng tội ác của ba em, cho dù một trong hai chúng ta có thích hay không thích đi chăng nữa. Nhưng tôi sẽ không gây tổn thương cho em, Allegra, tôi thề trước vong hồn của mẹ tôi. Trước những vong hồn của đại gia tộc Fiori,” chàng lăm bặm một cách châm biếm trong lúc lướt qua vai nàng bỏ đi.

Trong bức màn yên lặng ngăn cách, nàng xoay người nhìn chàng đi. Nàng ngấm bờ vai rộng hùng tráng và vòng hôn thon gọn lúc chàng bước đi ra dáng uy nghi như ông hoàng một cách chế giễu, rồi xuôi xuống khoang hầm.

Anh ta là đồ giả mạo. Anh ta không phải là Lazar di Fiore.

Trong suốt bấy lâu nay ba nàng nhất định không phải là người phản bội vua Alphonse. Và mẹ nàng cũng không tự vẫn vì nguyên nhân hoàn toàn do lỗi của ba.

-o0o-

Lazar bước vào khánh tiết kế bên cabin của chàng, một nơi thoáng đãng vừa dùng làm phòng ăn vừa là chỗ để tiếp khách. Đang đọc sách, mục sư ngược lên nhìn khi thấy chàng sập cửa đánh sầm. Lazar dừng lại ngay cửa một lát.

“Tôi sẽ siết cổ cô ấy,” chàng tuyên bố, đoạn đi lại phía tủ rượu rót cho mình một ly brandy.

Sau lưng chàng, mục sư lặng lẽ cười. “À, thì ra bị từ chối. Một trải nghiệm mới cho cậu, hử, cậu trẻ?”

Lazar hất rượu ra sau và quay sang đối diện với ông thầy đang giãn miệng cười trong lúc mục sư gỡ kính xuống cất trong túi áo trước ngực.

“Cô ấy hận tôi.”

“Nào, chúc mừng cậu đến thế giới của phàm nhân.”

Lazar lãnh đạm nhìn ông. “Tôi thật đã bị lòng thương hại của ông lột trần đấy.” Chàng thở dài, trông xuống ly rượu cạn. “Ít ra thì cô ấy đã chịu ra khỏi giường.”

“Cô ấy bắt đầu lấy lại tinh thần à?”

“Không sai.”

“Tốt,” người đàn ông lớn tuổi gật gù nói, “hãy cố kiên nhẫn với cô ấy đi, cậu trẻ. Cô ấy cần phát tiết một lúc mới được. Nếu cô ấy không làm vậy thì mới không bình thường đấy.”

Lazar chán nản nhún một bên vai và đặt ly rượu trống xuống. “Tôi thích lúc cô ấy bị say thuốc hơn.” Chàng bồng chồn đi về phía khoang cửa sổ tròn, mày chau lại. “Tôi phải đối xử với cô ấy sao đây, mục sư? Tôi có cảm tưởng mình không làm bất cứ điều gì phải với cô ấy cả.”

Người đàn ông Anh quốc lịch thiệp chỉ mỉm cười.

“Sao ông cười nghe vui vẻ vậy?” chàng lầm bầm, nhìn đăm đăm ra cửa sổ. “Ông thích thấy tôi bị hành hạ lắm à?”

“Thích chết đi chứ lì. Tôi chưa bao giờ thấy phụ nữ nào tác động cậu theo cách này cả.”

“Cách nào chứ?” Lazar ngấm nghĩa những lượn sóng, thắc mắc tự hỏi khi nào những con sóng đó trở nên xanh biếc. Trên bầu trời, những cụm mây tuyệt diệu đang tụ lại phía đông, nơi đó những tia nắng đã bắt đầu xuyên qua lớp màn dày u ám buổi sáng.

“Thuyền trưởng, tôi nói cậu nghe có vấn đề à?”

“Hừm?” Lazar quay lại nhìn mục sư ra điều chất vấn, còn ông thì lắc đầu nhìn chàng một cách hóm hỉnh.

“Tôi vừa hỏi cậu có tìm được bảo vật gia truyền trong ngân khố của Little Genoa không?”

“À, có đấy!” Lazar bật thốt. “Chờ một chút. Tôi lấy cho ông xem.”

Chàng vào cabin, mở tủ bảo mật rồi lấy ra thanh kiếm cổ đại bản của cha chàng và một số nữ trang quý giá của mẹ chàng. Chàng nâng niu xem xét vòng cổ cần kim cương và đá thạch anh tím rất hợp với màu mắt hoa tử đinh hương của mẹ nàng.

Mục sư trầm trồ những món trân bảo giá trị liên thành, rồi Lazar mở cái gói dài quấn trong lớp vải thô ra.

“Gươm Excelsior,” chàng nói khe khẽ.

Chàng cầm chuôi thanh kiếm đại bản phi thường và tra vào chiếc vỏ nạm ngọc. Lưỡi kiếm to bản, hai bên lườn đều sắc lấp lánh ánh hoàng kim. Thanh kiếm này còn nặng hơn cả đoản kiếm. Chàng cẩn thận đưa bao kiếm quý giá cho mục sư xem xét, đoạn cầm chuôi kiếm bằng hai tay, cánh tay chàng trong tư thế thẳng và thấp.

“Vị vua đầu tiên của Fiori, Hắc vương Bonifacio,” chàng kể lại cho mục sư nghe, “đã chém bay đầu quân xâm lăng Sacracens bằng thanh gươm này. Khoảng hai trăm năm sau, quân Thập-tự-chinh Pháp đã xây pháo đài đầu tiên tại Belfort cố thôn tính đảo quốc. Vào thời gian đó chính vua Salvator đệ tứ đã dập tắt cuộc nổi dậy của bọn họ. Lưỡi gươm này đã lấy đầu hai mươi tên hiệp sỹ chống đối.

Mục sư bàng hoàng lắc đầu.

“Ông thấy không, thực ra Ascencion đã bị xâm lăng bởi mọi dân tộc trên mặt đất này. Phần lớn đã để lại dấu tích của họ cách này hay cách khác. Dù nguyên thủy,” chàng nói thêm với nụ cười lớn méo mó, “hòn đảo này là thuộc địa khổ sai của đế quốc La Mã nơi những tội phạm nguy hiểm bị đày ra đó để sống cuộc đời lao dịch trong các mỏ đá hoa cương.”

Mục sư bật cười lục khục. “Các đấng tiền bối đầu tiên của cậu.”

“Tôi e là như vậy.”

Đứng trong thế ứng chiến, Lazar thử vung gươm từ bên này sang bên kia, và búng nhẹ vào đỉnh cong trên lưỡi để nó ngân lên trong không gian.

Chàng thầm kinh hãi trước cảm giác thanh kiếm tạo ra trong tay mình.

“Khi tôi còn nhỏ, tôi không cách nào nhắc nổi,” chàng nói, “nó làm cho cha tôi trong mắt tôi càng giống thần thánh hơn.”

Chàng nhớ lại những bản tin cũ mà chàng góp nhặt được từng thuật rằng gươm Excelsior vẫn ở trong tay của vua Alphonse trong lúc thi thể của cha chàng được phát hiện tại hiện trường hung án. Trong khoảnh khắc Lazar im lìm, và thanh kiếm lơ lửng trong tay chàng cho đến khi mũi kiếm chạm vào tấm thảm Ba Tư bạc màu.

Vừa đến lúc họ đến đèo D'Orofinio, mama bé Anna đang ngủ trong lòng và ngả dựa vào nệm nhung. "Ôi trời!" bà lên tiếng. "Biến động quá thể! Cám ơn trời tất cả chúng ta đều an toàn." Khi từ ngữ gần như chưa thoát khỏi môi bà thì những tiếng hét đầu tiên đã vang lên."

"Lazar à?" Giọng mục sư như vang tới từ chốn xa xăm.

Không biết chúng túa ra từ ngõ ngách nào, tên nào cũng lăm lăm dao và súng. Cha hét lớn ra lệnh cho thị vệ, người phóng nhanh ra khỏi cỗ xe với thanh gươm Excelsior tuốt trần, và trong khoảnh khắc những bọn người bịt mặt nhìn người khiếp sợ.

Chàng hồi tưởng lại vẻ mặt của cha chàng, nét điềm tĩnh đột ngột của người, khi nhà vua nhận ra trước khi bất kỳ ai khác hiểu được là toàn gia họ phải chết. Cha quay đầu và nhìn thẳng vào mắt chàng giữa hoàn cảnh hỗn loạn chung quanh họ.

Con phải sống, cha ngẫm nói như thế, và hãy bảo tồn dòng giống.

Chàng tuân lời cha, cố hết sức bình sinh tháo chạy khi tên cướp đầu tiên vung dao vào vua Alphonse trong lúc tên khác túm lấy đứa em trai nhỏ của chàng, Pip, ra khỏi xe và cắt cổ em ấy ngay trước mắt chàng. Chàng đứng đấy nhìn trừng trừng trong giây lát, người đông cứng kinh hoàng, rồi cha chàng gầm lên. *Chạy đi!*

Thế là chàng bỏ chạy.

Chàng cứ mãi miết chạy, đờm trào lên cổ, tai vẫn nghe các thị vệ, gia nhân, và các nữ quan chết gục như thú vật bị sát hại sau lưng chàng. Khi nghe ra tiếng thét của mẹ mình, chàng khựng người và quay lại, nhưng lúc ấy bọn chúng đã đuổi theo bèn gót đằng sau chàng xuyên qua những bụi thạch nam. Chàng mãi miết trốn chạy xuyên qua bão táp sấm chớp vang rền, quên cả sợ hãi cứ thế cắm đầu chạy về hướng vực biển...

Trong lúc này, khi Lazar cầm thanh gươm hoàng gia đã lưu truyền trong gia tộc chàng kể từ thời trung cổ, lòng chàng tràn ngập với linh cảm thật lạ lùng, huyền bí đến độ chàng phải đặt vũ khí xuống mặt bàn ăn bóng loáng.

"Xin lỗi," chàng lẩm bẩm nói với mục sư, đoạn bỏ về cabin và bước ra ngoài balcony, bên dưới phần nhô ra của đuôi tàu. Chàng nắm chặt hai tay trên lan can và cúi đầu xuống, mắt nhắm nghiền.

Trong tâm hồn chàng có góc nào đó hãy còn bàng hoàng như đứa trẻ mười ba tuổi đang chờ đợi để thức tỉnh khỏi cơn ác mộng. Vẫn góc nào đó trong chàng hãy còn đang chạy trốn chết.

CHAPTER 9

Những thủy thủ đều sợ hãi trước trận bão lớn (đấng Yahweh đã khiến gió lớn thổi trên biển) và nói (nói với Jonah), “ngươi đã làm điều gì mà xảy ra tai vạ này cho chúng ta?”

Allegra đang ngồi trong phòng khánh tiết đọc Thánh Kinh trong nắng chiều vàng chói chang, tìm khuây khỏa trong những từ ngữ thiêng liêng lâu đời.

Jonah đáp lại, “hãy bắt lấy ta ném xuống biển, thì biển sẽ trở nên yên lặng cho các ngươi. Vì ta biết rằng chính vì ta mà các anh đã gặp phải trận bão lớn này.

Đấng Yahweh (Đức Chúa Trời) đã sắp đặt một con cá voi lớn ở sẵn đấy để nuốt Jonah, và Jonah ở trong bụng cá ba ngày ba đêm. Jonah từ trong bụng cá cầu nguyện với Đức Chúa Trời của mình; ông nói: “Ngài đã quăng tôi trong vực sâu, tận đáy biển, và nước cuộn cuộn dâng lên bao bọc lấy tôi. Tất cả những sóng lượn và những ba đào của Ngài đều giạt trên người tôi. Và tôi đã nói rằng: “tôi đã bị ném ra khỏi mắt Ngài. Dầu vậy tôi vẫn nhìn lên đền thánh của Ngài. Nước bao phủ lấy tôi, vực sâu vây lấy tôi tư bề. Rong rêu vắn vít đầu tôi nơi chân các ngọn núi. Tôi xuống tận các vùng sâu dưới bề mặt quả đất, đến những dân tộc trong quá khứ...”

Nàng cúi đầu xuống nhắm mắt lại và cầu xin thánh ý soi đường dẫn lối. Thượng đế chắc chắn phải có nguyên do mới đặt để người đàn ông đầu óc đen tối vào đường đời của nàng. Nàng xin Chúa cho tâm trí mình được thông suốt sao cho nàng có thể phân biệt đâu là sự thật trong tình trạng nan giải rồi ren mà anh chàng thuyền trưởng cướp biển này đang tỏ bày.

“Đang cầu nguyện để giải thoát khỏi tay ác quỷ sao, tiểu thư?” một giọng trầm quen thuộc cất lên hỏi.

Nàng ngược lên thấy Ác quỷ Antigua đang ung dung băng ngang qua phòng khánh tiết về hướng cabin. Thần thái nhẹ nhàng chế ngự trong cách đi đứng, trong bờ vai rộng cường tráng, ở sự tự tin trong chính góc cằm của chàng khiến nàng cảm giác nổi bất lực thân của phận tù đầy càng rõ ràng hơn, và nàng tức tối muốn phản kháng lại điều ấy. Trong bất cứ cuộc hội họp đàm luận về tự do trước đây chưa lần nào nàng lại hình dung có ngày nàng sẽ mất đi tự do của chính mình như thế cả.

Đóng quyển thánh kinh lại, nàng nhìn người bắt bớ mình đi ngang. Chàng trông rất giống vị thuyền trưởng đường bộ trong chiếc áo gilet xanh đậm, đôi ống tay áo trắng tinh, cravat thắt ngay ngắn gọn gàng quanh cần cổ rám nắng. Nàng lắng nghe chàng đi tới đi lui trong cabin kế bên, thầm hỏi không biết giờ đây anh ta đang sắp dở cái trò gì đây.

“Tôi cần nêu ra, cô Monteverdi,” chàng lơ đãng kêu lên, “rằng cô là người van xin tôi đem cô đi đổi lấy sự tha mạng cho gia đình cô. Theo như tôi nhớ cô đã thề làm bất cứ chuyện gì tôi muốn – bất cứ chuyện gì cho dù thế nào đi chăng nữa. Tôi tin cô đã nói chính xác như thế. Cho đến nay tôi đã khoan dung lắm rồi, cô có nghĩ như thế không?”

Nàng tái mặt tự hỏi có phải anh ta đang ngụ ý rằng sự kiên nhẫn của anh ta đối với nàng đã đến lúc chấm dứt. Nàng không hối hận về lời thề của mình, nhưng nếu papa không hóa giải lời thề đó thì việc nàng cam chịu giữ lời hứa trong danh dự sẽ dễ dàng hơn.

Toàn thân nàng run rẩy, nàng quyết định đi đến đó và giải quyết một lần cho xong. Nàng sẽ nêu lên lời phản đối, nhưng không chống đối anh ta. Ý đã quyết, nàng trỗi dậy vuốt lại áo và bước vào cabin. Nàng thầm hỏi người ta có cách nào để chuẩn bị tinh thần trước khi bị hãm hiếp không?

Nàng đứng ngay cửa nhìn chàng sắp xếp khắp bàn viết. Ngài thuyền trưởng chả buồn lưu ý đến nàng một mảy may nào. Trông anh ta chắc chắn không giống một gã điên cuồng vì thêm thường nhục dục.

Đột nhiên ngờ vực, nàng quyết định dò dẫm tâm trí anh ta một cách cẩn thận, cố hiểu xem anh ta dành sẵn kế hoạch nào cho mình đây. “Thuyền trưởng à,” nàng bình tĩnh nói, “tôi muốn nói với ông.”

“Tôi lấy làm hân hạnh,” chàng đáp lại nhưng không ngừng đầu lên, vẫn tiếp tục tìm kiếm trong ngăn kéo.

Nàng quyết định mở đầu câu chuyện khéo léo nhã nhặn dù đối xử lịch sự với anh ta quá thật khó khăn.

“Tay ông ra sao rồi?”

Chàng ngẩng đầu, tỏ thái độ cảnh giác ngay tức thì. “Lành hẳn rồi.”

Nàng nghiên cứu chàng, lấy làm lạ vì sao anh ta dường như rất đề phòng nàng khi cả hai người họ đều biết chàng đang nắm trong tay chàng. Biết đâu nàng đang nắm giữ lợi thế nào đó mà nàng chưa nhận ra. Viễn tượng đó làm nàng tràn đầy hy vọng.

Nàng khoanh tay tựa người vào khung cửa. “Thuyền trưởng, tôi tự hào là người đầu óc khoáng đạt, nhưng tôi nhận ra những gì ông vừa nói là đúng. Tôi không công bằng với ông. Tôi xin lỗi. Vừa qua tôi cảm thấy – khó ở trong người.” Từ ngữ cứ như vướng víu trong cổ, nhưng nàng vẫn tiếp tục. “Tôi hãy còn mù mờ trước động cơ của ông, nhưng tôi hiểu bỏ qua việc trả thù dòng họ tôi ông đã phải trả ra cái giá rất lớn. Tôi muốn nghe câu chuyện từ phía của ông, như ông đã yêu cầu tôi.”

“Ồ, tôi biết rõ cô vô cùng độ lượng đấy,” chàng vừa nói vừa vươn người đứng dậy và xem xét chiếc bút lông ngỗng, “nhưng tôi quyết định rồi câu chuyện bên tôi không còn quan trọng nữa, cho nên” – chàng ngược lên cười nhạt – “cô không cần quan tâm.”

Câu nói này khiến nàng ngạc nhiên, dù nàng không biết tại sao lại như thế khi người đàn ông này đã tìm đủ mọi dịp để trêu ngươi nàng.

“Nhưng tôi sẵn sàng nghe mà không phán đoán gì cả theo như ông nói.”

“À ra thế, nhưng tôi không thích kể cho cô nghe nữa, cô Monteverdi. Bây giờ cô đã ra được khỏi giường và bắt đầu đi lại thì tối nay cô sẽ dùng cơm với tôi trong phòng khách tiết. Còn sau bữa tối thì.” Chàng ném cho nàng nụ cười ranh mãnh, lười lỉnh. “Chúng ta sẽ xét xem cô có giữ đúng lời không.”

Nàng ngó chàng trừng trừng, mặt tái ngắt. “Ông đã nói là không bắt buộc tôi mà.”

“Cô đâu có tin bất cứ điều gì khác tôi nói đâu, vậy thì tại sao cô lại tin điều đó?”

Nàng nhìn quanh mình trong lúc tim nàng bắt đầu đập thành thành, lại nhớ ra là mình đang ở trong phạm vi sinh sát của anh ta. Nàng không biết là mình nên thét lên bỏ chạy hay là bắt đầu cởi quần áo.

Chàng cười chế giễu nàng. “Tôi chỉ đùa thôi. Đừng bày ra vẻ mặt khủng khiếp như vậy chứ? Nào, tôi muốn cho cô xem cái này.” Chàng cầm tay nàng và dẫn nàng băng qua cabin ra ngoài balcony. Đến ngưỡng cửa nàng chùn lại lo lắng nhìn về thanh lan can hình con thoi.

Ở chỗ này người ta cảm giác được tàu nhấp nhô rõ ràng nhất, lên lên xuống xuống điên cuồng tương phản với đường chân trời cố định xa xa.

“Là thật mà,” nàng thốt lên, hơi say sóng trước quang cảnh đó.

“Ra đây xem đi.”

“Thôi khỏi, cảm ơn ông, t-tôi đứng đây được rồi.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Tôi không ra đó được đâu.” Nàng nuốt khan thật mạnh. “Tôi sẽ lọt xuống đấy.”

“Lọt xuống?” chàng hỏi cảm thấy khó hiểu. “Nước à?”

Nàng lại nuốt khan. “Tôi không ra gần mép được đâu.”

“Cô Monteverdi, nếu cô rớt xuống nước, tôi chắc chắn sẽ lao xuống cứu cô không hề ngần ngại.”

Đang nhìn mặt nước màu xanh-lục nàng ngược tia mắt sợ hãi lên nhìn nụ cười rộng miệng gan góc của chàng, quên mất nỗi lo lắng của mình để lưu ý sao mà tấm áo gilet vừa khít tôn lên bờ ngực cường tráng và vòng hông thon của chàng đến thế, mà ánh nắng đang tung tăng nhảy nhót trên từng nốt nút mạ vàng.

“Nhưng tôi đã sử dụng mọi phương pháp cấp cứu rồi,” nàng nói một cách lo âu.

“Tầm bậy. Cái đó chỉ áp dụng trong thời gian hai-mươi-bốn-tiếng thôi.”

Khi chàng nhìn về phía nàng với nụ cười gian tà lấp lánh trong mắt, nàng co người lại vì biết chắc anh ta sẽ nhấc nàng lên và chìa thân hình nàng ra ngoài thành tàu chỉ để làm nàng khiếp đảm. Đó chính là cái trò mà anh ta cho là vui nhộn. Nhưng anh ta dừng lại, có lẽ gương mặt đột nhiên trở nên nhợt nhạt của nàng đã báo cho anh ta dừng lại gần.

Chàng dò xét mặt nàng, mắt nàng, rồi tia nhìn của chàng lướt khắp mái tóc và dừng lại trên môi nàng, nấn ná ở đấy cho đến khi nàng e thẹn liếm môi. Tiếp theo đó nàng thấy vẻ thèm khát trần trụi trong mắt chàng, và nàng biết chuyện đó chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Còn lúc này thì chàng quay đi với ánh mắt cương quyết và ra ngoài mép tàu một mình, tựa khuỷu tay lên lan can trong khi ngó xuống nước. Gió thổi phồng tay áo rộng màu trắng của chàng, quần quýt làn linen trắng quanh cánh tay vạm vỡ của chàng.

“Cá heo kia,” chàng lơ đãng chỉ cho nàng.

“Thật hả?” nàng nhón chân ngay cửa sổ nhìn với ra ngoài balcony mong thấy được loại cá này vì nàng rất yêu mến loại động vật vui nhộn đó nhưng chỉ là vô ích. Nhưng ở góc cạnh khác, dáng đứng ung dung của chàng lại bày ra trước mắt nàng hình ảnh cặp móng sắt chắc của chàng trông thật lôi cuốn.

Nàng ép mình không được nhìn nữa. Bất chợt nàng cảm thấy nếu hỏi anh ta nói rõ kế hoạch của anh ta đối với nàng thì dường như đúng là ngu. Nếu nàng mở đầu cái đề tài đó trong lúc này thì chắc chắn anh ta sẽ trực tiếp trình bày cho nàng thấy ngay, và nàng không nghĩ là mình chịu đựng nổi.

Giải pháp khôn ngoan nhất là chấp nhận cái tình bạn mà anh ta đề nghị trước đó, không nên chọc giận anh ta đến độ xuống tay ra những hình phạt đáng sợ, cũng như nhượng bộ sự quyến rũ mà nàng cảm giác được trong mọi ánh mắt của anh ta.

Nếu nàng thầm nghĩ nếu hết sức cẩn thận nàng có thể quân bằng trên đường tơ mỏng manh giữa hai thái cực cho đến khi nàng tìm được phương cách thoát ra khỏi tình trạng nguy hiểm này, hay cho đến khi anh ta trở nên chán nàng.

Phải, nàng nghĩ ngợi, đối với việc giữ gìn cẩn thận thì nàng có sở trường vì nàng không bao giờ thích mọi sự thái quá.

“Em muốn nói với tôi chuyện gì?” chàng cất tiếng hỏi nhưng vẫn không quay lại.

“Tôi thích nghe hơn là nói,” nàng đánh bạo nói.

“Sao mà em khôn thế, cô Monteverdi,” chàng nhận xét, lần đầu tiên không tỏ ra châm biếm nhưng lại tự lự và cách biệt, thậm chí có phần phiền muộn.

“Mẹ tôi luôn nói là Chúa có lý do xác đáng khi ban cho chúng ta hai cái tai và một cái miệng.”

“À phải, phu nhân Cristiana. Một phụ nữ đẹp,” chàng nói. “Có lần tôi đã bỏ một con cóc vào xách tay của bà ấy.”

Mắt nàng xoe tròn. “Sao ông biết được chuyện đó?” nàng vặn hỏi.

Chàng ngoái qua vai nhìn nàng một lúc lâu, đoạn thận trọng quay đầu đi, trưng ra gương mặt lạnh lùng trách móc.

Nàng chau mày, rồi gạt câu hỏi ấy đi, anh ta đã chứng tỏ anh ta là người nhiều thủ đoạn và nhanh trí kia mà. Nếu anh ta tìm được hang động cổ xưa của họ Fiori, thì việc anh ta tìm tòi những trò nghịch ngợm láu lỉnh trẻ con của thái tử đâu có khó khăn gì. Hiển nhiên là anh ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng cho cái trò mạo danh này rồi.

Chàng nhìn nàng bằng vẻ bàng quan, lưng xoay về phía nàng. “Dường như cô đã đi đến kết luận nào đó về tôi, cô Monteverdi, nhưng tôi sẵn lòng bỏ qua vì cô vừa trải qua một cơn khủng hoảng to lớn. Nhưng cô là một phụ nữ trẻ thông minh, lẽ ra cô nên biết câu trả lời trong nháy mắt mới phải.”

“Phải thế không?”

“Nếu tôi là tay bịp bợm, và mục tiêu của tôi là lợi dụng cái truyền thuyết đáng thương gọi là Hoàng-tử-thất-lạc để nắm quyền trong Ascencion thì cô giải thích đi vì lý do gì tôi lại phải bỏ hòn đảo đó đi khi mục đích mà tôi viện ra đã được hoàn thành?”

Nàng hé miệng ra định trả lời, nhưng khám phá ra là mình hoàn toàn không có câu trả lời.

Chàng quay lại, một bên lông mày giương cao. “Hửm?”

Nàng ngênh cằm ra vẻ nghiêm nghị. “Tôi không biết. Biết đâu ông hiểu là không thể nào thoát được hậu quả. Tôi nói thực ra là việc ông *đã* làm càng chứng tỏ ông *không* phải là hoàng tử thật.”

Chàng khoanh tay lại. “Sao lại vậy?”

Nàng chế nhạo. “Quá hiển nhiên thôi, hoàng tử sẽ không bao giờ bỏ rơi con dân của ngài khi họ rất cần ông ấy, trong lúc họ nghèo đói và chịu đựng đủ mọi hình thức áp bức. Ông ấy sẽ làm hết sức mình để giúp dân chúng.”

“Lỡ như ông ta đã xem xét tình thế và thấy mình không có cách nào giải quyết nên quyết định không muốn nhúng tay vào thì sao?”

“Vậy thì ông ấy cũng ích kỷ giống như ông chứ sao nữa,” nàng đáp lại gọn gàng.

“Hừm. Nếu ông ấy cảm thấy có toan tính đi chẳng nữa cũng vô hiệu vì ông ấy biết không có ai tin mình thì sao?”

Nàng lắc đầu. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, vì dân chúng sẽ nhận ra ông ấy ngay thôi.”

“Lỡ như ông ấy đã trải qua một chuyện nào đó rất nhục nhã trong suốt những năm thất lạc đến độ... không thể nào lộ mặt ra thì sao?”

“Vậy thì ông ấy là con rùa rút đầu.”

Chàng bật lên tròng cười ngẩn ngui, áo nã trong khi ngẫm những con cá heo. “Tôi thú thật đối với tôi cô quá thông minh, cô Monteverdi à, chuyện gì cô cũng có câu trả lời cả.”

“Nhưng không một người con trai nào của vua Alphonse sẽ như thế cả. Gia tộc Fiori không có những kẻ hèn nhát.” Nàng quay đi nhìn chỗ khác tránh ánh mắt đau đớn, chán nản của chàng. “Mình đối đề tài nhé thuyền trưởng? Vì tôi không cách nào thích nổi cái trò lừa gạt của ông.”

Chàng quay sang nàng. “Sao cô rất, nên nói sao nhỉ, *nhiệt tình* về họ Fiori thế, Allegra?”

Nàng nhún vai và ngược lên nhìn những cụm mây. “Vua Alphonse và hoàng hậu Allegra là bạn thân nhất của mẹ tôi. Chính tôi cũng từng chơi đùa với công chúa Anna khi tôi còn rất nhỏ, dù tôi hầu như quên cô ấy rồi.”

Nét đau thương thoáng qua khuôn mặt tuần tú của chàng rồi vụt biến mất.

Nàng cau mày và tiếp tục nói. “Ông thấy đấy. Tôi lớn lên bên cạnh những câu chuyện của mẹ tôi về đời sống cung đình. Mẹ kể cho tôi nghe rất nhiều về gia tộc Fiori, tôi cảm thấy như chính tôi quen biết mọi người họ vậy, đặc biệt là hoàng thái tử. Cho nên đấy là nguyên do ông không thể lừa tôi.”

“Đặc biệt là anh ta? Tại sao?”

Nàng cười một cách trêu mếu với chính mình khi nhìn xuống những tấm ván tàu. “Tôi nghĩ như thế bởi vì tôi luôn luôn hết sức cố gắng để trở thành đứa bé ngoan ngoãn, vâng lời, còn anh ấy là một thằng nhóc cứng đầu. Những chuyện mà mama kể cho tôi nghe về anh ấy... lại làm tôi cảm thấy hồi hộp thích thú. Tôi lúc nào cũng cẩn thận không bao giờ nghịch ngợm, nhưng hoàng tử Lazar lại có thể luồn lách trót lọt không bị trừng phạt bao giờ.”

“Thật chứ?” chàng hỏi một cách ngờ vực.

“Ồ, phải.” Nàng cười khúc khích. “Theo mama nói, thằng nhóc đó thường hay tài khôn đến độ quá quắt.”

“Tôi đoán chắc đấy chỉ là do tính hiếu động,” chàng cúi kính nói.

“Và... tôi nghĩ mình hay thắc mắc nếu có anh trai thì cảm giác sẽ ra sao, giống như công chúa Anna đó,” nàng nói thêm một cách mong mỏi và ném cho chàng nụ cười buồn bã.

Chàng nhìn nàng chăm chăm không nói lời nào.

“Đấy, ông thấy không?” nàng nói. “Tôi biết hết mọi điều về Lazar di Fiori thật, tin tôi đi, anh ấy không có điểm nào giống ông cả.”

“Mẹ cô còn nói gì khác về chàng trẻ liệt sỹ này không?”

“Tôi nhất định không kể cho ông nghe đâu! Tôi sẽ không giúp ông giả mạo anh ấy.”

Chàng ném cho nàng nụ cười nhạt hằn vẻ đe dọa một cách mềm mỏng. “Chiều theo tôi đi.”

Trong hoàn cảnh này nàng nghĩ rằng thách thức anh ta có lẽ là việc dại dột.

“À, mẹ nói anh ấy là đứa con ngoan ngoãn. Anh ấy thương mẹ mình lắm. Hoàng hậu Eugenia đặt biệt danh cho anh ấy là Leo. Anh ấy có nhiều bạn lắm, nhiều ơi là nhiều, và đã đính hôn từ lúc còn nhỏ,” nàng đắm chiêu nói thêm, “với một một trong các vị công chúa người Áo họ Habsburg.”

“Con nhỏ đầu bự,” chàng lầm bầm.

“Xin lỗi ông nói gì thế?”

“Đó là Nicollete – công chúa nhỏ nhất. Nhưng cô không cần phải bận tâm.”

“Phải, đúng là là công chúa Nicollete!” nàng bật thốt. “Tôi vừa đọc tin tức về vũ hội ra mắt của cô ấy trên báo di Isabelle gửi từ Paris. Buổi tiệc đó xa hoa lắm.” Nàng thở dài. “Tôi thắc mắc là giờ đây cô ấy sẽ kết hôn với ai. Nghe đồn cô ấy là một đại mỹ nhân.”

“Cái đó là chắc rồi. Làm ơn kể tiếp đi.”

“Anh ấy thích đùa cợt tai quái. Ghét học hành. Lại còn khoác lác trắng trợn nữa, nhưng cũng đủ lanh lợi nên lần nào cũng thoát được trót lọt. Tuy còn nhỏ nhưng là một tay thiện xạ, và” – nàng cân nhắc trong giây lát – “theo mama nói, anh ta nổi tiếng là thích thú trêu ghẹo các tiểu thư cho đến khi họ bật khóc mới thôi.”

“Cô nói đúng. Nghe không giống tôi chút nào.”

Nàng im lặng, hoài nghi với chính mình cho đến lúc nàng tức giận xua đi nỗi ngờ vực đó. Nàng khước từ, *khước từ*, không muốn bị lôi cuốn vào trò chơi của anh ta, vì nếu nàng tin anh ta đúng là Lazar, nàng sẽ phải thừa nhận papa chính là kẻ bội phản. Ngay cả nghĩ đến chuyện đó nàng cũng chịu không nổi.

“À, tôi nhất quyết bảo đảm ông, cho dù ông có là ai đi chăng nữa,” nàng tuyên bố, “nếu hoàng tử Lazar còn sống, anh ấy nhất định sẽ không lái tàu hải tặc tung hoành khắp nơi khiến cho thiên hạ khiếp đảm đâu.”

Chàng thú vị dò xét nàng. “Tại sao em lại đỏ mặt mỗi lần nhắc đến anh ta vậy?”

Nàng bối rối đưa tay lên áp vào má. “Tôi đâu có.”

Chàng mỉm cười. “Ồ em có đấy.”

Chàng bắt đầu thông dong bước về phía nàng, nàng biết bằng vào cách nhìn nàng là anh ta đã bất chợt nhận ra. Có lẽ anh ta đoán được.

Đúng là đồ quý.

“Hình như tôi nhớ lại lúc ở trên tháp em gọi anh ta là ‘Lazar của tôi.’ Sao lại gọi như thế?”

Mặt nàng càng đỏ hơn trong lúc anh ta chậm rãi bước đến gần nàng, mắt lóe lên tinh quái. “Tôi không có nói như vậy đâu nha.”

“Có phải tôi phát hiện được em đang mơ mộng thầm kín như mấy cô bé học trò không, hờ cung?”

“Tôi không biết ông đang nói cái gì.”

Chàng trao cho nàng ánh vừa mắt âu yếm vừa trách móc và đưa một ngón tay lên môi ra dấu “suyt”, như thể chàng không muốn nghĩ đến việc tiết lộ bí mật của nàng.

“Tôi phải thú thật với em, cô Monteverdi à. Em đã lật tẩy tôi rồi. Tôi là đồ mạo nhận như em vừa mới nói đấy. Tôi chỉ là một kẻ cướp trên biển đang lục lạo những cái khác lạ để mua vui cho mình. Việc đảo chánh đó không tiến hành như tôi đã sách hoạch, nhưng cái đó chả thành vấn đề nữa. Tôi vẫn chuồn đi với cả kho tàng quý giá.”

“Phải, tôi biết. Ông lấy đi hết vàng của ba tôi rồi.”

“Ý tôi không phải là thứ kho tàng đó.” Chàng nâng tay nàng lên hôn một cách đầy ý nghĩa trên khớp xương tay của nàng.

Nàng đỏ mặt, không muốn mình bị thu hút bởi cử chỉ tán tỉnh của chàng. “Ừm, tôi thấy vui vì cuối cùng ông đã quyết định tỏ ra thành thật với tôi. Cảm ơn ông đã tôn trọng tôi ít ra là chừng đó.”

“Cô Monteverdi, lòng tôn trọng của tôi với em không có giới hạn đâu. Đối với tôi, em luôn ở ngôi vị cao nhất.”

“Ông ba xạo quá.” Nàng lắc đầu khi xem xét chàng một cách nghi ngờ. “Thế, ông nghĩ mình đang từ cướp biển biến thành hoàng tử sao chứ?” Nàng cố nén cười trước vẻ mặt hào hoa đang vênh vang của chàng. “Tuyệt nhiên không phải là một khởi đầu nhỏ. Nhưng ông là người Ascencion phải không? Căn cứ vào giọng của ông.”

Chàng gật đầu.

“Vậy thì tôi đoán đúng,” như được khuyến khích nàng tiếp tục. “Ông là con của người thuộc thành phần thượng lưu.”

“Đúng.”

“Ông hiển nhiên có giáo dục cao rồi.”

Chàng nhướn một bên mày châm biếm. “Cái đó là công của mục sư.”

“Thế à!” Nàng khoanh tay trước ngực, vô cùng thỏa mãn thấy rằng nàng đã đoán đúng từ đầu đến cuối. Biết mình đã nhìn thấu anh ta từ lúc bắt đầu khiến nàng cảm thấy mình được trang bị đầy đủ hơn để đối phó với anh ta. *Nhưng làm thế nào mà anh ta biết đường hầm đó nhỉ?*

Và tại sao khi thấy nàng thắt đai lưng màu lục-và-đen lại làm thái độ anh ta hoàn toàn thay đổi?

“Vậy tôi phải gọi ông là gì đây?” nàng cất tiếng hỏi.

“Tôi chắc em có thể nghĩ đến đủ mọi thứ tục danh để gọi tôi, nhưng tên tôi thực sự là Lazar.”

Nàng cau mày toan phản đối.

“Tôi, ừm, ra đời sau hoàng tử vài tháng – và được đặt tên theo anh ta,” chàng nói. “Cha mẹ tôi thuộc loại bảo hoàng hết sức trung thành mà.”

“Tôi hiểu.” Cảm thấy ánh mắt đen của chàng có phần quá nồng nhiệt, nàng ngó sang chỗ khác chăm chú nhìn bàn tay mình đang nắm chặt trên thành ghế.

Nàng phải thừa nhận là lời giải thích của chàng có lý, nhưng chàng lại bỏ cuộc quá dễ dàng. Cứ như là chàng đã gạt toàn bộ vấn đề sang một bên để nói cho nàng những cái nàng muốn nghe. Ánh mắt đau đớn của chàng nàng thấy trong cái ngày trên tường thành đó chắc chắn là thật mà.

“Hèn chi ông không thể nào tự mình xử quyết người nhà của tôi được,” nàng cố khiêu khích anh ta nói thêm về mình, “vì thấy rằng sự trả thù của mình chỉ là trò gạt người thôi. Suýt chút nữa là mọi người phải chết vì tính bốc đồng của ông rồi.”

Chàng thú vị nháy mắt né cái bẫy của nàng đang giăng ra. “Em biết vì sao tôi tha mạng cho họ không, Allegra? Vì em đã xin tôi. Tôi thích làm theo lời em thỉnh cầu mà.”

Nàng đỏ bừng mặt lăm bầm. “Ông điên rồi.”

“Giờ thì,” chàng nói. “Nói đến mấy cái chuyện mơ mộng của em.”

“Trời ơi đừng nhắc đến chuyện đó chứ!” Nàng thấy mình hầu như không cản được chàng phá lên cười chế nhạo nàng.

Ồ, sao nàng ghét anh ta quá.

Chàng lại bước đến gần nàng, đôi mắt đen lấp lánh tinh nghịch. Chàng chống tay trên đà ngang chỉ cách nàng có vài phân, vây lấy nàng trong tay chàng. Nàng ngắm anh ta một cách đề phòng.

“Vị hoàng tử của em và tôi,” chàng nói một cách bí mật, “chúng tôi có cùng tên, ít ra, nước da màu tóc cũng tương tự, lại cùng tuổi nữa. Điều khác biệt duy nhất là anh ta đã chết, còn tôi, em thấy đấy – tôi vẫn còn sống.”

“Thế à,” nàng cảm thấy có chút bối rối.

“Em phải công nhận điều này rõ ràng là lợi thế nhé. Cho nên cô bé mơ mộng của tôi” – chàng hạ tay bàn tay phải xuống vuốt dọc theo vai nàng, khiến toàn thân nàng rung động – “tại sao em không biến sự tưởng tượng sống động của em thành sự thật, và giả vờ xem tôi là anh ta?” tôi rất hứng thú đáp ứng ước mơ của em đấy, và biết đâu,” chàng thì thầm, “còn trội hơn cả anh ta nữa.”

Nàng phải thừa nhận mắt chàng lóe lên y hệt như hoàng tử của nàng trong lúc chàng hạ thấp đôi môi mình thật mơn trớn xuống gần môi nàng.

“Như thế không được đâu,” nàng thở hỗn hển cố thoát ra khi chàng nhích lại càng lúc càng sát hơn một cách thích thú.

“Tại sao lại không chứ bé cưng của tôi?”

Nàng ngược lên nhìn nàng chăm chăm trong lúc tay chàng khép quanh eo nàng và nhẹ nhàng kéo nàng sát vào người chàng. Không hiểu vì sao nàng không thể ngăn được cánh tay mình lướt lên vùng ngực quyến rũ của chàng.

“Vì,” nàng ngập ngừng. “Ông hôn như cướp biển vậy.”

“Đâu phải lúc nào cũng thế,” chàng thì thào, khẽ cười trước khi hôn nàng. Chàng miết nhẹ môi mình đi đi lại lại trên làn môi nàng, dịu dàng âu yếm như cánh bướm. Luồng khoái cảm đến độ choáng váng đó khiến nàng khẽ hé môi, thế rồi chàng nấn ná để hai người họ cùng thở hơi thở của nhau.

Chàng tiếp tục hôn nàng. Mỗi giây trôi qua nàng cảm thấy mình yếu ớt hơn, nàng đứng yên trong lúc chàng hôn khoe môi nàng, gò má nàng, rồi đến lông mày. Khi môi chàng lướt đến tai nàng, chàng ngừng lại nói khẽ với nàng.

“Tôi cũng có ảo tưởng đấy, *chérie*, về người con gái đã cứu vớt linh hồn tôi. Vậy tại sao tôi lại không vì cô ấy chứ?” Chàng cúi đầu, và trong giây lát chàng chỉ đứng đấy, dịu dàng cọ gò má đã cạo râu trơn tru lên lên xuống xuống má nàng, nhưng nàng cảm nhận được thâm tâm chàng đang xao động.

“Có chuyện gì thế?” nàng lên tiếng hỏi, ôm lấy đầu chàng vào sát mặt nàng. “Anh bạn của tôi, chuyện gì làm ông phiền não vậy?”

Người chàng rung lên trước cái ve vuốt của nàng. Chàng hôn cổ nàng, tai nàng. Chàng nắm nhẹ hai vốc tóc nàng lúc vùi mặt vào lõm cổ nàng. “Giúp tôi với, Allegra,” chàng thì thầm. “Tôi phiền não quá.”

Nàng vuốt ve gò má dạn dày sương gió của chàng và ôm lấy chàng. “Ông muốn tôi làm gì?”

Chàng ngập ngừng. “Yêu tôi nhé.”

Không một ai trong hai người họ cử động, rồi nàng run rẩy.

Sức lực của nàng đã bay biến. Mắt khép lại, nàng tựa người vào khung cửa đợi chàng ra tay tàn phá, nàng đã biết đấy là định mệnh của mình từ khoảnh khắc mắt họ giao nhau qua đám lửa. Nàng bám lấy vai chàng khi môi chàng mơn man trên cổ nàng.

“Yêu tôi nhé,” chàng thì thầm chậm rãi lướt tay xuống hông nàng đến eo rồi lại ngược trở lên. Nàng cảm thấy ngón tay chàng đang tháo tóc nàng xuống và dò dẫm dọc theo tóc nàng, nghe chàng thủ thỉ rằng tóc nàng mượt như lụa khi những lọn tóc buông mềm trên cổ và vai nàng. Những chiếc lược ngà của nàng đã sang nằm trong tay chàng, và nàng nghe chúng rớt xuống sàn. Khi tàu trông tránh, mấy chiếc lược trượt trên ván tàu rồi rớt xuống đáy biển, nhưng nàng không màng tới, vì chàng lại nắm lấy môi nàng. Chàng lại nấn ná trên môi nàng, thân thể chàng lặng yên. Chàng thở mùi vị nàng, chỉ để nàng cảm nhận cảm giác kỳ diệu mệnh mang giữa hai người họ.

Nàng cố hết sức lùi lại, mọi giác quan như quay cuồng. Rồi quay mặt đi. “Không, không, tôi không muốn điều này. Tôi không thể làm được,” nàng thở hắt ra, tim đập dồn dập.

“Làm gì *chérie*?”

Nàng rút ra khỏi mọi sự âu yếm của chàng, ấn đầu mình vào khung cửa người lặng đi lo lắng.

“Em không thể làm cái gì?” chàng dịu dàng hỏi, ve vuốt cần cổ nàng. “Tôi sẽ giúp em.”

Nàng chậm chạp ngược lên nhìn chàng, hoang mang trước thái độ quá nổi ngọt ngào nơi người đàn ông nàng nhất quyết là phải khinh bỉ, nơi kẻ tội phạm đẹp trai phiền toái người đã từng trù tính sát hại nàng.

“Tôi không thể ra gần mé tàu được,” nàng nói nhỏ, ánh mắt van vãn. “Nếu tôi rớt xuống đấy –

nước sâu lắm – tôi không biết bơi.”

Chàng nâng tay nàng lên và ấn một nụ hôn vào lòng bàn tay nàng, trong một lúc lâu chỉ nhìn xuống nàng như thể chàng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Chàng lắc đầu.

“Tôi vẫn cứu em,” chàng cất tiếng.

Rồi chàng buông tay nàng và lặng lẽ để nàng đứng lại bên balcony, đơn độc với trùng dương mênh mông trống trải.

CHAPTER 10

“Cô ấy yêu tôi rồi,” Lazar vừa tuyên bố vừa đi đến cây dù che nắng bằng vải bạt chỗ mục sư đang ngồi viết nhật ký. Người đàn ông lớn tuổi ngược lên nhìn.

Lazar lấy một điếu cigar trong chiếc hộp bạc của mục sư ra và châm thuốc từ ngọn đèn lồng gần chỗ ông đang làm việc. Chàng lại vươn người thẳng lên và thở ra một hơi, nhắm nháp thưởng thức khoảnh khắc ấy.

Mục sư nhìn đồng hồ tay, đoạn ngẩng lên nhìn chàng. “Hai tiếng trước tôi nghe cậu nói là cô ấy ghét cậu đấy thầy.”

“Ờ được rồi, thì cô ấy ghét tôi.”

“Xin lỗi cậu nói gì thế?”

Lazar thả người ngồi xuống trực tời quan sát thuộc hạ của mình làm lụng và cảm thấy khá tự mãn. “Tôi đang cạnh tranh với chính tôi,” chàng chậm rãi nói, “để chiếm được trái tim người đẹp.”

“Tôi đâu có biết là cậu đeo đuổi cô ấy.” Vicar ghi chép thêm một dòng cuối, rồi gấp quyển vở lại. Ông ngược lên nhìn Lazar, một bên mày bạc nhướn cao.

“Tôi đâu có phải là quân man di mọi rợ đâu chứ,” Lazar tức tối nói.

“Vậy cậu đang bảo tôi là ý định của cậu đối với cô Monteverdi đã trở thành chính trực sao?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Ồ ra là thế,” mục sư khô khan tỏ ý bất mãn. “Được rồi. Tôi đành phải nghe thôi,” ông cầu nhàu. “Cậu làm cách nào tự giành giật với chính cậu cùng một phụ nữ đây?”

Chậm rãi nở nụ cười lười lỉnh, Lazar sẫm soi điếu thuốc. “Cô Monteverdi đang dấu trong lòng một đam mê thầm kín với vị thái tử đã chết,” chàng nói. “Cô ấy thương anh ta nhưng ghét tôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Mục sư bật cười nho nhỏ và gãi đầu. “Vậy cậu định làm gì đây?”

Chàng thả ra một vòng khói tròn, ngẫm nghĩ, đoạn ngấm khói thuốc tan biến. “Lúc này tôi quyết định sẽ để cô ấy tiếp tục xem tôi như Ác quỷ Antigua.”

Mục sư quan sát chàng bằng ánh mắt sắc bén. “Tại sao? Cậu chắc chắn có được cô ấy mau hơn nếu cứ đơn giản thuyết phục cô ấy cậu là truyền nhân cuối cùng của họ Firore kia mà.”

“Tôi biết.” Lazar gật đầu, đoạn phóng tia nhìn lên những cánh buồm. “Nhưng đó là cách duy

nhất tôi có thể làm cho tinh thần cô ấy dễ chịu. Và... ông có thấy rất lạ nếu tôi nói tôi muốn cô ấy cho *chính* tôi không? Không phải là vì nhân vật trùng tên với tôi, không phải vì những lý tưởng lãng mạn... tôi cũng không biết nữa.” Giọng chàng nhỏ dần trong lúc chàng cau mày nhìn về phía chân trời.

“Tôi cho là bất cứ đàn ông nào đều muốn chinh phục người phụ nữ từng ghét cay ghét đắng họ để thỏa mãn lòng tự tôn thôi.”

“Chuyện này không dính dấp gì đến tự tôn cả.” Lazar quắc mắt bức bối nhìn ông, rồi quay đi. “Chỉ là – ừm – ông có tưởng tượng đến cảnh cô ấy sẽ thất vọng ra sao khi biết được sự thật không?” chàng phùng lên giận dữ.

“Thất vọng à?”

“Đối với ông tôi nhìn có chỗ nào giống hoàng tử không?”

Mục sư yên lặng một cách nhẩn nại.

“Cô ấy đã kiên quyết biết chừng nào để làm cho tôi cảm thấy sự trái ngược giữa con người hiện tại của tôi và hình ảnh nhân vật mà tôi sẽ trở thành,” cuối cùng chàng dịu giọng, nhìn xuống điệu thuốc trong bàn tay. Rồi chàng giương mắt, tự ghê tởm mình. “Những nhân vật mà chỉ có tôi mới nghiêm túc cạnh tranh để đi giành cùng một người phụ nữ.” Chàng lẩm bẩm.

“Cậu đâu có tệ như thế chứ, Fiore.” Mục sư cười khúc khích. “Xét cho cùng thì cũng không tệ so với vai trò cậu sẽ trở thành đâu, nếu mà tôi không đi theo kiểm chế cậu. Có lẽ cậu nên kể cho cô ấy nghe những trở ngại mà cậu từng vượt qua. Làm cho cô ấy hiểu sự việc theo đúng khía cạnh của chúng.”

“Tôi không muốn cô ấy thương hại tôi,” chàng lau bầu, cau mày dăm chiêu. “Vấn đề ở Allegra là cô ấy muốn an toàn.”

“Điều này thì tự nhiên thôi.”

“Nhưng không phải theo kiểu ông nói. Về mặt đó, cô ấy an toàn lắm, như ông hay nói đấy, và tôi nghĩ cô ấy cuối cùng đã bắt đầu hiểu ra chuyện đó. Ý của tôi là...” Chàng chau mày nhìn Wallace, hắn ta lúc nào cũng vất vả với mớ dây néo cột buồm. “Tôi cũng chẳng biết tôi muốn nói cái quái gì nữa.”

Lazar bức bối đứng dậy và xem xét các khoang vừa rít thuốc, tỏ ý cho thủy thủ biết nên chú tâm năng nổ làm việc.

“Mộng tưởng thì lúc nào cũng an toàn hơn thực tế,” mục sư nhận xét, mắt vẫn quan sát chàng một cách tinh tế như thường lệ.

“Trừ phi chúng trói buộc một cô gái lành mạnh, kêu gọi trong lớp vỏ của mình, chỗ mà không ai có thể gây tổn thương cho cô ấy! Cô ấy không tin tôi.”

“Vào lúc này thì làm sao cô ấy tin cậu được chứ?”

Lazar nhún vai.

Cả hai người họ yên lặng trong giây lát. Đang lơ đãng ngắm nghía những tấm ván mục sù đột nhiên ngược lên nhìn chàng. “Lazar, tôi đoán cậu đang yêu cô ấy phải không?”

Chàng nhìn mục sù chăm chăm một lúc. “Tầm bậy,” chàng đáp lại.

Mục sù gãi gãi màng tang, rồi lại nhìn chàng, nét mặt ông vừa thích thú vừa kinh ngạc.

“Mắc dịch.” Lazar xoay gót dùng dùng bỏ đi chụp lấy tay lái từ người lái tàu, lòng nôn nóng muốn tìm bất kỳ việc gì để làm.

-o0o-

Allegra dành cả buổi chiều biên thư cho dì Isabelle, nhẩn vói dì đừng lo lắng cho nàng đến phát bệnh. Nàng viết là gã thuyền trưởng hải tặc bắt nàng đi thật đúng là quý quái, cái đó thì chắc rồi, nhưng anh ta vẫn chưa làm chuyện gì quá đáng đối với nàng. Khi hấn thích thì hấn cũng tỏ ra đôi chút lịch sự.

Nhưng nàng không kể là chàng hôn nàng dịu dàng ra sao hay bàn tay chàng lại nhẹ nhàng như thế nào.

Kể đến nàng biên thư cho các vị quản lý viện hưu trí và viện mồ côi mà nàng bảo trợ, kèm theo chỉ thị cho họ cứ tiếp tục điều hành trong lúc nàng vắng mặt cho đến khi nàng tìm cách trở về. Khi viết ra hết chi tiết này đến chi tiết khác cho người nào cần những gì, đến nhà nào thì lấy được thực phẩm, thành phần trẻ con nào sẽ được cho ở tiếp, giống như bé Tomas chẳng hạn, cha của nó thì là đồ vũ phu, và còn thiên thần yêu dấu của nàng, bé Constanzia cặp mắt bị mù, rồi còn gia đình Di Roras sẽ xoay sở ra sao sau khi kho ngũ cốc của họ bị thiêu rụi, nàng hơi kinh ngạc là mình đang phải gánh vác bao nhiêu là việc. Lại thêm một cái có nữa để nàng ghét tên Ác quỷ Antigua vì đã kéo nàng đi trong khi bao nhiêu người đang trông chờ vào mình. Nàng cũng không chắc là mình có cơ hội để gửi thư đi, nhưng mặc kệ ít ra là nàng đã chuẩn bị.

Nàng trang điểm khá lâu để sửa soạn tươm tất cho bữa ăn tối mà gã thuyền trưởng bắt nàng phải tham dự. Đúng là ngốc khi chăm chút cho bữa cơm canh đạm bạc, nhưng nghi thức trang phục đã trở thành một phần quen thuộc trong đời sống của nàng, đã khiến nàng cảm giác như thể cái mã ngoài đời sống cũ của nàng đã tróc đi phần nào.

Nàng chọn chiếc áo màu vỏ đào bằng satin Watteau, lòng hẫ hẫ còn sững sốt trước việc Lazar đã ra lệnh đem hết vật dụng cá nhân của nàng trong phòng nàng lên tàu. Anh ta thật đúng là tên cướp ân cần tỉ mỉ nhất. Toàn bộ phòng kho trong khoang giữa nhồi nhét đầy y phục của nàng vì đám thuộc hạ thô lỗ của anh ta đã phải thu xếp vội vã. Nàng cảm thấy hạnh phúc nhất khi thấy những kỷ vật độc nhất của mình, chẳng hạn như những bức chân dung của gia đình, và nữ trang của mama.

Đứng trước bồn rửa bằng gỗ sơn tiêu trong cabin của Lazar, nàng chải tóc và cứ nghiền ngẫm lời anh ta nói. Chỉ cần nghĩ đến lời thì thầm của anh ta là nàng thấy chân tay mình run rẩy.

Yêu tôi đi.

Ăn vói nói gì mà hoang đường quá. Chỉ có anh ta mới nói ra được cái câu bất hủ như vậy.

Tất nhiên rồi, nàng hiểu anh ta nói điều đó trong tình trạng bị thể xác chi phối thôi. Chỉ là tên cướp hoang đường đòi hỏi thỏa mãn lòng thèm khát vô độ của hắn.

Nhưng tim nàng lại thì trào, *vị hoàng tử thất lạc khẩn cầu mình giúp anh ấy tìm đường về lại cố hương.*

Nàng cố tảng lờ lời thì thầm trong thâm tâm, rồi cẩn thận cài tóc chặt chẽ bằng những chiếc lược ngà cắn ngọc Topaz, miệng khẽ ngân nga khúc dân ca Ascencion cổ trong lúc làm tóc. Nàng chọn kiểu tóc đơn giản, vì không khéo tay trong lĩnh vực thời trang như cô hầu người Paris, Josefina.

Mặc nguyên cả chiếc áo lung tùng rườm rà mà không có người hầu trợ giúp thì cả là một kỳ công, nhưng cuối cùng nàng cũng thắt được hàng giây trước ngực tươm tất và xếp lớp váy lót màu ngà viền ren lộ ra kín đáo ngay chỗ hở của thân trước. Chỉ bằng vài bước nhẹ nhàng nàng băng qua cabin, nàng xoay người một chút, hớn hờ vì có cảm tưởng được trở lại làm người. Nhưng khi liếc nhìn đồng hồ bỏ túi, nàng thấy mình còn phải đợi cả tiếng nữa.

Nàng thở dài rồi bước tới bước lui trong phòng.

Đời sống lênh đênh trên biển chán chường làm sao, nàng thầm nghĩ. Làm thế nào mà người đàn ông năng động như thuyền trưởng này lại chịu đựng nổi chứ? Thảo nào anh ta cứ rầu rĩ hoài. Nàng bực dọc khi thấy anh ta đang phí hoài cuộc sống của mình, đang quăng bỏ bao nhiêu là tiềm năng. Người đàn ông giống như anh ta – cường tráng, thông minh, có sức thuyết phục, và gan dạ – vì sao, vì nguyên nhân gì anh ta không thể thành công, nếu anh ta đặt hết tâm cơ vào? Với toàn bộ sức lực của đó, anh ta có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn nếu anh ta chịu dốc lòng dốc sức.

À, nhưng đàn ông rất là ngốc. Nàng vội gạt sang một bên khi nhớ đến ba mình.

Rõ ràng là anh chàng thuyền trưởng này đường bằng phẳng không đi lại cứ thích lao vào chỗ gian nan hiểm trở, nhưng tại sao lại có người muốn chọn đời sống tội phạm, vượt ra khỏi lề lối ăn ngay ở thẳng nhỉ? Tại sao anh ta không làm việc gì đấy cho cuộc sống mình thêm phong phú?

Nàng tự hỏi trong đúng ba phút không biết mình có thể sửa đổi anh ta không, rồi bật cười tự chế giễu mình và loại bỏ thử thách điên rồ như thế. Chắc chắn thế nào cũng có cả khối phụ nữ đã thử làm chuyện đó. Nàng thắc mắc không hiểu anh ta đã bắt cóc bao nhiêu phụ nữ rồi, và

đã có bao nhiêu đàn bà đã ngủ trong vòng tay anh ta trên cái giường êm ái thoải mái đó, đã được hôn cái kiếu đó ngoài balcony cho đến lúc ngất ngư tối tăm mặt mày.

Ký ức về nụ hôn ngọt ngào đó đã khơi dậy cảm giác khao khát trong thâm tâm nàng buốt nhói đến độ nàng lạnh lẽ, ngập ngừng bước về phía ngăn kéo và mở ra nhìn vào quần áo của chàng. Nàng sờ vào chiếc áo khoác đỏ treo trên móc, miết dọc nền vải mềm giữa ngón trỏ và ngón cái. Nàng vuốt ve áo gilet kẻ sọc đen và xanh dương đậm, rồi lại nhắm mắt hồi tưởng lại cảm giác người chàng áp sát vào thân thể nàng.

Yêu anh ư? Tên đã man đẹp trai, giá mà anh có thể yêu tôi, nàng ao ước thầm nghĩ. Giá mà tôi có thể làm cho anh thuần lại, *chỉ một chút thôi*.

Nhưng viễn ảnh đó không thể nào xảy ra, và dù sao đi nữa nàng cũng không thể nào lừa dối mình dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Người đàn ông này sinh ra là để sống đời hiểm nghèo và làm đau lòng người khác, nàng tự nhủ một cách nghiêm khắc, và nàng vẫn chưa khôi phục lại tinh thần suốt những năm tháng cô cút đơn độc sau cái chết của mama. Nàng không bao giờ muốn nếm trải cảm giác mất mát và đau thương choáng váng ấy nữa, cái cảm giác duy nhất mà nàng biết đến sau cùng Lazar sẽ đem lại cho nàng. Ôi nhưng mà anh ta thật biết cách làm cho anh ta khó mà kháng cự được.

Cánh cửa nghiêng cốt kết sau lưng nàng trong lúc nàng hãy còn xem xét quần áo của chàng. Nàng sống người biết mình đã bị bắt gặp tại trận.

Cửa đóng sập lại.

“Ồ, vì Chúa, tội nghiệp quá cô ơi!” Chàng lầm bầm phản đối. “Làm nổi sắc đẹp của em thì chẳng thể nào giữ tôi ở yên một chỗ đâu nhé, *chérie*.”

Nàng quay người lại trong lúc mặt hãy còn đỏ bừng tức tối. “Tôi chỉ muốn tìm cái gì đấy để làm thôi.” Nàng chỉ về hướng tủ áo. “Tôi muốn xem coi ông có đồ gì cần vá không.”

Chàng mỉm cười khi bước lại gần nàng. “Chỉ có tim tôi thôi.”

“Ông đúng là đồ nham nhở,” nàng lăm bắm rồi xoay đi mặt càng thêm đỏ.

Chàng giật lấy tấm khăn choàng cổ (để che cổ áo hở thấp) của nàng nhanh đến nỗi nàng không kịp thấy tay chàng đưa ra.

“Đưa lại cho tôi!”

“Trên tàu đâu cần phải giữ kẽ chứ.”

“Thuyền trưởng, tôi yêu cầu –”

“Á à – tên tôi là gì nhỉ?” Chàng hít mùi nước hoa từ miếng vải mỏng manh.

Nàng quắc mắt nhìn chàng nhất định không nói, hàm nghiền chặt. “Trả lại đây.”

“Nhưng tôi lại cắt trúng người rồi,” chàng nói một cách hờn dỗi. “Tôi cần vải băng lại.”

Nàng khoanh tay trước ngực, chân nhịp nhịp. “Ồ vậy sao? Bị chỗ nào?”

“Tim của tôi đó, tôi đã bảo em rồi. Em chỉ một nhát đứt tiện thành hai mảnh, giờ nó đang rỉ máu đấy.”

“Ông *đúng* là đồ quý.”

Chàng ném cái khăn cho nàng. “Thì thiên hạ vẫn nói như thế mà.”

Rồi chàng bắt đầu cởi áo.

Trước cảnh đó nàng thất kinh, chun mũi một cách kiêu kỳ rồi bước đến cửa, tim nàng đập thình thình trong lúc nàng cố lờ đi sự quyến rũ chẳng cần tốn chút công sức nào qua cái cách chàng uể oải gạt nhẹ cravat ra khỏi vai.

“Nếu tôi là em thì tôi không ra ngoài đó dáng dấp trông như thế đâu.”

Nàng dừng lại, liếc trộm qua vai. “Sao lại không được?”

“Em sẽ gây náo loạn ở ngoài đó đấy. Tôi không đùa đâu. Tốt hơn em nên ở trong này với tôi, chỗ này em sẽ an toàn,” chàng nói thêm, một bên mày loe ra nhưn cao ranh mãnh.

Nàng quay người, tay lại khoanh trước ngực tấm khăn cổ vẫn đóng đưa trong bàn tay. “Vậy ông tính biểu diễn bắt thịt trước mặt tôi hay sao?”

“Đúng ngay chóc. Nào đến đây, giúp tôi chọn áo để mặc cho xứng với vai trò là người hộ tống em tối nay đi.”

“Nói đến ông thì chả có cái gì xứng cả.”

“Thật vậy à. Nhìn tôi có tươi rói không?” chàng dài giọng.

“Cướp biển thì làm gì với nguyên sư bộ dạ phục sang trọng đây?” nàng hỏi một cách ngờ vực, không thể nào kháng cự nổi sự cám dỗ từ cái tính khôi hài của chàng.

“Hỏi hay lắm, tù binh lành lợi của tôi. Trong những chuyến du hành tôi thường lên bờ hái đủ loại hoa quả từ mọi phố xá trên thế giới, em cứ cho là thế đi. Khi đi hái hoa, tôi thích được tiếp đãi như vương tôn công tử.”

“Vậy cái chiêu này hữu hiệu sao?”

“Chưa bao giờ thất bại cả.”

“Ông đã đến những thành phố nào rồi?”

“Mọi nơi.”

“Ông làm gì trên bờ?”

“À, xem nào. Tôi hay đi xem ca kịch, lễ đương nhiên.”

“Để nhìn các bà các cô chứ gì?”

Chàng ném cho nàng nụ cười nửa miệng vênh váo. “Tôi mới chính là người nghe nhạc đấy. Tôi có thể mời em đến rạp hát không, *chérie*?”

Nàng lắc đầu chỉ vì muốn làm trái ý chàng. Nàng rất thích nhạc kịch, bi kịch của nam vai chính càng đau lòng thất vọng thì càng hay.

“Em không thích ca kịch thì làm sao tự xưng mình là dân Ý được cơ chứ?” chàng trách móc. “Vậy em thích làm cái gì?” Chàng cầm lấy tay nàng và đặt lên chiếc nút trên cùng trên áo gilet.

Nàng tự động ưng thuận công việc vừa được giao phó. “Tranh luận.”

“Tôi suy ra được,” chàng khô khan đáp lại trong lúc quan sát nàng khéo léo cởi khuy áo gilet. “Em thích tranh luận chuyện gì?”

“Ồ, bất cứ vấn đề nào. Tư tưởng. Chính trị. Tôn giáo. Triết lý. Quyền của đàn ông.”

“Còn phụ nữ thì sao?”

Nàng liếc lên nhìn chàng. Cái cách chàng nói ẩn chứa điều gì đấy vừa tinh ranh vừa thống khoái.

“Đó không phải là chuyện đùa, thuyền trưởng. Có một số người cảm thấy rằng phái nữ nên được cho phép mở mang tầm nhìn rộng rãi hơn hầu thể hiện tài năng của họ – càng được giáo dục thực tiễn hơn thì càng có nhiều cơ hội đóng góp sức lực cho thế giới. Ông có cảm thấy ít ra phụ nữ xứng đáng được có một số quyền lợi mà đàn ông đang hưởng thụ hay không?”

“Tôi lúc nào cũng là một đại nhân vật đề xướng nữ quyền trong lĩnh vực hưởng thụ tình dục,” chàng gừ gừ như mèo kêu, mắt nhấp nháy nhìn xuống nàng.

Nàng thúc vào ngực chàng, cuối cùng hiểu ra được là chàng đang thích thú cố tình tỏ vẻ kinh ngạc. “Tôi đang nói đến quyền sở hữu tài sản, chẳng hạn, hay là quyền tương trợ dựa trên pháp lý để chống lại đức ông chồng quá chú tâm đảm nhận vai trò giữ gìn kỷ luật đấy.”

Nàng cố gạt đi ký ức ghê tởm về Domenic.

“Trời ơi, em cao thượng kinh khủng quá! Đúng là người mang hoài bão chân chính. Tôi sợ là tôi được làm ra từ những thứ còn hạ tiện hơn đấy.” Giọng chàng nói nghe có vẻ như đã chán

nàng rồi.

Nàng đỏ mặt. “Tôi đâu có nói là tôi cao thượng đặc biệt gì. Tôi chỉ cố gắng nhận thức những chuyện xảy ra trên thế giới thôi. Thời đại tự do mới tùy thuộc vào nền văn minh của chúng ta, thuyền trưởng à – nhưng ông lại không hề biết tí gì về chuyện đó cả, phải không? Chứ ai như ông cứ đắm chìm trong thù oán và khoái lạc –”

Ôi, tại sao nàng cứ tìm mọi cơ hội để sỉ nhục anh ta như vậy chứ? Nàng tự hỏi ngay khi lời vừa thốt ra khỏi miệng và nàng thấy người chàng hơi thót lại.

Lazar bỏ đi trước, còn nàng cứ đứng đấy đăm đăm nhìn chàng lòng cảm thấy hối hận nhưng không biết phải nói gì – nàng cũng không biết vì sao mình *phải* hối hận. Nàng ngắm chàng hất chiếc áo gilet ra và thả xuống sàn. Chàng kéo áo chemise qua đầu trong lúc bỏ ra ngoài.

“Thuyền trưởng,” nàng bắt đầu lên tiếng, “tôi không có ý –”

Thình lình nàng hé miệng thở dốc. Chàng vội quay người lại che đi cái nàng đã thấy, rồi hạ thấp tia mắt cau có giận dữ nhìn xuống sàn.

“Giờ thì em đi được rồi, cô Monteverdi. Bọn người bên ngoài không làm loạn đâu. Lúc này tôi nói xạo thôi,” chàng nói nhỏ.

“Lazar,” nàng dịu dàng nói, “cho tôi xem đi.”

Chàng cứ đứng đấy khi nàng đi lại gần chàng, tấm áo chemise vẫn buông thõng trong tay chàng. Ánh mắt nàng như ngẫu nhiên làn da rám nắng của chàng, bờ ngực và đôi tay vạm vỡ, vùng bụng như được tạc thành những múi tròn nhẵn. *Quả là người đàn ông đẹp đẽ.* Nàng gần như không tin được mình ngủ trong lòng chàng suốt ba đêm qua mà lại không chiếm đoạt chàng mới lạ đời.

Chàng không nói lời nào chỉ gầm gừ tỏ ý chịu đựng, Lazar xoay người đưa lưng cho nàng xem. Nàng nhói cả người trông thấy cảnh tượng đó. Có người đã đánh chàng đến thừa chết thiếu sống.

Đánh chàng bằng roi.

Từng hành hung chàng. Những lần sọc ngang dọc chẳng chịt nay đã lành trở thành một mạng cứng ngắt, đầy cui lan khắp lưng chàng như hình thù một tấm vĩ nưóng, như một mẫu thủ công bằng đất thu nhỏ rồi rầm tương tự như những đứa bé nặn đất chơi trò đánh nhau với mấy con lính đồ chơi.

Cầm chàng ngẩng cao, ánh mắt dè dặt nhưng đầy tự hào. “Em sắp ngắt đi vì ghê tởm chưa?” chàng hỏi bằng giọng điệu mỉa mai châm chích.

“Không đâu. Ông có đau không?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Tôi sờ được chứ?”

“Em muốn sao?” Tâm trạng hãy còn giận dữ, hiển nhiên là chàng mong được hạ hỏa đôi chút. Nhưng có lẽ không muốn ngưng giận hoàn toàn.

Nàng đặt một bàn tay lên lưng chàng, lướt ngón tay vòng theo bả vai phải bị sẹo của chàng. Nàng cảm thấy dưới bụng mình nhoi nhói khi chàng phản ứng theo cái vuốt ve của nàng bằng tiếng âm thanh hỗn hển gần như tiếng rên.

“Ai làm ra chuyện này vậy?” nàng thì thào hỏi.

“Lão thuyền trưởng Wolfe ra roi,” chàng cố làm ra vẻ nhẹ nhàng. “Nhưng nói gián tiếp thì chính là ba em.”

Nàng cau mày. “Ai là thuyền trưởng Wolfe?”

“Từng là (ý nói đã chết) vua hải tặc,” chàng nói bằng giọng châm biếm bén ngọt như dao cạo. “Người mà tôi từng phụng sự.”

Nàng liếc lên nhìn chàng, nhưng chàng tiếp tục mắt hướng thẳng về phía trước. “Thật khó tưởng tượng ông phụng sự bất kỳ người nào.”

“Cứ cho là tôi nợ ông ta.”

“Vì cái gì?”

“Đừng hỏi tới, Allegra.”

Nàng lặng yên. “Chuyện này lẽ ra không nên xảy ra cho ông.” Nàng buồn bã nói, miết theo vết rạch dài, trắng nhợt cắt tẻo từ vai chàng xuống đến hông trái.

“Đó là cái lỗi ngu ngốc của chính tôi thôi,” chàng gầm gừ. “Tôi tình nguyện lãnh trận đòn đó.”

“Ông nói thế có nghĩa là gì?”

“Có ngày mục sư tự nhiên hứng lên muốn tranh luận với con sói biển già về việc thả những người tù mà gia đình họ không có tiền chuộc thân cho họ. Ngay cả em, cô Monteverdi à, cũng không dám tranh luận với Raynor Wolfe đâu.”

“Ông chịu đòn thay cho mục sư à?”

Bờ vai rộng, mạnh mẽ nhún lên. “Ông ấy không còn mạng sau trận đòn đâu.”

“Làm như thế thật cao thượng.”

Chàng vẫn lặng thinh.

“Ông không nên xấu hổ vì những vết sẹo này,” nàng nhỏ nhẹ nói, cái ve vuốt của nàng xuyên suốt làn da bị tàn phá mang đầy xót xa. “Ông nên tự hào mới phải.”

“Nói có Chúa, em là người phụ nữ lạ lùng nhất tôi từng gặp,” chàng lẩm bẩm. “Nếu em nghĩ tôi cứ lẳng lặng trơ ra chịu đòn thì em lầm rồi. Cứ mỗi nhát roi là tôi gào đến long trời lở đất rồi rống lên chửi lão Hà Lan mắc dịch đó. Chỉ có hận thù mới giúp tôi sống còn.”

“Thù ba tôi?”

“Còn Chúa nữa.”

“Đừng nói như thế!” nàng thở hắt ra và thầm cầu khẩn cả quyết với trời là chàng không hề có ý nói vậy.

Rồi họ yên lặng một lúc lâu trong khi nàng kéo nhẹ đầu ngón tay dọc theo xương sống chàng. Lazar khẽ rung mình.

“Allegra,” chàng lên tiếng, “tôi thích cái cách em sờ vào người tôi lắm.”

Tim nàng bất chợt đập thành thịch, nàng bước lại gần chàng hơn, đưa cả hai bàn tay lướt quanh hông chàng mơn man vùng ngực trần và bụng chàng. Nàng đặt một nụ hôn nhẹ tênh giữa lưng chàng, rồi lại thêm một lần nữa.

Nàng không thể tin nổi là mình lại làm chuyện này, nhưng dường như nàng không thể nào ngừng được. Nàng nín thở, mắt khép lại trong lúc áp má vào tấm lưng bị hủy hoại và thám hiểm chàng. Từng gang tấc trên thân thể ấm áp, cứng cáp, làn da vàng trơn tru như loại da dê non mềm nhất, rồi đến cánh tay vạm vỡ. Nàng tiến lên xoa cổ chàng và sờ vào mái tóc ngắn mềm mượt.

Khi chàng nghiêng đầu như thể đầu hàng cái ve vuốt của nàng, nàng nghe âm thanh nhỏ nhỏ thoát ra từ môi chàng, nghe tiếng tim đập dồn dập trong thân thể chàng. Chàng ngoan ngoãn đứng yên ngay trong lúc nàng hạ tay xuống đưa lòng bàn tay trần nếm nấp đường cong trên lưng dưới của chàng, rồi trượt xuống bờ mông săn chắc trong chiếc quần chên màu xanh đậm. Người chàng hình như toát ra một nguồn năng lực rắn rỏi tuyệt diệu cứ làm cho người ta muốn rờ rẫm.

“Tôi làm em hài lòng chứ?” chàng thì thầm hỏi một cách nóng bỏng.

“Ồ có,” nàng thở hắt ra.

Chàng quay lại giữ lấy nàng, khum bàn tay sau cổ nàng. Chàng cúi xuống và lần này thì nàng đón nhận nụ hôn của nàng, nếm vị rượu brandy của chàng trên lưỡi nàng. Ất hẳn chàng đã cảm nhận được nỗi khao khát của nàng nên đã ghì sát nàng vào người chàng, đổ dành môi nàng mở

rộng bằng những nụ hôn công kích, cuồng nhiệt, mạnh bạo, lưỡi chàng lấn sâu vào miệng nàng.

Chàng xô mạnh nàng lùi lại hai bước, ghim nàng vào mặt ngăn kéo cứng, rồi hôn nàng bất tận trườn cả hai tay xuống dọc theo hông nàng. Giờ đây khi nàng chạm vào người chàng, da chàng nóng rực. Nàng không thể ngờ là mình đã tạo nên ảnh hưởng này trên người chàng.

Nàng ấn cả hai lòng bàn tay vào ngực chàng, cố làm dịu đi phản ứng của chàng, nhưng chàng quá mạnh. Chàng cũng không để cho nàng quay đầu lấy hơi nhưng di chuyển cùng với nàng cho dù nàng cố thoát ra như thế nào đi nữa, cứ thế mãi miết hôn nàng. Nàng cảm giác được mọi đường nét cứng cỏi dọc trên thân thể cường tráng rắn rỏi đang áp sát vào nàng.

Thời gian qua đi nàng bắt đầu cảm thấy gần sắp xỉu, không đơn thuần là choáng váng nhưng choáng váng cực độ, cho đến khi nàng chỉ nhận biết được mùi vị của chàng và cảm giác bàn tay to lớn, nóng bỏng, run rẩy mơn man trên cعن cổ nàng, trên vai, và xuống tới ngực nàng, rồi tháo dây cài áo chỉ bằng một bàn tay tài tình đến độ nàng phải sững sốt.

“Allegra,” chàng gọi nhỏ khi kéo ra dải băng chót. “Chúa ơi, tôi muốn có em quá đi mất.”

Đầu gối nàng mềm nhũn trước tiếng kêu rực đầy đòi hỏi nam tính. Nàng nhắm mắt thật chặt trong lúc giác quan và cảm xúc của nàng dấy loạn quanh thâm tâm tuyệt vọng của nàng. Chàng ôm chặt lấy hông nàng và lôi mạnh nàng sát vào chàng, như thể muốn nàng cảm giác được nguồn năng lực rắn rỏi của chàng đang nhô lên ngay bụng nàng.

Nàng nguẩy mặt đi. “Thuyền trưởng, làm ơn –”

“Tôi có tên kia mà, khốn kiếp. Gọi cái tên đó đi.”

“Ông đã nói là không ép buộc tôi mà!”

“Gọi tên tôi đi. Gọi đi, Allegra, còn không tôi sẽ đê em ra làm ngay chỗ này đây.”

“Lazar,” nàng nghẹn lời.

“Lần nữa.”

“Không!”

Chàng đan tay vào tóc nàng bằng cử chỉ vừa cuồng nhiệt vừa đột ngột dịu dàng. “Nói nữa đi, Allegra. Nói cho tôi nghe đi.”

“Nhưng ông không phải là –”

“Làm ơn đi,” chàng thì thầm. Bỗng chốc, nụ hôn của chàng trở nên dịu dàng, mềm mại và ngọt ngào đến nỗi nàng rung mình nhẹ nhõm. Hai ngón cái của chàng đồng đều miết theo gò má nàng bằng sự âu yếm nhẹ như lông tơ trong lúc chàng ôm lấy mặt nàng.

Trái lại với ý muốn của nàng, nụ hôn của chàng làm cho nàng khao khát vị ngọt ngào đó, lưỡi chàng chậm rãi vuốt ve lưỡi nàng khiến nàng bối rối ngất ngây. Nàng thấy mình như sắp quy xuống. Chàng đã bắt đầu dẫn dụ nàng bằng sự dịu dàng thâm trầm cho đến khi nàng không còn chịu đựng nổi lòng mong muốn của chính mình để chạm vào chàng.

Chàng trở nên bất động trước cái ve vuốt ngập ngừng trên lồng ngực chàng. Chàng lui lại một bước nhỏ để ngăn nàng lừa tay một cách do dự trên những múi thịt nơi bụng chàng, rồi ngược lên qua khe rãnh phủ lông thưa giữa hai vòng ngực để cuối cùng vòng tay sau cổ chàng.

Khi ngược lên nhìn vào mắt chàng, ánh mắt nàng đầy sợ hãi nhưng nàng biết nàng muốn có chàng.

Nét mặt đau đớn, Lazar nhắm mắt và tựa trán chàng vào trán nàng. Chàng thở ra một hơi dài run rẩy.

“Allegra, vì Chúa,” chàng nói khe khẽ, “nói cho tôi biết tôi là ai đi, bởi vì tôi hầu như không thể nào nhớ mình là ai nữa.”

Nàng trở nên lặng thinh, cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng. Dù chàng có là ai đi nữa, âm điệu tuyệt vọng trong giọng nói chàng đã phóng một đường rạn nứt xuyên suốt nền tảng phòng ngự của nàng. Chỉ trong chốc lát, nàng đã yếu đuối đến độ muốn chàng biến thành người, để giả vờ – như chàng đã tự đề ra trước đó – chỉ để ảo tưởng...

Tim nàng đập vang dội, và đôi môi dày dặn của chàng nấn ná trên môi nàng khi nàng bắt đầu nhượng bộ.

“Lazar.”

Chàng vòng tay ôm chặt lấy eo nàng. “Ồ, được đấy. Gọi nữa đi,” chàng thở ra với tiếng rên nhỏ, nóng nẩy.

“Lazar.” Nàng ngả đầu ra xa hơn, vươn sâu hơn cho nụ hôn thêm khát của chàng trong khi nàng mơn trớn vùng ngực chàng, rất cứng cáp và rất thật. Rất nguy hiểm.

“Lazar,” nàng thì thào. “Lazar.”

Chàng nhắc nàng lên một cách nhẹ nhàng và bế nàng đến giường của chàng, hôn nàng mê mải trong khi đặt nàng xuống. Chàng hạ người trên thân thể nàng, bao phủ người nàng bằng thân hình to lớn mạnh mẽ của chàng, đè nặng trên người nàng một cách thống khoái. Chàng chống khuỷu tay hai bên đầu nàng, dịu dàng ôm mặt nàng bằng cả hai lòng bàn tay.

“Đừng sợ,” chàng nói khẽ. Chàng hôn nàng một cách nhẹ nhàng, chậm rãi, tước đi mọi hơi thở của nàng trong lúc vạch thân áo chên và xoa vuốt ngực nàng. Cái cách chàng chạm vào nàng khiến nàng cảm thấy mong manh lạ lùng, người nàng như tan ra mềm nhũn dưới uy lực vừa cứng cáp vừa từ tốn của chàng.

Nàng không chắc khi nào nàng nhận biết được điều đó, nhưng có điều gì đó rất tuyệt diệu đến mức chịu không nổi về cảm giác thân hình chàng đang nằm giữa hai chân nàng, như là việc gia tăng tìm kiếm cái gì đó mà chàng đang có khiến cho thân thể nàng nhấp nhô như sóng gợn bên dưới người chàng cứ như nó tự biết điều khiển. Nàng nghe mình rên lớn.

“Phải rồi, cưng,” chàng thủ thỉ. “Cảm giác đi. Em muốn gì? Tôi sẽ làm theo mọi cái em muốn.”

Cử động của chàng hoàn toàn đáp ứng nàng, sự tương hợp đó thật kinh ngạc, tuy nhiên lại miên man chất ngất. Cứ mỗi va chạm thúc bách của chàng khiến hông nàng đang nhô lên lại hạ xuống, rót đầy trong nàng cảm xúc hân hoan càng lúc càng trở nên thô bạo. Mỗi lần là đau đớn ngọt ngào. Mỗi lần là nàng lại tự hỏi, *tại sao lại là anh ta? tại sao lại là lúc này?* cho đến khi vấn đề đó không còn quan trọng nữa. Nàng vuốt dài xuống hai bên sườn chàng, bám chặt lấy hông nàng, hướng dẫn chàng cọ mài trên người nàng một cách chính xác theo nhịp điệu càng lúc càng tăng nhanh với từng tiếng tim đập. Chàng đã sẵn lòng, hào phóng trao cho nàng mọi cái cơ thể nàng đòi hỏi.

Khi chính tâm trí nàng dường như cháy bùng thành ngọn đuốc khát khao, chàng nhồm dậy gạt đường viền ren trên váy nàng qua khỏi đầu gối, lên đến tận đùi. Nàng cố mở mắt ra ngược lên nhìn chàng. Chàng ngó xuống nàng đắm đắm với ánh mắt dịu dàng u tối mà nàng không cách nào thấu hiểu. Nhắm mắt lại, chàng cúi đầu xuống hôn nàng một hồi, rồi mọi chuyện cứ như giấc mơ khi nàng uống thuốc laudanum. Chàng ngưng lại, thở hổn hển, mắt nhắm lại. Rồi chàng vuốt ve nàng, một lần.

Nàng kinh ngạc khi thấy chính mình ướt đẫm. Nàng cảm giác được ngón tay chàng loáng nước. Nàng nhìn lên chàng một cách chờ đợi, thu vào trong mắt nét mặt phảng phất mê mê của chàng, sự tập trung trên khuôn mặt như chạm khắc, rồi nàng khép mắt với tiếng rên khẽ khi ngón tay chàng chậm rãi luồn sâu hơn vào trong nàng.

Chàng cúi đầu và hôn môi nàng thật gượng nhẹ khi chàng chuôi hai ngón tay vào trong nàng, rất êm ái, trong khi bản ngón cái của chàng mơn man tâm điểm nhạy cảm nhất của nàng. Chàng bắt đầu di chuyển, thật khôu gọi, khoan thai. Nàng vuốt ve những bắp thịt đang gồng lên trên cánh tay chàng, trong giây lát nàng chỉ nằm đấy để chàng tùy nghi sử dụng tài nghệ của mình xoa vuốt nàng, thiếp dần vào khoái cảm khi chàng cúi đầu nhắm nháp dọc theo cổ nàng lên đến trái tai.

“Cảm thấy dễ chịu không, hửm, *chérie?*” chàng hỏi nhỏ.

Nàng không thể trả lời nổi vì quá đỗi bàng hoàng bởi sự nồng nàn chàng đem đến cho nàng, nhưng tiếng cười nho nhỏ êm ái đã bảo nàng là chàng đã biết. Chàng cứ thủ thỉ với nàng như tiếng nói của ảo tưởng cho đến khi nàng uốn người một cách háo hức cho chàng lần nữa với mỗi cái vuốt ve, thân hình nâng lên tiết giáp với cái va chạm của chàng.

“Đừng cưỡng lại cảm giác đó, cưng à. Đúng rồi. Cứ thả lỏng người.”

Nàng bầu vào vai chàng khi hơi thở trời sục của nàng đã biến thành tiếng hỗn hển gấp gáp.

Giờ thì chàng lặng yên, bị cuốn hút đi giống như nàng, toàn bộ sự chú ý của chàng đều tập trung vào việc gia tăng khoái cảm cho nàng. Chàng hạ thấp đầu hôn lên ngực nàng, đưa đầu lưỡi chậm chạp nhấm nháp chiếc nú nhỏ.

Chàng mở mắt và nhìn thẳng vào mắt nàng. Da chàng ửng thành màu đồng hơ nắng, môi chàng đầy đặn và mềm đi vì hôn. Chàng trao cho nàng nụ cười nửa miệng như một kẻ phóng đảng trước khi cúi đầu đưa lưỡi vờn chóp hồng đã se lại thêm một lần nữa.

“Phải đấy, ồ phải rồi,” nàng thở gấp gáp, ngả đầu xuống gối. “Thật là tuyệt.”

Có luồng cảm xúc nào đó cứ dâng lên mãi, cao lên mãi.

Nàng ôm chặt đầu chàng vào ngực mình trong khi nàng đưa đẩy tay chàng vào điên cuồng mãnh liệt hơn. Cái hôn dữ dội của chàng khiến ngực nàng đau nhói, nên nàng lại phải kéo chàng lên miệng nàng. Nàng biết chàng đã chiếm hữu nàng hoàn toàn khi nàng nghe giọng nói của chàng thoảng bên tai mình, khe khẽ ra lệnh cho nàng bằng âm điệu trầm ấm mượt mà. Nàng sẽ làm bất kỳ điều gì chàng yêu cầu.

“Thét lên cho tôi nghe đi, *chérie*.”

Nhưng nàng chỉ phát ra được tiếng kêu như muốn tắt hơi, như thể đang đau đớn. “Lazar.”

Chàng thở ra một hơi run rẩy. “Tôi muốn em quá đi.” Chàng hầu như ngưng lại, nhưng nàng không chịu nổi. Nàng bầu chặt vai chàng rên rỉ.

“Ôi, Lazar, làm ơn đi.”

Nghe tiếng rên của chàng đáp lại sự đòi hỏi tuyệt vọng ấy, lượn sóng mê mê đầu tiên dâng lên nhấn chìm nàng, phủ chụp lấy nàng hết đợt này đến đợt khác. Nàng níu chặt lấy chàng, cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng, trong lúc nàng co thắt quanh bàn tay sưng ửng của chàng. Đây là khoảng thời gian yếu đuối trơ trọi nhất trong đời của nàng, nhưng chàng không để cho nàng thất vọng. Những tiếng kêu hân hoan say đắm như phá tung cổ họng nàng, nhưng có điều gì đấy còn sâu sa hơn cả vui sướng đông đầy như lệ sau mí mắt khép kín, rồi tuôn tràn xuống má.

Chàng thu hết những giọt nước mắt ấy trên môi mình, và thân thể nàng vẫn co giật dữ dội vì chàng, vẫn quặn thắt đòi hỏi, cho đến khi nàng tiết hết mọi giọt mật khoái cảm trên tay chàng.

Nàng nằm đấy, không cách nào cử động, sâu thẳm trong thâm tâm là thanh thản, là cảm giác trọn vẹn, là hồi phục. Chàng nhẹ nhàng rút tay ra và ngay tức thời nàng cảm giác được da thịt mình như căng phồng. Nàng kinh ngạc trước hơi thở gấp rút, mạch đập dồn dập, và cảm giác hơi ê ẩm thỏa mãn giữa đùi mình.

Mắt vẫn nhắm chặt, cơ thể vạm vỡ của chàng rung lên bần bật. Lazar choàng tay ôm nàng,

thì thầm với nàng rằng nàng là tạo vật xinh đẹp nhất chàng từng thấy. Dường như chỉ là lời lẽ dối trá, nhưng nàng hoàn toàn không thể không tin chàng. Có điều nào đó trong cách chàng nói đã bày tỏ như thế.

Nàng hôn má chàng, cảm thấy yếu ớt nhưng không hiểu vì sao lại vẹn toàn, và gần gũi chàng một cách lạ thường, hạnh phúc.

“Ồ, Lazar,” nàng thở dài, quá đuối sức ngay cả lắc đầu cũng không nổi.

Chàng không nói lời nào chỉ nằm gối đầu trên ngực nàng. Nàng lua tay vào mớ tóc ngắn, mềm mượt, đen nhánh và xoa vuốt lưng chàng, nhắm mắt để đối diện với thực tại phi lý rằng ngay trong lúc này nàng cảm thấy gần gũi với chàng hơn bất cứ người nào, gần gũi với kẻ xa lạ đáng sợ này mà đau thương chất chứa trong từng ánh mắt, tên tội phạm mà tự bản thân anh ta cũng biết được mình là anh hùng bẩm sinh nếu anh ta chỉ cần dốc sức phấn đấu.

Bản thân anh ta quả thật dịu dàng ngọt ngào.

Ôm chàng trong lòng, nàng tự hỏi sự việc đã quá trễ đối với nàng hay không. *Em còn có tôi*, trước đó chàng đã từng nói như thế, và dường như là nàng đã có chàng – trong giây phút này – nhưng mà, nàng thầm nghĩ, mắt nhắm nghiền, điều đó làm cho nàng thấy kinh hãi. Nàng cầu nguyện, cứ như thượng đế sẽ ngăn được tim nàng trôi giạt vào biển lòng của chàng, *cầu xin Chúa, đừng là anh ta. Người nào cũng được ngoại trừ anh ta. Anh ta quá nguy hiểm cho con.*

Anh ta là hải tặc và còn là kẻ phong lưu.

Anh ta rồi đây sẽ chết trẻ, chết ngay trước khi biết tỉnh ngộ và suy nghĩ thấu đáo ý niệm tận tiến là chỉ yêu thương một người đàn bà. Nếu cái tai ương đó xảy ra cho anh ta, nàng hoàn toàn chắc chắn anh ta sẽ không lựa chọn nàng, đưa con gái mộc mạc câu nệ đạo đức đến phát chán của kẻ thù anh ta.

Anh ta là kẻ tội phạm. Anh ta đã phá hủy đời nàng. Thiên hạ đồn anh ta là ác quỷ hiện thân, là tên phóng đảng man dại kẻ đã đan kết bản thân anh ta vào những mộng tưởng của nàng và không hiểu vì lẽ nào nàng đã ngã quỵ từ khoảnh khắc đầu tiên để mắt đến anh ta.

Mặc kệ anh ta có là ai đi chăng nữa.

CHAPTER 11

Mọi người đều thấy bề ngoài của người, nhưng ít ai biết được người thật sự là ai, và cái thiếu số đó lại không dám đối nghịch với đại đa số kia.

Chuông đồng hồ bất chợt vang lên gián đoạn việc đọc sách của hắn. Domenic ngược lên nhìn.

Đã hai giờ sáng.

Hắn đặt ấn bản Machiavelli cũ mềm sang bên một cách trù mến rồi đứng dậy. Uể oải đuổi người, hắn rời biệt thự và thả bộ một lát tiếp xúc với khí trời ban đêm cho đầu óc sáng suốt.

Một tuần lễ trước, Tiểu Genoa đã bị cướp phá và thiêu hủy, Monteverdi thì nhảy xuống biển tìm cái chết, Allegra bị bắt cóc, còn hắn thì lên cầm quyền. Từ lúc đó hòn đảo trở nên hỗn loạn không ngừng – đốt phá, nổi loạn, rồi xung đột giữa dân làng và binh lính. Khách khứa trong buổi dạ vũ kỷ niệm cũng như hầu hết thành phần quý tộc Genovese đã cùng gia đình họ cuốn gói bỏ trốn.

Việc trở thành thống đốc với cổ tay bị gãy, mắt bầm tím, hôn thê không có, khủng hoảng rút đánh đùng ngay chân lại càng phức tạp hơn bởi những nỗ lực của các đám chống đối để thôn tóm quyền lực.

Chuyện buồn cười là, Domenic tự lự, hắn đã bắt được vài đứa phiến loạn, và chỉ cần tra tấn chút đỉnh bắt khai là cả đám đều thú nhận cái tên phá hoại Tiểu Genoa không phải là người của bọn chúng. Không đứa nào trong các bè phái chống đối biết tên đó hay giải thích được hành động hủy hoại như nhanh lốc cuốn của nó, hay về việc nó tự nhiên biệt tăm biệt dạng.

Chuyện bắt đầu càng lúc càng trông như thể cái thằng vô lại mắt đen đã bắt cóc Allegra thực ra không có mấy may nào là phần tử của những nhóm phiến loạn trong Ascencion. Và con bé Allegra tội nghiệp cũng không phải là kẻ phản bội như hắn từng nghĩ.

Domenic quá ư hối hận.

Hắn lại chán ngán ả nhân tình của mình, và cần vị hôn thê của mình trở về. Thật ra danh dự của hắn tùy thuộc vào việc hắn tỏ ra là mình có khả năng bảo vệ Allegra và trả thù cho nàng bằng cách đem cái tên lưu manh bắt cóc nàng ra trước công lý.

Lăm lăm khẩu súng lục trong tay trái – bởi vì đã hắn hết dám rời khỏi nhà thiếu phòng bị – cánh tay phải vẫn đang bó bột và treo lủng lẳng trước ngực, Domenic thơ thẩn xuống tàu ngựa để thăm hỏi mấy con tuấn mã Ả Rập. Khi bước trở lại vào vùng tối lấp lánh, hắn nghe có người đang theo sau mình.

Hắn ngừng lại chỉ một chốc, rồi mỉm cười với chính mình và bước đi tiếp.

Con bà nó, đã đến lúc rồi, hấn thăm nghĩ. Hấn đã sẵn sàng. Đã sẵn sàng cả tuần nay rồi. Quá sẵn sàng là khác. Từ lúc hấn phát hiện mình bị theo dõi hấn cứ nhấp nha nhấp nhồm chờ đợi đến phát điên lên được.

Khốn nạn, có bao nhiêu tên sát thủ cái thằng mọi rợ mắt đen phải đi theo dõi hấn đây? Hấn đã giết một đứa rồi, nhưng tên đó đã đi chào tổ tiên nó trước khi Domenic kịp tra khảo.

Trước mặt hấn nổi lên hình thù đồ sộ của tòa biệt thự thanh lịch. Hai ngọn đèn lồng hai bên tiền sảnh huy hoàng tỏa ra ánh sáng ấm cúng dễ chịu, nhưng hấn không cần ánh sáng. Đêm tối khiến giác quan hấn nhạy bén hơn. Hấn nghe ngóng, hay nói khác hơn là cảm giác, gã đàn ông kia đang rón rén một cách thận trọng phía sau hấn, hãy còn cách hấn nhiều yards. Hấn cười với mình trong lúc chơi trò nhử mồi đợi đến đúng lúc để biến người đi săn thành thú bị săn đuổi.

Hấn huyết sát nhỏ nhỏ một điệu minuet và giờ nòng súng bằng bạc trơn bóng lên một cách thán phục, hòng súng lấp lánh trong ánh trăng sáng. Toàn bộ ý thức của hấn lúc này nhắm vào cái bóng đang theo dõi hấn. May mắn là hấn bắn bằng tay trái vẫn thành thạo.

Khi nghe tiếng súng lên cò vang lên đánh cạch khe khẽ, rợn người, hấn vội xoay lại, súng đã nắm trong tay trái và nổ vào cái bóng người đen đen, hạ gục tên đánh thuê như một con chim cú chỉ một giây sau khi gã đó bóp cò. Viên đạn rít vèo qua đầu hấn. Domenic giương to mắt hồi hộp khi cảm thấy làn gió nóng vụt ngang, vô hại. Hấn nghe tiếng thở dốc khi thân hình đó đổ ập xuống. Súng rớt xuống kêu lanh canh trên lối đi lát đá cuội. Hấn chạy về phía kẻ thù, khẩu súng nặng của hấn vẫn đóng đưa trong lúc hấn chạy, thúc giục hấn hăng hái lao nhanh tới trước.

Hấn đến bên nạn nhân đang ngắc ngoải, túm lấy người lôi gã đó ra chỗ sáng.

“Ai là kẻ cầm đầu của người? Tên nó là gì?” hấn vặn hỏi.

Gã đàn ông không hề muốn hé răng tiết lộ bất cứ điều gì. Domenic dùng tay trái lay người gã.

“Nói đi!”

“Ác quỷ,” tên côn đồ đô con khò khè, mặt nhăn lại trong lúc bầu chặt chỗ ngực đang tuôn máu.

Mặt Domenic chợt tái đi.

“Người nói thế là sao hả đồ dê tiện hôi thối?” hấn hỏi tới túm lấy cổ áo gã ta lôi dậy.

“Ác quỷ,” gã đàn ông thì thào.

“Nó không phải là quỷ,” Domenic phỉ báng. “Nó là người hấn hỏi. Nó chảy máu đấy.”

Gã đàn ông nhìn gần như ngạc nhiên, rồi phá lên cười chế nhạo hắc, mắt gã đờ đẫn khi thần chết tung cánh lượn tới gần. Gã khò khè và rùng mình.

“Người chưa được chết đâu, đồ khốn nạn. Trả lời đi!”

Nhưng trong khoảnh khắc sau đó, tên đánh thuê đã lăn ra chết tốt.

Hắc ghê tởm xô cái thi thể qua một bên. Chúa ơi, giờ thì máu bắn đầy cả người hắc rồi.

“Quý,” hắc lập lại. “Quý vương? Hay hung thần ác sát đây?”

Cái chuyện này nghe còn đỡ hơn là câu chuyện đang lan nhanh như lửa cháy trong đám nông dân phiến loạn, rằng cái gã man rợ mắt đen không ai khác hơn là hoàng tử Lazar di Fiori từ cõi chết trở về.

Tin tưởng là đã họ đã liếc thấy nhân vật Fiori cuối cùng còn sống sót, dân chúng chưa gì đã căm ghét hắc, vị thống đốc mới toanh, thậm chí còn ghét hơn cả lão cựu thống đốc. Nhưng ngài tử tước Clemente đâu phải là loại người dung túng bất kỳ trò hỗn xược nào.

Điều hành sự vụ quốc đảo trong ngôi nhà ở thôn quê thì đã đủ nhục nhã rồi, bởi vì cái tên vô lại kia đã đốt tòa dinh thự chính phủ thành tro.

Việc thu dọn vẫn đang tiến hành trong Tiểu Genoa và có lẽ sẽ phải mất thêm gần hai tháng nữa, gần bằng khoảng thời gian bác sỹ bảo cổ tay hắc sẽ lành lại. Tạ ơn Chúa, ít ra bàn tay hắc không đến nỗi bị cưa.

Domenic đá cái xác rồi găm lên gọi gia nhân rồi dùng dùng đi về biệt thự trong tâm trạng nhèm gớm. Khi gia nhân từ phòng ngủ lạch bạch đi ra, Domenic tát cho anh ta một cái và sai đi tống khứ cái thi thể kia.

Cứ tấn công ta đi, hắc nóng nảy suy nghĩ, mắt nhìn ra khu vườn tối đen bên ngoài. Lần tới hắc nhất định sẽ bắt sống lũ đó.

Hắc sẽ tìm hiểu việc này đến kỳ cùng. Hoàng tử hay không hoàng tử cũng thế, nhân danh Chúa hắc sẽ không bao giờ từ bỏ quyền bính cho bất kỳ ai vì cuối cùng hắc đã giành được nó. Nhưng hắc lại không thể nào tự bảo vệ mình chống lại kẻ thù bí ẩn đó cho đến khi hắc bắt được những tên được sai đi giết hắc.

Khi hắc biết được danh tính của kẻ thù, hắc sẽ xử sao à, hắc nghĩ ngợi, cái tên man rợ mắt đen đó sẽ phải hối hận là đã từng đặt chân lên Ascencion.

-o0o-

Lazar tự cắt đặt mình đi tuần đêm, chàng biết rằng tối nay nếu nằm bên cạnh Allegra chàng sẽ không thể nào ngăn mình ân ái với nàng. Từ cái lần tra tấn tuyệt diệu chiều hôm trước, tâm trạng thất vọng của chàng đã lên đến tột độ, và khí chất vồn vện cuối cùng của vị thái tử u uẩn

trong chàng đã khiến chàng đành miễn cưỡng khước từ.

Giờ thì bình minh đã bắt đầu ló dạng, ánh hoàng kim đang le lói vươn mình thoát khỏi chân trời tối tăm. Chàng dựa vào tay lái, chán chường mệt mỏi vì đã phải thức suốt đêm, và bút rút vì chả có việc gì để làm ngoài chuyện toan tính một cách chính xác những phương kế khả dĩ khi nào, chỗ nào, và làm thế nào để ngủ với Allegra.

Như thế còn đỡ hơn là nghiền ngẫm đến việc họ sắp băng ngang kinh độ không, chính xác hướng bắc của Al Khuum. Đây là chỗ gần sát cái nơi mà chàng không bao giờ thêm trở lại. Chàng vội xua đi ý nghĩ đó.

Cả đêm trời ẩm, nhưng giờ đã mát hơn. Khí ẩm tồ thành vằng hào quang chung mặt trăng vừa mới tròn vành vạnh giờ đang khuyết dần. Lazar tự hỏi có phải Allegra đang ngủ hay không, nàng có nhớ nhung chàng bên cạnh nàng không. Rồi chàng lại tự gặm gù hậm hực mình. Chàng đang bị cái quỷ gì ám đây hả trời?

Chàng không nhớ nổi là mình có bao giờ phản ứng ngu muội với đàn bà trước đây như vậy không, ngoài chuyện từng say đắm một phụ nữ sắc sảo lớn tuổi hơn chàng, người đã phóng thích chàng ra khỏi thời trai trẻ lúc mười sáu tuổi. Đến giờ này chàng gần như không nhớ nổi gương mặt cô ta. Những năm sau đó, chàng ăn nằm với đàn bà khắp mọi nơi trên thế giới. Trong khi đi tìm quên những hình ảnh ma quái đang ám ám chàng, chàng đã trở thành người sành sỏi với thân thể đàn bà, nhưng điều chàng cảm nhận về Allegra dường như đã làm cho những thành tích lẫy lừng trong quá khứ trở nên nông cạn một cách khó chịu, và chàng không thể nhớ lại dù chỉ là một người từng có ý kiến với chàng mà chàng cóc cần nghe, miễn họ cứ dang chân ra cho chàng là được.

Chàng vẫn gần như không hiểu cơn thúc đẩy ngoan cố nào khiến chàng dấu giếm nàng thân phận thật sự của mình khi họ ở ngoài balcony nhìn ra biển ngày hôm qua, cứ như là chàng xấu hổ về điều nào đó.

Có lẽ nàng đã bắt đầu tin tưởng nơi chàng nếu chàng cứ kiên quyết nói thật. Chỉ nhưng, vì tủi nhục chán nản, chàng không hứng thú để từ nhân bé bỏng lên mặt chỉ trích chàng và chế nhạo chàng đã thất bại thê thảm như thế nào vì không sống xứng đáng với thanh danh nhân vật trùng tên Fiori vĩ đại kia.

Mọi cái chàng muốn là được tình tự với nàng và hy vọng xua nàng ra khỏi đầu óc của chàng, vì sự bận tâm của chàng đối với nàng đã bắt đầu làm chàng lo ngại. Chàng tự trấn an mình chẳng bao lâu nữa chàng sẽ chán nàng thôi.

Mặt khác, chàng bắt đầu muốn biết ai trong số những bạn bè của chàng ở Martinique sẽ xứng với nàng.

Trong bữa ăn tối hôm qua, sau chuyện xảy ra giữa hai người họ, suốt bữa ăn nàng cứ đỏ mặt và ngó chăm chăm vào đĩa thức ăn của mình. Từ phía bên kia chiếc bàn trải khăn trắng chàng ngắm nàng như gã đàn ông đói khát lâu ngày, ghé tởm cái ý nghĩ muốn hất sạch năm

món ăn Emilio nấu nướng xuống đất rồi chiếm đoạt nàng ngay chỗ đó ngay lúc đó. Trong khi ấy thì ông mục sư thì cứ ngồi ở đấy, cực kỳ khoái chí, đầu cứ quay qua quay lại như khán giả nhìn trận đấu quần vợt trên sân cỏ, tươi cười trên đau khổ của Lazar rồi lại còn can đảm từ tốn nhỏ nhẹ nói không ngừng miệng.

Nếu hôm qua Lazar không chuẩn bị tinh thần cho cái ve vướn đầu tiên ngượng ngùng của nàng trên tấm lưng xù xì góm ghiếc, cái chỗ hoàn toàn bất ngờ đó, thì cảm xúc mãnh liệt như lửa cháy lan tràn của nàng đã thiêu rụi chàng rồi. Nàng dữ dội nhưng ngọt ngào, đòi hỏi nhưng thuần khiết, nhiệt tình ân ái của nàng hiển lộ rõ ràng không màu mè giả trá, không hề dấu giếm mấy may nào. Nàng muốn có chàng, đón nhận chàng vào lòng, vào giữa chân nàng, và ý nghĩ đó khiến lòng chàng tràn ngập niềm vui thật lạ lùng, dường như là viên mãn.

Tại sao nhỉ? Chàng lấy làm ngạc nhiên.

Nàng không phải là người đàn bà tuyệt đẹp chàng từng đeo đuổi, hoàn toàn không nằm trong tiêu chuẩn thường tình. Nàng là con cái của kẻ thù chàng, và chàng sợ là cảm tình kiểu này với người họ Monteverdi quả thật là một sỉ nhục trực tiếp cho gia đình chàng. Nhưng nàng là người can đảm và chân thật, và trong mắt chàng lý tưởng của nàng làm cho nàng dường như rất ngây thơ, dễ bị tổn thương, nên chàng mong mỗi được che chở cho nàng.

Chàng chưa bao giờ cưỡng bức trinh nữ, nhưng chàng sẽ san bằng mọi khó khăn trước mắt cho nàng đưa nàng bước qua ngưỡng cửa từ một thiếu nữ thanh tân trở thành đàn bà. Đàn bà *của chàng*. Đến lúc đó nàng sẽ thuộc về chàng, như chàng chắc chắn biết nàng nhất định sẽ là như thế từ giây phút đầu tiên chàng thấy nàng bên cạnh đám lửa, như con mèo nhỏ bị thất lạc.

Chàng nghĩ chàng vẫn còn kinh sợ những giọt lệ đó. Trong những lúc ấy nàng đã để cho chàng thâm nhập vào bên trong nàng trong cảm giác vô cùng huyền diệu còn hơn là cuộc tiến chiếm thô bạo.

Nàng đã trao ra cảm xúc của mình thật tuyệt vời, nhưng chàng sẽ tiếp tục hành động chậm rãi, dể dành nàng giao phó toàn bộ kho tàng quý giá của nàng cho chàng, món đồ độc nhất trên thế giới không một tên cướp biển nào cướp được.

“Hello,” một giọng nói nhỏ nhẹ ngập ngừng vang lên sau lưng chàng, làm gián đoạn ý dòng suy nghĩ của chàng.

Chàng ngạc nhiên quay lại và thấy cái bóng nhỏ nhắn của nàng băng qua khoang lái đến gần chàng.

“À thì ra mèo con của tôi,” chàng nói băng quơ, ném cho nàng nụ cười ngái ngủ. “Em dậy sớm thế.”

“Tôi đem café cho ông.” Nàng bước về phía chàng một cách thận trọng vì tàu hơi tròng trành. “Nếu ông đói bụng thì có cả bánh quy nữa. Ông nên ăn đi,” nàng vội nói, kêu lên nho nhỏ suýt soa vì café vừa sánh ra tay. “Tôi không tìm được đường, chỉ có cream thôi.”

Chàng hôm trộm một phát khi nhắc lấy cái cốc sành trong tay nàng. “Tôi có đủ đường rồi.”

“Ông đúng là nham nhở,” nàng lẩm bẩm.

Chàng mỉm cười qua cốc café bốc khói, cảm thấy nàng đỏ mặt trong khung cảnh tranh tối tranh sáng. Chàng quyết định liều thử vận may. “Bánh quy đâu?” chàng đòi.

“Đây.” Nàng chìa cái đĩa nhỏ về phía chàng.

Chàng nhìn bánh lái trong tay trái mình, và cốc café bên tay phải rồi trao cho nàng nụ cười tươi hơn hớn. “Làm phiền em nhé, *chérie*?”

“Ồ,” nàng lên tiếng lại tỏ vẻ bối rối, nhưng cầm lát bánh hạnh nhân dày và cứng và cẩn thận nhúng vào café rồi chậm rãi đưa lên cho chàng cắn một miếng.

Chàng chỉ muốn phá lên cười trước vẻ rụt rè e lệ của nàng.

Nàng ngược lên nhìn những mảnh buồm và lo lắng tìm cách mở đầu một đề tài trò chuyện. “Trời ơi, bữa cơm tối qua ngon quá! Emilio của ông thật là một đầu bếp giỏi.”

“Em hài lòng là tôi vui rồi,” chàng nói trong lúc nhai nốt miếng bánh. “Anh ta từng theo học trường di Medici ở Tuscany. Tôi thích nhất là đồ Ý.” Chàng ước phải chi mình rảnh tay để ngắt móng nàng một cái cho bõ khi nàng quay đi ngắm nghía cột buồm nhỏ đang lái.

“Thú thật là tôi kinh ngạc trước khẩu vị sành sỏi của ông đấy,” nàng thán phục.

“Dân tôn thờ chủ nghĩa khoái lạc như bọn tôi xem trọng hưởng thụ lắm. Cho tôi một miếng nữa nhé?”

Nàng xoay qua chàng và lập lại trình tự, chấm bánh vào café. Lần này thì ngón tay nàng đưa gần miệng chàng một cách nguy hiểm. Không khí trở nên thân mật giữa họ trong lúc chàng uống café, nàng ngược nhìn làn gió dịu dạt đang lay động cánh buồm phồng căng trên đầu họ.

“Tàu của ông đẹp ghê,” nàng trầm ngâm.

Trong một hồi chàng không nói năng gì, chỉ ngắm nàng. Nàng quay lưng về phía chàng mắt lấp lánh trầm trồ.

“Đến đây,” chàng đột nhiên lên tiếng. “Em sẽ được lái tàu.”

“Tôi sao?”

“Em đấy, cô Monteverdi.”

“Nhưng tôi đâu biết làm!”

“Tôi sẽ dạy em.” Nàng rút cho chàng mẫu bánh chót, và chàng tinh nghịch cắn nhẹ mấy ngón tay nàng, rồi chuyển cốc café qua tay trái, chống cổ tay trên tay đòn của bánh lái. Tay còn lại chàng kéo Allegra đến bên tay lái đứng trước mặt chàng.

“Đơn giản thôi,” chàng bảo nàng. “Cứ cầm chỗ này.”

Chàng đặt hai bàn tay mềm mại của nàng trên tay đòn vào vị trí mười và hai giờ. Vậy là chàng rảnh tay tung hoành xuống hông nàng, nhưng vào phút chót chàng lại giật tay lại và bước ra khỏi chỗ nàng đứng.

Giờ thì nàng đã bắt đầu tin cậy chàng nên dở trò táy máy nàng thì đúng là ngốc hết chỗ nói.

“Tôi đang lái tàu phải không?” nàng hỏi một cách kinh ngạc. “Phải không?”

Chàng bật cười khúc khích. “Em đúng là thủy thủ chính hiệu nhé.”

Nàng nhón chân lên ngắm biển trước mặt, mặt nàng rạng rỡ với nụ cười hớn hở.

“Kể đến em có thể rải nhựa đường lên khoang tàu (ý nói phải làm việc nặng như các thủy thủ đàn ông),” chàng đề nghị.

“Lazar!” nàng chế giễu, rồi vội vàng sửa lại, “tôi muốn nói là thuyền trưởng.”

Chàng cười một mình khi thấy nàng lỡ miệng gọi tên chàng. “Coi chừng mấy tảng băng sơn đấy.”

Nàng ngó bao quát chung quanh và chun mũi một phát ngon lành với chàng.

Được đẩy, chàng thầm nghĩ. Rồi chàng sẽ tóm được nàng thôi.

-o0o-

Dù nàng chỉ đứng tại tay lái khoảng mười lăm phút trước khi anh chàng thủy thủ trực phiên tới thay cho Lazar, điều khiển chiếc tàu khổng lồ là niềm hứng thú Allegra suốt đời không quên. Nàng ngạc nhiên trước sự tin cậy của Lazar là nàng sẽ không làm lật tàu, và rất hài lòng rằng nàng đã cho phép chàng ngắm cảnh mặt trời mọc với nàng, đó là lý do nàng đã trang phục và lên trên boong từ lúc tờ mờ sáng.

Hiện thời thì ngài thuyền trưởng cứ khẳng khẳng bảo rằng cảnh đẹp nhất là phải ngắm từ trên tổ tò vò, cái bọc nhỏ xíu gắn toòng teng chót vót trên chóp cột buồm cái. Cái bọc đó chắc cũng cao tới cả trăm feet.

“Ông đừng hòng bắt tôi trèo lên đó à nha,” nàng đồng dục tuyên bố, nhưng chàng bật cười trước thái độ của nàng. Cố làm cho nàng bớt sợ cũng chả có hiệu nghiệm gì, chỉ giống như nước đổ lá khoai. Thế nào nàng cũng từ chối đây đây vì khiếp hãi cái chiều cao ngất ngưỡng đó, nhưng chàng sẽ nói khích nàng.

“Cái trò nói khích chỉ dành cho con nít thôi,” nàng nói cứng.

“Đồ nhát cáy,” chàng dịu dàng nói.

Nàng lừ mắt. “Để xem ai mới là đồ chết nhát!”

Điều kế tiếp nàng biết được là mình đã tót lên thang, còn chàng thì theo sát nút phía sau. Chàng thề danh dự là không hề nhìn ngược lên áo đầm của nàng.

Chàng bắt nàng cởi giày, vì giày satin rất trơn trên nấc thang và dây thừng. Bàn chân trần của nàng bám cứng trên lần dây chảo, rồi nàng thấy mình bao quanh bởi những cánh buồm trắng dịu dặt bỗng bênh và đang phát ra âm điệu nhịp nhàng như tiếng đập cánh của thiên thần.

Nàng quên mất nỗi sợ trong cảm giác kỳ diệu hưng phấn. Trước đây nàng chưa bao giờ ngắm cảnh mặt trời mọc trên biển, hay chia sẻ nghi thức thiêng liêng nhất của nàng với bất cứ người nào.

Trèo lên cao không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nàng phát hiện ra cái mẹo vặt là cứ nhìn lên trên. Khi lên được nửa đường, trông xuống dưới boong làm nàng khiếp vía dù Lazar có mặt ngay đó giúp nàng giữ an toàn. Nàng vội vã leo tiếp để họ không bỏ lỡ khoảnh khắc ngắm bầu trời vừa tỏa ánh lộng lẫy.

Nàng thành linh sợ chết khiếp khi leo đến tổ tò vò, một cái bục tròn lơ lửng chỉ có một thanh chắn thấp để bám vào. Một lần nữa Lazar giúp nàng đứng vững cho đến khi nàng ôm được cột buồm gỗ thông to tướng. Nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra cái cảm giác cứ như đang cưỡi trên một cái quả lắc đồng hồ ngược đầu khổng lồ. Nàng bầu chặt vào một cái giá đóng vào cột buồm. Lazar cắt nghĩa rằng mấy cái giá đó là dành cho những khẩu súng trường, vì trong lúc đánh nhau những tay súng thiện xạ đóng đô ở vị trí đó. Nhưng nàng hầu như chẳng nghe thấy gì.

“Tôi sợ tôi leo xuống không được,” nàng tròn mắt sợ hãi thì thầm.

Chàng bảo nàng đừng có lo lắng gì cả khi thót lên bên cạnh nàng, thái độ vẫn ung dung như tự thuở nào. Chàng bước tới giữ lấy nàng, nhưng nàng nhìn chàng dăm dăm xúc động.

“Đừng đụng tôi. Tôi ngã đấy!”

Chàng giơ tay lên ra điều đầu hàng. “Vậy thì tùy ý em.”

Họ hướng về phía đông. Nàng cảm nhận làn gió nhẹ tuyệt diệu trên những cánh buồm và thấy rằng đời mình có lẽ chưa đến nỗi lâm vào tình trạng nguy hiểm tàn khốc đột ngột như nàng từng nghĩ, nàng ép mình thả lỏng tâm trạng một chút và ngồi sát hơn vào cột buồm. Lazar quay qua nàng và xoa đầu gối nàng. “Em không sao chứ, *chérie*?”

Nàng gật đầu. “Xin lỗi. Rốt cuộc tôi có lẽ hơi nhát cáy.”

“Làm gì có chứ. Em dám gọi Ác quỷ Antigua là đồ cướp chui rúc ngay vào mặt hấn cơ mà. Chưa có người nào dám gọi như vậy đâu.”

Nàng chiếu cho chàng tia nhìn vừa cảm kích vì đã ra tay ủng hộ nàng thêm can đảm, vừa nhói lòng khi hồi tưởng đến giờ phút hãi hùng trên pháo đài.

Chàng ngó nàng một hồi đoạn chồm tới và hôn nhẹ lên má nàng. “Chào buổi sáng, Allegra.”

Nàng cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng. “Chào buổi sáng, thuyền trưởng.”

Chàng dường như cố dẫn nụ cười trên môi, tỏ thái độ thường tình. “Giờ thì tiếp tục nghi lễ của em. Nói cho tôi nghe ngắm mặt trời mọc sao lại quá quan trọng vậy.” Thông chân sang một bên chàng chập tay lại trên thành lan can thấp, rồi gác cằm trên tay.

“Khi tôi bảy tuổi có một buổi sáng mẹ tôi đánh thức tôi dậy rất sớm, mặc áo cho tôi và dẫn tôi lên ngọn đồi gần nhà. Chúng tôi ngắm mặt trời lên, và tôi còn nhớ là mẹ đã khóc.”

Chàng quay lại và lặng lẽ nhìn nàng, ánh nắng đang lên chạm lên một bên mặt như tượng tạc của chàng sắc cam rạng rỡ.

“Lúc ấy tôi không hiểu chuyện gì cả, nhưng dần dà qua nhiều năm tôi đã ghép mọi chuyện lại với nhau,” nàng giải thích. “Tôi tròn năm tuổi khi gia đình Fiori bị sát hại, và tôi cho rằng mama lúc nào cũng thương tiếc họ. Tôi có nên kể chuyện gia đình tôi cho ông nghe không?” nàng bắt chợt hỏi.

“Ba em đã trả ra cái giá của hấn rồi,” chàng tiếp tục. “Cứ kể tiếp đi. Tôi thích nghe chuyện đời của em.”

“Ba tôi cố gắng an ủi mama, nhưng” – nàng ngưng lại – “họ chưa bao giờ gần gũi nhau cả. Tôi chắc chắn ba không hề biết cách đối phó với sự thương tâm của mẹ. Không chỉ có bạn bè của mẹ mà toàn bộ đời sống của mẹ đã bị hủy hoại. Suốt bấy nhiêu năm mẹ giống như người lâm vào trạng thái hôn mê. Sức khỏe kém cỏi. Mẹ không bao giờ ra ngoài. Cứ khóc lóc hoài và gần như chẳng để tâm gì đến tôi.”

Chàng lại vuốt ve đầu gối nàng, ánh mắt chàng ân cần ấm áp.

“Ồ, tôi không có ý than phiền đâu. Tôi có một nhũ mẫu tuyệt vời lắm.” Nàng vội nói, mỉm cười qua cơn đau khế nhói lên.

Chàng nghiêng đầu nhìn nàng.

“Tôi tin vào cái ngày chúng tôi ngắm mặt trời mọc, mẹ tôi rốt cuộc đã vượt qua được nỗi mất mát đó. Mẹ thấy là bà vẫn còn có chút sinh khí, vẫn còn có đứa con nhỏ cần bà. Sau đó mẹ hướng tinh thần đến những việc từ thiện và dần dần khôi phục lại thể lực. Sau khi mama dứt

khoát sống trở lại, ít ra cho đến khi cơn trầm uất kể tiếp, thì sắc thái của mẹ trông mạnh khỏe lắm. Điềm tĩnh, vững vàng ổn định.”

“Giống như em vậy.”

Nàng bắt chợt lúng túng. Chàng mỉm cười với nàng.

“Bà ấy chắc là người đặc biệt lắm.”

“Khi mẹ còn khỏe thì thế.” Allegra gật đầu, đột nhiên quá ghen ngào không trả lời nổi, nàng e rằng nếu rốt cuộc lên tiếng nàng sẽ gào lên trước mặt chàng. *Tại sao mẹ lại bỏ tôi đi? Tôi đã làm cái gì sai cơ chứ?*

“Và bây giờ thì chúng ta ngẩng mặt trời lên, tôi hiểu rồi, vì toàn bộ đời sống cũ *của em* đã bị phá hủy. Bị tôi phá hủy,” chàng nói khi bắt gặp ánh mắt của nàng, “và bây giờ em phải tạo ra một khởi đầu mới. Phải không?”

Nàng chậm chạp gật đầu, nhìn vào mắt chàng.

Sau một hồi chàng quay lại nhìn về hướng đông. “Tôi mừng là em đã xác định vẫn còn có hy vọng.”

“Hy vọng lúc nào cũng có,” nàng buột miệng nói, gạt một giọt nước mắt, và nói thêm một cách cay đắng, “trừ phi ông tự vẫn. Mẹ tôi và ba tôi đều bỏ cuộc, thuyền trưởng, và chính vì thế tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho họ.”

Chàng lặng thinh một lúc lâu. “Cưng à, có bao giờ em tự hỏi là cái chết của mẹ em không phải là tự tử không? Xét ra, ba em có nhiều kẻ thù mà.”

Nàng quay sang nhìn chàng, mắt xoe tròn. “Ông muốn nói gì? Rằng mẹ bị – ám sát sao?”

Chàng chỉ nhìn nàng đăm đăm bằng ánh mắt kiên định, dò xét.

“Lazar, nếu ông biết cái mà tôi chưa biết, ông phải nói cho tôi nghe.”

Chàng lắc đầu, đưa khớp tay lên cạ vào má nàng. “Tôi chỉ biết được là thế giới là một nơi tối tăm hơn em hoài nghi, cô bé à. Tôi không nghĩ rằng mẹ em tự ý bỏ em lại cô cút trên cõi đời này, cho dù bà ấy có đau khổ đến đâu vì cái chết của vua Alphonse.”

Nàng quay đi. “Tôi không muốn nói đến chuyện này nữa.”

“Tại sao lại không?”

“Vì mẹ đã chủ tâm bỏ tôi, thuyền trưởng. Mẹ bỏ rơi tôi để đoàn tụ bạn bè của mẹ dưới mồ. Mẹ không cần tôi và ba tôi cũng không cần tôi. Đây là vì sao tôi bị tống đi sống với dì Isabelle, và nhờ ơn Chúa, tôi được dì yêu thương. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi vĩnh viễn có cảm

giác thuộc về nơi đó. Bây giờ nếu ông không phiền, mình đổi đề tài được chứ?” nàng cứng cỏi nói. “Gia đình ông, chẳng hạn.” Nàng quyết định xem coi lời giải thích của mục sư về món nợ máu của chàng có phù hợp với câu chuyện của chính Lazar hay không. “Ông mất người thân ra sao?”

Lazar im lặng một hồi lâu. “Họ bị ám sát.”

Nàng nhắm mắt lại. “Tôi xin lỗi.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Cách đây cả niên kỷ rồi. Hay là mới ngày hôm trước.” Chàng nhún vai. “Lúc ấy tôi còn là một thằng bé. Em biết câu chuyện đó mà, Allegra,” chàng nói bằng giọng thoáng cay đắng như tự mỉa mai mình. “Trên đảo D’Orofin, vào một đêm bão lớn. Mười giờ mười, ngày mười hai, tháng sáu, năm 1770.”

Nàng nhìn chàng chăm chú. “Tôi không hiểu gì cả. Hôm qua ông còn nói ông là cướp biển mà.”

Chàng không nhìn nàng nhưng dăm dăm ngó về phía trước trong khi gió dấn sát làn áo chemise chung quanh người chàng. “Em cứ làm quan tòa đi, Allegra. Khi nhìn tôi em thấy được gì?”

Nàng bất động ngó chàng chăm chăm. “Ông hoàn toàn nghiêm túc nói với tôi ông là con trai của vua Alphonse chứ?”

Trong giây phút bầu không khí trở nên yên lặng khi chàng cố kìm nén tâm trạng bằng ánh mắt nghiền ngẫm sâu kín về phía chân trời. Allegra hồi hộp chờ đợi câu trả lời của chàng, cố đọc trong nét mặt chàng bất kỳ biểu hiện nào nói lên sự thật.

“Tôi là ai cũng không thành vấn đề nữa,” sau cùng chàng lên tiếng. “Tôi chỉ là một người đàn ông, còn em là một người đàn bà. Đó là điều quan trọng nhất giữa hai chúng ta.”

“Nếu Chúa đặt để ông trên quả đất này để thống trị và bảo vệ Ascencion, thì làm ơn giúp tôi đi, chuyện đó vô cùng quan trọng.” Nàng chăm chú nhìn chàng. “Nếu ông là anh ấy, ông không thể chối bỏ định mệnh của ông và để cho dân chúng mình phải thống khổ. Ông không thể xem thường ý Chúa.”

“Allegra, trên đời không có Chúa đâu.”

Nàng ngược mắt trông bầu trời đang sáng dần và thở ra một hơi thật dài, cố dần tâm trạng bực bội.

“Nếu ông là anh ấy, tại sao ông lại khiến chúng tôi rời Ascencion?”

Lazar cứ ngồi đấy, nàng không tài nào đoán được chàng đang suy nghĩ gì, đáng vẻ thật xa

vắng.

Nàng dùng một cách khéo léo khác để thử chàng. “Ông làm sao thoát khỏi tay bọn cướp đó?”

“Chúng nó không phải là cướp. Đó là những sát thủ được huấn luyện hẳn hoi, ba em đã thuê bọn nó, và chỉ nhờ vào may mắn ngốc nghếch mà tôi thoát được.” Chàng nhìn mê mải vào mặt trời đang lên lâu đến độ nàng nghĩ mắt chàng đã bị chói. “Không phải,” chàng cất tiếng. “Không đâu. Đó không phải là do may mắn. Ba tôi đã hy sinh mạng sống để tôi trốn thoát. Phải chi chuyện đó chuyện đừng xảy ra như thế,” chàng trầm giọng nói thêm.

“Nào, đừng nói như thế chứ,” nàng dịu dàng thì thầm, đưa tay ra sờ cánh tay chàng, nhưng chàng kéo tay lại, vẫn nhìn chăm chú về phía đông. Nàng lo âu lắc đầu ngó chàng, không biết phải tin điều gì. “Tôi thật mong mỗi có thể làm cho ông chuyện gì đấy.”

“Thế thì ngủ với tôi đi,” chàng đáp lại, tia nhìn khắc nghiệt về phía trước vẫn không gián đoạn.

“Đó không phải là câu trả lời.”

“Cái đó là vì tôi.”

“Hừ, nhìn ông xem!” nàng phùng lên. “Cho dù ông có là ai đi chăng nữa, ông giờ đây chỉ là một linh hồn sa đọa! Tại sao ông không tìm kiếm câu trả lời cho nguyên nhân làm ông phiền não? Nhìn vào cuộc đời ông đi! Ông mạnh khỏe, thông minh, và gan dạ – vậy tại sao ông lại miễn cưỡng chấp nhận đời sống nhỏ nhoi hèn mọn như thế? Lẽ ra ông có thể có nhiều hơn nữa –”

Tràng cười nho nhỏ lạnh lẽo đã tiện đứt lời nàng. “Cô Monteverdi đúng là cao thượng khôn ngoan. Lại dở cái giọng điệu khinh bỉ ra rồi. Tôi bắt đầu hiểu quá rõ đấy.”

“Khinh bỉ? Ông đang nói gì vậy?”

“Sự khinh bỉ của em đối với tôi, tù binh nhóc tí kênh kiệu à. Em khinh thường tôi. Đây là vì sao em không để cho tôi yêu đương em.”

Nàng há hốc. “Ông thật quá đáng! Đó là kết luận của ông sao? Tôi phải nói cái gì với ông đây? Điều tôi cảm giác về ông không phải là khinh bỉ mà là kinh khiếp.”

Cuối cùng chàng cũng nhìn nàng.

“Kinh khiếp?” chàng vặn hỏi, rồi cau mày. “Không đâu.”

“Phải, ông làm cho tôi kinh hãi! Xin lỗi nếu tôi không có hứng thú trao thân cho người đàn ông mà ý đồ của anh ta đối với tôi đi từ chỗ muốn sát hại tôi đến chỗ dụ dỗ tôi, không chừng còn làm cho tôi mang bầu, rồi quăng tôi cái nơi xa lạ nào đó tứ cố vô thân không có một ai để

nương nhờ! Tôi chắc chắn chuyện ông đòi hỏi sẽ rất tốt đẹp trong chốc lát, nhưng một trong hai người chúng ta phải biết lý lẽ! Ông làm cho tôi cảm thấy khiếp đảm!”

Chàng nhún vai. “Nhưng em đã thề thốt đấy.”

“Phải, nhưng ông có cho tôi được lựa chọn sao? Người nào ở trong vị trí của tôi họ sẽ phải làm gì?” nàng hỏi vặn. “Ông sẽ làm gì lúc đó?”

“Sao à, tôi sẽ bỏ chạy, *chérie*,” âm điệu của chàng ghê rợn cay độc. “Tôi sẽ để cho họ chết và cứu lấy mạng mình.”

“Không đâu, ông sẽ không làm thế.”

Chàng quay qua nàng. “À, nhưng tôi đã làm thế đấy. Đó là chính xác những gì tôi đã làm, và đó là hoàng tử dành cho em đấy.”

Mắt nàng giương to.

Chàng lại trông ra biển. “Em không sợ tôi đâu. Em sợ để em quan tâm đến tôi, và tôi không thể trách em. Những người yêu thương tôi thường dẫn đến kết cục bỏ mạng. Nhưng em thấy đó, tôi sẽ không cho em cơ hội nào đâu. Giờ thì em thuộc về tôi mặc kệ em thích hay không.”

“Tôi không thích, không thích tí nào cả!”

“Vậy thì bỏ trốn đi,” chàng lãnh đạm đề nghị. “Cứ việc làm đi. Để xem coi chuyện gì xảy ra. Hãy cho tôi một lý do để lấy ở em cái tôi muốn cho dù có trái với ý em. Tôi rất muốn em. Muốn đến rục người rồi.” chàng bất ngờ quay qua hôn nàng, áp nàng vào sát cột buồm gỗ thông.

Nàng điếng người ngay tức thì – nàng biết mình sắp rớt xuống chết, bị vỡ đầu gãy cổ trên boong tàu cả trăm feet dưới kia, tất cả chỉ vì nụ hôn của chàng, điều này khiến giác quan của nàng quay cuồng. Hiển nhiên là Lazar sẽ không thêm ngó ngang tới nàng. Miệng chàng đã thiêu đốt nàng bằng sự cuồng nhiệt tàn khốc.

“Giờ thì em khiếp đảm rồi phải không cô Monteverdi?” chàng hung hăng hỏi, nhưng không để cho nàng trả lời. Cái hôn cứng cỏi giận dữ đã khiến thâm tâm nàng càng lúc càng muốn điên lên. Lòng ham muốn của chàng xâm chiếm nàng, càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Nàng sẽ không vì chàng mà rớt xuống dưới đâu. Nàng bấu chặt lan can, càng lúc càng chóng mặt hơn. Bao tử nàng thốn xuống vì khao khát, những ngón tay nàng nhột nhạt muốn sờ vào làn da vàng trơn tru của chàng, nhưng nàng nhất định khước từ không chạm vào chàng.

Chuyện này đúng là ngược đời! nàng điên cuồng thầm nghĩ. Chàng hiệp sỹ kiện toàn trong mơ tưởng của nàng lại biến thành gã nhân tình quái đản mà nàng không cách nào trốn thoát.

Người đàn ông lợi hại đến cực độ. Chàng lợi hại còn hơn là nàng thấu hiểu, và thân thể nàng đang run rẩy vì chàng, vì tay chàng, vì nụ hôn của chàng – nàng thêm muốn chính là tính rùng

rú không luật lệ không vương pháp của chàng.

Lazar lui lại thở hào hển. “Giờ thì nói cho tôi biết đó không phải là câu trả lời chứ.”

Nàng không thốt ra được lời nào. Tâm trí nàng cùn nhụt. Chàng lại để nàng tựa vào cột buồm khi buông nàng ra. Trong chốc lát nàng lại ấn đầu mình vào nền gỗ cứng, nhắm mắt cố lấy lại cảm giác.

Nhìn nàng trong tư thế đó, chàng khẽ bật cười chua chát. “Em không mừng vì tôi đã tha cho em sao?”

Nàng ngó chàng, hơi run rẩy, đoạn nhìn về phía chân trời hướng nam trong lúc cổ thở mạnh ra một hơi dài.

Họ ngồi đấy không ai chạm vào ai trong lúc mặt trời nhô lên ngự trị trên bầu trời.

CHAPTER 12

Đúng là thất bại thảm thương.

Chàng ước gì chưa bao giờ để mắt đến nàng. Chàng cho rằng có lẽ mình sẽ tiên liệu được sự việc sẽ xảy ra đến nông nổi này nếu chàng biết dùng đầu để suy tính thay vì dùng các “vùng” khác trên thân thể mình khi đối phó với Allegra Monteverdi. Giờ thì cái quan hệ giữa chàng và nàng toàn bộ đều vương vís với “chiến hữu” của chàng và cái mớ dây nhợ thần kinh ngoằn ngoèo ngay bụng điều khiển tên tiểu tử đó, và chàng cũng chẳng biết là phải nghĩ đến cái gì nữa.

Chàng chúa ghét tự hoài nghi mình. Mặc kệ mọi chuyện có phải tốt hơn không, trong lòng cứ chết ngắt là được rồi. Cớ sao con bé đó lại dám lên mặt bảo ban nhiệm vụ của chàng kia chứ?

Giờ thì trời vừa chớm tối. Chả có gì huy hoàng xảy ra sau khi mặt trời mọc cả. Chả có khởi đầu mới nào, mà chàng cũng chẳng muốn có lấy một cái. Nói có Chúa lẽ ra chàng phải tự mình cưỡng ép nàng ngay ngày đầu tiên và thanh toán gọn gàng chóng vánh với con nhãi ranh đó cho xong, chàng ghê tởm nghĩ ngợi.

Lazar xem xét cái rương của mình và lục lạo tìm một chiếc áo chemise trong mớ quần áo nhét bừa bãi, rồi đi lấy chai rượu Pháp sherry thượng hạng ra rót cho mình một cốc vại đầy để giải sầu. Chàng vòng ra ngoài balcony đứng trong bóng râm của lan can mạ vàng đằng đuôi tàu, ngắm hai lần sỏi bọt hình chữ V do tàu trải ra không ngừng.

Nàng hành hạ tinh thần chàng như thế thật là tàn nhẫn hết biết, chàng hầm hầm hờn dỗi tuyên bố. Nàng đang khơi lại vết thương cũ xì khiến nó lại bắt đầu tươm máu đây mà.

Nàng đã gây ra chinh chiến trong thâm tâm chàng, và hôm nay phát súng đầu tiên đã khai hỏa, giây phút nàng bắt chàng lớn tiếng thú nhận lần đầu tiên trong đời chàng rằng cha chàng đã cố cầm cự đánh lui bọn sát thủ cho chàng đủ thời gian trốn đi – đã hy sinh chính bản thân người – cha chàng đã cả tin rằng Lazar, thừa kế nhân của người sẽ sống còn và duy trì nòi giống.

Nhưng giờ đây không những chàng không tồn tại mà còn – nàng từng nói cái gì nhỉ? – *tung hoành trên tàu hải tặc làm mọi người khiếp vía.*

Rồi nàng còn nói, ông không thể chối bỏ định mệnh của ông.

Cứ đợi xem đi, chàng ngẫm nghĩ, và hớp một ngụm rượu.

Sáng nay trên tổ tò vò, nàng đã bắt chàng tự thú nhận, nếu không phải vì nàng, chàng sẽ từ bỏ nguyện vọng lúc sắp chết của cha chàng rồi. Từ bỏ cái định mệnh mà vì cơ duyên đó chàng chào đời, và những trách nhiệm cùng bốn phận mà chàng từng được chuẩn bị cho đến lúc

chàng mười ba tuổi, cái lúc thế giới của chàng đã kết thúc.

Chàng quả thật chính là cái ngử như nàng từng nói.

Chàng là thứ nhất nhúa. Chàng là kẻ liều mạng thất chí ích kỷ rỗng tuếch, sống cuộc đời vô nghĩa chả hữu dụng cho ai. Chàng hận nàng đã nhìn thấu được sự thật và không hiểu nổi tại sao nàng lại biết được. Xét cho cùng, nàng chỉ là một con nhóc tí thôi. Nhưng là một con mèo nhỏ dữ dằn. Đôi mắt trong veo như thiên thần. Chàng căm ghét nàng vì đã khuấy động nỗi đau khổ quen thuộc đã ngủ yên của chàng. Nàng không có quyền. Nhân danh Chúa nàng chỉ là người họ Monteverdi. Nàng làm cho chàng phiền đến chết được, còn chàng thì muốn nàng thậm tệ đến độ chàng sắp mù lòa vì chuyện đó rồi. Chàng nhất định phải có được nàng mới hả dạ.

Mau thôi.

Chúa ơi, bác sỹ đã nói là sống mà tinh thần ức chế bụng cứ sôi sục thêm khát như lửa hừng hực thì làm sao mà khỏe mạnh cho được.

Căn dày kiếp đọa, chàng cần giải quyết sinh lý. À không phải. Chàng cần nàng, nhưng sau trận cãi cọ buổi sáng, hả dạ thỏa mãn gì cũng bay đi xa tít mù tấp rồi. Nếu cô nàng Monteverdi khinh bỉ chàng làm hải tặc, nhất định nàng sẽ không tha thứ con người thật của chàng, vị hoàng tử đã quay lưng làm ngơ con dân của mình. Chàng không thể nào thanh minh nguyên nhân vì sao chàng không thể trở về Ascencion. Cái bí mật mà chàng đành phải sống để dạ chết mang theo. Thậm chí nghĩ đến chuyện ấy chàng cũng thấy vô vị làm sao.

Cái nguồn cơn đó hoàn toàn vô nghĩa đến khốn kiếp nhưng lại đau đớn chịu không thấu.

Chàng trừng mắt nhìn làn nước biển rực rỡ trong căn lộng lẫy và uống gần hết chai sherry, nhấn chìm cơn đau trong tâm trạng tê điếng dửng dưng mà rượu mang lại. Nửa giờ sau, chàng mừng là mình đã thấm say.

Đúng là rượu hảo hạng, chàng lơ đãng nghĩ khi thù người đi trở vào cabin và ngồi xuống ghế bành với cảm giác rã rượi. Muốn khôn ngoan hơn thì đừng xem trọng mọi chuyện.

Chàng ngả đầu vào lưng ghế, tâm trí tràn ngập hình ảnh cái chốn xấu xa đó.

Trí óc chàng cứ mờ mịt lạ lùng hể mỗi lần chàng nghĩ đến Al Khuum. Mọi ký ức chàng có về nơi đó đều trôi trở lại qua cơn thuốc phiện văng vắt, bởi lẽ Malik đã tìm ra cách tuyệt hảo bắt tên nô lệ rắc rối nhất của hắn phải ở yên một chỗ.

Cho một đứa trẻ nghiện thuốc phiện. Thật là kẻ sáng suốt.

Nhưng lạ là, đôi khi, chàng vẫn thèm thường thứ ấy. Chàng cong môi lên tự khinh bỉ mắt nhìn trừng trừng ra phía trước đầy cay đắng, rồi tợp một ngụm rượu chót và đưa một bàn tay ôm lấy đầu.

Chàng lưu ý cái bóng râm trời chiều dài thượt đầy những màu sắc kỳ lạ biết bao, nâu gụ và xanh rêu, tím đậm, rồi màu nâu đất. Con mèo của cái tàu nhóp nhép này đang ngồi chóc ngóc trên bàn viết của chàng, lỗ mắt ngó chàng một cách thắc mắc với cặp mắt màu lục lân tinh.

“Mày muốn cái khỉ gì đây?” chàng tra hỏi nó.

Cảm giác được tâm trạng tồi tệ của chàng, con mèo cúp đuôi linh mất.

Chàng nhắm mắt, tâm trí méo mó của chàng ngập đầy bóng dáng Al Khauum, kinh độ số không. Hy vọng hoài bão cũng là số không.

Cái địa ngục trần gian đó mới đẹp làm sao, những vòm cung trắng, gạch màu rực rỡ, tiếng nước rơi róc rách trong đài nước trắng như thạch cao – chỉ nghe tiếng nước reo trong những buổi chiều sa mạc dài bất tận cũng thấy thanh thản. Tiếng kêu gọi đức tin vang lên rộn rợn của thầy tư tế (bên đạo Hồi) với tín đồ, và tiếng nhạc êm ái mượt mà của đàn oud (giống như guitar, nhưng thùng đàn hình quả lê) trong đêm mát trời đen như mực, và mũi súng lục của Malik kê ngay thái dương chàng ép chàng quỳ gối.

Cơn rừng mình chấn động toàn thân chàng, và chàng nhắm nghiền mắt muốn gạt đi những dĩ vãng đó.

Allegra sẽ nghĩ gì nếu nàng biết chuyện gì đã thực sự đã xảy ra cho vị hoàng tử trẻ tuổi yêu dấu của nàng, chàng thầm nghĩ, làn môi khô nhếch lên nụ cười nhạt điên dại. Chàng ước chi mình vẫn còn giữ chiếc nhẫn chạm huy hiệu đó, vì chàng mong là được dí vào mặt nàng cho nàng sáng mắt.

Đã có lần chàng có bằng chứng thật, bằng chứng về thân phận cao quý của mình. Nhưng đã lâu, cách đây lâu lắm rồi.

Chiếc nhẫn ấn của chàng với hình sư tử chồm bằng ngọc huyền vũ, mắt của nó là viên hồng ngọc lấy từ chuôi kiếm Excelsior theo phong tục cổ xưa của gia tộc Fiori. Chấu nhận ngọc trên kiếm được để trống để đến khi chàng lên ngôi, chỗ trống đó sẽ được trám vào bằng viên ngọc khác, với mục đích là mọi việc lại trở nên vẹn toàn, và sau này chàng sẽ lấy viên ngọc từ chuôi thanh kiếm đại bản ra gắn vào nhẫn cho đứa con thừa tự của mình.

Nhưng vòng luân chuyển đó đã bị gián đoạn.

Chiếc nhẫn của chàng, vết tích cuối cùng xác định thân thế thật sự của chàng đã bị đánh cắp cùng với niềm tin, danh dự, và lòng tự tôn của chàng. Sayf-del-Malik người từng được xưng tụng là Danh Kiếm giờ đây đã sở hữu nó, như phần thưởng của cậu hoàng nhỏ cho lũ hải tặc đã vớt cậu ta lên khỏi biển, lúc ấy chỉ còn lại nửa cái mạng và đem về Al Khuum.

Dù có phải trả ra bất cứ cái giá nào, chàng nhất quyết không bao giờ quay về chỗ đó.

Allegra thở dài và lo lắng xoa xoa sau cần cổ, nàng lưu ý ngọn đèn đang lụi dần. Để truy tìm sự thật nàng đã bỏ ra cả ngày trời, như Lazar đề nghị, ngồi trong căn phòng kho tối mù chật hẹp chăm chú dò tìm trong hàng đồng thùng chứa hồ sơ bụi bặm mà chàng cướp đi từ văn phòng của ba nàng. Trong những giờ vừa qua, nàng đã tìm hiểu thêm nhiều điều về con người lạ lùng, người sẽ giống cha nàng hơn nếu họ sống hết quãng đời còn lại tự nhiên như bao người khác trên Ascencion, được gặp mặt nhau mỗi ngày.

Nàng không thích những gì mình phát hiện một chút nào. Giống như là sát muối vào vết thương ngay sau cái chết của ba để nhận biết rằng papa chính là người nhận hối lộ, tâu tán công quỹ, và tổng giam hàng chục người vin vào cái có chống đối hay xử tử thiếu chứng cứ.

Sự khám phá này chắc chắn càng củng cố luận điệu của Lazar rằng papa đích thực đã phản bội vua Alphonse để trục lợi tăng quyền cố vị cho ông và thuê sát thủ thực hiện việc làm đẫm máu đó, những tên sát thủ mà sau này ông lại đem treo cổ vì chính cái tội mà ông trả tiền cho bọn chúng làm. Dưới ánh sáng của những sự việc này, việc tự tử của papa thực tế dường như là một lời thú tội.

Nhưng vì sao mà nàng cứ quay cuồng trong ý nghĩ này hoài? Và làm thế nào nàng có thể chấp nhận hiện thực là chủ nhân hải tặc dữ dằn của nàng không là ai khác hơn vị hoàng tử thất lạc thuộc về đại gia tộc Fiori dấu yêu của nàng?

Tâm trạng thật bối rối, nàng vừa nghĩ ngợi vừa thở dài. Nàng tổng cái thùng gỗ nặng vào ngăn kệ thấp nhất và duỗi cổ vươn tay và lên trên boong tìm không khí trong lành.

Buổi tối gió nhẹ, và ánh mặt trời lặn vẫn còn lưu luyến nhuộm râm hồng lên những cánh buồm màu ngà. Nàng liếc đến khoang lái, rồi đến phòng lái, nhưng vẫn không thấy thuyền trưởng. Từ lúc cãi nhau buổi sáng đó nàng vẫn chưa gặp chàng. Nàng đoán giờ đây chắc chàng ở đâu đó bên dưới, chuẩn bị cho phiên gác đêm kế tiếp.

Mục sư đang lớn tiếng đọc thánh kinh cho cả chục thủy thủ dưới tàn dù trên boong. Nàng nhập bọn với họ, e thẹn mỉm cười với đám thủy thủ đang lịch sự dờn qua một bên nhường chỗ cho nàng.

Trong khi mục sư đọc về đề tài tình yêu từ thánh thư gửi đến cho John, tâm trí Allegra cứ trôi giạt đâu đâu. Nàng suy niệm khá hợp lý vì sao tối đến thuyền trưởng không ngủ chung giường với nàng nữa. Trong lúc nàng thương thức tác phong lịch sự của chàng, nàng nhận thấy biến cả mệnh mệnh gây áp lực nặng nề cho nàng khi chàng để nàng ở một mình. Khổ cái là, nàng đã mất đi cái nơi nương tựa là thân thể ấm áp nằm oằn cả nệm của chàng, và sự vỗ về từ hơi thở sâu, đều đặn của chàng, vì đêm tối trên biển quá đối tịch mịch, và tiếng tàu kéo kệt vang lên nghe như tiếng rên rỉ than van của ma quái bị giam hãm.

Cuối cùng nàng chào mục sư và mọi người ngủ ngon đoạn len lỏi xuống dưới, tâm trạng hãy còn trần trở và miên man tư lự. Cảm thấy đói bụng, nàng ghé xuống bếp. Vì Emilio không nấu nướng tối nay, nàng lục lạo tìm món gì nhẹ để ăn và lấy một tô nhỏ trái cây. Nàng vẫn không thấy bóng dáng Lazar đâu cả, nàng liếc vào phòng thủy thủ xem chàng có ở đó không, rồi tìm

luôn ở chỗ các khẩu đại bác, nhưng vẫn không thấy. Ông Harcourt bảo nàng họ có thể đụng độ với kẻ thù tối nay khi họ vượt qua eo biển Gibraltar.

Nàng vào phòng khánh tiết, miệng ngấu ngiến quả đào mọng nước. Khi gõ vào cửa cabin, nàng không nghe tiếng trả lời. Nàng đi vào và thấy ngay thuyền trưởng đang ngủ say, người rúc vào thành một đồng to lù lù tuốt trong đầu giường bên kia.

Nàng bắt chợt mỉm cười và khẽ đóng cửa lại sau lưng. Tia mắt nàng dừng lại trên chiếc vỏ chai rỗng. Nhíu mày phản đối, nàng đặt quả đào và tô trái cây lên bàn viết rồi băng qua phòng mở vài cửa sổ hy vọng là gió mát sẽ làm chàng tỉnh ngủ. Nàng liếc đến chàng khi bước ngang tấm phản mới ngày hôm trước chàng đã đưa nàng đến ngưỡng cửa mà mẹ Beatrice đã gọi là những sự cám dỗ thân xác.

Chàng ôm gối bằng một cánh tay vạm vỡ. Mặt chàng quay về phía nàng, mắt nhắm nghiền trong lúc yên giấc.

Hình ảnh chàng không hiểu vì sao lại làng tim nàng quặn thắt đồng thời lại quyến rũ mọi giác quan của nàng. Một vẻ đẹp hết sức nam tính. Nhưng lại hết sức mệt mỏi, đau thương. Trông chàng ngây thơ biết bao. Người đàn ông này không bao giờ chủ tâm gây tổn thương cho ai, nàng thầm nghĩ. Chàng là người đôn hậu, dẫu khắc nghiệt, và nếu chàng có gây hại cho người khác đi chăng nữa, đó chỉ vì chàng đang đau đớn.

Jonas yêu mến (kính thánh), nàng nghĩ ngợi với nụ cười buồn, trù mến, hãy thức dậy. Ở nơi nào đó định mệnh của người đã chờ đợi người.

Chàng vẫn say ngủ.

Nàng quay đi lấy tô trái cây và đánh bạo bước đến lối ra balcony. Liệng lõi đào xuống sóng biển, nàng bắt đầu nhăm nháp những quả anh đào chín đỏ. Nàng ngó ra những những con cá chuồn như những vệt màu bạc trên mặt nước khi Lazar bật lên tiếng kêu kỳ lạ từ chiếc giường sau lưng nàng. Lấy làm lạ, nàng quay lại nhìn chàng.

Chàng vẫn ngủ, nhưng mặt vụt hiện lên vẻ tức giận hay đau đớn phản chiếu từ cõi mộng tưởng, đang diễn ra trên khuôn mặt râm nắng, lông mày chàng máy động một cách cay nghiệt, đôi môi mấp máy âm thầm phản đối.

Nàng mê mải ngắm chàng một hồi, phân vân tự hỏi có nên đánh thức chàng dậy không.

Chàng lẩm bẩm, “đừng, đừng,” rồi lại trở nên yên lặng, tiếp tục ngủ ngon.

Vừa chóp chép nhai một cách lười lỉnh nàng vừa nhìn chàng ngủ khoảng gần mười lăm phút.

Nếu là người phụ nữ khác, nàng thầm nghĩ, có lẽ nàng sẽ quăng mọi thận trọng ra ngoài cửa sổ và bò lên giường chàng. Vuốt ve chàng. Đánh thức chàng. Tình tự với chàng – nhưng không phải chỉ vì muốn cho làm chuyện đó cho xong.

Yêu tôi đi.

Nàng đâu có mù lòa trước sự thật rằng không có gì làm chàng thích thú hơn là khi nàng khởi đầu bất kỳ tiếp xúc thể xác nào giữa hai người họ, cứ như là chàng khát khao chuyện đó vậy, nhưng nàng hiểu quá rõ là chàng thực chất không hề như thế. Không phải là chàng. Nhưng đúng là – chàng thích được vuốt ve, ôm ấp, yêu thương như thế điều đó khiến cho chàng yên tâm – và có một phần của chính nàng mà nàng chưa bao giờ biết nó hiện hữu đang dần dần lộ ra với niềm mong mỏi được trao ra cho người đàn ông này bất cứ điều gì anh ta đòi hỏi.

Ồ, có lẽ anh ta đúng đấy, nàng vừa nghĩ vừa liếm nước anh đào dính trên đầu ngón tay. Có lẽ niềm an ủi bình dị từ cái ve vuốt là câu trả lời cho điều đang làm họ sầu não, bởi lẽ từ ngữ gây ra nhiều vấn đề cũng ngang ngửa với mức độ chúng giải quyết vấn đề.

Đến với chàng đi.

Nàng nuốt mạnh, bỏ cái tô sang một bên, và tự nhủ là chàng cần nghỉ ngơi trước phiên trực.

Thấy mình cứ ngồi trơ ra đấy nhìn chàng dường như vi phạm đến riêng tư của chàng, nàng bắt đầu tìm quanh cabin quyển Lương Tri của ông Thomas Pain mà mục sư cho nàng mượn. Nàng nhất định lên boong đọc sách dưới ánh sáng xé chiều cho đến khi chàng chuẩn bị xong xuôi và rời khỏi cabin.

Trong lúc nàng đang lục tìm quyển sách trên bàn viết bữa bộn thì Lazar ngồi bật dậy trên giường và hét lớn.

Chàng tỉnh giấc lúc đang hét và im bật, thở hỗn hển, mắt mở trừng trừng hốt hoảng.

Allegra ngó chàng dăm dăm sững sốt. Chàng nhìn trả lại nàng bằng ánh mắt hãi hùng, trông chàng đột nhiên thật non nớt hoang mang như thể chàng không chắc chắn mình đang ở đâu.

Khi chàng thành linh giật nảy mình thảng thốt có người đập cửa ầm ầm, chắc có lẽ hẳn cho rằng chàng đang ám sát chàng. “Mọi chuyện trong đó ổn cả chứ thuyền trưởng?”

Lazar lưỡng lự, quay đầu ra cửa. “Phải, phải,” chàng hỗn hển nói, lùa tay vào mớ tóc ngắn, ngực chàng phập phồng.

Tim đập thành thạch, nàng vòng qua bàn, chăm chú nhìn chàng. “Ông không sao chứ?”

“Ồ, ồồồ, Chúa ơi,” chàng rên rỉ. Chàng vùi đầu vào gối và vung một cánh tay lên che mắt. Nàng đoán chắc chàng cảm thấy khá là mất mặt.

“Ông không sao chứ?” nàng lập lại.

Nhưng chàng không ừ hử gì.

Nàng so vai, người run lên khi thấy vẻ sợ hãi trong ánh mắt của người bảo hộ nàng, người đàn ông cho đến lúc này đối với nàng dường như là một dũng sĩ với đầy nhược điểm. Bàn tay hơi run run, nàng rót nước từ trong chiếc bình sành ra ly cho chàng, đoạn đi đến bên cạnh chàng ngồi trên mép giường.

Chàng không nhúc nhích hay trả lời hay thậm chí lấy tay ra khỏi mắt. Nàng thấy được mọi đường gân sớ thịt trên người chàng căng thẳng, tất cả sự tự chủ của chàng là để cố chặn đứng nỗi tuyệt vọng của mình.

Nàng trao ly nước cho chàng.

“Đừng đụng tôi.”

“Tôi đem nước cho ông đây, thuyền trưởng.”

Tiếng càu nhàu khàn khàn của chàng chất chồng cảm giận qua bao năm tháng. “Tên tôi là Lazar.”

Nàng thở dài nhẫn nại và sẫm soi vách ngăn. “Thế điện hạ cao quý có hạ cố dùng chút nước không?”

“Đi chết đi.”

Nàng cười tươi nhẹ nhõm thấy chàng đã biết cãi lại.

“Vậy thì,” một hồi sau nàng dài giọng, “giờ tôi biết cần làm gì để dọa ông rồi. Domenic đã thất bại. Ba tôi thất bại. Binh lính của ba tôi thất bại. Goliath cũng thất bại. Tôi thất bại là chắc rồi. Hải quân Genovese cũng thất bại.” Nàng điểm qua những cái tên trên ngón tay rồi nhìn xuống chàng. “Tôi đoán ông là cái duy nhất mà ông e sợ.”

“Không phải là cái duy nhất.”

“Nào, nào, ông bạn thân mến, chúng ta hết thấy đều có ác mộng cơ mà. Uống rượu không giúp giải quyết vấn đề đâu,” nàng nói thêm, chọc vào cánh tay chàng chỉ để khiêu khích chàng và kéo trí óc chàng ra khỏi ác mộng.

“Cứ lên mặt dạy đời đi tôi sẽ bịt miệng em lại cho biết.”

“Ồồồ, có chuyện gì không ổn sao?” nàng trêu chàng, vuốt ve vùng bụng phẳng lì qua làn áo chemise bằng vải gai mềm. “Ông ngượng sao, ông bạn thân mến?” nàng hỏi nhại theo kiểu lịch sự vừa oai vệ vừa trợn mướt chàng thường sử dụng mỗi khi thích làm ra vẻ hạ mình.

“Con nhãi ranh.”

“Xin lỗi ông vừa nói gì thế?”

“Đồ nhãi ranh. Con nhãi tầm thường, lão xược, lẳng lơ.”

Nàng giơ ly nước lên đổ lên đầu chàng.

Chàng ngồi dậy phun phèo phèo, nước chảy ròng ròng xuống mặt và ngực chàng. Chàng ngó nàng trừng trừng như thể không tin nàng dám làm như vậy.

Nàng nhoẻn miệng cười ngậy thơ.

“Em thích sống nguy hiểm, phải không, cô Monteverdi?”

Chàng liếm khô nước trên môi.

Nàng cũng muốn liếm giọt nước đó.

Đôi mắt đen chàng lóe lên một giây trước khi chàng chụp lấy người nàng và vật nàng xuống mớ giường chõng nhẵn nhúm, rồi đùa nghịch chồm lên người nàng, cù vào người nàng cho đến khi nàng cười ngặt nghẽo xin tha. Chàng cẩn nhẹ vai nàng, đoạn tiến lại gần hơn, kê mũi sát vào cổ nàng. Nàng ráng hết sức đẩy ngực chàng ra, lòng mừng thầm là đã thành công làm cho chàng sao lãng.

“Ông có mùi sherry,” nàng cự nự.

“Tôi cũng nếm vị đó luôn.” Chàng hôn nàng. “Em nếm mùi anh đào. Tôi thích anh đào,” chàng thì thầm.

Nàng luồn cánh tay quanh cổ chàng và hôn chàng ngấu nghiến.

Sau một hồi chàng bắt đầu phá lên cười, làm gián đoạn nụ hôn của họ. “Cái phòng đang quay quay. Tôi hãy còn say đấy.” Chàng gục trên người chàng, nguyên tấc thân 200 pounds của chàng.

“Như vậy không phải tuyệt lắm sao!” nàng bật thốt, xô chàng ra để thở. “Năm phút nữa tới phiên gác của ông. Biết đâu ông sẽ làm chìm tàu không chừng.”

“Mặc kệ. Tôi cóc cần. Tôi chỉ muốn em thôi,” chàng nói bằng giọng trầm, nồng nàn, phờ phảng cười đều trong lúc tiến đến giữa đùi nàng và nâng đầu gối nàng lên áp vào hông chàng.

“Tôi nghĩ ông chỉ muốn trêu ngươi tôi,” nàng tâm sự hơi hờn dỗi khi lùa ngón tay vào mớ tóc mềm ngắn ngắn của chàng. “Ông tránh mặt tôi cả buổi trời.”

“Tầm bậy. Tôi không bao giờ ghi thù đâu.”

“Không à?” Đang nằm trên gối nàng ngóc đầu lên, nén cười. “Thế ông có phải là người có món nợ máu khùng khiếp không? Là người đốt tiêu tan phố xá?”

Chàng lừ mắt và cau mày nhìn xuống nàng. “Mình sẽ thỏa mãn cái nết cãi bướng của em sau

đi. Vì bây giờ để thay đổi tôi sẽ làm cái tôi thích.” Chàng cúi đầu xuống. “Quấn chân em quanh người tôi đi.” Chàng thì thào.

Ngay lập tức mặt nàng đỏ bừng. “Không!”

“Suyt, nào. Chỉ một lát thôi. Rồi em sẽ thích mà. Kể từ phút đầu tiên gặp em, tôi đã mơ đến cảm giác đôi chân dài tuyệt đẹp này sẽ quấn quanh người tôi.”

“Ông chỉ đùa thôi.”

“Ồ, không đâu. Em còn nhớ tôi kéo em xuống cái ao gần thác nước không? Tôi thấy hết mọi cái rồi nhé.”

“Không có chuyện đó đâu,” nàng thở gấp, mắt xoe tròn.

“Áo lụa trắng ướt đẫm,” chàng thì thầm. “Hình ảnh tôi không bao giờ quên.”

Nàng ngược lên ngó chàng, nhìn vào nỗi khao khát chất đầy dưới đôi mắt với hàng mi dài rậm, trên đôi môi đầy đặn loáng ướt vì nụ hôn của nàng. Chàng xoa đùi nàng, nhẹ nhàng kéo đầu gối bên kia của nàng áp vào hông chàng. Nàng nhồm lên hôn nàng lần nữa, làm theo lời chàng luồn khuỷu chân phía sau cặp đùi vạm vỡ của chàng.

“Ừm, em là cô bé học trò giỏi biết biết bao, cô trình nữ của tôi,” chàng nói thủ thỉ, dẫn sát vào người nàng hơn theo cái kiểu khiến nàng rung mình.

Nàng cứ nằm đấy lững lờ với nụ cười khe khẽ, thưởng thức cảm giác chàng nằm giữa chân nàng không hề ngưng ngừng. Dường như rất đổi tự nhiên, trôi trảy dễ uốn éo nhẹ nhàng trong cái vòng khít khao tuyệt hảo đó. Suy cho cùng, dì Isabelle từng nói là thái đột rụt rè bên lén chỉ dành cho những người quê kệch thôi. Cuối cùng Allegra đã bắt đầu hiểu thấu được điều đó có nghĩa ra sao.

“Tôi là người có phẩm hạnh trước khi gặp ông, ông biết không,” nàng mơ màng bảo chàng trong lúc chàng nhắm nhắm trái tai nàng. “Ông có thể biến tôi thành phụ nữ trác nết đấy.”

“Thì tôi đã làm rồi còn gì.”

Nàng thốt lên bực bội và kéo chân ra khỏi người chàng.

“Hê!” Chàng chau mày nhìn xuống nàng.

Nàng giữ chặt chàng không cho nhúc nhích với nét mặt dò xét. “Kể cho tôi nghe về cơn mơ của ông đi.”

Vẻ mặt tỉnh quái của chàng tối sầm, và nàng nhận ra cái sắc u ám từng ở đấy suốt bấy lâu, chỉ là ẩn bên dưới bề mặt thôi. Không, chàng vẫn chưa sẵn sàng để kể cho nàng nghe, nàng hiểu được. Nàng đưa đầu ngón tay lên cạ vào má chàng.

“Trong mơ có quái vật không?” nàng dịu dàng hỏi, chỉ thêm một chút tinh nghịch, cự tuyệt không để cho vẻ u ám đó lôi kéo chàng.

Chàng gật đầu.

“Thế nó có định ăn thịt ông không?”

Khi vẻ mặt vô cùng chìm đắm chuyển thành nụ cười nghi hoặc buồn rầu. Nàng bất chợt thấy mình nghĩ thầm, *tôi có thể yêu anh dễ dàng lắm.*

“Kể cho tôi nghe đi,” nàng nói khe khẽ. “Điều gì làm ông phiền não, Lazar? Tôi muốn giúp ông mà. Tôi không xét đoán ông đâu.”

“Tôi không nói được, Allegra,” chàng trả lời nàng, ánh mắt nâu thẫm hiện lên nét đau khổ lặng lẽ van vãn. Ánh mắt có thể chinh phục những con tim bằng đá.

Nàng vuốt ve gò má chàng, dò xét chàng.

“Tôi không thể nào đâu,” chàng lập lại.

“Không sao, không sao cả, Lazar.” Nàng ngưng nói, lại lùa tay vào tóc chàng. “Lazar của tôi.”

Chàng nhắm mắt, người lặng im khi nghe nàng gọi tên chàng.

Nàng chồm dậy và nhấn nha hôn môi chàng. “Lazar,” nàng thì thầm giữa những chiếc hôn. “Lazar, người cứu tôi. Hoàng tử cướp biển mất tích man rợ của tôi.” Nàng quấn chân quanh chàng như trước.

Chàng hôn nàng một cách hung hãn, đan tay mình vào tay nàng trên nệm.

Ừm, nàng chắc chắn mong rằng phải chi chàng đừng là hoàng tử, nàng thầm nghĩ, hầu như cảm thấy choáng váng khi chàng trườn xuống thân thể nàng, vừa di chuyển vừa hôn nàng. Allegra không nghĩ rằng công chúa Nicolette sẽ cảm kích những chuyện mà nàng đang làm với vị hôn phu của cô ấy.

Tia nhìn mãnh liệt của Lazar dán chặt vào nàng khi chàng hôn cặp gối trần của nàng. Nàng quan sát chàng nhích những lớp váy của nàng lên cao; nàng có đôi chút lo lắng, nhưng không quá lo lắng so với mức độ đúng ra nàng nên có.

Chàng nhích lên cao hơn, ngấm lướt theo làn da trắng mềm mại bên trong đùi nàng. Gấu váy càng lúc càng cuốn cao hơn.

Lazar cúi đầu xuống.

Nàng thở dốc kinh ngạc, mắt xoe tròn, rồi mắt nàng nhắm đờ đẫn khép kín trong cơn mê sảng sốt.

Ồ, nàng biết mình lẽ ra phải ngăn chàng lại – chuyện chàng đang làm khiếm nhã quá – nhưng nàng có cảm giác tuyệt vời tội lỗi làm sao. Chẳng bao lâu nàng đã mềm nhũn vì khao khát nên không màng quan tâm đến khuôn phép gì nữa trong lúc chàng thưởng thức mật ngọt của nàng, hăm hở quấn quýt lấy nàng như con sư tử đang khát cháy cổ vục đầu xuống bên bờ sông nước chảy lững lờ.

Bao nhiêu thời khắc đã trôi đi. Chỉ đến khi hé miệng lấy hơi nàng mới nhận ra nàng nín thở suốt bấy lâu trước khoái cảm và món quà phóng túng của chàng.

Có người đập cửa thình thình nhắc chàng đã đến phiên gác, nhưng chàng tảng lờ, vẫn dùng tay trái khăng khăng nhẹ nhàng ấn trên bụng giữ nàng nằm sát trên giường. Trước sự gián đoạn, nàng liếc xuống và trở nên mê man quan sát chàng. Nét mặt hết sức thành tâm vì nhục cảm của chàng hầu như quá tuyệt vời đến độ nàng không dám chăm chú nhìn vào.

Nàng nhắm mắt và lại bị cuốn đi với tiếng rên nho nhỏ sâu tận thâm tâm trong lúc nàng trao thân thể mình cho chàng tùy nghi sử dụng, tiếp nhận nỗi thèm khát của chàng để làm dịu đi sự ham muốn của cơ thể nàng, cái niềm khát khao mà chàng đã phát hiện ra bằng cách nhẫn nại tước đi mọi lớp vỏ chống đối, cự tuyệt, chối từ của nàng cho đến tận tâm điểm của nàng – đấy chính là nỗi cô đơn và mong mỏi được thương yêu.

Chúa ơi, chàng đúng là chính nhân quân tử, nàng thầm nghĩ một cách ngược ngạo, ngay trước khi cảm giác nồng nàn ngọt ngào đến tan rã tâm trí phủ chụp lên nàng.

Nàng vẫn ưỡng cong người cho những đường lưỡi ve vuốt của chàng, và âu yếm vuốt tóc chàng. Tay nàng hết bầu rồi xoắn lấy tấm trải giường khi nàng oằn người trong tiếng rên say đắm chất ngất đang tăng dần thành tiếng hét chàng thích nghe.

Ồ, nàng yêu chàng mất thôi. Nàng đúng là chí ngốc mà. *Rồi thì sao?* Nàng nghĩ ngợi một cách bất chấp, rồi thì tất cả mọi ý nghĩ đều tan biến.

Tiếng kêu đau đớn bật lên khi nàng tiến đến mức cuối cùng của ham muốn. Ngày hôm qua chàng đã dạy nàng tìm kiếm điểm tột cùng ra sao, làm thế nào để chờ đợi, làm thế nào quyến rũ và nắm bắt nó, và khi đạt được nàng hỗn hển gọi tên chàng hết lần này đến lần khác – nếu đó chính là cái tên của chàng – và ngây ngất bám chặt lấy bờ vai bắp thịt cuồn cuộn của chàng cho đến khi ngón tay nàng mỏi rời.

Giờ đây chính nàng là người vừa nằm ở đấy, vừa che mặt với một cánh tay đặt trên lông mày. Chàng giống như cái bóng đen trong cabin tối mờ trong lúc trời dậy trên người nàng. Nàng suýt giận chàng, vì nàng đã nhận ra mình đang lâm vào tình trạng hiểm nguy nào.

“Sao ông không để cho tôi ghét ông?” nàng hỏi chàng khi lấy lại hơi.

“Vì em là người tình của tôi.”

“Không, tôi không phải. Tôi là tù nhân của ông.”

“Em cần tôi mà, Allegra. Em biết điều đó, tôi biết điều đó. Và gộp chung lại, có lẽ tôi cũng cần em.”

“Ông hãy còn say đấy.”

“Không đâu.”

“Vậy thì đây là âm mưu mới mẻ của ông, mưu đồ mà ông ngấm ngấm dự định để trả thù –”

“Không. Chuyện báo thù với tôi đã kết thúc rồi.”

Nàng bắt chéo hai cánh tay trên mào, cảm tưởng như mình bị dồn vào đường cùng.

“Thế tại sao ông không làm chuyện này với tôi? Tại sao ông không hiếp tôi cho xong việc?”

“Tôi không bao giờ làm chuyện đó cả,” chàng vừa nói vừa cởi áo chemise ra lau mặt mình.

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì,” chàng ngưng lại trong bóng tối, quay lưng về phía nàng. “Tôi biết cảm giác đó ra sao.”

CHAPTER 13

“Xin lỗi ông vừa nói gì thế?” Allegra lên tiếng hỏi, chống khuỷu tay trời dậy.

Nhiều phút đã trôi qua, nhưng căn phòng vẫn lặng yên như tờ.

Lazar lắng nghe tiếng nước bắn lên khe kẽ trong bồn rửa trong lúc chàng rửa dầu mặt ngọt của nàng trên mặt, và vết thần dược của nàng vương trên đầu ngón tay. Chàng lắng nghe điệu ru ban đêm của biển và tiếng tim đập vang lộng của mình.

“Lazar?” từ phía giường nàng nhỏ nhẹ cất tiếng hỏi, vượt những lớp váy xuống khi nàng ngồi dậy. “Điều đó có ý gì?”

Chàng mặc một chiếc áo sạch, đoạn chậm rãi đi đến bên đèn lồng được gắn chắc vào bàn viết và châm lửa. Chàng nhìn chăm chú Allegra một hồi khi ngọn lửa bùng lên, trầm ngâm, bàng hoàng nghĩ có bao giờ chàng xét thấy nàng thiếu tuyệt vời chẳng. Nàng có vẻ đẹp thuần khiết như nước, như gió trong lành, như nắng ấm – mọi thứ thiết yếu – và chàng biết giờ đây chàng cần nàng biết bao.

Chàng cũng biết là đang tự lừa dối mình. Cô nàng Monteverdi càng hiểu ra chủ nhân dấu ái của nàng đang đợi kết liễu mạng sống của anh ta thì càng hay.

Tốt nhất là giết tuyệt hy vọng hảo huyền của chàng ngay lúc này.

Chàng đi đến bên giường và ngồi xuống cạnh nàng. Nàng giương mắt ngó chàng chăm chăm, đồng tử của nàng có màu nâu ấm của quế.

Chàng nghĩ nàng là người phi thường. Nàng trông xinh xắn biết bao, môi mọng lên vì những chiếc hôn của chàng, làn tóc màu hạt dẻ xoa một bên vai. Nhìn nàng chàng muốn hôn từng nốt tàn hương vàng nhạt của nàng.

Nhưng chàng không làm thế. Chàng cúi đầu, kéo tay áo lên. Ngửa hai nắm tay trên đùi, cho nàng xem cổ tay mình rồi cứ thế chàng đợi.

Mái tóc dài của nàng buông xuống như cánh màn lụa khi nàng sẫm soi tay chàng. Chàng nắm nàng không rời mắt, đợi nàng lên tiếng chỉ trích chàng, xua đuổi chàng. Có lẽ rốt cuộc sớm muộn gì nàng sẽ lưu ý đến những vết sẹo. Chàng không trông mong nàng sẽ tiếp nhận chàng với những lần sẹo này, sau khi cả hai đã sinh thành của nàng đã tự vẫn. Đòi hỏi bất kỳ ai điều đó cũng thật quá đáng.

Nàng vẫn lặng thinh. Còn chàng thì dốc hết nghị lực chống chọi. Nàng từ tốn kéo tay phải của chàng lên đùi nàng. Chàng không hề cưỡng lại. Nàng để đầu ngón tay mình lên cổ tay chàng, sờ theo vết thương cũ cũ trắng trắng, vết cắt đã lành trong đường gân xanh dày mà dạo trước chàng đã cứa bằng mảnh đĩa sắc ở cái nơi xấu xa đó.

Bao nhiêu khoảnh khắc đã trôi qua, và chàng bắt đầu muốn tin rằng nàng sẽ không thét vào mặt mình.

Cứ thế, chàng đợi. Ngón tay nàng vuốt ve cổ tay chàng chậm rãi, dịu dàng, như thể vết sẹo cũ chỉ là bụi phấn có thể phúi đi, thay vì là cái dấu lõm chớm như lần chớp đã đóng dấu ô nhục lên linh hồn chàng.

Đã có một thời chàng cũng từng trẻ trung và đầy ắp lý tưởng, chàng muốn cho nàng biết như thế, chuyện đó đã cách đây cả thiên niên kỷ rồi. Nhưng cùng một cơn bão đã cứu chàng lại đọa đầy chàng, giống như một thân cây non bị sét đánh, bị ép phải mọc thành hình thù méo mó.

Chàng mong là nàng nói điều gì đi.

Đầu nàng vẫn cúi xuống khi giọt lệ đầu tiên rớt trên cổ tay chàng. Cả hai người họ cùng nhìn xuống đấy, nàng bắt đầu xoa xoa da chàng ngay chỗ đó, như thể giọt lệ ấy là loại cao đơn quý giá sẽ xóa đi hết đau thương cũ kỹ, lâu đời. Cuối cùng nàng vuốt ve tay trái của chàng y như tay phải, đoạn ôm chàng vào lòng không nói một lời nào.

Nàng ghì chàng thật chặt, vững chãi cố định như hòn đảo xanh tươi giữa biển lòng bão giông của chàng.

Không một ai trong hai người họ cử động một hồi lâu. Chàng nhắm mắt, bàng hoàng vì vị muối mặn sơn sốt trong mắt. Chàng nuốt cơn nghẹn đang dâng lên trong cổ và vuốt đường cong trên lưng Allegra. Chàng biết chàng rùng mình và rằng nàng siết chàng chặt hơn khi người chàng rung lên. Nàng thì thảo hỏi chàng.

“Chúng làm gì với anh vậy, anh bạn thân mến? Bọn chúng đã làm gì với anh?”

Chàng không thể nào trả lời. Chàng lại rùng mình, vùi mặt chàng vào cổ nàng, hít lấy hương hoa trên người nàng, một thứ tác dụng chữa trị rất khác biệt so với hiệu quả thuốc phiện đem đến cho những vết sẹo này, nhưng cũng làm cho chàng say sưa như nhau. Nàng vuốt ve phía sau đầu chàng và vai, rồi đến lưng. Chàng thầm hỏi tại sao mình không bị kích thích ngay bởi những động chạm đơn thuần này sau khi đã muốn nàng quá lâu, nhưng dường tất cả chàng có thể chú tâm lúc này là cái dòng đau đớn nóng rát đang dần ứa ra khỏi tim chàng. Nàng phi thường hơn cả nọc độc kia.

Kinh ngạc, chàng bám lấy nàng, nữ thần với làn da ngà ấm áp của chàng, giống như khí chất của Ascencion thể hiện trong một người đàn bà.

“Chuyện gì đã khiến anh cắt tay như thế này?”

“Lẽ ra tôi phải chết,” chàng nói nhỏ, rời rạc. “Giá mà có chút can đảm, tôi nên chết đi. Tôi giống như loài vật, chỉ hành động theo bản năng thôi. Không có danh dự. Tôi đã bỏ mặc họ chết. Lẽ ra tôi cũng phải chết luôn mới đúng.”

“Không, Lazar, không phải thế.” Nàng lặng lẽ khóc như lúc nàng nằm trên giường trong những đêm đầu thương nhớ ba mình. Giờ đây nỗi tiếc thương của nàng là dành cho chàng, và không hiểu vì sao điều này đã làm cho chính nỗi đau buồn của chàng phần nào vơi bớt.

Nàng hôn một giọt nước mắt đơn độc lăn dài trên má chàng, nếm nó giữa hai cánh môi hơi hé ra. Chàng quá đau khổ nên không cảm thấy quá mất thể diện bởi sự thể hiện yếu đuối này. Nàng siết chặt chàng hơn nữa. Chàng chỉ muốn được ẩn náu ở trong lòng nàng.

Sau một hồi, nàng lui lại và nhẹ nhàng cụng trán với chàng. Chàng vẫn nhắm mắt, sợ phải đối diện ngay cả tia mắt của nàng. Nàng âu yếm má chàng bằng một tay, tay kia vẫn ôm chặt quanh cổ chàng.

“Em đã biết, ồ, em đã biết anh là ai lần đầu tiên trong đường hầm, nhưng em không dám tin.”

“Thật ra anh cũng không mong là em tin.”

“Lazar di Fiore, em sẽ không bao giờ khước từ anh nữa,” nàng quyết liệt thề nhò nhỏ.

Chàng thở dài một cách rời rạc và mở mắt. Đôi mắt nâu dưới làn mi chớp vàng của nàng ánh lên nét cương quyết, và chàng dường như thấy được có cả tình yêu trong ấy, hay ít ra là thương hại. Chàng không cần tình thương hại của nàng. Chàng trông sang hướng khác.

Nàng dịu dàng giữ lấy gương mặt chàng giữa đôi bàn tay và hướng tia nhìn của chàng về phía nàng. Chàng đợi, quan sát nàng một cách đề phòng. Nàng trông có vẻ buồn buồn, và đang dò xét chàng. Nàng đưa ngón tay miết nhẹ theo lông mày chàng, sờ môi chàng bằng ngón cái của nàng.

Chàng ngồi đó với nét mặt ảm đạm, chờ lời phán quyết của nàng. Khóe đôi môi đầy đặn của nàng trễ xuống tỏ vẻ hơi trách móc như thái độ của một bà mẹ.

Nàng sẽ là một người mẹ tuyệt diệu biết chừng nào, chàng lơ đãng nghĩ thầm.

Phù phiếm. Nhưng chàng mong mỗi sẽ làm cho nàng bầu bí nặng nề với con chàng. Đời sống. Sáng tạo. Với những điều kỳ diệu này, nàng đã truyền cảm hứng cho chàng.

Vô nghĩa.

Trong số những phụ nữ chàng có quan hệ, chàng chưa bao giờ cho phép bất cứ người nào thực sự hiểu biết chàng, nhưng Allegra đã thấy rõ chàng trong những giờ phút đen tối nhất – quả thực đã cứu chàng ra khỏi lúc ấy. Thế nên sau này toan tính dấu giếm nàng thì chỉ là vô dụng. Vì nàng đã biết quá rõ ràng chàng là loại người nào. Dĩ nhiên là nàng không muốn chàng. Chàng không thể trách nàng được. Đặc biệt là giờ đây nửa tâm trí chàng đã gắn liền vào cái ngày nhất định nào đó sẽ nổ súng vào đầu mình.

Chỉ có hai nơi thích hợp cho loại người như thế, chàng đau khổ tự lự. Nghĩa trang hay biển khơi.

Nàng áp lòng bàn tay trên gò má chàng, và khi nàng đắm đắm nhìn chàng, chàng ngấm đôi mắt nàng đã ngập lệ. Nàng gượng nói.

“Em quá sợ nên không dám tin anh, em xin anh thứ lỗi cho sự nhút nhát của em.”

“Được mà, Allegra,” chàng thì thầm. “Bất kỳ là điều gì.”

“Anh rất là tốt,” nàng nói bằng giọng thoáng ghen ghen khi vuốt mặt chàng.

“Anh không tốt đâu.” Chàng mệt mỏi ấp mặt vào tay nàng.

Nàng chồm đến chàng và dịu dàng hôn lên miệng chàng trong lúc khum lấy sau đầu chàng. “Bây giờ em ở lại đây vì anh, Lazar, em hứa,” nàng nói nhỏ. “Em sẵn sàng giúp anh bằng mọi cách. Em sẽ không bỏ mặc anh nữa.”

“Em tin anh sao?”

Nàng sốt sắng gật đầu. “Em tin tưởng ở anh.”

Chàng chăm chú nhìn nàng, tự hỏi đây có là cơ hội tốt để quyến rũ nàng không, nhưng chàng cảm thấy thâm tâm hãy còn e ẩm nên không muốn tiến tới. Chàng chỉ muốn ở gần nàng, đủ gần để chạm vào nàng.

Với chiếc hôn chót trên lông mày chàng, Allegra lui lại gần như ra khỏi vòng tay chàng, và ngay lúc đó, chàng thấy mắt nàng lóe lên ánh lửa nóng bỏng lạ lẫm. Gương mặt toàn hảo của nàng tĩnh lặng, nhưng hàng mày nâu vàng cong thanh tú chau lại vô cùng quả quyết.

Chàng phân vân không biết mình có nên lo âu khi thấy nét mặt ấy không. Sự pha trộn giữa xúc cảm mãnh liệt và vẻ điềm tĩnh thánh thiện trên nét mặt nàng khiến chàng kính nể. Chàng không chắc chắn mình đã sẵn sàng cho chuyện này. Nàng nâng cổ tay chàng lên môi nàng – tay bên này, rồi đến bên kia – thành khăn đặt lên mỗi tay một nụ hôn. Đoạn nàng ôm lấy vai nàng, nghiêm trang nhìn vào mặt chàng.

“Trong chuyện này anh không còn cô độc nữa. Anh hiểu không? Người bạn thân mến đã thất lạc từ lâu của em, anh phải nói cho em biết mọi chuyện, và dù thế nào đi nữa, cùng với nhau, em thề với anh, chúng ta sẽ sửa đổi mọi chuyện sai lầm này một cách thỏa đáng.”

-o0o-

Giờ đây nàng đã hiểu. Đây không phải là cuộc sống chàng chọn lựa, đây chỉ là cuộc sống chàng phải cam chịu, và đây không phải là tinh thần thiếu trách nhiệm hay chủ nghĩa khoái lạc đã khiến chàng từ bỏ Ascencion. Đây là vì đau khổ. Vì nỗi thương tiếc mất mát tàn nhẫn. Mọi trò đùa cợt chàng tạo ra là phương cách để chàng chịu đựng những vết thương đó. Con người

quý phái đáng thương đó không thể tự tha thứ cho mình vì hãy còn tồn tại trên đời trong khi thân nhân thân yêu của chàng lại bị diệt vong.

Sao nàng lại có thể nghi ngờ cho dù là mỗi một giây?

Mọi nhận thức của nàng đều tập trung trên đôi mắt chứa chan tình cảm của chàng, đôi mắt đen và đầy bí ẩn như biển đêm chung quanh họ. Allegra nín thở, hầu như không tìm được nôn nóng nàng nhìn đắm đắm đôi môi bóng loáng của chàng như thể nàng có thể bắt chúng kể hết mọi chuyện nàng muốn biết, mọi chi tiết về cuộc sống của chàng.

Thay vì thế nàng chỉ nghe tiếng những đà gỗ đồ sộ của tàu Cá Voi cọt kẹt inh tai.

Vị hoàng tử của nàng trông có vẻ lo nghĩ. Chàng lui lại tránh ánh mắt tha thiết của nàng với tia nhìn tuyệt vọng nhưng buồn bã. Khi nàng toan dùng những lời lẽ dễ dàng để giúp chàng nói ra thì thuộc hạ của chàng đã đập cửa kịp thời giải vây cho chàng.

“Tàu cách Gibraltar bốn hải lý, thuyền trưởng! Ông lên trên boong chứ?”

“Có!” chàng quay đầu ra sau lớn tiếng đáp lại. Rồi chàng quay lại phía nàng, không dấu nổi vẻ mặt vụt nhẹ nhõm, tuy nhiên nàng lại cảm giác ra nội tâm của chàng đang mâu thuẫn, như thể nửa tâm trí chàng cần bộc lộ bí mật cất đi gánh nặng trong lòng trong khi nửa kia lại muốn trốn tránh.

“Anh phải đi,” chàng chần chừ nói.

“Em đi với anh có được không?”

Chàng nâng tay nàng lên môi. “Anh thích lắm.”

Chàng đứng dậy và đưa tay giúp nàng trèo xuống giường. Nàng cố chỉnh trang tươm tất phòng người khác nhận rõ là chỗ nào đó trên người vừa mới bị chiếm đoạt. Chàng nhìn lướt tấm hải đồ trong mớ đồ bừa bộn trên bàn viết, đoạn thối tắt đèn, và họ cùng đi ra cửa cabin. Chàng ngưng lại mở cửa cho nàng. Bàn tay lớn ấm áp chai sần của chàng tìm lấy tay nàng trong bóng tối và đan vào tay nàng.

“Đợi chút,” nàng thì thầm. “Mấy ngày qua em có nói vài điều, ừm, em cần phải xin lỗi –”

Chàng hạ ngón trỏ nhẹ nhàng trên môi nàng, suýt nàng im lặng.

“Có lẽ có những điều anh cần nghe. Ít có ai dám phê bình anh, Allegra, thậm chí khi anh sai trái. Em là người thật thà, nghĩ gì nói nấy. Anh mong em sẽ luôn luôn làm thế.” Chàng miết ngón trỏ ngang qua môi nàng. “Mỗi chiếc tàu đều cần một la bàn.”

Những lời lẽ độ lượng của chàng làm cho nàng cảm thấy ấm cúng đến tận tim, nàng hôn ngón tay chàng ấn nhẹ trên môi nàng. Chàng mỉm cười trong bóng đêm.

“Nhiệm vụ réo gọi rồi,” chàng vừa nói vừa mở cửa. “Để anh chỉ cho em thấy bọn cướp biển chúng tôi làm việc ra sao.”

Khi họ lên trên khoang trên cùng, nàng theo chân Lazar đó đây, cảm tưởng rằng suốt bấy lâu nay nàng đang bước đi dưới bóng của một truyền thuyết.

Chàng đã làm mọi chuyện như thế nào? Chúa ơi, làm cách nào chàng sống sót được? Khi nhìn lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nàng hầu như không tin nổi chàng từng là vị hoàng tử thân thương của mình từ bấy lâu. Thảo nào chàng đã dùng tấm lòng cao thượng xóa bỏ thù hận, tha mạng cho thân nhân nàng. Khi hồi tưởng lại những khoảnh khắc tan nát trên pháo đài thành đông, nàng cúi đầu xuống nét mặt trầm tĩnh.

Bây giờ nàng đã tin tưởng ở Lazar, như mama hằng tín nhiệm vua Alphonse. Không hiểu vì sao nàng đã bắt đầu đối diện với tội lỗi của papa.

Nàng quan sát chàng ban lệnh một cách thành thạo tại khoang lái, không hề tỏ bất cứ biểu hiện đau buồn trong thâm tâm, và mọi ý thức trách nhiệm, lý tưởng trong nàng đã lớn tiếng thôi thúc nàng hàn gắn tội lỗi của ba mình.

Giờ thì mọi chuyện đều ngã ngũ – nỗi bất hạnh của Lazar, cuộc sống tù hãm của chàng ở đây trong thân phận tội phạm. Tình trạng biến động và vô chính phủ của Ascencion. Khi hai yếu tố này tập hợp lại lần nữa nàng biết hòa bình là việc thiết yếu. Ascencion đang đau khổ và thuyền trưởng Jonah (ý nói Lazar) rồi đây cả hai sẽ trở nên lạnh lặn khi ngôi vị chính thức của Lazar sẽ được hồi phục.

Nàng chắc chắn rằng chàng có đủ khả năng đảm trách nhiệm vụ đến choáng cả người và xứng đáng nhận lĩnh đặc ân kỳ diệu sau mọi chuyện chàng đã chịu đựng. Lòng khoan dung chàng bày tỏ với dòng họ nàng đã chứng minh chàng là một vị vua công bằng và đức độ. Việc mà chàng đã sống sót qua những thảm cảnh hãi hùng, nhưng vẫn có thể hòa nhã, thậm chí còn có thể cười chế nhạo bản thân mình đã chứng tỏ tính cách sâu sắc và nghị lực của chàng. Chàng là mọi điều Ascencion đang đòi hỏi.

Rồi đây chàng còn vĩ đại hơn cả vua Alphonse, nàng thầm nghĩ, tâm trí nàng như được truyền bằng cảm giác mạnh mẽ tuyệt diệu, cao vút trong lúc gió đêm thổi tung tóc nàng ra sau vai. Nàng cảm thấy mình có thể làm bất kỳ điều gì cho chàng, vào hang hổ đầm rồng, đương đầu với mọi thử thách cho dù có ác liệt đến đâu.

Nhưng trước hết nàng cảm tạ Chúa tận đáy lòng rằng cái tính thận trọng đến độ phiến toái của nàng đã cứu nàng đúng lúc. Nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời đen cấn đầy sao, cảm thấy khuây khỏa trong làn gió đêm ấm áp đang mơn man trên má.

Cám ơn Chúa nàng đã hành xử cẩn trọng. Nàng nhẹ lòng biết bao vì chàng không biết nàng đã tự cho mình trở nên say mê chàng một cách khờ khạo. Giờ đây họ chỉ có thể là bạn bè, nàng tự nhủ, những người bạn thân. Và còn là đồng minh của nhau.

Chỉ có thể thôi.

Ý nghĩ đó đã để lại trong nàng cảm giác trống rỗng, phiền muộn, nhưng nàng hiểu như thế là tốt nhất. Lazar thuộc về Ascencion và vị công chúa Áo, không phải thuộc về nàng. Nếu hoàng tộc Habsburgs vẫn có thiện chí, chàng sẽ cần tới sự liên minh đó để trục xuất Genoa ra khỏi Ascencion. Về phần nàng, nếu nàng để mình yêu chàng, điều đó chỉ dẫn tới kết cuộc đau khổ cho nàng, và nàng cũng không hề có ý định vãn hồi tấn bi kịch của mẹ nàng, đi yêu một người đàn ông mà nàng không thể sở hữu. Cứ tốt hơn là bạn của chàng – để cho công chúa Nicollete phải đau lòng tìm cách chế ngự chàng.

Vì bản thân nàng, tốt hơn là đừng mạo hiểm gần bên thứ tình cảm như lửa tàn phá của chàng. Tốt hơn là đừng biết nàng đang mất mát niềm hạnh phúc thần tiên nào. Nàng không cần sự nuối tiếc đó.

Thảo nào chàng chưa từng ép buộc nàng tiếp nhận chàng, nàng buồn rầu thầm nghĩ. Con trai của vua Alphonse sẽ không bao giờ làm chuyện như thế.

Trong một hồi nàng lấy làm khó hiểu về lời tuyên bố chàng đã khơi mào toàn bộ cuộc bàn luận tối nay, rằng chàng biết cảm giác bị hãm hiếp ra sao. Với tất cả sự hiểu biết của mình – và nàng hết sức chắc chắn rằng – chỉ có phụ nữ mới bị hiếp. Nếu nàng nhầm lẫn trong vấn đề này, nàng thà là không biết chuyện đó.

Nàng kết luận là chàng ắt hẳn đã nói năng theo kiểu ví von về những mất mát bi thảm của chàng thôi.

Mất đi sự hồn nhiên trong trắng thực tàn nhẫn biết bao, nàng thầm nghĩ.

Lúc còn nhỏ chính nàng gần như sống không nổi khi mất mẹ, nhưng Lazar đã mất toàn thể gia đình, nhà cửa, vương quốc của mình, di sản, toàn bộ thế giới của chàng. Nàng kính nể nghị lực của chàng sau tất cả mọi vận sự chàng nếm trải, nàng thực tình không thể trách chàng vì toan tính kết thúc mạng sống mình vào thời điểm nào đó trong quá khứ, nhưng nàng hết lòng cảm tạ Chúa rằng chàng đã thất bại.

Khi họ đến gần Gibraltar, Lazar ra lệnh tắt hết đèn đóm vì họ sắp vượt qua tầm súng của Anh quốc đang đóng ở đó, ngay mũi đất cực nam của Tây Ban Nha. Allegra nhận ra được những đốm lửa đèn nhỏ xíu của đơn vị trú đóng trong thành phố trên bán đảo xa xa.

Toàn thể đội ngũ trên tàu đều yên lặng một cách căng thẳng. Ngay cả những mái chèo dài cũng được quán giẻ để bịt đi tiếng sóng vỗ vào chèo gỗ.

Khi nàng thì thào hỏi tại sao họ lại phải hạn chế đến thế, Lazar cắt nghĩa rằng nếu họ bị người Anh cầm chân ở đây, tàu của Genovese đang cách đây không quá một ngày đường sẽ đuổi kịp họ. Nếu dám chiến hữu bại trận, chàng nói tiếp, người nào bị bắt sẽ bị treo cổ.

Nàng rùng mình và cầu nguyện xin trời che chở cho họ. Nếu hoàng tử của nàng cho rằng

nàng sẽ cho phép bất cứ ai treo cổ chàng thì chàng là đồ ngu ngốc! Nàng nghĩ một cách quyết liệt.

Mỗi nhát chèo đã đưa họ nhích dần đến cửa biển Địa Trung Hải.

Allegra quay mặt về phía đông, phương hướng nơi mà Ascencion đang tọa lạc ở đâu đó cách mũi tàu hàng dặm xa. Với cảm giác hứa hẹn, nàng gửi về quê nhà lời chào tạm biệt.

Rồi Lazar kéo nàng vào lòng tại khoang trên cùng. Đứng bên nhau chia xẻ hơi ấm, họ hồi hộp đợi tàu *Cá Voi* dẫn đầu sáu chiếc tàu khác xuyên qua cửa biển hẹp.

Một đám mây lốm đốm đang trải ra xa đã trợ giúp cho mục đích của họ bằng cách che khuất mặt trăng đang khuyết dần, và nội trong hai tiếng họ đã qua ải an toàn – đội tàu nhỏ của Lazar đã ra tới Đại Tây Dương không bị phát hiện. Thủy thủ bớt căng thẳng đồng thanh thở ra nhẹ nhõm. Các vò rượu lớn được chuyển vòng quanh. Đó đây những tiếng reo hò mừng rỡ vang lên khe khẽ trong khoang tàu ngập ánh trăng.

Khi bảy chiếc tàu lại tản ra phân tán mỏng đội hình, cuời trên những lượn sóng còn dữ dội hơn, lạnh cóng hơn của Đại Tây Dương, Lazar xoay người nàng lại đối diện với chàng và giữ lấy nàng bằng những nụ hôn dài, nồng nhiệt. Nàng đưa tay choàng cổ chàng, trong chốc lát quên hẳn lời khẩn nguyện cho mục đích giữ gìn thận trọng, tâm trạng bị cuốn hút theo niềm vui của chàng.

Có ai đấy đã thắp một ngọn đèn kế bên, và khi Lazar hôn xong, chàng nhìn xuống nàng, nụ cười trâng tráo, tự mãn phô cả răng của chàng trông rất ư hải tặc.

“Này tù binh nhóc tí,” chàng rừ rừ thích thú, vòng tay siết chặt eo nàng, “lên giường mình nghỉ một chút đi em. Khi anh xuống tới thế nào em cũng cần ngủ cho xem.”

“Anh trực đêm xong chưa?” nàng đột nhiên hỏi một cách lo âu.

Chàng liếc xuống các khoang với tia nhìn nghiêm khắc, dò xét của một vị thuyền trưởng dày dạn phong ba. “Anh sẽ cầm lái vài tiếng nữa, rồi xuống đó với em.”

Ôi, trời đất ơi.

“Đừng nghĩ là em phải đợi anh. Anh sẽ đánh thức em dậy mà. Tin anh đi.”

“Em không ngủ được,” nàng lựa lời nói với chàng. “Có lẽ em sẽ nhìn qua hồ sơ của ba em –”

“Nào, sao em lại nhồi nhét mấy cái vấn đề đó vào đầu em ngay tối hôm nay chứ?” chàng dịu dàng ôm lấy mặt nàng. “Cả hai chúng mình đều đợi chuyện này mà, Allegra. Đã đến lúc rồi.”

“Nhưng em không nghĩ là –”

“Thôi, đừng nghĩ ngợi gì cả, Allegra. Chỉ cảm nhận thôi,” chàng thì thầm. “Anh đọc được tín

hiệu trên thân thể em đây, em biết không. Mắt em nhắm lại khi nhìn anh. Đầu ngực em nhô lên dưới áo, mong mỗi anh thưởng thức. Đầu hàng đi, Allegra. Giờ đây chẳng còn gì xen vào giữa hai chúng mình, không còn bất cứ giả vờ nào nữa.”

“Nhưng –”

“Allegra,” chàng nói, “em đã sẵn sàng cho anh rồi.”

Nàng ngược lên ngó chàng, mắt giương to. Chối bỏ điều này thì chỉ là dối trá thôi.

“Giờ đây thậm chí em đã đâm ướt cho anh rồi, phải không cưng?” chàng nhẹ nhàng hỏi, quyến rũ nàng bằng giọng điệu sâu lắng, thôi miên. “Hồi chiều nay em cho rằng em đã nếm vị khoái cảm khi anh ân ái với em bằng vuốt ve, khi anh uống cạn vẻ đẹp của em. Nhưng lúc chúng mình nhập lại làm một, Allegra, khi anh ở sâu trong em, em sẽ thấy những chuyện này chỉ là giấc mơ mờ nhạt thôi.”

Mắt nàng chớp máy. Nàng tựa vào thành lan can để đỡ lấy thân hình đang sụp xuống.

“Xuống dưới đi,” chàng nói nhỏ. “Hãy dùng một ly rượu, anh không ở đây lâu đâu.”

-oOo-

Lòng chàng thư thái khi rốt cuộc Lazar trao tay lái cho Harcourt. Xem xét các khoang lần chót, chàng thọc tay vào túi chiếc quần đen đã sờn và ung dung đi đến hầm tàu, mặt chàng không lộ ra biểu hiện nào phản ánh cảm xúc nóng nảy đang đảo lộn trong chàng.

Cảm giác hạnh phúc quẩn quýt với nhau, tâm hồn họ trong nhau làm cho đầu chàng quay cuồng đôi chút. Chàng không thể nào che dấu cảm giác kỳ diệu của mình. Chưa bao giờ chàng để bất cứ ai tiến sâu vào lòng mình. Ngoài những cuộc chiến trên biển, cướp bóc, đấu súng – không hiểu sao chuyện này là chuyện hiếm nghèo nhất chàng từng làm. Lòng chàng thanh thản vô bờ bến là rốt cuộc Allegra đã biết một phần lớn sự thật về chàng. Tuy thế chàng lại lo lắng về nét kiên định chàng thấy trong mắt nàng.

Chàng chậm rãi bước dọc theo hàng lang tối, biết rõ mỗi bước trên những tấm ván gỗ kẽo kẹt một cách dễ chịu đã đưa chàng lại gần cabin hơn, nơi chàng sắp tước đi tấm băng trình của nàng. Băng qua phòng khánh tiết, chàng gõ nhẹ lên cửa cabin đoạn đi vào. Chàng dừng lại trước quang cảnh trước mắt.

“À, *chérie*,” chàng vừa nói vừa cười khúc khích ngán ngẩm.

Bao quanh nàng là cả biển hồ sơ và tài liệu, còn nàng thì đang say giấc, nửa người dựa vào ghế tay cầm. Đèn vẫn hãy còn cháy gần nàng, ngọn lửa nhỏ như giống y như cảm giác ấm cúng đang siết chặt trong lồng ngực chàng trước hình ảnh của nàng.

Thế nào nàng cũng mỗi cổ cho mà xem, chàng nghĩ thầm, khi thấy đầu nàng tựa nghiêng trên lưng ghế.

Lazar đóng cửa khe khẽ sau lưng rồi khóa lại. Chàng đi rón rén từng bước một xuyên qua đám giấy tờ vương vãi và nhấc nàng thân hình nhẹ tênh của nàng lên thật dễ dàng. Chàng bế nàng đến giường và nhẹ nhàng đặt nàng xuống. Nàng làm váy khua sột soạt khi xoay quay phía nàng thường nằm ngủ. Chàng ngồi xuống cạnh nàng và chỉ dăm dăm ngắm nàng.

“Đem mấy cái bánh này cho chúng nó đi,” nàng lẩm bẩm ra lệnh cho chàng bằng giọng điệu đường bệ như nữ hoàng.

Chàng mỉm cười trong bóng tối. “Vâng, thưa nương nương,” chàng dịu dàng đáp lại.

“Josefina, đem mấy cái... áo đầm *màu lục* của tôi...” Nàng thiếp dần vào yên lặng.

“À, *chérie*,” chàng nói nhỏ, “anh sẽ phải làm gì với em đây?”

Chàng suy nghĩ trong chốc lát, đoạn, ngáp một cái thật to, Lazar chấp nhận thất bại. Nàng đã ngủ say, còn chàng thì mệt như cả người. Trời đã gần sáng, và lúc này không thích hợp với nàng. Tối nay coi như không bẻ hoa bẻ lá gì cả.

Mấy phiên gác đêm đúng là khốn kiếp, chàng mệt mỏi nghĩ ngợi, rồi chà sát sau cổ một hồi.

Chàng cởi quần và nói lỏng áo của Allegra trước khi trèo lên giường nằm cạnh nàng và kéo nàng vào lòng. Nàng đổi thế nằm một cách thất thường, mặt nàng nép vào ngực chàng, còn cánh tay thì vắt ngang bụng chàng.

Khi chàng thiếp dần vào giấc ngủ, Lazar bắt đầu hình dung đến những hàng cây cam trong khu vườn nhạt nắng, như đôi lúc chàng hay mơ thấy. Chàng thấy những cây cà chua quả chín đỏ bóng lưỡng và những chùm nho xanh nhạt buông lủng lẳng trên giàn. Rồi chàng thấy Allegra, chân trần đang cười giòn giã, túm váy cao trên cổ chân trong lúc đập nho trong các bồn gỗ lớn cho rượu làm ở nhà. Rồi chàng liên tưởng đến con ngựa cày già màu lông đốm xám thường hiện ra trong tưởng tượng của chàng, lần này thì chàng đang dẫn con vật lười lĩnh đó, và ngất ngưỡng trên vông lưng rộng của nó là đúng ba đứa con nhỏ.

Mắt chàng vụt mở trong bóng tối, tâm trạng đột nhiên kinh sợ. Phải. Đã có câu trả lời rồi, rõ ràng như ban ngày. Sợi huyết thống của gia đình chàng đã bị chặt đứt, nhưng chàng có thể vun trồng lại. Huyết mạch đó đâu cần phải chết cùng với chàng, như chàng từng cay đắng cho là như thế suốt bấy lâu nay.

Con cháu của gia tộc Fiori, chàng nghĩ ngợi trong tâm trạng diệu kỳ, sẽ sống trong tự do yên bình, xa hẳn những gánh nặng bất tận của vương triều, xa hẳn nguy cơ hiểm cảnh không ngừng tiếp diễn mà vai trò lãnh đạo đòi hỏi. Tất cả chàng phải làm là đưa thuộc hạ về lại sào huyệt của Wolfe, để họ bầu một thủ lĩnh khác cầm đầu đám anh em, rồi chàng và Allegra có thể lên đường.

Chàng sẽ để họ ổn định cuộc sống ở Martinique, hay miền duyên hải Florida, hay thậm chí nơi nào đó trong Naples hoặc trên Sicily, trong tầm nhìn của Ascencion.

Chàng nhìn đăm đăm vô hồn, trong đêm tối tâm trí chàng lướt vùn vụt. Khi chàng nhận ra mình đang ở giữa một trong những giai đoạn hạnh phúc nhất đời, chàng mơ màng cười ngạo mình, lúc nào cũng có cái tính hoài nghi như thế. Nhưng chàng phải thừa nhận điều Allegra nói là đúng, cuối cùng về sau – *hy vọng lúc nào cũng có*.

Con cái, nghĩ đến đây lòng chàng hãy còn cảm thấy kỳ diệu.

Chàng khá cẩn thận trong những cuộc tình ái dạo trước. Cho dù chàng có yêu thích những người đàn bà chàng quan hệ tới đâu, họ vẫn không phải là loại người chàng muốn để nuôi dạy những đứa con gái và con trai của chàng. Lòng tự hào nòi giống vẫn lưu lại cùng chàng. Theo như chàng biết rõ, chàng không bỏ lại đứa con rơi nào trên đường tình của chàng cả.

Chàng vuốt ve cánh tay Allegra một hồi trong lúc nàng vẫn say ngủ. Ở đây là người phụ nữ xinh đẹp, can đảm, và đức hạnh, chàng tự hào nghĩ thầm. Đây là người xứng đáng mang con cái của dòng dõi lâu đời những bảy trăm năm.

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ phải nói làm sao để ngỏ lời cầu hôn với nàng mà không nghe có vẻ như một kẻ cực kỳ ngu ngốc, bỗng có lời thì thầm quý quyết từ trong thâm tâm chàng phủ bóng đen trên quang cảnh chan hòa ánh nắng trong trí tưởng tượng của chàng. Có lẽ sống nhiều năm trên biển chàng đâm ra mê tín, giống như các thủy thủ, nhưng chàng nghĩ nếu số phận lại giáng xuống hạnh phúc của chàng bằng cái trò ma mãnh cũ xì phá tiêu tan hết những thứ chàng nâng niu thì sao?

Đừng phi lý chứ, chàng tự chế nhạo mình, lấy mực sư làm thí dụ đi. Con hải âu già đó ở với chàng giờ đã trên mười năm rồi mà đâu có sút mẻ chân lông cọng tóc nào.

Tuy thế, viễn cảnh Allegra sẽ gặp nạn như là hậu quả từ những tội ác trong quá khứ hay từ nghề nghiệp hiểm nghèo của chàng hầu như đủ làm chàng khủng khiếp phải gạt đi ý tưởng đó. Chắc chắn nàng sẽ khảm khá hơn với một chàng điền chủ Martinique hiền lành nào đó. Và còn những đứa bé sơ sinh thì sao?

Chúa nhân lành ơi, còn thứ gì yếu ớt hơn những trẻ thơ đâu?

Trong bóng đêm nét mặt chàng trở nên khắc nghiệt. Cho đến giờ đã vô số lần Allegra gọi chàng là thứ ích kỷ, và chắc chắn đây còn là động cơ ích kỷ nhất của chàng, thậm chí có cơ nguy phải chịu sự rủi ro.

Chàng tự tranh luận với mình. Này nhé bọn sát thủ, những lão già âm mưu trong ban hội đồng, giờ ngay cả Monteverdi đều đã chết, và giờ đây Jeffers và mấy thằng nhỏ tay chân của chàng biết đâu chừng đã đưa Domenic Clemente đi châu ông bà nó rồi.

Mọi chuyện đã kết thúc cả rồi. Nhất định phải là như vậy.

Chắc chắn bây giờ lời nguyện dường như bám theo chàng dai dẳng đã bị phá. Chàng đã mất một gia đình rồi. Ngay cả chàng cũng không tin sấm sét sẽ giáng xuống hai lần.

Nhưng lúc chàng cảm giác hơi thở điều hòa êm ái của Allegra phả vào cổ mình, chàng biết chàng không thể phó mặc mọi chuyện cho số phận an bài. Không, chàng sẽ lừa định mệnh của mình, hay ít ra là thử thỏa thuận với nó xem sao.

Chàng sẽ không cưới nàng.

Nhưng nàng sẽ là vợ chàng trong mọi khía cạnh ngoại trừ danh nghĩa chính thức. Vậy thì Chúa sẽ không đánh gục nàng để trêu tức chàng đâu. Và trên nông trại của họ, cách xa mọi sự tàn bạo và hỗn độn của thế giới bên ngoài, họ Fiori sẽ bén rễ đâm chồi. Nếu gặp nguy nan, chàng chắc chắn mình có thể bảo vệ bầu đoàn thể tử của mình. Đây là điểm duy nhất chàng biết chàng sẽ trội hơn cha.

Phải, chàng tự nhủ, miễn là chàng đừng kết hôn với nàng mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Chàng chỉ mong là nàng hiểu cho.

Khúc mắc đã được dàn xếp trầy trật như thế, rốt cuộc Lazar ngủ thiếp đi.

CHAPTER 14

Trong ánh nắng nhẹ ban mai, Allegra đánh thức hoàng tử đang ngủ say của mình bằng một nụ hôn.

Nàng đã thức được một lúc, rửa ráy, thay y phục, ăn sáng, và chuẩn bị những bản ghi chú của mình từ đợt thùng tài liệu chót của ba nàng mà nàng đã đọc suốt tối qua trong lúc Lazar đi trực. Kế bên nàng đặt điểm tâm lấy từ bếp để ổn định thể lực của chàng chuẩn bị cho những chuyện nàng sắp phải nói.

Anh ấy nhất định sẽ cần đến.

Chàng cựa người tỉnh giấc dưới hai cánh môi đang dịu dàng vuốt ve trên môi mình. Nàng lui lại trước khi chàng cảm dỗ nàng vào những màn nghiêm trọng hơn, nhưng chàng bắt lấy cổ tay nàng, mắt vẫn còn hấp háy dưới ánh nắng ban sáng. Chàng trông thật ngon lành, mái tóc ngắn rối bù, giấc ngủ đã làm dịu đi những đường nét như tạc trên mặt chàng. Khắp chung quanh chàng khăn trải giường hãy còn ấm với thân nhiệt của thân hình to lớn.

Phóng cho nàng nụ cười hãy còn ngầy ngật, chàng ngồi dậy và vớ ly nước cam trên khay. Chàng tu luôn một hơi không ngừng. Nhìn trái cổ của chàng đang chạy lên chạy xuống, nàng thầm nghĩ với tiếng thở dài trong thâm tâm rằng dạo trước nàng chưa từng biết đàn ông uống nước trái cây trông đẹp biết bao. Lazar phát ra âm thanh thưởng thức khoan khoái và đặt ly lại trên khay.

“Chào buổi sáng mèo con,” chàng tinh nghịch gặm gù, kéo nàng nằm dài trên lồng ngực trần của chàng khi chàng ngả người xuống nệm. Chàng hôn nàng mê mải.

Nhưng nàng chặn lại.

“Có chuyện gì sao?” chàng cất tiếng hỏi.

“Café của anh sắp nguội rồi.”

“Làm gì có, café để gần hai đứa mình thì làm sao nguội nổi.”

“Anh nham nhở ghê,” nàng nói bằng giọng trách móc nhưng không hiểu sao lại biến thành dịu dàng.

“Tối qua có người gác lên người anh ngủ ha.” Chàng hôn lên chóp mũi nàng.

Nàng bám hai bên sườn chàng cố nhóm dậy khỏi thân thể ấm áp, cứng cáp của chàng và ra khỏi giường trước khi bị chàng quyến rũ sạch sành sanh. “Phải, em muốn nói về –”

“Không được nói.” Chàng ấn người nàng xuống, vòng cả hai cánh tay quanh eo nàng. “Hôn

anh đi.”

Nàng thỉnh thoảng lưu ý cái chỗ trên thân thể chàng đang dán sát vào người nàng rất ư là nam tính, và rất ư “tĩnh táo” nữa.

“Lazar,” nàng bật thốt, “mình phải bàn bạc về Ascencion.”

“Mình cần sao?”

Suy nghĩ trong lúc này thật khó muốn chết khi chàng cứ nhấm nháp trái tai nàng cái kiểu đó. Nàng sử dụng hết sức bình sinh lui lại lần nữa. Nàng nhìn vào mắt chàng. “Nghe em nói này. Có nhiều việc cần phải làm –”

“Ừm-mm,” chàng rừ rừ như mèo, tặng lờ hết mọi lời lẽ của nàng trong khi chàng hướng dẫn tay nàng ve vuốt chàng dưới chỗ đó.

Nàng rùng mình khi chạm vào nguồn sinh lực hùng hậu của chàng nhưng từ chối hợp tác, và điểm ngón tay vào mặt chàng. “Dừng lại! Nào, đừng hoảng lại đi. Buông em ra, và ra khỏi giường đi. Em đã nhìn qua mớ hồ sơ rồi, mình không còn nhiều thời gian đâu.”

“Đồng ý. Anh muốn em tới phát điên đây này.”

“Thật quá đáng!” Nàng trườn ra khỏi người chàng và chạy tuốt qua bên kia cabin để giữ khoảng cách an toàn, thở hổn hển trong tâm trạng vừa thèm muốn vừa lo lắng khi nàng trần trụi ngó chàng.

Chàng ngồi dậy trên giường và nhìn nàng. Rồi đôi mày đen của chàng chau lại tóe lửa.

“Sao đây,” chàng hỏi một cách thăm dò, “quá đáng à?”

“Anh đã đính hôn rồi,” nàng nói nhỏ.

Ánh mắt của chàng biến thành ngờ vực.

Nàng vội bước đến bàn viết nhắc chồng tài liệu để trên bàn viết và đưa cho chàng. “Tất cả đều ở đây. Giấy chứng nhận đính hôn của anh và công chúa Áo Nicollete. Của hồi môn của cô ấy là hai triệu đồng vàng, Lazar, đủ để cứu Ascencion khỏi bị suy sụp! Tên và địa chỉ của các cựu thành viên trong ban nội các của vua Alphonse ở đây. Ngay cả ba em cũng cho rằng những người này ưu tú! Họ sống ẩn náu trên khắp châu Âu từ sau cái chết của ba anh – Don Pasquale, vị thủ tướng người ta thường gọi là Cáo Già. Tướng Enzo Calendri, người đứng đầu các lực lượng vũ trang. Và còn đức tổng giám mục, Đức cha Francisco – anh có nhớ ngài không?”

Chàng không ừ hử gì, vẻ mặt dường như sững sốt.

“Những nhân vật này có thể giúp anh. Lazar.” Nàng vừa nói vừa giơ xấp giấy tờ lên, “anh có thể có lại vương quốc. Mọi thứ anh cần để lấy lại Ascencion đều ở đây.”

Chàng vẫn nhìn nàng và giấy tờ trong tay nàng, rồi ngã xuống nệm và kéo tấm trải qua đầu với tiếng than bực bội.

Ôi trời đất ơi, nàng cau mày nghĩ ngợi nhìn mũi chàng nhô lên buống bình dưới tấm đắp.

“Dù thế nào đi nữa, em nghĩ anh sẽ là một ông vua tốt. Khi mà mình gọt giũa anh lại chút ít.” Nàng ngập ngừng nói thêm.

Lại thêm một tiếng than thở như bị nghẹt phát ra từ dưới tấm trải. Lazar ấn mấy ngón tay lên trán qua làn vải.

“Mục tiêu của đời em là nhất định làm cho anh nổi khùng phải không?”

Nàng nghênh cằm phản đối. “Ba em có thể là kẻ phản bội nhưng lòng trung thành của em đối với Ascencion thì không ai có thể nghi ngờ cả. Em đã dự định giúp anh.”

Chàng kéo tấm trải xuống lẫn người nằm nghiêng, và gác đầu lên cổ tay nhìn thẳng nàng. “Thử hỏi em giúp được tôi cái gì?”

“Thì đương nhiên là khôi phục ngai vàng của anh.”

Chàng bắt đầu phá lên cười.

Nàng cảm thấy gò má mình nóng bừng. “Bộ có chuyện gì khôi hài sao?”

Chàng ngó ra cửa sổ và thở ra một hơi dài vừa mơn trớn vừa náo nức. “Em là cô bé cuồng tín. Đừng nghĩ là anh thất bại đến độ không biết em đơn thân độc mã đang tìm cách cứu Ascencion. Anh biết tất cả mọi dự án từ thiện của em, việc em can thiệp vào chính trị, khuynh hướng dân chủ của em. Nhưng tin anh đi, đừng xen vào chuyện này. Em đang lâm vào hoàn cảnh còn khó khăn hơn là em có khả năng leo lái đấy.” Chàng vỗ xuống chỗ nệm bên cạnh chàng. “Nào, trở lại cái giường này để anh bẻ hoa.”

Không biết vì sao nàng lại tặng lò đôi mắt đen nung nấu đó, vành môi được làm ra là để hôn, và bàn tay da vàng giờ đây đang vuốt ve tấm khăn trắng như lời mời gọi nàng bước vào con đường tội lỗi.

“Còn rất nhiều chuyện em muốn hỏi anh. Anh làm thế nào đương đầu trận tập kích đó? Những năm vừa qua anh sống ra sao? Ba mẹ anh thích cái gì nhất? Làm thế nào anh trở thành cướp biển?”

“Đừng hỏi,” chàng lên tiếng. “Đừng hỏi... gì cả.”

“Nhưng em có thể giúp anh mà,” nàng dịu dàng nói, tuy bối rối nhưng vẫn cương quyết. “Em có thể tìm ra những người trong số quý tộc hãy còn trung thành với họ Fiori và những kẻ nào đồng tình với Genoa. Em có thể giúp anh đối phó những thành viên trong ban hội đồng, em

còn biết hàng tá nhân vật quan trọng trong Paris mà anh có thể tận dụng sự trợ giúp của họ để tiến hành một cuộc cách mạng.”

“Cách mạng?” chàng la lên. “Không cách mạng cách miệng gì hết! Mặc dịch.” Chàng nhảy xuống giường và giận dữ dùng dưng đi đến bồn rửa. “Anh nhất định không trở lại chỗ đó, cả em cũng vậy, nên quên chuyện đó đi. Genoa cứ việc chiếm lấy đi, anh cóc cần.”

Nàng ngáy người nhìn chàng một cách hoài nghi.

“Lẽ ra anh nên biết thế nào em cũng làm chuyện này,” chàng gầm lên. Chàng nóng nảy tạt nước lên mặt làm cho nước bắn tung tóe khắp nơi. Lazar lau tay và mặt vào chiếc áo chemise vắt trên ghế.

Nàng lặng cả người. Từ nhiều điều châm biếm chàng nói mấy ngày qua nàng đoán rằng chàng đang lưỡng lự nửa muốn nửa không giành lại Ascencion, nhưng nàng không hề nghi ngờ hoặc hoặc là chàng lại kiên quyết phản đối việc đó tới cùng. Chàng ngồi phịch xuống và xỏ chân vào chiếc ủng bên trái.

Sau cùng nàng lấy lại giọng. “Lazar!”

“Sao đây Allegra?” chàng hỏi một cách chán nản.

“Anh – anh không nghiêm túc như thế chứ!” Nàng lắp bắp.

“Sao lại không?” Chàng xộc chiếc giày vào chân phải.

“Anh không có ý nói với em là anh lái tàu bỏ đi khi Ascencion đang nằm trong quyền hạn của anh chứ, rằng anh không hề có ý định chính thức lật đổ bọn Genovese. Anh không thể nói với em là anh không hề có *dự định* nào.”

Chàng đứng bật dậy, mắt tóe lửa. “Sứ mạng của tôi, dự định của tôi, Allegra, là báo thù – sứ mạng phải mất những *hai năm* trời chuẩn bị mà trong chốc lát đã bị phá hủy vì những giọt nước mắt xinh đẹp của em.”

“Vậy được không sao cả. Mình sẽ lập ra một kế hoạch. Ít ra thì mình có được những thông tin trong những hồ sơ này giúp được mình.” Nàng giơ xấp giấy lên. “Trước tiên mình sẽ gửi thư cho các nhà cố vấn của ba anh –”

Chàng sấn về phía nàng. Nàng hét lên khi chàng chụp mớ giấy trong tay nàng và quăng tung tóe trong phòng.

“Không có giá trị. Vô nghĩa. Toàn là những từ ngữ ngu xuẩn trên giấy tờ. Chả có gì cả! Tôi không có bằng chứng! Không có một bằng chứng nào cả, Allegra. Em có hiểu không? Tôi không thể nào ra mặt đòi lại ngôi vị, bởi vì tôi không có bằng chứng tôi là ai!”

Người chàng run lên vì giận trong lúc trừng trừng nhìn trả lại nàng.

“Nhưng có biết bao nhiêu người hãy còn sống từng biết anh lúc trước và sẽ nhận ra anh bây giờ,” nàng phản đối. “Họ đều nhận ra anh. Giá mà anh gặp được họ –”

“Em muốn nói là cả đám khốn kiếp thối nát đang tươi cười hớn hở nắm trong tay quyền lợi bất di bất dịch dưới sự chế ngự của Genoa sao? Tất nhiên! Rồi tôi đoán mọi người có thể khom mình nói ‘Hoàng thượng vạn tuế,’ và tất cả mọi người chúng ta sẽ sống hạnh phúc viên mãn mãi mãi về sau.”

“Sao anh lại châm biếm vậy?”

“Em rất là ngây thơ,” chàng cay đắng nói. “Bọn chúng sẽ giết chóc tàn sát tôi, giống như ba tôi vậy, bằng cái chết còn vô nghĩa hơn là cuộc sống này của tôi. Quá muộn rồi, Allegra, cảm ơn người cha nhân từ của em. Mọi người đều nghĩ là tôi đã chết, và – tin tôi đi – nếu tôi sống như thế này thì tốt hơn cho tất cả mọi người.”

“Ngay cả những người đang đói khát sao? Và những người bị cầm tù một cách bất công? Và những người mà ruộng đất bị sung công –”

“Chúng ta ai nấy đều có gánh nặng phải mang cả.”

“Lazar!”

“Nhìn tôi đây, Allegra. Hãy nhìn vào con người của tôi hiện giờ. Sự hiện diện của tôi trên Ascencion chỉ làm hoen ố thanh danh của ba tôi thôi.”

“Anh hoàn toàn lầm rồi. Nếu em không nghĩ anh sẽ trở thành một nhà lãnh đạo công bằng và độ lượng cho Ascencion, em sẽ không muốn anh lên cầm quyền ở đó, và em sẽ không giúp anh.”

“Hiển nhiên là em không hiểu anh chút nào.”

“Lazar, sao anh có thể nói như thế sau chuyện xảy ra tối qua chứ?”

“Vì em không biết rằng –” chàng thỉnh linh chửi thề và bỏ đi, rõ ràng là chàng mong phải chi chàng đừng nói ra. “Em chả biết chuyện gì cả.”

“Kể cho em nghe đi,” nàng đáp lại.

“Thôi quên đi.”

“Chuyện đó có liên quan tới mấy cái sẹo trên cổ tay anh phải không?”

Chàng không trả lời.

Nàng hít hơi nói. “Lazar có phải anh bị hiếp không?”

Mặt chàng trắng nhợt. “Jesus Christ, ở đâu mà em có cái ý nghĩ quái đản vậy? Anh lấy làm kinh ngạc vì em nói năng ghê gớm quá.” Chàng chờ dẫn bước về phía ngăn kéo.

Nàng chăm chú nhìn nàng. Chàng đang nói dối.

Cả thân hình to lớn cứng đờ trong lúc chàng chật vật để mặc quần áo. Nàng đọc thấy vẻ hoảng sợ trong mọi đường gân sớ thịt cứng cáp của chàng. Nàng hạ thấp tầm nhìn, tim đập lồng lộng.

Bất chợt nàng thấy nàng nổi giận không thể tả.

Papa, con mong là ba dọa xuống địa ngục đi.

Nàng không nghĩ ra lấy một điều nào để nói trong giây phút câm lặng đau đớn này trong khi chàng căng thẳng lục lạo một chiếc gilet trong ngăn kéo, cứ như chàng không thấy cái áo đang treo sờ sờ ngay trước mặt chàng. *Kẻ đó là ai? Ai dám làm chuyện đó với chàng?* Chuyện đó chắc hẳn đã xảy ra cách đây lâu rồi. Thân thể mạnh mẽ của chàng và tài nghệ siêu quần của chàng thực sự từng được bồi đắp là nhằm có lợi cho mục đích, nhưng khi ấy chàng đã biến thành một đứa trẻ hoang mang, bơ vơ thất lạc. Chắc hẳn chàng đã kinh hoàng biết bao khi phải chịu đựng những điều hãi hùng như thế.

Nàng nuốt cảm xúc ghen ngào trong cổ khi nhìn chàng, thâm tâm không thể nào chịu nổi khi thấy nỗi sợ hãi khiến cử động của chàng trở nên lụp chụp gần như là thô bạo.

Chưa lần nào nàng nhìn thấy chàng cử động vụng về đến thế. Giờ thì thật có mỗi cái cravat mà tay chàng cũng lập cập. Điều duy nhất nàng có thể nghĩ ra trong lúc này là cứu vãn lòng tự hào của chàng, cho dù điều đó có nghĩa là nàng phải giả vờ tin lời nói dối của chàng, ít nhất là trong hiện tại. Có điều gì đó nhấn nhủ với nàng rằng nếu nàng nói năng nhỏ nhẹ với chàng lúc này, như thế sẽ hủy diệt chàng. Nàng nghênh cằm.

“Lazar di Fiore, anh có bốn phạm đấy,” nàng nói bằng giọng hết sức lạnh lùng.

Chàng quay sang nàng với nét mặt lạ lùng vừa giận dữ vừa nhẹ nhõm. “Em đừng hòng mạo muội. Bốn phạm duy nhất của tôi là nhằm cho bản thân tôi thôi.”

“Dù thế nào đi nữa sao anh có thể nói như thế khi ba anh đã hy sinh chứ?”

“Tái bút: ba tôi đã chết. Còn tôi thì đang sống sờ sờ đây. Nếu em không phiền thì tôi dự định sống như thế đấy. Giờ thì em làm ơn ban cho tôi cái hân hạnh là bỏ mặc tôi đi.”

“Không được.”

Chàng ngó nàng trong giây lát, rồi cau mày nhìn xuống sàn, tay chống nạnh. “Không đâu. Dĩ nhiên là em không thể làm rồi.” Cuối cùng chàng thở dài thật lớn và tiến về phía nàng. “Tôi biết đối với em tôi là kẻ thất bại, Allegra.”

“Không, anh không phải đâu,” nàng cúi kính nói.

– “tôi xin lỗi. Tôi ngưỡng mộ – có lẽ còn ganh tị nữa – lý tưởng của em, nhưng tôi không thể – tôi sẽ không quay về Ascencion đâu. Tôi không phải là anh hùng, và chắc chắn không phải là người tử vì đạo nghĩa. Nếu tôi trở về trong thời điểm này, chúng nó sẽ treo cổ tôi vì tội danh cướp biển. Như tôi đã bỏ công sức để tránh bị treo cổ bấy lâu nay, em làm ơn thứ lỗi cho nếu tôi thích kéo dài cái đời sống ngắn ngủi bất hạnh này của tôi. Dù chỉ có Chúa mới biết tại sao tôi phải lo ngại về chuyện đó,” chàng nói thêm khe khẽ.

“Anh đã quên là em từng thấy anh đánh nhau rồi, bầm Hoàng thượng. Dù sao đi nữa em khó mà tin được anh sợ bất kỳ người nào, huống hồ là tòa án quân sự của Genovese.”

Bật cười ảm đạm, Lazar lắc đầu đặt tay lên vai nàng. Chàng vuốt nhẹ má nàng bằng khớp xương tay. “Sao đây, đó có phải là lời khen tôi nghe được trong cái mớ nhận xét miệt thị của em không?” Tôi có thể sử dụng ngay một cái trong lúc này đây.”

Nàng trao cho chàng nụ cười buồn bã khi thấy chàng gượng tỏ ra khôi hài. Nét tuyệt vọng rõ ràng trong mắt chàng đã nhân đôi lòng cương quyết của nàng để đưa chàng trở lại tiếp nhận quyền thừa kế chính đáng của mình.

Nàng cầm tay chàng và siết lấy một cách khuyến khích. “Hãy nghĩ đến chuyện đó đi, Lazar! Những thay đổi anh có thể thực hiện. Những phố xá anh có thể xây dựng. Rốt cuộc, đây là công việc xứng đáng với anh! Anh có thể thực hiện những cải cách mà ba anh từng mơ tới.”

“Anh lấy làm kinh ngạc là em lại nghĩ anh có khả năng làm chuyện đó,” chàng lẩm bẩm.

“Anh thật quá đáng, đương nhiên là anh có khả năng.” Nàng chồm lên và âu yếm gò má râu lam nham của chàng. “Dân chúng sẽ theo anh, anh biết không. Em đã thấy họ phản ứng như thế nào với anh rồi. Lãnh đạo Ascencion không thể khó hơn chỉ huy những người như đội ngũ của anh ở đây. Nếu anh có chút lòng tin, em biết chúng ta có thể làm được. Dân chúng sẽ yêu mến anh biết bao –”

“Allegra, em đang giết anh đấy. Đừng nói thêm nữa,” chàng thì thầm, mắt nhắm lại.

“Nhưng em không thể chịu đựng sự bất công như vậy! Thật là không công bằng! Và biết được ba em chính là người chịu trách nhiệm –”

Chàng lắc đầu. “Chuyện gì xong đã xong rồi.” Chàng kéo nàng lại gần và vuốt tóc nàng, cầm tựa trên đầu nàng. “Tất cả anh thực sự muốn là an ổn và yên tĩnh thôi. Anh nghĩ anh muốn trồng ít nho, và buổi tối có thể ngủ yên không phải lo lắng có ai đó đến cắt cổ mình.”

“Ồ, Chúa ơi, đừng nói như thế chứ.” Nàng nhắm mắt gạt đi hình ảnh đó. “Em sẽ giúp anh mà,” nàng thì thầm quyết liệt. “Dù thế nào đi chăng nữa em cũng giúp anh.”

“Vậy thì hãy giúp anh bằng cách này,” chàng lẩm bẩm, hạ môi xuống môi nàng. “Làm cho anh quên đi.”

Chàng chậm rãi hôn nàng. “Anh cũng có dự định đấy, *chérie* à. Em muốn nghe không?”

Nàng gật đầu, mắt vẫn nhắm, trong khi cái ve vuốt của chàng làm dịu đi sự căng thẳng từ phía nàng.

“Dự định của anh là đưa em lên giường và yêu đương em, có con với em. Con của chúng mình. Anh muốn bỏ lại quá khứ, Allegra,” chàng thì thào. “Anh muốn có tương lai cùng em.”

Nàng bám lấy chàng vì choáng váng bởi lời lẽ của chàng. Nàng tiếp nhận những nụ hôn đắm đuối đầy đau buồn cho đến khi cảm thấy tim chàng đập thành thạch dưới lòng bàn tay nàng trong lúc nàng âu yếm lồng ngực chàng.

“Sống với anh nhé,” chàng nói. “Anh có vàng. Anh có thể chăm sóc cho em và con chúng mình. Anh muốn tậu một nông trại hay đồn điền –”

Nàng tách ra khỏi người chàng và bước cứng nhắc đến bên kia phòng, lưng xoay về phía chàng. Nàng đưa một cánh tay ôm choàng lấy người và che miệng bằng tay kia để ngăn tiếng khóc lớn.

Người đàn ông này điên rồi. Làm thế nào mà anh ấy lại chọn mình trên cả vương quốc của anh? Làm cách nào nàng có thể phát điên lên để từ chối đây? Nàng nhắm nghiền mắt, cố lấy lại tự chủ. Nàng phải nghĩ đến những gì tốt nhất cho chàng. Tốt nhất cho Ascencion.

“Anh không thể kết hôn –”

“Không.”

Im lặng.

“Em không cần anh,” cuối cùng chàng ngớ ngàng nói.

Nàng bịt miệng nén xuống sự thật ảm đạm mà nàng chỉ chực thốt ra, nếu không nhờ vào tinh thần trách nhiệm để giữ bình tĩnh, *em không đủ để đền bù cho những cái anh đã mất.*

“Cô ấy không muốn tôi.” Âm điệu sừng sốt trong giọng nói trầm trầm, khe khẽ của chàng biến thành cứng rắn hơn, lạnh lùng hơn. “Vây được. Tốt thôi. Nếu đó là cái cách em muốn.”

Nàng không thốt nên lời, cũng không quay lại. Toàn thân nàng run bần bật. Lazar lên tiếng, giọng chàng thấp, gay gắt.

“Tối nay, Allegra, em phải trả nợ của em. Tôi đã mất hết kiên nhẫn rồi.”

Cửa cabin đóng đánh sầm.

-o0o-

“Cung ơi cung à!” Maria gọi với xuống hầm rượu mờ mờ tối nằm bên dưới tòa biệt thự thôn trang. “Cậu bé yêu dấu của em, cơm trưa của anh dọn ra rồi!”

“Chỉ một phút thôi!” Hấn cộc cằn la lớn đáp lời nàng.

Chúa ơi, cô ả Maria phiền chết hấn rồi. Và tội nghiệp con bé Allegra thơ ngây. Domenic chậm rãi bước tới bước lui trước ba tên đàn ông to lớn mỗi đứa máu me một kiểu khác nhau mà tên man rợ mắt đen để lại thủ tiêu hấn.

Hấn sử dụng thằng đầu tiên như một ví dụ để cho hai thằng kia thấy chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng không chịu hợp tác. Cái mớ còn sót lại trên thân thể thảm thương đó sụm sụm trong đám xiềng xích trên ghế, thỉnh thoảng lại rên rỉ. Nó sắp nghèo rồi.

Thằng thứ nhì chỉ bị đám phụ tá của Domenic cho một trận đòn như người, theo cung cách đối xử của tòa án Dị Giáo thuở xa có chút đỉnh thôi, có ích lợi cho phần hồn mà. À ha, thằng thứ nhì này sẽ không kéo cái mạng của nó được lâu đâu trừ phi nó bắt đầu khai báo tin tức nghe thuận tai mới được.

Thằng thứ ba, tên cướp nhân danh là Jeffers là đứa mà Domenic muốn nó mở miệng khai. Cho đến giờ công tử Jeffers còn chưa bị sút mẻ miếng da nào. Domenic thật khoái trá để Jeffers chờ đợi khắc khoải, lên ruột không hiểu chừng nào tới phiên nó bị tra tấn.

“Cướp biển, hử? Vậy chúng ta vẫn gắn bó với cái chuyện này chứ hả phải không các ngài? Thật không may, ta vẫn không tin tụi bay. Ngậm miệng lại đừng khóc nữa,” Domenic hầm hè nói với tên thứ nhì. “Nào, ta hỏi ngươi tử tế lần cuối. Nói cho ta biết thằng đó là ai.”

Jeffers run rẩy lên tiếng thuật lại cùng câu chuyện mà người ta bảo hấn cả trăm lần rồi.

“Ông ta gọi là Ác Quỷ Antigua, thưa ngài, tên ông ấy là Lazar.”

“Lazar cái gì? Họ của nó là gì?” Hấn gầm lên chờ câu trả lời.

“Tôi chưa bao giờ nghe đến họ ông ấy, thưa ngài.”

“Chúng tao là cướp biển, không sai!” tên thứ nhì đột nhiên hét lên. “Huynh đệ! Khai ra cho ông ta biết đồng đội của sào huyệt Wolfe đi, Jeff! Mau đi – nói cho ông ta biết đi! Tao đếch cần nữa – cứ để cả bọn lên giàn treo hết đi.”

Jeffers lặng thinh.

Tên đàn ông hấp hối thốt ra tiếng rên nhỏ đứt quãng.

Domenic đang cân nhắc tính xác thực của thằng tù còn nguyên vẹn hình hài trong khi tên đó quan sát hấn hết như con chó bị ngược đãi.

Giữa những bọn nổi loạn và đám cướp này Domenic có hai nguồn tin trái ngược nhau để chọn. Đầu tiên là câu chuyện theo như cái tên tôi tả người ngộm co quắp thu lu một đồng rằng thẳng mọi rợ mắt đen đúng là một hải tặc gọi là Ác Quỷ Antigua. Khởi thủy là dân Ascencion, nó đã dong buồm tới tận đây vì món nợ máu với lão già ngu đần Monteverdi, rồi đến phút chót lại quyết định không ra tay báo thù.

Nhưng chuyện này nghe ra không hợp lý.

Sự lựa chọn duy nhất còn lại là câu chuyện hoang đường đang quây cái đám thường dân tới phát cuồng thì đang khai hoa kết quả – rằng nó không là ai khác hơn con trai lớn của vua Alphonse, đã trở về từ cõi chết nhằm khôi phục lại quyền thống trị của gia tộc Fiori.

“Cung à! Cơm của anh nguội ngắt rồi nè, anh yêu!” Maria vui vẻ cất tiếng gọi từ trên đầu thang.

“Câm miệng!” hắn thét lên. Chúa ơi, ả đàn bà này làm bộ làm tịch như là vợ hắn không bằng chứ không phải là người hầu, dù có là loại người hầu đặc biệt đi nữa.

“Cướp biển, cướp biển, cướp biển,” hắn ngẫm nghĩ vừa đi tới đi lui trước mặt đám tù, gõ gõ bản thanh đoản kiếm lên môi.

Hay là hoàng tử – không phải, là vua?

Nếu thủ lĩnh của đám này là thực sự là Lazar di Fiore thì giả thuyết này hợp lý, nó không cần phải thừa nhận danh tính thật của nó cho lũ thuộc hạ tục tằn thô lỗ. Suy cho cùng người hoàng tộc đâu có quen thói giải thích thân phận mình cho bất kỳ ai.

Về phần hắn, là người kiêu căng tự đại Domenic thấy nếu như hắn bị tấn đêm đó, ít ra là bị tấn bởi một vị vua chứ không phải là đồ chó thường dân Asencion thì coi bộ dễ chấp nhận hơn.

Hắn thở dài trước đám tù. “Có lẽ các người thực sự không biết. Có lẽ ta đã tra tấn mấy cái mạng thảm thương của tụi bay vô ích rồi. Thật là phí thời gian của ta.” Hắn xoay qua xoay lại trong góc hầm rượu bên kia rồi đi ngược lại.

Mục tiêu đề ra, hắn kiên quyết tự nhủ.

Một: mang Allegra ra khỏi tay tên dã man đó; nếu không, dân chúng sẽ cho rằng hắn chẳng quan tâm tới những gì xảy ra cho nàng ta, như thế xem ra không hay ho lắm, phải không nào?

Hai: nếu tên vô lại đó là Lazar di Fiore, phải chặn nó lại trước khi nó trở về cầm quyền. Bởi lẽ nếu nó là Lazar di Fiore, Domenic đoán quyết là nó sẽ trở lại.

Phải, hắn nghĩ ngợi, hắn phải tiến hành dựa trên giả thuyết xấu nhất. Không một ai có thể giành đi quyền lực trong tay hắn sau khi hắn đã khổ công và quỳ lụy không biết bao nhiêu lần trước mặt lũ người không đáng lau giày cho hắn.

Nhưng tại sao lúc đó nó lại dong buồm đi?

Domenic hiểu được ý định lắt léo trong đó cũng tương tự như trí óc thủ đoạn của chính hắn. Hắn phải thừa nhận rằng tên dã man mắt đen sức lực cũng ngang ngửa như hắn. Vậy thì hắn phải giả sử đối phương cũng thông minh ngang ngửa hắn. Dù hắn nghi ngờ mặt này. Hắn chưa đoán ra sách lược của tên đàn ông kia, chỉ biết vồn vện rằng nếu Lazar di Fiore trở lại, Domenic hắn đừng hòng tại vị.

Trừ phi...

Trừ phi hắn tiến hành một chiến dịch toàn diện để đem Ác Quỷ Antigua ra công lý với tội danh hải tặc trước khi nó tự công bố là kẻ thừa kế của họ Fiori. Domenic nhếch môi cười khi sách hoạch bước kế tiếp.

Ngươi muốn đấu trí với ta sao, cái tên khốn kiếp mắt đen kia?

Hắn sẽ ra một cái giá khổng lồ lấy mạng tên hải tặc, và Domenic sẽ làm cho dân chúng yêu mến hắn cũng như họ yêu mến Allegra. Hắn sẽ lợi dụng tình cảm của bọn họ dành cho nàng bằng cách công khai tuyên bố hắn sẽ đưa nàng trở về an toàn và duy trì quan hệ hôn ước của họ, cho dù toàn thể thiên hạ sẽ âm thầm nhất trí rằng thanh danh của nàng đã nát bấy chẳng còn vá víu gì nổi.

Rồi hắn sẽ diễn cái màn cho thiên hạ thấy là hắn có tấm lòng vĩ đại lắm nhé.

Ấy, thậm chí hắn còn sẵn lòng bỏ qua cái sự thật rằng tên đầu giả mắt đen có lẽ đã len lỏi vào thành quách tọa lạc giữa cặp chân dài, thon thả của nàng nữa chứ. Bỗng dưng có cảm giác mơ hồ nào đó khiến hắn rạo rức khi nghĩ đến thân thể vạm vỡ, cứng cáp đưa đẩy trên người nàng trong lúc nàng vừa dẫy dụa chống chọi vừa phản kháng khốc liệt.

Hừ, ít ra hắn có thể chắc chắn tìm thấy đôi chút an ủi rằng con bé cứng nhắc của hắn sẽ không thích thú cái trò bị bẻ hoa đầu. Nàng ta biết khôn thì đừng có đăm đuổi mê sa cái chuyện đó.

Sao à, hắn nghĩ ngợi một cách nham hiểm, bởi vì điều đó thực sự trêu ngươi hắn.

-o0o-

Ra tối hậu thư là biểu hiện của kẻ non tay ấn, Lazar hiểu chứ, nhưng lòng tự tôn bị tổn thương khiến chàng hạ đòn đe dọa Allegra. Chàng hối hận ngay khi lời dọa nạt ngạo mạn vừa thốt ra khỏi miệng vì chàng không muốn chuyện lại xảy cho nàng như thế, không phải là trong tình cảnh tức tối. Ở người nàng toát ra vẻ gì đấy mong manh, và giờ đây chàng phải bẻ gãy đáng vẻ đó. Chàng đã đánh cá lòng tự tôn của mình vào canh bạc lấy được nàng tối nay, và nếu chàng không thực hiện lời đe dọa nàng sẽ cho rằng chàng là kẻ mềm yếu cũng như ích kỷ, chỉ biết tìm khoái lạc, là tên chết nhát chỉ biết tìm cái chết.

Chàng tự nhủ chàng cóc cần biết nàng nghĩ gì về chàng. Tất cả chàng muốn là làm dịu đi

thân thể đang bị hành hạ khổ sở của chàng.

Ban ngày chàng bận bịu lo công việc, tâm trạng vừa lãng đãng vừa ủ ê. Ngay cả mục sư cũng không dám bén mảng gần chàng. Chàng quay qua nơi nào cũng thấy đám thuộc hạ chường mắt, tên này thì dờ dẩn như con gà rù quên búng lệnh của chàng là phải xoay cánh buồm ngọn trên cột buồm lái qua mạn bên phải, thằng kia thì tay chân lóng ngóng làm đổ cả xô hắc ín nóng để trải khoang, còn hai thằng khác trong phòng thủy thủ thì ré lên cười sằng sặc như những kẻ mắc bệnh tâm thần khi nghe mấy câu nói đùa tục tĩu.

Chàng biết chính tâm trạng u ám của chàng đang làm cho bọn họ hoảng sợ đến nỗi hành động vụng về, thế nên chàng trèo lên tổ tò vò chỉ để tránh mặt họ, không thèm để ý rằng thiếu Allegra và nét mặt kinh hoảng sợ ngã xuống dưới của nàng thì cái bọc nhỏ xíu cao chót vót này cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

Quan sát chân trời bằng chiếc ống nhòm có thể kéo ra thu vào, chàng thấy chẳng có gì để xem ngoài những cụm mây khổng lồ và sáu chiếc tàu khác đang đưa đám huynh đệ về nhà ở West Indies.

Chàng hạ ống kính xuống rồi thở dài sườn sượt.

“Con bà nó, Allegra,” chàng lẩm bẩm với không gian chung quanh.

Cớ sao họ lại lâm vào tình trạng bế tắc này chứ? Ngay khi chàng cho nàng đến gần chàng hơn bất cứ người nào – đúng là bế tắc. Chàng không thích mình đã quan tâm đến cảm giác, quan điểm của nàng nhiều đến thế. Sự bận tâm của chính chàng đối với nàng hoàn toàn không cân xứng, và hiển nhiên là nàng không hồi đáp tình cảm của chàng.

Nhưng tôi đã mở lòng ra cho cô ấy, lồng ngực chàng nhói đau lạ lùng. Cô ấy còn muốn cái quái gì nữa ở tôi chứ? Có phải vì tôi không thể kết hôn với cô ấy không?

Có lẽ không phải vì chuyện kết hôn, nhưng đề nghị đó đã là sự ban tặng tốt đẹp nhất chàng từng làm với phụ nữ, và nàng thậm chí cũng không màng cân nhắc tới. Thẳng thừng từ chối. Hà, nàng đừng tưởng bỏ chỉ cần chàng mở miệng là có sẵn năm chục người đàn bà sẽ mọp sát đất chịu mang thai con chàng liền tuýt suýt.

Không phải vì cái chuyện đau đầu này. Cũng không phải vì Allegra, người đàn bà mắc dịch, cô bé nghĩa sỹ tôn quý cao thượng của chàng.

Từ bây giờ trở đi, chàng thề là chàng chỉ dính líu với phụ nữ sành sỏi thôi, những con người cũng ích kỷ nông cạn như chàng. Nhưng chắc chắn chàng đâu có hiểu sai nàng lắm. Nàng muốn chàng mà. Chàng có thể cảm nhận được.

Ặc, đứa con gái này đúng là ngớ ngẩn. Nàng ta cứ xồng xộc cật lực đi cứu thế giới và cả chàng trong đó đến độ chẳng thèm nghĩ ngợi gì đến hạnh phúc riêng mình. Nội bao nhiêu đó đã đủ cho làm cho chàng buồn nôn rồi.

Không những nàng ta gạt bỏ mạng sống của mình để cứu vãn cái dòng họ thảm thương khỏi bị chàng ra tay đồ tể, ồ, không đâu. Giờ đây nữ thánh Allegra còn bỏ luôn cái mà chàng nghi ngờ nàng cũng ham muốn rất nhiều nữa chứ, chỉ vì lợi ích của Ascencion.

Vì lợi ích của chàng. Hạnh phúc của chàng, vì bất cứ cái gì.

Bộ cô gái này không có bất cứ cảm giác tư lợi nào sao, ngay cả cảm giác thực tiễn cũng không có? Chàng phân vân tự hỏi. Nàng không thấy là thanh danh nàng đã bị hủy rồi sao? Hừ, chàng không đời nào cho phép nàng hy sinh chính bản thân nàng vì chàng đâu.

Chàng đặc biệt có khả năng ra tay tàn bạo khi hoàn cảnh kêu gọi, và hẳn có liên quan tới nàng, chàng nhất định phải làm cho bằng được. Với nụ cười gằn, xảo trá chàng quyết định không chỉ cám dỗ nàng mà còn làm cho nàng mang bầu tối nay. Chàng sẽ bẫy nàng bằng một đứa con và ép nàng phải sống hạnh phúc, con bà nó.

Chúa ơi, đúng là ý tưởng ngu xuẩn. Nhưng đó đúng là cái chàng cần. Chàng sẽ làm gì với một thằng nhóc khóc lóc inh ỏi đây? Chàng đang nghĩ cái gì đây chứ, với tất cả những mơ tưởng ủy mị này? Thủ lĩnh Wolfe chắc cười ngạo chàng đến rụng răng luôn vì quá xem trọng đứa con gái mơ mộng hảo huyền này. Ngủ với nàng ta là lý do duy nhất chàng mang nàng lên tàu trước tiên. Chán nàng càng mau thì cuộc sống có thể trở lại thành cái trò hề trống rỗng càng mau. Đến lúc đó biết đâu chàng có thể bắt đầu suy nghĩ sáng suốt lại.

Chàng rời cái tổ tò vò cao ngất và hăm hăm đi đến cabin mở toang cửa ra. Tiểu thư không có trong phòng, tạ ơn Chúa.

Chàng đóng cửa và khóa lại. Chế giễu sự ngờ nghệch của mình, chàng rót cho mình một ly lớn loại rum thượng hạng, lo lắng bước tới bên chõng hồ sơ mà vị nghĩa sỹ trinh trắng đã lạc quan để lại trên bàn viết.

Mỗi cuốn sách trong đám sổ sách kế toán đủ loại và sổ nhật ký hành chính và sổ cái lưu trữ chi thu lấy từ văn phòng của Monteverdi xử lý những khía cạnh sự vụ khác nhau của Ascencion. Chàng chỉ có ý liếc sơ khi Allegra không có ở đó ngó qua vai chàng để dỗ dành, lên mặt đắc chí với chàng. Đây là một cách đơn giản để đánh lạc hướng thân thể đang kích động của chàng. Chàng không hề dự định là miệt mài ở đó suốt gần ba tiếng – hay là nổi sùng lên đâu.

Rồi chiều chuyển thành tối, và Lazar vẫn ngồi nơi bàn viết, mắt trái chàng nheo lại thịnh nộ khi tỉ mỉ xem xét tài liệu. Nguy cơ nền tài chính sụp đổ đang đe dọa Ascencion gần như hiện ra tách bạch ngay trong bản báo cáo trước mắt chàng. Trong đời chàng, chàng không cách nào tìm ra dấu chỉ của bất kỳ loại phương sách nào đang hiện hành để ngăn chặn tai ương này.

Bao nhiêu đây là đã đủ làm cho bất cứ tên ăn chơi bộp chộp nào tỉnh như sáo.

Đúng hơn nữa, tài liệu cho thấy chính xác Genoa đã làm đủ mọi cách để lừa gạt Ascencion suốt mười lăm năm qua. Giờ thì đã vét đầy túi và phá sản đang xảy ra đến nơi, bọn Genovese lạng lẽ rút ra, và tình trạng thù nghịch trở nên nóng bỏng khi ngân khố quốc gia trở nên cạn

khô.

Hết bản báo cáo này đến bản báo cáo khác tường trình tỉ mỉ các cuộc nổi loạn của nông dân chống thành phần giàu có, chống những tội ác vô nhân đạo của người giàu đối với thành phần nghèo khó bản xứ. Chàng nghiên cứu những thống kê liệt kê những tỷ lệ thất kinh của trẻ sơ sinh tử vong và trẻ bụi đời, rồi dán mắt vào những bản tường trình về đủ mọi mặt từ mùa màng cho đến tội ác. Chàng phát hiện ra tình trạng thiếu hụt bác sỹ nghiêm trọng, đường dây hối lộ, ảnh hưởng của các dòng họ hoạt động bất hợp pháp.

Không hề có bất cứ giải pháp thực tế nào được đề nghị cả.

Trên mặt trận kinh tế, ngay cả những lý thuyết tân tiến đã được công nhận nhiều nhất, được phổ biến rộng rãi nhất cũng bị tảng lờ không được áp dụng. Trong mớ văn kiện này không có lấy một chữ về công trình xây dựng kênh đào hay hệ thống đại lộ, hay đắp những đường xá tươm tất, dù việc này là phương pháp hiển nhiên để đưa một số kẻ bất lương đi lao động và thu hoạch gỗ từ những cánh rừng cao nguyên của Ascencion mà chàng thường chơi trò Ronbin Hood với bạn bè khi còn nhỏ.

Giờ đây chàng thở dài ghé tởm và đẩy đám giấy tờ sang một bên. Chàng cảm thấy cơn nhức đầu đang tiếp tục bồi thêm vào nỗi đau khổ của chàng, cùng với việc cần một người đàn bà.

Chàng đứng dậy và lần này rót cho mình một ly brandy, đuổi người một chút sau hàng giờ ngồi lì tại bàn viết. Trong khoảng nửa giờ dù lòng không muốn chàng vẫn nghiên ngẫm về những sách lược khác nhau thường sử dụng để giải quyết các vấn nạn của Ascencion – đương nhiên là trên giả thuyết thôi.

Và khi chàng bắt đầu cảm thấy niềm hăng say tuyệt vời cho kế hoạch vĩ đại đang phủ trùm lên người chàng, với tất cả những thử thách và khó khăn của nó chàng đóng thùng văn kiện và nhâm nhi thêm một ly rượu nữa.

Chàng cự tuyệt, *cự tuyệt*, không để mình bị cuốn vào ảo tưởng của Allegra. Chàng không phải là người đàn ông đó. Chàng không phải là hoàng tử của nàng. Hừ, thì phải nhưng chỉ trên danh nghĩa thôi. Chàng không hề có lấy mấy may tinh thần cao cả, biết quên thân mình, và còn cực kỳ khoái chí là không có mấy cái thứ rắc rối đó nữa là khác. Mất trái mấp má trong tâm trạng tồi tệ, chàng tự nhủ là mình còn có khối chuyện hay ho hơn để nghĩ ngợi.

Chẳng hạn như gò ngực của Allegra, và cảm giác khoan khoái mà nó mang đến cho chàng tối nay khi chàng tước đoạt đời con gái của nàng.

Rồi nàng sẽ dễ dãi thôi. Chàng sẽ làm cho thân thể nàng uốn cong mình mấy búng búng và hét lên vì chàng, sẽ chỉ cho nàng thấy chàng nghĩ ra sao về đức hạnh và tất cả mọi thái độ khinh thị ngạo mạn của nàng. Chàng thầm nghĩ, phải đấy, một chút dục tình cuồng nhiệt sẽ làm cho nàng biết giữ đúng cương vị của mình.

Chàng hạ tầm nhìn xuống làn nước biển màu lục hung tợn. Mặt trời đang xuống dần.

Nằm trên giường, chàng suy nghĩ một cách ảm đạm khi nâng ly brandy lên môi. Ít ra cũng còn một chỗ chàng không gây cho nàng thất vọng.

-o0o-

Chưa gì mặt trời đã lặn, và Allegra vẫn chưa biết phải làm thế nào để đáp lại tối hậu thư của người cai ngục.

Nàng dành cả ngày làm đủ mọi việc không hờ tay, sắp xếp giấy tờ của ba nàng, rồi lại mạng một chiếc áo đầm, và buồn bã ngắm di ảnh nhỏ của mẹ mình. Suốt trong thời gian đó nàng cố đương đầu với tối hậu thư của Lazar.

Nàng định nghỉ ngơi trong phòng kho dùng cái áo đang mạng dở dang như gối đầu vì không dám nằm trong cabin, vì chỗ đó chàng có thể vào bất kỳ lúc nào. Sàn phòng cứng ngắt không thoải mái, và tiếng gõ kêu kéo kệt như ma quái than thở chung quanh. Nàng khép mắt lại.

Chàng muốn bỏ lại quá khứ sau lưng và muốn xây dựng tương lai cùng nàng.

Người đàn ông này – người đàn ông kiên cường nhất, phi thường nhất, đáng yêu nhất, đau khổ nhất mà nàng từng để mắt tới – lại muốn nàng sống chung với chàng. Nàng vẫn chưa thể nào tiếp thu được điều này. Chàng đã nói nàng là tấm la bàn của chàng – *mọi chiếc tàu đều cần một chiếc la bàn*, chàng từng nói như thế – và chàng cũng từng nói, *yêu tôi đi*. Chàng từng nói với nàng những điều êm đẹp, nói với nàng rằng nàng xinh đẹp. Chàng muốn tạo dựng gia đình với nàng – chính Lazar di Fiore – vị hoàng tử của nàng.

Nhưng nàng không chấp thuận.

Ý nghĩ đó làm bụng nàng khó chịu đến độ không khóc ra nổi. Chàng đã dâng cho nàng giấc mơ hoa mỹ óng ánh, nhưng đó hoàn toàn sai lầm. Ascencion cần chàng hơn nàng rất nhiều.Ồ, chắc chắn là nàng cần chàng rồi, nhưng nàng cần sáng suốt hơn và cái mà Lazar thực sự cần là vương quốc của chàng, quê hương của chàng. Trong vị trí chính đáng đó, chàng sẽ tìm cách vá lành những vết thương ô nhục đã đánh bật niềm tin khỏi tâm hồn chàng.

“Em không cần anh.” Sao chàng lại có thể nghĩ như thế chứ? Người đàn ông ngốc nghếch! Sao chàng lại giày vò nàng như thế? Nàng vừa suy nghĩ vừa xoay trở trên chiếc giường cứng còng. Sao chàng lại bỏ mặc nàng một mình? Nói đến tối nay thì sao đây, nàng có nên chống lại chàng? Khước từ chàng?

Liệu nàng có làm nổi không?

Chỉ cần chàng hôn nàng một lần là xong – không đâu, chàng cũng không cần chạm vào nàng – chàng chỉ cần đắm đắm nhìn nàng bằng cách của chàng là nàng vô phương cưỡng lại. Đó chính là phần cay đắng nhất. Tối nay chàng sẽ đến như một ác ma, thử thách đạo hạnh của nàng, dò dẫm nhược điểm của nàng bằng mọi nghệ thuật cám dỗ. Làm thế nào nàng có thể giữ an toàn khi cơ thể nàng gào thét đòi hỏi chàng đây, khi mỗi tia mắt chàng ném ra sẽ khiến

nàng bùng cháy khát khao? Con tim nàng sẽ cho nàng lựa chọn nào đây ngoài sự dâng tặng chàng bất cứ điều gì chàng đòi hỏi, mọi cái nàng phải trao ra?

Không, nàng nhất quyết không cho chàng bất cứ sự khuyến khích nào. Nàng sẽ chống cự chàng đến cùng.

Nàng sẵn lòng làm bất cứ điều gì giúp chàng giành lại Ascencion, nhưng nàng không xiêu lòng vì người đàn ông nàng không thể có, như mẹ nàng. Nàng sẽ không phán cho mình bản án chung thân cô độc, và nếu tối nay nàng cho đi chính bản thân mình nàng sẽ không còn cách nào để giữ sự thành tâm trọn vẹn của nàng.

Nàng tự nhủ tối nay nàng có thể nhẫn nhịn vì lợi ích lớn hơn của chàng, thậm chí có thể từ chối đề nghị lấp lánh quyến rũ của chàng. Trốn tránh định mệnh của chàng ẩn náu trong nông trại bình dị nào đó với những đứa con tươi cười quanh quẩn dưới chân, ừ nghe có vẻ đẹp để thơ mộng đấy. Nhưng trên Ascencion dân chúng đang đau khổ rên xiết. Vì họ nàng không thể để mình trở thành đồ chơi của chàng. Chỉ là nàng không biết chàng sẽ lấy tới tay bằng bất kỳ cách nào khác.

Nàng đã thấy ánh mắt chàng hằn đau khi bị nàng từ chối. Đồ ngốc. Vì tự ái tổn thương, tối nay chàng sẽ trả thù nàng một cách ngon lành, chậm rãi, và nói thật ra nàng cũng mong mỗi giây phút đó.

Liệu thật là không có biện pháp đơn giản nào để cả hai cùng được toại ý sao? Chàng có thể trở thành vua, còn nàng trở thành nhân tình của chàng. Bất chợt có tiếng thì thào khuyến dụ vang lên bên tai nàng, đàn ông có quyền thể vẫn chứa chấp nhân tình công khai mà, vì những người đàn ông này cưới vợ xứ lạ chỉ vì mục đích lợi lộc thôi.

Đôi khi họ yêu nhân tình còn hơn yêu vợ ở nhà. Vậy thì tại sao nàng không thể trở thành nhân tình nhân ngãi của chàng và lo liệu cho chàng cưới công chúa Nicollete Áo quốc?

Ồ, bởi vì lẽ đầu tiên là làm như thế sẽ phạm vào điều răn thứ sáu của Chúa, nàng tự mỉa mai mình.

Thôi điều đó không cần bàn nữa. Ngoài ra, Nếu nàng không giữ vững lập trường chính trực, làm sao nàng có thể hữu dụng cho chàng cho chính nàng hay Ascencion hay bất kỳ ai.

Có lẽ nàng nên làm thế rồi ra sao thì ra. Ném hết lý trí xuống biển như ném một đồng xu vào cái giếng ước. Chịu đau khổ giản vật. Vì chàng phá bỏ mọi luân lý.

Có lẽ đến lúc ấy chàng sẽ toại nguyện, nàng khổ sở thầm nghĩ, khi chàng lấy danh dự của nàng hoán đổi với danh dự của chàng, đến lúc đó nàng chẳng còn lại gì để quấy nhiễu chàng. Chàng sẽ tước bỏ hết mọi thứ khác của nàng, hoàng tử yêu ma của nàng. Nhưng sao nàng lại mong chàng chữa lại linh hồn cho nàng?

Cuối cùng nàng đứng dậy, cất đi những tập hồ sơ mà nàng chẳng còn lòng dạ nào để tập

trung vào. Nàng so vai, vuốt lại tóc, và đi về phía đuôi tàu xuyên qua hành lang tối mù, lắng nghe động tĩnh những hồn ma của Lazar.

Nàng sẽ tỏ ra thành thật. Sẽ không dao động. Sẽ tự hào.

Phòng khánh tiết mờ tối, vắng vẻ. Emilio đã nấu nướng bữa ăn đặc biệt cho họ tối nay. Bóng dáng mục sư cũng không thấy đâu.

Allegra cố giữ yên bàn tay đang run rẩy và đưa tay với lấy nắm cửa. Căn phòng tối tăm, những cánh màn bằng bành ròn rợn trên khuôn cửa dẫn ra balcony. Nàng không thấy chàng trong bóng tối nhưng cảm giác được sự hiện diện của chàng ở đó. Rồi chàng cất tiếng, giọng trơn mượt âm hiểm.

“Khóa cửa lại đi.”

CHAPTER 15

Tim đập thành thịch, Allegra tuân theo mệnh lệnh trầm trầm của chàng, đoạn quay lại đối diện với căn phòng tối, bắt đầu nhận ra cái bóng đen bờ vai rộng của Lazar trong ghế tay cầm. Nàng chỉ vừa phân biệt được dáng dấp của chàng trong bóng tối. Chàng vẫn mặc quần áo đầy đủ, nàng lưu ý với đôi chút nhẹ nhõm. Chàng đẩy, phục sức thanh lịch chứ không phải ăn mặc như cướp biển. Chàng ngồi vắt chân, chống khuỷu tay trên tay ghế. Chàng đang uống rượu, miết thành ly qua lại trên môi một cách tự lự.

“Đến đây.”

Nàng lưỡng lự bước đến trước mặt chàng, dù vẫn giữ khoảng cách an toàn, cách chàng khoảng năm feet. Nàng đâu cần phải đến gần hơn mới cảm giác ra được tâm trạng sặc mùi thuốc súng của chàng. Đây là bề mặt của Lazar nàng từng bắt gặp một lần dạo trước, con người âm hiểm giận dữ ngấm ngầm mà nàng đã cầm cố bản thân mình bằng lời thề liêu lĩnh.

“Gần hơn nữa.”

Nàng nhích tới một bước. Nhưng chàng vẫn lặng thinh. Nàng cảm thấy được tia nhìn của chàng đang lướt khắp người nàng, và xấu hổ quá đi mất thân thể nàng phản ứng liền ngay tức thì.

“Xoa tóc xuống.”

Bằng những ngón run rẩy, nàng làm theo cứ như bị thôi miên.

“Em biết đấy anh sẽ nhẹ nhàng từ tốn với em,” chàng nói nho nhỏ. “Anh sẽ không bức hiếp em đâu. Anh không cần làm như thế.”

Giữa họ là sự im lặng đầy kích động khi hai người nhìn nhau bằng thái độ nửa thù nghịch nửa quyến rũ. Nàng cố giữ đầu óc tỉnh táo chống lại thứ thuốc mê man thềm muốn kia.

“Sao anh lại dùng thủ đoạn này với em?” nàng lạnh lẽo hỏi. “Anh biết rõ là em chỉ muốn cái tốt nhất cho anh thôi mà.”

“Dân ăn chơi chúng tôi thích dùng mảnh khóe lắm.”

“Anh đang uốc cái thứ độc hại đó nữa sao? Anh sẽ bị ác mộng đấy.”

“Anh sẽ dẫn em vào đó với anh luôn. Cởi áo em ra đi, *chérie*.”

Nàng nuốt mạnh, không biết phải nói gì với chàng.

“Nhất định phải dùng cách này hay sao?” nàng vừa hỏi vừa nghe âm điệu khao khát trong

chính giọng mình, niềm mong mỗi gần như không thể phủ nhận.

“Ồ, phải,” chàng thì thầm. “Cởi áo em ra cho anh đi.”

Nhưng nàng làm không nổi.

Nàng ngó chàng chăm chăm trong tâm trạng bị dồn vào đường cùng, khiếp đảm. Mắt chàng đen thẫm và nóng bỏng, sáng rực hằn lên đau đớn từ những vết thương chàng dấu kín. Chàng nhấp một ngụm rượu. Nàng thoáng thấy hàm răng trắng của chàng lóe lên dưới ánh trăng khi chàng liếm môi.

Thấy nàng vẫn chưa bắt đầu trút bỏ y phục, Lazar nhồm dẩy và chậm rãi bước đến chỗ nàng như một con thú đang săn mồi. Nhịp thở của nàng trở nên nhanh hơn khi nàng quan sát chàng tới gần. Rồi dánh dấp chàng sừng sững bên trên nàng. Bờ vai chàng trong mắt nàng dường như là hai vách đá đồ sộ, và mỗi đường nét dạn dày trên mặt chàng đều khắc nghiệt. Tối nay không hề có tia lấp lánh nào lóe lên trong mắt chàng, không hề có nụ cười nào hiện trên đôi môi đang mím lại.

“Em xin anh, em không thể chống chọi anh,” nàng nói nhỏ. “Anh sẽ hủy hoại em đấy.”

“Ôi trời ơi, thảm quá đi mất. Chỉ là chuyện ăn nằm thôi,” chàng vừa nói vừa đảo vòng vòng quanh nàng.

Nàng choáng váng nhắm mắt lại khi chàng bắt đầu cởi khuy áo nàng một cách thành thạo.

“Lazar, lúc đó em không cố tình gây tổn thương cho anh. Em rất thích sống chung với anh trong nông trại của anh –”

“Đề nghị đó đã hết hữu hiệu rồi.”

Nàng sững người. “Em không cho rằng đề nghị đó là thật.”

Ngón tay chàng ngưng lại giữa chừng trên lưng nàng. “Tuy nhiên em vẫn đồng ý đến đây.”

“Phải.”

“Đến đây đợi một cú cụp lạc ngoạn mục, hờ, bà thánh nhỏ?”

Nàng nhói cả người trước lời lẽ chàng đang cố tình bôi nhọ những cái đẹp để họ từng chia sẻ với nhau.

“Không. Em không hề muốn đến đây. Anh cũng như em đều biết rõ là chuyện này sai trái. Em đến đây vì lời hứa danh dự với anh và cũng vì em không phải là người hèn nhát. Ngoài ra, trên tàu này không có chỗ nào để trốn cả.”

“Em nói đúng đấy.” Nàng cảm giác được hơi thở nóng rực của chàng phả trên cổ nàng khi

chàng lướt tay xuống hai bên sườn nàng, nắm lấy hông nàng kéo hông nàng sát vào chồi nhục cảm của chàng. “Em là của anh. Em không thể trốn đến bất cứ nơi nào đâu. Nếu em bỏ trốn, anh sẽ xé nát thể giới này ra để tìm em, đến khi anh tìm được thì dù cho em có ở trong mơ anh cũng lôi ra cho bằng được.”

Nàng nhắm mắt lòng đầy ham muốn, mọi bắp thịt đều căng ra, mỗi gang tấc trên da nàng đều bùng tỉnh trước sự hiện diện của chàng. Chàng cởi cúc áo nàng nhanh đến độ sửng sốt, rồi vạch thân áo sau ra và chuôi dưới làn vải vòng ra phía trước khum lấy ngực nàng bằng cả hai bàn tay. Ngón tay cái mân mê đôi đỉnh hồng, chậm rãi nhưng không một chút nương nhẹ. Nàng cố nén tiếng thở dốc đầy khoái cảm.

Nàng không thể tin chính bản thân mình nữa rồi. Ở trong phòng với chàng chỉ mới vài phút mà chưa chi nàng đã suýt bại trận.

“Làm ơn buông em ra đi.” Nàng ghen ngào nói.

“Hình như em không biết là anh cần cái này biết chừng nào,” bên tai nàng vang lên lời thì thầm sâu hiểm. “Anh không phải là ảo tưởng, Allegra. Anh là đàn ông, có máu có thịt, và có nhu cầu của anh.”

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt. “Nếu anh làm tình với em, em sẽ không bao giờ khắc phục anh được. Vì anh em sẽ tổn thương mãi mãi.”

“Nhưng đó là điều anh muốn cơ mà, *chérie*. Hãy cháy cùng anh trong cái hỏa ngục này của anh luôn.”

Cảm thấy đuối sức, nàng ngả vào người chàng. Sự cuồng nhiệt của chàng thiêu đốt tàn phá nàng, khiến nàng tê liệt vì khao khát. Chàng đẩy một bên áo của nàng xuống bắt đầu hôn vai nàng, và cắn nhẹ trên đấy. Thân thể nàng rộn ràng, thâm tâm xao xuyến thêm muốn chàng.

Nàng nhất định phải tập trung ý thức mới được. Khi chàng luồn tay vào phía trước áo nàng lần nữa, nhích dần xuống bụng để chuôi ngón tay vào giữa đùi nàng, người nàng gần như thổn thức vì thèm khát, đầu nàng ngả vào bờ vai rộng của chàng.

“Ừm,” chàng thở hắt ra. “Trơn ướt, ướt đầm rồi.”

“Lazar di Fiore,” nàng nói nhỏ. “Anh làm em đau lòng quá.”

Chàng dừng tay.

Rút tay ra khỏi áo nàng, chàng xoay nàng lại trong vòng tay chàng. Thân thể nàng run rẩy. Đưa tay giữ vai nàng, chàng dò xét mặt nàng thật dịu dàng.

“Sao thế, *chérie*? Sao em lại nói thế?”

Nàng vẫn không ngừng đầu cho đến khi chàng đưa đầu ngón tay ấn trên cằm nàng. Nàng

ngước lên nhìn vào mắt chàng.

“Vì bây giờ em đã hiểu anh. Anh đã phải trả ra cái giá là lòng tự trọng để sống còn.”

Đôi mắt đen của chàng hiện lên vẻ sững sốt, rồi biến thành giận dữ. “Em vừa nói cái gì?”

Nàng lùi lại sợ hãi, kéo mạnh áo lên vai, tim nàng đập thành thịch trong lúc nàng cố chống chọi tìm đường thoát thân. “Thế nào anh cũng mô tả mình như là nạn nhân, bào chữa cho hành động tước đoạt bất cứ cái gì mình muốn từ bất kỳ ai cản đường chắn lối anh vì anh từng bị thiệt hại. Nhưng chính dân chúng Ascencion mới là nạn nhân thực sự trong toàn bộ chuyện này. Anh nói ba em phản bội vua Alphonse,” nàng vùng ra khỏi tay chàng, “nhưng bây giờ anh mới chính là người phản bội ngài ấy.”

Mặt chàng tái xanh khi chàng nhìn nàng trừng trừng như muốn nuốt chửng nàng, lúc này đang đứng yên như tượng. “Em dám nói năng với tôi như thế.”

“Đúng vậy. Hãy nhìn xem nỗi đau khổ đã khiến anh ra nông nổi nào, và chính vì em lo cho anh em mới nói điều này.” Nàng lấy hơi cất tiếng. “Kính thưa điện hạ, ngài đã phản bội dân chúng của ngài, cha ngài, và chính bản thân ngài. Tôi không thể nào trao thân cho một người như thế.”

Vẫn nhìn nàng dăm dăm một cách sững sốt, chàng mở miệng nhưng không thốt ra một lời nào. Rồi chàng khép miệng, đôi hàm vuông đánh chặt cổ kiềm chế tâm trạng.

Thình lình chàng xoay gót lưng bước ra cửa và rời khỏi cabin, sập cửa đánh ầm sau lưng.

Allegra vẫn đứng đấy, người run lên bần bật trong bóng tối. “Ôi, Chúa ơi,” nàng lẩm bẩm, “con đã làm chuyện gì đây? Giờ thì anh ấy giết con mất thôi.”

Nàng nghe tiếng chân chàng nện ầm ầm giận dữ băng qua bên kia phòng khánh tiết rồi ra ngoài hành lang.

Nhanh như cắt nàng đóng cửa cabin và khóa lại, rồi tấn bàn viết dưới tay nắm cửa, tay nàng run lấy bầy trong suốt thời gian đó, vì lần này nàng biết nàng đã đẩy chàng đi quá xa.

Nàng ngồi co cụm trong bóng đêm ngay ngạch cửa dẫn ra balcony nhìn ra biển, cố phân biệt giọng nói của những người đang trò chuyện bên trên. Nàng ngỡ nàng nghe thấy tiếng Lazar trong số bọn họ.

Tổn bao nhiêu công sức nàng mới nhắm được mắt cầu nguyện để trấn tĩnh tâm trí đang tứ tán hoang mang sợ hãi, nhưng nàng thở dốc giật bắn mình khi tiếng đại bác đầu tiên nổ vang dội.

Đồ đánh đá.

Lazar hăm hăm đi về phía đuôi tàu, tai chàng ong ong.

Ra đến đó chàng ra lệnh thả neo khiến tài công và người trực đêm bối rối không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Kế đến chàng bước rầm rầm đến khẩu đại bác nhỏ đặt ở phần boong ở mũi tàu và tự tay nổ ba phát ra hiệu cho các tàu khác dừng lại.

Chàng ngưng lại để đốt điếu thuốc từ diêm lưu hoàng vừa dùng để châm ngòi đạn rồi đợi ở đấy, cố dần cơn giận trong lúc hút thuốc và ổn định tinh thần, nhìn chăm chăm những làn sóng một cách trầm ngâm.

Chẳng bao lâu sau sáu chiếc tàu kia ra hiệu đáp lại rằng họ sẽ bỏ neo, nhưng chàng biết phải mất một khoảng thời gian các thuyền trưởng dưới quyền mới chèo thuyền tới được.

“Thủ lĩnh, có chuyện không ổn sao?” Harcourt lo lắng hỏi.

“Nhanh chân nhanh tay lên! Chàng găm vào mặt tay thuộc hạ trung thành trông coi neo và buồm.

Anh chàng co rúm người rồi lĩnh đi mất. Lazar tho thẩn đến mũi tàu, chống một nắm tay lên hông. Cẩn điếu thuốc giữa hai hàm răng chàng trèo lên thanh đà trên mũi tàu và bám một tay vào hàng buồm tam giác, đưa mắt nhìn đắm đắm lên những ngôi sao im lìm cố định bên trên làn vải buồm mờ ảo.

Chàng tin mình đã nuốt một ngụm những đốm sáng li ti và một mảnh trời đêm, và bật cười tự chế nhạo mình, ời thằng bé hiểu động thuở nào. Khắp chung quanh chàng biển đen thẫm như tâm hoa thổ lan ngọc trai đen, và cơ man là cá mập im lìm lướt trong đấy.

Giờ đây cứ để cho chính tâm trí chàng được thử thách, chàng suy nghĩ một cách dứt khoát, và sớm muộn gì chàng cũng biết mình có được chút dũng khí nào như cha hay không.

“Đành phải thế thôi,” chàng thấp giọng đe dọa với bầu trời.

Còn về phần em, cô nàng Allegra xinh đẹp của tôi, rồi em sẽ phải thừa nhận làm em sai lầm. Cầu xin Chúa che chở cho hai chúng ta.

-o0o-

“Đúng là tìm đường chết rồi!” Bickerson, thuyền trưởng tàu Bảo Tổ chế giễu.

Lazar ném cho hăn tia nhìn sôi sục. Ngọn đèn lồng đồng đưa nhè nhẹ bên trên chiếc bàn trong phòng khánh tiết, nơi chàng, mục sư, và sáu thuyền trưởng hải tặc đang hội họp.

“Không có tiền thưởng sao?” Fitzhugh hỏi.

“Không,” Lazar lên tiếng đáp lại.

Thuyền trưởng tàu Chó Săn, Fitzhugh là người Tô Cách Lan lắm lì ít nói với hai chòm tóc mai bạc dài thậm thượt cùng cặp lông mày chổi xể đi kèm. Hắn trạc tuổi mục sư, là một trong những tay đầu quân dưới trướng của Wolfe từ những ngày đầu lập nhóm. Fitzhugh thận trọng hơn hầu hết đám huynh đệ, làm cướp biển đối với hắn là công việc làm ăn. Cổ tàu galleass (thuyền buôn, sàn thấp, chạy bằng chèo và buồm) của hắn tuy kiểu xưa nhưng được trang bị hùng hậu nhất trong đội tàu nhỏ này.

“Ông biết là tôi sẽ sát cánh với ông mà, thủ lĩnh,” Sullivan lầm bầm, “mặc kệ cái đám nhát cáy này làm gì thì làm.” Anh chàng người Irish ngày thường vui tính giờ thì khoanh tay trước ngực nóng nảy bước tới bước lui trong phòng.

Lazar thầm đoán chắc hẳn Sully đang bận tâm về chuyện nào đó.

“Còn thuyền trưởng Morris?” Mục sư lên tiếng hỏi anh chàng người Mỹ trẻ tướng tá lịch sự bảnh bao tự cho mình cái danh xưng cướp biển nhưng chẳng chùn tay cắt cổ người khác.

“Tớ sẽ nghĩ kỹ lại đã,” anh chàng thuyền trưởng trả lời, nghịch nghịch với lớp ren viền tay áo.

Russo, tay thuyền trưởng Bồ Đào Nha của tàu Hoàng Hậu vỗ hai tay đánh rầm xuống bàn, trùng trùng ngó đám người. Hắn chỉ vào Lazar. “Lão đại từng giúp các huynh tiền bạc rủng rỉnh và có lần còn chịu đòn của Wolfe thay cho cả đám!” hắn phẫn nộ hét lên. “Lão đại chỉ yêu cầu có một chuyện thôi – tớ bảo chúng ta ủng hộ huynh ấy đi.”

“Chúng ta còn phải giao hàng tới chợ ở Cuba,” Bickerson, tay cướp Hòa Lan khổng lồ tóc trắng như bông khăng khăng từ chối. “Huynh biết là các tay mua không thích chờ đợi mà.”

“Riêng tớ, tớ không lo lắng về đám con buôn,” anh chàng Morris lè nhè. “Nhưng chính là cái đám chết tiệt Genovese bám sau đuôi mình kia kìa.”

Lazar chìa ngón tay ra, chàng hầy còn cảm thấy tức giận. “Landau, huynh im lặng từ nãy đến giờ rồi.”

Anh chàng người Pháp quý quyết, đưa con bị từ của một nhân vật thượng lưu, là thuyền trưởng chiếc tàu hai cột buồm đẹp đẽ chạy nhanh như gió có tên là Chuồn Chuồn.

“Tớ phản đối vì huynh không tiết lộ bất cứ cái gì cả,” Landau đáp lại. “Huynh bảo bọn tôi quay lại, biết đâu sẽ giao chiến lần nữa với mấy chiếc tàu đang theo đuôi mình, rồi lại phải vượt qua Gibraltar, và lướt vòng theo bờ biển Barbary, chỗ đó toàn là những nguy hiểm ngấm ngầm tráo trở – làm hết thảy mọi chuyện mà không có đền bù gì cả. Chúng tôi và huynh là chỗ bạn bè, Lazar, nhưng ít ra huynh phải nói cho bọn tôi biết việc huynh tới cứ điểm của bọn buôn á phiện tại sao lại quan trọng vậy.”

“Các huynh một là đồng ý với tôi hai là không,” Lazar nhún vai trả lời. “Nhưng chi tiết của

chuyện này vẫn là vấn đề của riêng tôi.”

“Cha nội này tính lấy đầu đạn đại bác 18 pounds bằng chì đặc ra làm banh đá chơi mà.” Morris thích thú đáp lại. “Kệ bà nó,” hắn ta tuyên bố trong lúc chùi miệng vào tay áo viền ren cáu bẩn. “Tớ nhập cuộc.”

“Thêm anh là ba người,” mục vừa nói vừa đưa mắt liếc hắn.

“Fitzhugh?”

“Đúng là điên,” lão già Scot càu nhàu. “Sao nghe giống cái tuồng chàng trai trẻ mưu cầu hạnh phúc mỹ mãn quá, và mỗi nghi ngờ đầu đuôi cái chuyện này là để cảm động đàn bà thì phải. Mỗi sẽ không đem tính mạng của đồng đội ra liều để thỏa mãn mấy cái khoái hạc của cậu đâu!”

Khi Lazar đang tính xem làm cách nào để trả lời câu hỏi thì Allegra từ bên cabin đi vào phòng khánh tiết cứ như đã định trước. Chàng lưu ý thấy nàng tái mét và sợ hãi, nhưng phớt lờ nàng trong khi những người kia bắt chước mục sư kéo ghế kèn kẹt đứng lên.

“Có đánh nhau sao? Chúng ta bị bắn à?” nàng vừa liếc qua chàng vừa hỏi.

Sáu người đàn ông ủa tới trấn an nàng rằng mọi chuyện đều ổn cả – tiếng nổ vừa qua chỉ là pháo hiệu thôi. Lazar nhìn chăm chăm xuống bàn tay mình đang đặt trên bàn trong lúc mục sư bắt đầu giới thiệu từng thuyền trưởng với cô nàng bất khuất Monteverdi.

Lazar vẫn hoàn toàn cảm giác nàng ở đấy nhưng không màng liếc một mắt đến chỗ nàng đứng. Chàng vẫn có thể ngửi được mùi trên người nàng, cảm nhận được nàng cách đó ba feet. Làn da ngà của nàng chưa bao giờ cảm dỗ đến thế, trơn mượt và rạng rỡ. Bộ áo màu vỏ đào lại được cài kín như trước. Mái tóc ánh những vệt vàng vàng được bới cao gọn gàng, trông nàng giống y như các thiếu nữ trường dòng không sai một mảy may.

Có ai lại ngờ được một tạo vật mỏng manh như thế kia mà miệng lưỡi y như đuôi bọ cạp cơ chứ? Chàng dăm chiêu.

Trong lúc anh chàng dỏm dáng Morris cố bắt chuyện với nàng, tay người Pháp bắn cho Lazar tia nhìn thông cảm. Hắn từng có mặt trên bờ thành khi Allegra thách thức chàng, và Lazar thấy được Landau nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ chứng tỏ tên Pháp khẩu này thưởng thức lòng can đảm của nàng.

Khi Landau tự giới thiệu mình và hôn tay nàng một cách hào hoa, Lazar bỗng cảm thấy đôi chút thú vị châm biếm khi ngực mình nhói lên cảm giác ghen tuông thực sự. Lại thêm một trải nghiệm lạ đây. Nhưng Landau quay lại mỉm cười nhìn chàng khi Allegra tiếp tục chào hỏi người kế tiếp.

“Được rồi,” Landau thì thầm, “đệ nhập bọn chơi cái trò này của huynh, bạn già à biết đâu sau này huynh nói cho đệ biết ý nghĩa của trò chơi. Nhưng đệ cảnh cáo huynh, nếu mà tàu của

đệ chỉ cần bị trầy một đường thôi là...”

Lazar nhếch môi cười ảm đạm trước lời dọa xuông, rồi cả hai người họ quan sát Allegra đang rải bùa mê lão quái Fitzhugh. Mục sư ném cho chàng nụ cười ý nhị khi tay thuyền trưởng lão thành tay này thì đón lấy bàn tay nàng gượng nhẹ cứ như da thịt nàng làm bằng sứ, tay kia thì bấu chặt cái nón khur khur ngay vị trí quả tim bên ngực trái.

Sau lời chào hỏi nồng nhiệt của Russo và lễ độ nhưng ngập ngừng của Sullivan, Lazar hết sức ngạc nhiên – nhưng mặt vẫn không tỏ lộ điều gì – khi Allegra vòng qua bàn đến đứng khép nép phía bên phải sau lưng ghế của chàng ra vẻ phục tùng. Đến lúc đó chàng chợt hiểu ra nguyên nhân.

Nàng chỉ là tỏ rõ cho bọn đàn ông mắt đang lấp lánh hứng thú là nàng đã có người bảo hộ rồi.

Nàng đặt tay trên vai chàng.

Cô gái này chắc vừa mới ăn gan hùm mật gấu hay sao ấy. Giờ thì ngang nhiên đòi hỏi quyền bảo hộ của chàng trong khi vừa mới hồi nãy đây không cho chàng được quyền chạm đến thân thể cô ta rồi còn sỉ vả chàng tung bừng cứ như chàng chưa bao giờ bị sỉ vả từ trước đến nay vậy.

Tuy thế chàng vẫn đưa tay trái vòng qua vai phải đan tay với nàng. Chàng không nói năng gì, chỉ quan sát bọn huynh đệ nhưng không tỏ ra biểu hiện nào.

Khi nàng tiến lên gần chàng hơn, chàng cảm thấy nỗi sợ hãi của nàng và tai ác làm sao điều này lại làm chàng khoái chí. Dường như đấy chính là sự thỏa mãn độc nhất chàng có được ở nàng. Cảm giác mơ hồ như có lỗi đang giày vò chàng vì cái cách chàng đã nói năng đối xử với nàng, *nhưng* chàng thầm nghĩ *thây kệ đi*, tôi sẽ không xin lỗi đâu. *Con bà nó, cô ta muốn thế thì cứ việc chuốc lấy.*

Fitzhugh ngó Allegra chăm chăm, rồi ngược lên nhìn chàng dò hỏi. “Nếu cậu muốn thì cứ việc đem cái đám đeo đuôi vinh quang đến sông Styx, thủ lĩnh, nhưng đừng đem cô bé này vào chỗ nguy hiểm với cậu!” lão ta tức giận nói. “Bickerson hay mỗ sẽ coi sóc cô ấy an toàn.”

“Ồ, nhưng tôi sẽ ở chung với Lazar, thưa ông,” nàng nói khẽ và quyết liệt trong lúc đặt bàn tay kia lên trên tay chàng.

“Cô à, việc này nguy hiểm lắm.”

“Đúng không?” nàng hỏi Lazar.

“Fitzhugh là người thật thà nhất.”

Nàng nhìn thẳng về hướng người Scot già. “Vậy thì tôi càng có lý do ở bên cạnh anh ấy.”

Lồng ngực Lazar nhói đau trước lời lẽ của nàng. Chàng không thể nào thấu hiểu được cô nàng này. Mới một phút trước miệng lưỡi cô ta còn rọc chàng ra thành từng mảnh tả tơi, rồi kể đến lại đứng bên cạnh chàng cứ như là người vợ phục tùng hiền lương thực đức vậy – *chàng tới đâu thiếp nguyện theo cùng*.

Hà, có lẽ nàng sẽ đổi giọng nếu biết cái chỗ chàng sẽ dẫn họ tới.

“Hoan hô, người đẹp,” Russo vừa nói vừa nhe răng cười ha hả.

“Thật là người đàn bà độc đáo,” Landau lẩm bẩm.

Khi Bickerson thấy hẳn sẽ phải đi tiếp một mình, ý kiến phản đối của hẳn sụp đổ và sự việc được mọi người nhất trí thông qua.

Trong vòng một giờ nữa Lazar sẽ cho đoàn tàu vòng lại đưa họ quay về hướng đông rồi xuôi nam đến bờ biển Barbary.

Trong lúc này cho dù nàng có quỳ xuống năn nỉ, chàng cũng không thêm đụng đến con nhóc đánh đá miệng lưỡi sắc như dao cạo, nhưng một lần nữa chàng phải công nhận là nàng nói đúng – đúng một cách chán ngán, đau buốt.

Nàng không thể nào tôn trọng chàng, và chàng cũng không thể tôn trọng bản thân mình, nếu chàng không làm việc này, và chàng đã quá ngán ngấm chống lại sự việc không thể nào tránh được.

Nếu muốn có được Allegra, chàng phải giúp Ascencion. Để chứng minh Ascencion thuộc về chàng một cách hợp pháp chàng phải trưng ra được chiếc nhẫn ngọc ẩn, và điều đó cũng có nghĩa là chàng sắp phải đương đầu với ác mộng hãi hùng nhất.

Nhân danh Chúa, dù có phải tốn hết thuốc súng trong sào huyết chàng sẽ nhất định nổ tung cái địa ngục xinh đẹp đó bay tuốt lên trời để lấy cái nhẫn chết tiệt đó ra.

Hay nói đúng hơn là dù chết cũng phải lấy cho kỳ được.

Trong nửa giờ sau đó, chàng và đồng đội bàn thảo về hải trình, hướng gió, đội hình chiến thuật phòng khi phải giao tranh với tàu chiến Genovese, dù Lazar thực tình không tin tàu của địch quân đã theo họ vào tận Đại Tây Dương.

Cuối cùng, tất cả thuyền trưởng trừ Sullivan đều trở về tàu của họ.

“Lão đại, tôi có chuyện muốn bàn với huynh,” anh ta vừa nói vừa cảnh giác đưa mắt nhìn Allegra. Từ nãy đến giờ nàng vẫn đứng im lặng sau ghế của chàng.

“Cứ nói thoải mái đi bạn già.”

“Khi bọn mình rời khỏi Ascencion thì phát hiện được tên đi lậu,” anh ta nói tiếp, “tôi đem

hắn lên tàu để huynh muốn hỏi thì hỏi. Hắn hiện ở trong phòng giam trên tàu huynh đó.”

Mục sư ngó anh ta một hồi. “À, tôi hiểu rồi.”

Với thái độ cảnh giác người đàn ông lớn tuổi thận trọng đứng dậy, vỗ vai chàng tỏ vẻ cảm thông và cúi đầu chào cô gái Monteverdi, đoạn rời phòng khánh tiết. Sully vẫy tay chào chúc chàng ngon giấc tại ngưỡng cửa và cau mày quay qua Lazar.

“Lão đại, đây là tên đi lậu,” anh ta lên tiếng. “Tên này nói toàn chuyện hoang đường. Hắn nói là” – anh ta ngập ngừng – “hắn nói huynh là vì vua chính thống của cái đảo đó. Là vua, hắn bảo thế! Rồi còn nói là gia đình huynh đã bị sát hại, và dân chúng ở đó đang đợi huynh trở lại nắm quyền.”

“Vậy à?” Lazar thờ ơ hỏi.

Sully trông cực kỳ bối rối, anh ta dỗi mắt nhìn chàng một cách ngờ vực. “Tôi đã giam hắn trong tàu tôi, nhưng câu chuyện của hắn đã đồn khắp trên tàu. Tất cả thuộc hạ của tôi đều hỏi han chuyện đó, và tôi muốn biết tôi phải trả lời họ như thế nào. Hừ, khỉ thật, thế cái chuyện đó – có thật không?”

Lazar nhìn người bạn lâu năm, tín cẩn một lúc lâu.

“Phải,” chàng trả lời. “Đúng như thế.”

Lazar cảm giác được tia nhìn của Allegra đảo lên mặt mình. Trước khi Sully lấy lại bình tĩnh để đáp lại thì tù nhân được đưa vào. Ánh mắt của Lazar xù xuống khó chịu trước hình ảnh lôi thôi lệch thếch của người nhạc sỹ guitar vừa lùn vừa mập, Bernardo, chính là người đã đến tung hô chàng trong quảng trường sau chuyến cướp phá.

“Điện hạ! Ồ, chúa công của tôi, tôi đã liều thân để theo ngài –”

Đột nhiên ông ta ngưng bật, đôi mắt như hòn bi dán chặt vào ái nữ của cựu thống đốc tỏ vẻ nhận biết và vụt hiện lên vẻ hiềm độc. Về phía Allegra, nàng khoanh tay nhìn trả lại ánh mắt đánh giá pha lẫn thù hận bằng tia nhìn thản nhiên.

“Cô Monteverdi ở đây dưới sự bảo hộ của ta,” Lazar lạnh lùng nói. “Người có thể ở lại trên tàu Cá Voi vì trong một phương diện nhỏ người sẽ có chỗ đặc dụng sau này, nhưng chỉ cần người hé miệng sỉ nhục tiểu thư đây một lời thôi – hoặc chỉ cần mùi hôi của người làm mũi cô ấy khó chịu, ông bạn thân mến à, người sẽ làm mồi cho cá mập ngay.”

-o0o-

Ngay sau khi Sully và Bernardo đi khỏi, Lazar nhồm dậy đi vào cabin.

Allegra theo sau người chúa ngục cao sừng sững của mình với một khoảng cách đề phòng, nàng chỉ dám bước tới ngưỡng cửa nơi mà nàng vừa thoát hiểm suýt mất đi trình tiết của

mình trong đường tơ kẽ tóc... *cho đến lúc này thôi*, có giọng thì thầm nào đó vang lên trong đầu nàng.

Cẩn thận đứng tránh xa chàng, nàng nhìn chăm chú vào đường nét của bờ vai vạm vỡ và tấm lưng cuồn cuộn bắp thịt tương phản trên ánh xanh xanh của đêm tối. Chàng di chuyển vòng vòng trong cabin vừa uyển chuyển vừa bồn chồn, gương mặt nhìn nghiêng rắn đanh, trầm ngâm khi ánh lửa màu cam bùng lên trong ngọn đèn lồng chàng đang thắp.

“Lazar, chuyện gì đang xảy ra vậy?” nàng rụt rè hỏi.

“Tiểu thư Monteverdi, thu dọn đồ đạc của em trong phòng này đi.” Giọng chàng gay gắt, dứt khoát.

“Em – em đâu có món nào ở đây,” nàng lắp bắp. “Mấy rương đồ của em để trong kho bên dưới.”

Chàng sai chân bước tới bồn rửa và cầm chiếc lược cán bạc của nàng lên. Chàng mang tới cho nàng và chìa cái lược ra cách nàng một sai tay với tia mắt trách móc bén ngót. Nàng đón lấy và áp vào ngực, hoảng sợ trước cử chỉ xa cách của chàng.

“Nào.” Chàng lướt nhanh qua người nàng khi đi vào phòng khánh tiết. “Làm ơn đi theo tôi.”

Nàng đi theo, tim đập thình thịch. Họ đi đến một cabin thứ hai nằm dưới gầm thang. Đó là cabin khác duy nhất trên tàu, là phòng ngủ chung của mục sư, bác sỹ Raleigh, bác sỹ giải phẫu của tàu, ông Harcourt người trông coi neo buồm, ông Donaldson người phụ trách tài vụ, và Mutt, thợ mộc chính – mọi người giờ đây đều đang lục tục dọn giường xếp và mớ vật dụng cá nhân ít ỏi của họ ra ngoài.

Nàng cúi đầu, cảm thấy xấu hổ vì những người này phải rời khỏi chỗ ở của họ chỉ vì nàng không chịu để cho thủ lĩnh của họ manh tâm động ý với nàng, nhưng ông Harcourt trao cho nàng nụ cười tươi cảm thông khi đi ngang qua nàng, như ngầm nói, *đừng lo cô à*.

Mục sư ngó nàng bằng ánh mắt khuyến khích và cười khúc khích với mình khi đi xuống hành lang để cùng các người khác mắc võng trong phòng ngủ tập thể của thủy thủ.

Khi họ đi hết, Lazar đảo tia mắt xét đoán khắp cabin chỉ rộng độ chừng nửa cabin của chàng. Rồi gật đầu chào cộc lốc.

“Chúc ngủ ngon, cô Monteverdi.”

“Lazar, làm ơn nói đi. Tại sao mình phải vòng lại? Anh đang đưa mọi người đi đâu vậy? Chuyện nguy hiểm mà thuyền trưởng Fitzhugh nói là sao? Nói cho em biết đi chuyện gì đang xảy ra?”

Chàng ngừng bước, khẽ quay về hướng nàng. Ánh mắt đang xuyên thấu nàng thật nghiêm khắc, rất ư là thuyền-trưởng-hải-khẩu, tia nhìn thường làm cho các thủy thủ run như cầy sấy.

“Tôi sẽ nói cho em biết đích xác chuyện gì đang xảy ra, *chérie*. Lại một lần nữa em khiến tôi làm theo ý em. Cứ việc – tung hô chúc mừng em đi. Chỉ là lần này ý định đó có thể khiến mạng tôi đứt đoạn. Nhưng đừng lo – khi tôi chầu trời rồi, em hãy còn tấm trình tiết ở lại an ủi em mà.”
Chàng nhẹ nhàng thốt ra.

“Mình đang quay lại Ascencion hả?” nàng nín hơi hỏi nhỏ.

Chàng trừng trừng nhìn nàng một hồi, ánh mắt tối sẫm, nhưng lạnh lẽo. “Trước hết tôi cần bằng chứng thân thể của tôi.”

Nàng hít hơi.Ồ chàng quả thật sẽ làm chuyện đó! “Bằng chứng đó là cái gì vậy? Thế mình phải đi đâu lấy?”

“Đừng thấy được thì làm tới, cô bé à,” chàng cảnh cáo.

“Làm ơn nói cho em nghe đi,” nàng hỏi nhỏ nhẹ.

Chàng chậm rãi sấn đến bên nàng. Nàng co rúm, lùi mãi cho đến khi thấy chàng đã dồn mình đến vách tường. Thân hình chàng trông sừng sững, hơi thở nặng nhọc.

“Tôi đang hướng đến bờ biển Barbary, thừa công nương. Nói cách khác là địa ngục trần gian.” Chàng thò tay xuống, luồn tay vào giữa đùi nàng và khum lấy gò vạ nữ, ve vuốt mạnh bạo trong lúc chàng cúi đầu lướt môi dọc theo gò má nàng. “Em tốt hơn là tỏ ra xứng đáng với chuyện đó.”

Chàng rút tay trước khi nàng toan phản đối và quay ra cửa.

“Cửa này có khóa tốt lắm,” chàng dừng lại nói, “tôi đề nghị em nên sử dụng.”

Thế rồi chàng để nàng ở lại trong căn phòng nhỏ trống trải, mắt nàng xoe tròn, tay vẫn giữ chiếc lược khư khư trên ngực.

Thân thể run rẩy vì cái ve vuốt của chàng, nàng ngồi sụp xuống một cách yếu ớt, rồi bắt đầu thắc mắc chứng cứ thân thể thực sự của chàng thì dính dáng gì đến cái bờ biển Barbary đây.

CHAPTER 16

Sau hai ngày bị Lazar đối xử theo kiểu mà nàng nghĩ nên gọi là lạnh lùng hờ hững, Allegra cảm thấy mình như bị trừng phạt nhưng chẳng có cách nào để xin lỗi cho cái tính thật thà đến độ phũ phàng của mình.

Qua ngày đầu nàng khá là hài lòng với chính mình. Nàng vẫn giữ gìn được tấm thân trong trắng, đây chính là chủ đích của nàng, cũng như khiến cho anh chàng Lazar di Fiore ù lì, bướng bỉnh, ngang ngạnh chịu bước ra bước đầu tiên trong kế hoạch giành lại ngôi vị. Còn về chuyện chàng phớt lờ nàng, nàng chỉ đành cười ngạo sau lưng chàng thôi.

Chàng hoàng tử tội nghiệp, quen được nuông chiều giờ đang hờn dỗi vì bị trái ý đây mà! Chẳng qua là nàng đã ngăn cản không cho chàng tò mò với món đồ chơi mới. *Hừ, cứ để chàng mặt mày bí xị đi!* Chàng từng nói là mỗi chiếc tàu đều cần một la bàn. Nàng nghĩ đúng cơ mà, chàng từng yêu cầu nàng luôn nói thật với chàng đấy thôi, nhưng rõ ràng là chàng không chấp nhận nổi.

Rồi nàng lại qua thêm một đêm cô độc.

Vào ngày thứ hai, thái độ nhã nhặn vừa lãnh đạm vừa nghiêm nghị của chàng làm cho nàng có đôi chút hoang mang sợ hãi. Nàng cảm thấy thiếu vắng nụ cười ranh mãnh của chàng như thiếu một người bạn, và nàng bắt đầu ưu tư về mối nguy hiểm mà chàng sắp phải đương đầu.

Chắc chắn là chàng không nghĩ chàng sẽ mất mạng đâu. Chàng chỉ là làm ra vẻ bi thảm khi chàng bảo rằng nàng sẽ cảm thấy áy náy vì không đáp ứng được vọng của chàng thôi.

Việc bực mình nhất là chàng không để cho nàng vào cabin để giúp chàng lập ra những kế hoạch cho Ascencion, công việc duy nhất nàng ao ước được làm. Nàng biết chàng từ chối nàng tham dự vào công cuộc của chàng chỉ vì hèn học, nhưng nàng chắc chắn sớm hay muộn gì anh chàng ngốc đó sẽ nhận ra chàng cần sự cố vấn của nàng tối thiểu trên một số vấn đề.

Chiều hôm đó, nàng mặc bộ áo ban ngày bằng muslin đẹp nhất, thắt dây nón dưới cằm, và đi lên boong trên cùng dự định tìm việc gì đấy có ích để làm.

Trèo lên cửa hầm, nàng thu vào trong mắt mảng trời xanh biếc và làn nước biển xanh tím tươi thắm, và lén theo dõi Lazar dưới những cánh buồm trắng đang phàn phật trong gió đang xem xét những khoang tàu từ vị trí trên đài chỉ huy. Hai tay chắp sau lưng, đầu đội mũ ba góc, chàng trông y như một vị thuyền trưởng uy nghi không sai một li. Nàng cố đọc xem chàng đang nghĩ gì nhưng không cách nào làm được vì sắc mặt chàng bình thản, trầm lặng, và rắn chắc như khối đá hoa cương vàng.

Nàng nhìn chàng ngang qua những khoang tàu, lòng ngập ngừng phân vân không biết có nên thử đi bắt chuyện với chàng không, nhưng khi thấy nàng chàng quay đi rẽ ngang qua bên

kia sân lái.

Nàng lừ mắt tức giận và thay vì đến chỗ chàng nàng đi đến hông tàu, đề nghị giúp những tay thợ sửa buồm mạng lại vải buồm. Hai anh thợ làm việc buổi chiều nay là những người tốt bụng, lắm lời. Cả hai đều đến từ những hòn đảo thuộc Pháp trong quần đảo West Indies. Khi nàng bảo muốn giúp tay, họ vui vẻ kể cho nàng nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

“Tại sao thủ lĩnh của các anh lại gọi là Ác Quỷ Antigua thế? Nàng vừa hỏi vừa ngồi xuống với họ trên đồng lúa dưới bóng râm.

Pierre phá lên cười. “À, cái tên đó có sự tích hẳn hoi đấy! Mãi cho đến lúc cách đây bốn năm, đám huynh đệ có một lão đại khác –”

“Thủ lĩnh Wolfe à?” nàng cất tiếng hỏi.

Hai chàng thanh niên gật đầu.

“Ông ta là người thế nào?”

Họ nhe răng cười, và Jacques lắc đầu. “Nên diễn tả như thế này. Cô có bao giờ thấy họa sỹ họa chân dung đấng sáng tạo trong nhà thờ chưa? Phải, đấng Jehovah đấy cô. Với chòm râu dài trắng xóa, đôi mắt xám nẩy lửa...”

“Ông ấy trông giống như chúa tể sao?” nàng kêu lên.

“Phải, nhưng cụt một chân. Người ta đồn chân hắn bị cá mập đớp mất khi đi câu cá. Rồi hắn đi lòng con cá đó, giết nó, rồi nhổ nước miếng vào mắt nó. Sau đó đem nó cho thuộc hạ ăn thịt.”

“Có thật không,” nàng hỏi, mặt tái nhợt trong lúc họ bật cười.

“Phải, hắn có bản năng như một con sói biển già đời, nhưng nếu cô chọc giận hắn thì...”

Anh ta lắc đầu một cách đe dọa.

“Hắn ta là một tên khùng. Là quân tàn bạo – xin lỗi cô – là thứ c. đ.,” Pierre tuyên bố rồi phá lên cười ha hả. “Nhưng cô phải thích hắn thôi. Đương nhiên rồi, hắn có tiếng là hơi nhiệt tình với cái màn cho người ta ăn roi vọt, và đó chính là ngày tàn của hắn.”

“Lazar đã giết ông ta sao?” nàng vừa hỏi vừa giương mắt nhớ đến những vết sẹo chẳng chịt trên khắp tấm lưng thảm thương của chàng.

“Ồ, không phải đâu cô! Thủ lĩnh thương lão ta lắm.”

“Thương ông ta? Chắc không đâu,” nàng nhú mày, “Wolfe đã đánh anh ấy mà.”

“Phải, đó là màn đấu trí mà.” Pierre cười sùng sục. “Wolfe không thể bẻ gãy ý chí của thủ lĩnh nên đến cuối cùng, hắn nhận ông ấy làm con nuôi.”

“Cái gì?”

“Phải, Wolfe không có con cái gì cả, nên hẳn nhận Lazar làm con. Thế là thủ lĩnh nhập băng, khi ông ấy chỉ là một thằng nhóc thôi.”

“Bao nhiêu tuổi?” nàng hỏi, nhớ rõ là Lazar vừa mười ba tuổi vào thời gian nhà Fiori bị sát hại.”

Pierre và người kia hỏi nhau. “Có lẽ mười lăm, hay mười sáu? Nhiều nhất là mười bảy thôi.”

Jacques bật cười. “Nếu cô mà đụng vào cơm tối của ông ấy là ông ấy cắt cổ cô ngay. Từ dạo đó thủ lĩnh đã tự kiểm chế nhiều lắm.” Anh ta thêm vào.

Ngay tức thời nàng tự hỏi không biết trong suốt những năm sau đó giữa lúc chàng biến mất khỏi Ascencion và thời gian chàng nhập bọn với thuyền trưởng Wolfe chàng đã ở nơi nào.

“Cô có chắc là muốn nghe chuyện này chứ hả tiểu thư?”

Nàng hăng hái gật đầu, rồi một câu hỏi vang lên từ trong đám thủy thủ khác về chiếc buồm cái bị rách làm gián đoạn câu chuyện của hai người đàn ông. Mãi nhìn trộm người đàn ông với bờ vai vạm vỡ trên đài chỉ huy, nàng chỉ nghe chữ được chữ mất tiếng trò chuyện lớn tiếng của họ.

Hầu hết thời gian, nàng thấy Lazar đứng chống nạnh, một tay kẹp điều thuốc, tay kia giữ cái loa ngay miệng khi ra lệnh cho đội ngũ bằng giọng trầm trầm oai vệ.

Nàng thầm nghĩ chàng khoái chuyện này lắm.

Thỉnh thoảng chàng thơ thẩn đi ra lan can và lấy chiếc ống nhòm xếp lại được nhìn ra biển chọn lối đi cho đội tàu xuyên qua mặt biển khơi phẳng lặng mà mắt nàng không tài nào thấy được.

Anh chàng thợ buồm lại quay qua nàng.

“Dù thế nào đi nữa, cách đây bốn năm bọn tôi làm một chuyến cướp bóc trên Antigua,” Pierre nói tiếp, rồi hai người đàn ông trao đổi ánh mắt khiếp đảm với nhau. “Đám người trở nên điên cuồng với máu, vàng, và rượu rum. Chuyến cướp đó thật tệ hại. Khoảng hai mươi người khởi đầu một cuộc nổi loạn ngay trong lúc cướp bóc. Bọn họ đã giết lão Wolfe.”

“Thủ lĩnh đã khống chế được bọn họ và đưa chúng tôi ra khỏi chỗ đó trước khi hải quân kéo tới. Rồi đến khi về lại sào huyệt, ông ấy xử tử đám nổi loạn. Đám huynh đệ làm một một cuộc bầu cử, và đã chọn ông ấy. Từ đó ông ấy trở thành lão đại của cả băng.”

“Bầu cử à?” nàng kêu lên sững sốt. “Anh ấy được bầu làm thủ lĩnh sao?”

“Ồ, phải, bọn tôi luôn luôn bầu bán. Đó là cách thức của bọn tôi,” Pierre nhỏ nhẹ nói.

Nàng nhìn anh ta chăm chú. “Anh muốn nói là anh ấy lãnh đạo các anh bằng phương pháp dân chủ sao?”

Hai người thanh niên nhìn nhau. “Tôi đoán chắc là cái từ đó đấy cô.”

Nàng lắc đầu như để làm sáng tỏ tâm trí. “Anh nghĩ gì về Lazar trong cương vị thủ lĩnh?”

“Không gì tốt hơn nữa,” Jacques tuyên bố.

“Ông ấy là người cứng rắn, nhưng công bằng,” Pierre nói.

“Anh ấy có bao giờ tàn bạo như Wolfe không? Anh ấy có đánh ai không?”

“Ông ấy chưa bao giờ đánh ai cả,” Jacques nói ngay. “Không đâu, thủ lĩnh chỉ đưa ra vài luật lệ thôi, nhưng nếu cô vi phạm một cái, cô chỉ có thêm một cơ hội nữa, rồi thì –” anh ta đưa tay làm khẩu súng và mỉm cười, giả vờ bắn vào đầu nàng. “Bùm.”

Anh chàng khờ khạo đâu có biết là cử chỉ của anh ta làm nàng sồn cả tóc gáy. Cánh tay nàng nổi da gà khi nàng nhớ lại tiểu đội hành quyết của Lazar và dự định tuyên bố bắn nàng trong lúc papa chứng kiến dạo trước.

“Tôi thắc mắc không biết anh ấy đã giết bao nhiêu người rồi,” nàng lẩm bẩm.

“Tôi không biết chắc.”

“Thì cô hỏi ông ấy đi.” Jacques cười khúc khích khi xâu chỉ vào kim.

“Đừng làm liều nhe cô. Nó nói đùa với cô thôi. Thủ lĩnh là người kín đáo.”

“Hỏi ta cái gì đây?” một giọng nói trầm đột ngột vang lên, âm điệu lịch sự một cách đáng sợ.

Cả ba người họ mặt mày tái mét khi ngược lên thấy Lazar đang đứng trên bục phía trên. Vẻ mặt tự mãn của chàng cho họ biết là chàng đã nghe lỏm nàng khích động hai người đàn ông để moi tin về chàng. Nàng lừ mắt trước vẻ mặt hả hê của chàng, ngay lập tức tập trung hết tinh thần can đảm.

“Thủ lĩnh à, anh đã ám sát bao nhiêu người rồi,” nàng hỏi một cách táo bạo.

“Sao thế tiểu thư, tôi đâu thèm đếm làm gì cho phiền,” chàng ngọt nhạt đáp lại. Chàng bắn cho hai tên thuộc hạ tía nhìn cảnh cáo sấm sét, rồi lịch sự chào nàng “Chúc một ngày tốt lành,” và ung dung bỏ đi.

Úi trời ơi, tôi ghét cay ghét đắng người đàn ông đó quá, nàng tự nhủ.

Tối đó họ trải qua bữa ăn tối im lìm căng thẳng trong phòng khánh tiết. Liếc trộm chàng,

Allegra lưu ý thấy Lazar hầu như không đụng đến đĩa thức ăn. Chàng uống nước thay vì rượu và dường như miên man đắm chìm trong ý nghĩ của mình.

Mặc dù tâm trạng này của chàng có lẽ là do nguy hiểm trước mắt, nhưng nàng có một cảm giác nôn nao là sự hiện diện không được hoan nghênh của nàng khiến chàng quá im lặng. Suy cho cùng, cho dù chàng từng phải đương đầu với bất cứ trở ngại nào, nàng không thể hình dung bất cứ điều gì thật sự làm Lazar sợ hãi ngoại trừ chính ác mộng của chàng.

Không đâu, nàng thầm nghĩ trong tâm trạng gần như là hờn dỗi, có lẽ chàng đang hối hận rằng chàng đã bắt nàng lên tàu. Hèn chi cho đến giờ chàng hoàn toàn yên tâm là đã không làm nàng mang bầu như chàng từng đề nghị, vì đến lúc đó chàng sẽ bị xiềng xích cùng nàng vĩnh viễn, bị trói buộc với nàng và con cái của nàng vì ý thức... danh dự, nàng thầm nghĩ một cách chán nản.

Tại sao nàng lại kết tội chàng là không có danh dự cơ chứ? Như vậy có phải quá đáng không?

Nàng nhìn chăm chăm xuống đĩa ăn, xót xa tự hỏi mình vì sao họ lại đến nông nổi này, nhìn nhau như hai kẻ xa lạ sau những giây phút thân thiết riêng tư họ từng chia sẻ với nhau. Chàng đã đưa cả tay vào cung cấm của nàng, trời ạ, còn nếm nấp cả ngực nàng nữa. Nhưng giờ đây nhìn nàng chàng cũng không màng. Allegra muốn bò vào trong giường, trườn chần lên đầu, rồi ở đó cho đến cuối chuyến hành trình, chỉ là thiếu vắng chàng giường chiếu của nàng quá cô độc để ở đấy thêm bất cứ một giây một phút nào ngoại trừ thật cần thiết.

Nàng không thể nào hiểu nổi tại sao nàng lại là người duy nhất cảm thấy quá khổ sở trong khi chàng là người làm lỗi. Và nàng cũng không cách nào lĩnh hội được vì sao nàng cảm thấy tổn thương vì bị phớt lờ khi mục đích chủ yếu của nàng là giữ gìn trinh tiết của mình.

Hừ, nàng đã thành công một cách chắc chắn rồi đấy thôi.

Nàng nghĩ, rồi sẽ mau thôi, khi đến thời điểm giành lại Ascencion chàng sẽ duy trì mối hôn ước và cưới công chúa Nicolette, đúng như Allegra từng muốn chàng thực hiện.

Nhưng ý nghĩ đó khiến nàng cảm thấy còn khủng khiếp hơn.

Nàng hớp một ngụm rượu, rồi ngược lên nhìn khi Lazar đứng dậy, bỏ khăn ăn xuống, và lẩm bẩm xin lỗi rời khỏi bàn. Mục sư và nàng ngồi đó nhìn nhau. Thành linh Allegra ném khăn ăn xuống, chống khuỷu tay lên bàn và ôm mặt bằng cả hai bàn tay.

“Cậu ấy đang phiền não, cô em thân mến à. Không phải là lỗi của cô đâu,” người đàn ông Anh quốc già an ủi nàng.

“Tôi không chịu đựng chuyện này nổi nữa,” nàng nghe mình nói bằng giọng căng thẳng. “Số mạng tôi hiện đang ở trong tay người đàn ông thù ghét tôi.”

“Tôi khó mà nói được là cậu ấy ghét cô.” Ông cười khụ khụ.

Nàng ngược mắt lên nhìn ông một cách cầu khẩn.

Mục sư chồm tới véo má nàng. “À cô em thân mến. Đừng có để cho cậu ta muốn gì được nấy. Cứ giữ vững lập trường của cô, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Nàng gượng cười với ông. “Ông thật tử tế, John Southwell.”

“Tầm phào,” ông lẩm bẩm. Mặt thoáng đỏ, ông hớp một ngụm rượu.

“Mục sư à? Anh ấy có từng bắt cóc nhiều phụ nữ không?”

Ông phá lên cười suýt tí nữa thì bị sặc rượu. Lấy khăn ăn thấm miệng, ông lắc đầu đôi mắt màu bạc lấp lánh. “Cô Monteverdi à, cô là người đầu tiên. Cô cũng là người đầu tiên tôi từng thấy khiến cho anh chàng trẻ đó mất bình tĩnh đấy.”

Vai nàng rũ xuống. “Điều đó càng chứng tỏ là anh ấy coi thường tôi.”

“Điều đó chứng tỏ như thế à?” ông hỏi nàng, ánh mắt lóe lên tinh quái. “Đừng chắc chắn quá.”

Sau bữa ăn nàng lên giường nằm, tay khoanh lại dưới đầu, mắt ngó đăm đăm lên ván gỗ của trần khoang mờ tối. Nàng không thể nào phủ nhận sự thật được nữa. Nàng đã gây tổn thương cho Lazar. Tổn thương một cách thảm hại.

Chàng không phải là ảo tưởng. Chàng là một người đàn ông có máu có thịt, và có nhu cầu.

Chàng từng dạy nàng là nàng cũng có nhu cầu bản thân. Nàng nhớ cảm giác bàn tay thô sần của chàng, rất chắc chắn, rất dịu dàng.

Tại sao mình lại làm anh ấy đau lòng?

Ôi, mình làm sao vậy hả trời? Nàng đâm bực với chính mình. Bút rút trong lòng, nàng lật người nằm xấp và gióng tai nghe tiếng thân tàu bằng gỗ sồi kêu cọt kẹt và tiếng sóng gầm vỗ đều đều vào mạn tàu.

Nàng không biết bao nhiêu phút đã trôi qua, có lẽ cả giờ rồi. Mỗi lần nhắm mắt lại, nàng chỉ thấy khuôn mặt chàng, vẻ mặt mê mải khi chàng hôn nàng ở nơi mà nàng chưa bao giờ biết người ta được hôn như thế. Chỉ nghĩ đến chuyện đó là hầu như đủ làm cho nàng muốn lớn tiếng kêu rên.

Vậy thì việc nàng từ chối chàng tấm trình tiết của mình có ý nghĩa gì sau khi nàng đã cho phép chàng làm chuyện đó?

Trong trí tưởng tượng nàng hầu như có thể cảm giác được bàn tay chàng áp trên làn da nàng, hình dung được bàn tay mình đặt trên bờ vai rộng của chàng, đôi tay ấy lướt trên vùng

ngực rám nắng hùng tráng như tượng tạc, rồi không ngừng kéo hông chàng áp chặt chồi nhục cảm rắn như thép nguội của chàng vào người nàng.

Khi nàng nhắm mắt, tâm trạng như điên lên vì mong mỏi chàng, nàng chợt nghĩ rằng chắc hẳn phải có cách nào đó để bù đắp cho chàng khoái cảm mà chàng đã đem đến cho nàng. Nếu khiến được chàng phục tùng nàng trong tâm trạng vui thú ít ra là một lần thì tuyệt diệu biết bao? Như một người tình, Lazar đã trao bản thân chàng cho nàng một cách hoàn toàn, nhưng chàng chưa bao giờ chỉ cho nàng làm cách nào để trao ra cho chàng, làm cách nào để làm hài lòng tấm thân chiến binh cường tráng đó.

Đột nhiên không cố võ giắc nữa, nàng xuống giường. Người run lên bần bật, nàng trông vội chiếc áo mặc ngày bằng muslin in hoa hồng bên ngoài đầm lót, thắt dây sau lưng, và đi tìm kẻ bắt nàng người tự cho mình là tình nhân của nàng. Nàng sẽ đi xin lỗi trước khi lương tri của nàng sẽ ngăn đường cản lối nàng.

Nàng tự nhủ một cách chống chế đấy là cách hợp lý duy nhất nàng nên làm thôi. Số phận của nàng đang nằm trong tay người đàn ông đó mà. Chỉ có đồ ngốc mới dám chọc giận, sỉ vả anh ta thôi.

Nàng liếc vào phòng khánh tiết, nhưng trong đó tối tăm vắng vẻ, và dưới khe cửa cabin cũng không thấy ánh sáng rọi ra. Lòng cương quyết, nàng đi xuống hành lang hẹp, tối mù và đến cửa hầm đẳng đuôi tàu. Trèo lên thang được nửa chừng nàng dừng lại khi nghe tiếng cười trầm, vui nhộn của chàng và tiếng trò chuyện bên trên đang bàn tán về nàng.

“Có chuyện gì xảy ra vậy thủ lĩnh? Nguyên đám bọn tôi đều muốn biết đấy.”

“Lại muốn đánh cá trên chuyện yêu đương của ta hả?” Lazar lè nhè.

“Ông chán rồi à?” có người nào đó hỏi.

“Cô ấy không chịu nhượng bộ hả, thủ lĩnh?”

“Để ông ấy yên đi. Đàn ông phải cư xử cho ra người hào hoa phong nhã chứ,” nàng nghe một người khác phản đối. Giọng nói đó chắc là ông Donaldson.

Lazar bật cười một cách lười lỉnh. “Cô ấy không cùng loại người với ta.”

Allegra thở dốc lúc đứng trên thang, lắng nghe những lời trêu chọc, ta thán ầm ĩ.

“Nếu cô ấy không hợp ý ông, vậy thì sao đây, hay là sang tay cho người khác đi!”

“Nghe đây. Cô Monteverdi vẫn do ta bảo hộ biết không,” chàng mắng họ.

“Ông không ngủ với cô ấy sao, thủ lĩnh?”

“Cho dù cô ấy là người đàn bà cuối cùng trên quả đất cũng không làm,” chàng từ tốn đáp lại.

Allegra há hốc.

“Sao lại không hả thủ lĩnh? Cô ấy trông kháú lắm mà!”

Thực ra là sao nhỉ?

“Phải, cô ấy trông khá xinh,” chàng nói bằng giọng hoãn đãi.

“Hình như đối với phụ nữ thì đúng là thông minh.”

“Ồ, cô ta được trời phú thông minh mà, dĩ nhiên rồi, còn đức hạnh nữa,” Lazar nói một cách thần nhiên không hề ác ý. “Đức hạnh này chồng chất lên đức hạnh khác đẩy cô ấy lên cao ngất ngưỡng đến độ Chúa cũng sẵn sàng nghe lời cô ta nói mà. Các người tin ta đi, không có ai trong bọn hạ tiện mình xứng đáng rớt tới vạt áo cô ta đâu.”

Họ ồ lên cười. Allegra đứng trong bóng tối, miệng vẫn chưa khép, nhưng chàng hãy còn nói.

“Không đâu các ngài, dù cô ta có quyến rũ tới đâu đi nữa, ta e rằng cô Monteverdi chỉ là một con bé miệng lưỡi đánh đá, dử dằn, lúc nào cũng làm ra vẻ đoan trang kiểu cách. Tên nào mạng rủi lấy phải cô ta bảo đảm sẽ bị cô ta xỏ mũi dắt đi chơi, còn không thì chưa nằm nát chiếc chiếu thì đã ra bãi tha ma làm bạn với giun dế rồi.”

Mắt Allegra ngập đầy lệ kinh hoàng. Đưa một tay che miệng, nàng leo xuống thang rồi chạy trốn vào phòng. Vào đến trong nàng khóa cửa rồi òa lên khóc mãi không thôi.

Chính vì nàng biết mỗi một lời chàng nói không hề sai chạy mảy may.

-o0o-

Đến khuya đêm đó, Lazar đứng một mình ngoài hành lang, đấu tranh với nội tâm trước ngưỡng cửa cabin thứ hai trên tàu. Chàng đã làm việc hàng giờ để soạn thảo những lá thư để gửi đi ngay cho các cựu cố vấn của cha mình khi họ đến chỗ Al Khuum. Giờ thì chàng mệt mỏi rã rời, nhưng hễ mỗi lần cố dỗ giấc chàng lại lao vào ác mộng ngay. Cứ thế đứng ở đấy, thân hình chàng thoáng rung lên.

Chérie.

Gía mà chàng có thể đến nằm trong vòng tay nàng.

Những đêm chàng nằm ôm nàng là những khoảng thời gian ngọt ngào và êm đềm nhất mà chàng từng biết. Nếu phải đánh đổi cả con tàu này cùng với mỗi đồng vàng chàng cướp được để thu hồi lời tuyên bố tối hậu ngu ngốc, ngạo mạn đã đưa chàng tới kết cuộc này chàng cũng sẵn sàng làm.

Chàng bám chặt trên khung cửa phòng nàng và tựa đầu vào cánh cửa, mắt nhắm nghiền.

Giúp anh đi, chérie. Anh đang sợ hãi.

Chàng rùng mình, chậm chậm thở ra một hơi dài. Nhưng vẫn không gõ cửa. Chàng sẽ không, không thể nào, cho nàng thêm một cơ hội để khinh miệt chàng. Những lời lẽ của nàng vẫn như một mũi kim độc chích vào da chàng. Nhân danh Chúa, chàng sẽ làm cho nàng phải tôn trọng chàng.

Nếu anh qua được cái ải này, chàng thề nghĩ, có lẽ anh sẽ xứng đáng với em.

-o0o-

Khi vị thuyền trưởng cho gọi nàng buổi tối hôm sau, Allegra đành phải rời nơi ẩn náu nhỏ xíu ẩm thấp của mình. Nàng đã trốn trong đó suốt cả ngày trời, ấp ủ tâm trạng tổn thương, cảm thấy quá xấu hổ nên không muốn lộ mặt ra trên boong.

Khi nàng nghe theo lệnh tới cabin gặp chàng, cương quyết giữ im lặng một cách đường hoàng. Ít ra nàng không cần phải sợ rằng chàng kêu nàng tới để dụ dỗ nàng. Tất nhiên là không rồi, chàng không muốn có nàng cho dù nàng là người đàn bà cuối cùng trên cõi đời đi chăng nữa. Đầu gối nàng va lập cập trước cảnh lại phải đối mặt với chàng, nàng đưa tay gõ cửa.

“Vào đi,” tiếng ra lệnh mạnh mẽ vang lên.

Nàng hít hơi, nghênh cằm lên rồi bước vào trong. Lazar đang đứng sau bàn viết, trang phục như tối đầu tiên nàng gặp chàng, một tên cướp dã man trong y phục toàn đen.

Trông tình hình có vẻ không hay rồi, nàng nghĩ thầm.

“Em đến đây thì tốt rồi,” chàng nói nhanh.

Allegra kéo cửa đóng lại, rồi khoanh tay sau lưng, gương mặt như một lớp mặt nạ vô cảm. “Anh muốn gì đây?”

“Ngồi xuống đi.”

Mắt không nhìn nàng, chàng lấy hai khẩu súng lục để đấu súng ra khỏi ngăn kéo, đoạn đặt một gói thuốc súng kế bên. Nàng nghe lời chàng, dờ dẩn bước đến chiếc ghế tay cầm. Nàng ngồi thẳng băng, xếp tay trên đùi một cách ngay ngắn nghiêm nghị y hệt như mẫu người đoan trang kiểu cách.

Chàng điềm tĩnh nhồi thuốc súng, mắt vẫn không hề ngó nàng. “Trong vòng nửa giờ nữa, tôi sẽ đổ bộ. Có vài chi tiết tôi cần phải báo cho em biết. Trước hết, em phải ở dưới khoang cho đến khi bọn tôi làm xong việc ở đây.”

Lazar xoa đế tay lên trán bằng động tác mệt mỏi, đầy lo âu.

“Tối kia tôi đã hành xử một cách ghê tởm, và tôi thành thật xin lỗi, cô Monteverdi.”

Nàng sững sốt ngược lên nhìn chàng.

“Em có thể thứ lỗi cho tôi không?” chàng điềm đạm hỏi.

Lòng bàng hoàng, nàng dăm dăm nhìn chàng. “Được mà.”

“Cám ơn em.” Chàng xoay lưng lại. “Sự thật là, tôi xin lỗi hết thảy mọi chuyện,” chàng nói khe khẽ. “Tôi đã hủy hoại đời em, như em từng nêu ra không biết bao nhiêu lần, nhưng đổi lại, cô Monteverdi à, em đã cho tôi còn nhiều hơn tôi có thể đền đáp cho em.”

Nàng vẫn nhìn vào phiến lưng rộng của chàng, người lặng đi vì kinh ngạc. *Trời hỡi có chuyện gì đây chứ?*

“Vì lý do đó. Tôi đã lập em thành người thừa hưởng duy nhất trong di chúc của tôi. Đưa tay em cho tôi đi.”

“Di chúc của anh?” Khi chàng bước về phía nàng, nàng ngoan ngoãn chìa tay ra. Chàng ấn một chìa khóa nhỏ vào tay nàng, dù chàng vẫn chưa nhìn nàng.

“Đây là khóa của tủ bảo hiểm. Nếu tôi không trở về, tôi muốn em bảo quản tất cả những đồ gia truyền của họ Fiori. Tôi biết em sẽ không đem bán đâu,” chàng lẩm bẩm. “Tôi đã lập lão Fitzhugh làm người bảo hộ của em để chỉ dẫn cho em những người quen thích hợp của tôi trên Martinique, một vài vị phu nhân lớn tuổi sẽ đứng ra là người tháp tùng cho em cho đến khi em tìm được một người chồng trong số các điền có địa vị cao ở đó. Tôi đoán chắc em sẽ tìm được người em có thể chịu đựng được tối thiểu thì cũng cỡ như người hôn phu trước của em, và chính vì em hãy còn là – à, đâu có khó khăn gì để giải thích với người chồng tương lai.”

Mặt tái ngắt vì sợ, nàng ngó chàng chăm chăm. “Chúa ơi, Lazar, anh sắp gặp nguy hiểm phải không?”

Chàng ném cho nàng tia nhìn chằm biếm. “Rốt cuộc em bận tâm đến tôi rồi sao, hửm, *chérie?*”

“Tại sao anh lại đến chỗ này?”

“Ồ, chỉ là chuyện làm ăn của hải tặc thôi,” chàng nói bằng giọng nghênh ngang, lười lĩnh trong lúc quay trở lại bàn viết.

Tim nàng đập vang dội. Chiếc khóa trở nên ầm nhóp trong lòng bàn tay đột nhiên ướt dầm mồ hôi của nàng. “Nào làm ơn đừng có quá đáng như vậy mà. Chỗ này là chỗ nào vậy?”

“Một kiểu địa ngục,” chàng thừa nhận với nụ cười nhẹ vừa ngọt ngào vừa cay đắng. “Tôi từng sống ở đây một khoảng thời gian khi tôi còn nhỏ. Lúc tôi rời khỏi Ascencion, tôi đang đeo chiếc nhẫn ngọc ẩn. Tên chủ nhân ở nơi đó cướp mất chiếc nhẫn của tôi. Tôi phải đến đó lấy lại.”

“Hắn là ai?”

Chàng nhìn nàng trừng trừng, như thể đang cân nhắc có nên nói cho nàng biết hay không. “Hắn gọi là Sayf-del-Malik,” chàng cất tiếng. “Danh Kiếm.”

“Anh có thể khiến hắn trả lại sao?”

“Khi hắn biết có bao nhiêu mũi súng trên tất cả tàu bè của tôi đều nhắm vào Al Khuum, thì điều đó sẽ cho đức ngài đủ động lực để tuân lời tôi.”

“Nếu hắn từ chối thì sao?” nàng thì thầm.

Chàng lặng thinh một hồi lâu. “Tôi sẽ ráng hết sức thôi, Allegra, nhưng nếu hắn định làm nhục tôi. Tôi sẽ chiến đấu đến chết. Hắn không thể nào làm nhục tôi một lần nữa đâu. Hắn có thể lấy mạng tôi, nhưng không thể lấy đi lòng tự trọng của tôi.”

“Hắn không dám đâu,” nàng gượng nói, nàng hiểu còn nhiều hơn là Lazar nhận ra thứ nhục nhã chàng đang ám chỉ. “Anh không còn là một đứa trẻ nữa. Ngoài ra đồng đội anh sẽ sát cánh bên anh và bảo vệ anh –”

“Không đâu,” chàng nói. “Tôi đến đó một mình.”

Allegra có cảm giác y hệt như lần quả đấm thôi sơn của Goliath vừa làm cho nàng suýt tắt thở một lần nữa. “Đi một mình?”

“Chỉ còn cách đó thôi.” Chàng ném cho nàng nụ cười u ám. “Hãy can đảm lên, tiểu thư Monteverdi. Nếu tôi không trở về trong vòng hai giờ, đám huynh đệ sẽ đồng loạt nã pháo vào Al Khuum. Rồi em sẽ thoát khỏi tôi vĩnh viễn.”

Lazar băng ngang qua cabin đến bên chiếc rương đựng đồ đi biển và lấy ra một phiến đá mài. Ngồi vào bàn chàng bắt đầu mài con dao Moorish.

Chàng ngạc nhiên ngó về phía nàng khi nàng đứng bật dậy, lòng như điên lên, hai bàn tay nắm chặt hai bên hông. Nàng nhìn chàng trong tâm trạng choáng váng khiếp sợ, tim đập thình thịch, bàn tay nàng lạnh buốt, gò má càng lúc càng nóng hơn.

“Em hiểu rồi. Tất cả là do lỗi của em,” nàng nói bằng giọng run rẩy. “Anh không cần phải liều mạng vì những lời em đã nói. Em thu lại những điều ấy. Em lấy lại hết, tất cả mọi cái em đã nói. Anh không cần phải đi.”

“Thực ra tôi nhất định phải đi, nếu muốn giành lại Ascencion. Đó chính là điều em muốn mà, phải không, Allegra?” chàng cất tiếng hỏi với tia mắt thấu suốt đen thẳm thẳm.

Tâm trạng tuyệt vọng, nàng cứ nhìn chàng không rời mắt. “Phải, nhưng – hãy phái người nào khác đi. Nếu anh muốn lấy lại ngai vàng – biết bao tính mạng đang lệ thuộc vào anh, Lazar

– phô trương lòng tự hào như thế này quả thật quá nguy nan –”

“Đấy không phải là lòng tự hào, Allegra, mà là danh dự như em từng nêu ra đấy. Ngoài ra, tôi phải tự đánh trận chiến của riêng tôi.”

Nàng lặng thinh một lúc trong khi lưỡi dao kêu xoàn xoạt trên hòn đá mài, bắn ra những tia lửa.

“Em xin anh đừng làm chuyện này,” nàng nghe mình thì thào. “Thế nào cũng có cách khác. Có lẽ anh không cần chiếc nhẫn ngọc ấy. Nếu anh liên lạc các vị cố vấn của cha anh, không ai sẽ khước từ anh đâu...”

Giọng nàng nhỏ hẳn vì nàng thấy mình không có ảnh hưởng nào đối với chàng.

Khi thử độ sắc bén ngọt của lưỡi dao giữa ngón cái và ngón trỏ, chàng gác đế giày ủng lên bàn, tâm trí của chàng dường như phiêu du đâu đó hàng ngàn dặm xa.

“Lazar, hãy nghe em –”

Chàng vung chân xuống khỏi bàn. “Đấy chính là mấu chốt của sự việc này, Allegra. Đừng tranh cãi nữa.”

“Nhưng anh không phải làm việc này.”

“Tôi cần phải làm,” chàng lặng lẽ nói, âm điệu hẳn vẻ dữ tợn. Khi chàng ngược lên nhìn nàng, tia nhìn của chàng hết như sấm sét.

Nàng lùi lại.

“Đừng lo, Allegra. Đừng nao núng. Bây giờ anh cần nghị lực của em đó.”

Cố kiềm chế, nàng đan hai tay và đưa lên cằm. Nàng nhắm mắt và cúi đầu xuống.

“Vì Chúa, hãy đem theo thuộc hạ đi cùng anh, Lazar,” nàng lên tiếng, nhấn mạnh từng chữ một. “Thế nào cũng có một số người anh có thể tin cậy để giữ bí mật anh muốn giấu mà.”

“Mục sư sẽ đi với anh.” Chàng gượng cười và liếc lên trần nhà. “Anh không thể can gián ông ấy.”

“Mục sư!” nàng bật thốt. “Ông ấy thì làm được cái gì hờ trời? Ông ấy đâu phải là người quen đánh nhau! Hãy đem Sully và thuyền trưởng Russo, hay là cái anh chàng trẻ hung tợn người Mỹ –”

“Không phải đánh trận chiến kiểu đó đâu.”

“Anh nói thế có nghĩa là gì?”

“Em phải biết Malik mới hiểu được.” Vẻ mặt chàng vụt tối sầm khiến ánh mắt chàng thối lại. Rồi chàng liệng con dao và đá mài lên bàn viết.

“Để em đi với anh. Nếu đó là cuộc đấu trí thay vì đấu sức thì em không thấy có lý do gì em không thể đi cùng với anh.”

“Em thật dễ thương quá.” Chàng bật cười. “Em làm được cái gì hử, mèo con dữ dằn của tôi? Nguyt háy trước mặt tên đàn ông tồi đó sao?”

“Em không đồng ý anh nói như thế!” Nàng hất cằm lên, mắt rực sáng. “Em đã nói với anh rồi em sẽ giúp anh bằng bất cứ cách nào.”

“Không bàn đến nữa.” Chàng đứng dậy và tiếp tục chuẩn bị sẵn sàng cho trận đấu của mình. Chàng cài bao súng ngay thắt lưng, đoạn nâng chiếc đai gắn vỏ kiếm qua đầu để nó nằm treo qua ngực.

Tim đập lồng lộng vì sợ, cứ mỗi giây qua đi nàng lại càng thêm tuyệt vọng, thành linh Allegra ước rằng phải chi nàng chưa bao giờ đưa việc truy cầu Ascencion ra trước mặt chàng.

Nàng ngấp ngừng vòng qua bàn đến bên chàng, nhón chân choàng tay qua cổ chàng không đếm xỉa đến cả kho vũ khí chàng mang trên người.

“Làm ơn ở lại đi. Anh đâu cần phải chứng minh cái gì.” Nàng nín thở trước sự táo bạo của mình, rồi ngược lên nhìn vào đôi mắt đen của chàng. “Hãy ngủ với em nhé. Dạy cho em biết làm cách nào để làm hài lòng anh,” nàng thì thầm. “Đừng đi nhé anh.”

Chàng đứng thẳng, nhưng đưa mắt nhìn xuống nàng, mắt chàng mấp máy. Rồi chàng lắc đầu và gỡ tay nàng ra khỏi cổ mình.

“Anh không thể mạo hiểm bỏ lại em nuôi một đứa con không cha.”

Nàng dấn vào ngực chàng. “Đừng nói nữa! Anh sẽ không chết được! Em không cho phép đâu.”

Chàng dăm dăm ngó nàng, nét mặt chàng trở nên cứng đờ. “Anh đang muốn nói với em, Allegra, em đẹp biết chừng nào.”

Chàng nuốt mạnh và nhìn sang hướng khác. “Thật là đẹp.”

Nàng bấu chặt áo gilet vẫn để ngỏ của chàng bằng cả hai tay, nài nỉ chàng. “Làm ơn đừng bỏ em đi. Em không thể chịu đựng mất đi anh.” Nàng vung tay choàng cổ chàng và ôm chặt lấy chàng, dùng hết sức bám vào chàng trong lúc mắt dầm đầy lệ.

Chàng vòng tay ôm eo nàng và cúi đầu hôn nàng một cách khao khát mãnh liệt. Nàng ngấu nghiến nụ hôn của chàng trong khi hai giọt nước mắt lăn dài xuống má, vì giờ đây nàng biết chàng gọi nàng tới để nói chia tay với nàng.

Lazar nhanh chóng kết thúc nụ hôn của họ, thở hổn hển.

Đưa ngón cái lau nước mắt trên má nàng, chàng ôm mặt nàng trong hai tay và nhìn vào mắt nàng một cách quyết liệt. “Anh sẽ trở về với em.”

Khi bắt gặp tia nhìn sôi sục của chàng, nàng thấy được chàng đang tự đấu tranh với bản thân và nàng hiểu nàng chỉ làm mọi chuyện trở thành khó khăn hơn cho chàng. Không hiểu sao nàng cố dằn không năn nỉ.

“Allegra, hãy cầu nguyện cho anh,” chàng khẽ nói.

“Ồ, được rồi, cứ đi đi,” nàng kêu lên và quay sang hướng khác trước khi òa khóc, vì chỉ càng làm nhụt lòng tự tin của chàng. “Anh thích gì thì cứ việc làm! Em mặc kệ! Cứ đi đi!”

“Allegra, anh –” Chàng ngưng lại. “Tạm biệt, *chérie*.”

Sau lưng nàng, cánh cửa đã đóng lại.

Nàng thì thào, “tạm biệt, hoàng tử của em.”

CHAPTER 17

Lazar bước sầm sập xuống cầu tàu với mục sư đang cách chàng một bước đằng sau, tay chàng cầm ngọn đuốc đang hắt một vòng tròn sáng trong bóng đêm. Khi họ chỉ vừa đi được vài bước Lazar cảm thấy tấm ván cầu ọp ẹp bắt đầu rung chuyển. Tiếng chân thình thịch chạy về phía họ. Thình lình hai tá người mặt mày bặm trợn tủa ra từ đêm tối phi Châu hanh nóng.

Mục sư thốt lời nguyên rủa.

“Marhaba (Chúa nhân lành), huynh đệ của tôi,” Lazar vừa hô lên vừa tuốt guơm. *“Assalamu ‘alaykum.”* (cầu đấng Allah ban phúc lành cho các người)

Nghe lời chào bọn chúng đột ngột dừng lại. Tên đi đầu trong bọn chúng từ từ tiến lại gần, thanh trủy thủ của hắn xoáy thành những vòng nhỏ hiểm ác nhắm ngay tầm tim của Lazar. Chàng quan sát tên đàn ông một cách cảnh giác, khi nói đến vũ khí thì chàng thường thức tài cán của đám người này thậm chí kẻ hạ đẳng nhất cũng tinh thông lão luyện.

“Đúng là tàu Cá Voi!” một tên trong đám người từ phía sau kêu lên mừng rỡ. Một vài tên khác đi đến đầu tàu nhìn hình tượng chạm ở mũi tàu của chàng.

“Đúng rồi,” chúng gọi vọng đến bọn người đang làm thành một hàng rào vũ khí tua tủa quanh chàng.

“Shaytan pasha (ngài quý vương)?” Là ông sao? Tên đầu tiên cầm trủy thủ cất tiếng hỏi, hắn sững người, thái độ nghi hoặc bên dưới vành khăn xếp cáu bẩn. Cặp mắt đen của hắn lộ vẻ cảnh giác.

Lazar cười nhạt. “À chính là cái tên làm đủ mọi nghề nhưng chẳng có nghề nào thạo ấy mà,” chàng đáp lại.

Tên đàn ông gọi vẳng lên và lao đến đám người kia, vạt áo choàng rách rưới của hắn xoáy tròn, đoạn quay trở lại chỗ chàng.

“Xin Thượng Đế ban phúc lành cho người! huynh đệ của ta,” hắn kêu lớn, “Ác Quỷ tây phương phi thường đây mà! Anh ấy đã trở lại! *Ahlan wa sahlan, Shaytan* (Quý vương, huynh là người nhà của chúng tôi, nên cứ tự nhiên đi). Chúc mừng huynh trở lại! Đức ngài sẽ mừng rỡ lắm.”

“Ahlan beek (chào huynh). Tôi chắc chắn ngài ấy sẽ vui mừng khôn xiết,” chàng lẩm bẩm và bắt bàn tay cầm vũ khí đang dang ra. Sau cái bắt tay chàng chạm tay trên ngực chỗ quả tim như phong tục của người Moor. Kiểu chào đó bày tỏ lòng thành. “Xin thượng đế phù hộ cho huynh. Ta có hân hạnh gặp qua huynh trước đây chưa?” chàng hỏi một cách nhã nhặn.

Người đàn ông da ngăm bước lại gần chàng hơn, miệng nở nụ cười toe toét phô hàm răng

trắng tinh. Lazar thầm cau mặt. Chàng đã quên hẳn chuyện này. Bọn người này khi nói chuyện với ai là phải đứng gần sát sát người đó. Chàng cố dấn không lùi lại mặc dù cảm giác khinh bỉ đang dâng lên trong cổ.

“Huynh chưa từng gặp ta, Shaytan pasha,” hắn giải thích, “nhưng tất nhiên ta đã nghe qua những sự tích về những thành tích lẫy lừng của huynh, cho nên, thứ lỗi cho ta, ta có cảm tưởng từng quen biết huynh. Ta là Hamdy con của Ibrihim xấu xí. Để chúng ta dẫn huynh và thủ hạ của huynh đi gặp đức ngài.”

“*Shukran* (cám ơn),” Lazar vừa nói vừa gật đầu cám ơn. Rồi chàng theo gót lũ phỉ Barbary đi vào vùng đất khô khao, cằn cỗi đến chỗ cung điện của tù trưởng họ.

“Thật là thần kỳ,” Hamdy vừa nói vừa lắc đầu. “Đức ngài anh minh đã đoán biết huynh sẽ tới ngay trong ngày chúng ta nghe chiến công hiển hách của huynh tại Ascencion.”

“Thế sao?” Lazar lơ đãng hỏi.

Chàng quan sát mặt cát lấp lánh lún nhẹ dưới giày ủng mình và nhớ lại những lũ bò cạp. Con đường dẫn đến thành trì của Malik trải đầy đá sa mạc, đó đây rải rác vài bụi dừa còi cọc. Địa hình khắp nơi đều hằn vết chết chóc âm ảm. Mặt biển bên dưới dường như cũng mang vết chết chóc, khi sóng vỗ vào bờ cát trắng hếu như xương khô.

Chàng ngẩng lên và thấy đường nét tòa nhà dưới ánh trăng, kiên cố trên cánh đồng xanh bàng bạc trông y như đồng bạc của Judas. (ý nói gian trá như đồng bạc trả cho Judas phản bội Chúa)

Ký ức ủa về trong tâm trí, nhưng chàng cố ngăn lại. Chàng thò tay lấy bình rượu và uống cạn, biết rằng mình cần thứ chất lỏng đem lại can đảm này. Miệng chàng đắng nghét cho dù có nốc cạn cả rượu rum trên đời cũng không nuốt trôi được. Chỉ có Chúa mới biết chàng đã cố gắng lắm rồi.

Thuở ấy chàng mười ba tuổi...

Chàng bước trên đường sau lưng đám người Moor, như bị thôi miên bởi tà áo thụng dơ bẩn phồng phình cứ vung vẩy đều đặn nhẹ nhàng. Chàng siết chặt chuôi kiếm, nhưng hiểu được thanh kiếm này không thể cứu mạng chàng.

“Cậu không sao chứ?” Mục sư hỏi nhỏ bên cạnh chàng.

Lazar nhận thấy chàng đang rùng mình. Chàng đang nghĩ đến thời gian cách đây bốn năm, lúc đó chàng trở lại Al Khuum báo thù Malik. Được hun đúc bởi Wolfe và mối thù chết chóc, vị thuyền trưởng vừa được bổ nhiệm trên con tàu đầu tiên của mình dương dương tự đắc bởi ngẫu nhiên đã loại bỏ được mọi kẻ tham gia cuộc nổi loạn trên Antigua, chàng tự nghĩ mình là người can đảm và hy vọng trực được những con quỷ đang gào rú ra khỏi đầu óc mình vĩnh viễn.

Nhưng chàng đã thất bại.

Những người bạn cũ của chàng trong đám vệ binh, những tên tay sai của Malik từ tâm hồn cho đến thể xác, đã dần chàng như tử bằng bản tính hung tàn vô tư, thường tình của họ, khiến cho chàng rút lên tàu tỉnh ngộ, bầm dập nhục nhã. Hóa ra bọn chúng đã chờ đợi chuyển công kích của chàng như thế từ lâu lắm rồi. Chúng biết chàng còn rõ hơn chàng mong muốn. Không một kẻ nào ngạc nhiên, và Malik thậm chí cũng không hoảng sợ. Ai nấy đều cười mỉa mai chàng.

Bọn chúng từng nói là *Ma'alish (không thành vấn đề)*. Không cần phải bận tâm. Chuyện đã qua rồi. Chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Vào cái ngày cách đây bốn năm, chàng kinh ngạc nhận ra rằng bọn chúng hoàn toàn không bị ảnh hưởng cùng mức độ như chàng từng bị Malik hành hạ. Đám người này không hề biết được tinh thần chàng đã bị tra tấn ra sao, cũng như không hề biết lòng căm thù và sự độc ác của Al Khuum đã làm chàng sa đọa như thế nào – còn chàng thì quá kiêu hãnh không muốn cho chúng biết.

Chàng ngược lên nhìn, thẳng thốt, thấy mình đang đứng trong căn phòng khách trang trí bằng vàng và đá cẩm thạch mà chàng từng biết quá rõ, với những trường kỷ phủ đầy gối đỏ, các vách tường treo trướng lụa, và sàn lát gạch tuyệt đẹp. Và ở đó, tọa trên cái ngai vàng uy nghi là Sayf-del-Malik: mắt đen, vô cảm, đẹp trai, và tàn độc như cá mập. Đây chính là Danh Kiếm.

Hắn đưa hai ngón tay đặt trên miệng trong lúc ngẫm nghĩ nhìn Lazar.

Mọi bắp thịt trên người Lazar trở nên căng cứng. Tia mắt sắc soi, bén ngót, nhàn nhạt đó là cái chàng sẽ vĩnh viễn không quên. Cho dù hàng thiên niên kỷ cũng không thể xóa nhòa.

“Thế nào,” Malik lên tiếng, uể oải buông một bàn tay xuống tay dựa trên chiếc ngai mạ vàng. Mắt hắn lóe lên bừng bừng như hơi nóng sa mạc. “Con chim ưng non của ta lại trở về với ta rồi. Dù tung cánh lên đến tận trời cao, nhưng nó vẫn còn biết chủ nhân thực sự của nó. Malik lúc nào cũng là chủ nhân của ngươi,” hắn thì thào, ánh mắt đen của hắn rực nóng đến độ ngọt ngào không cách gì chịu nổi. “Phải không, Lazar thân mến?”

-o0o-

Allegra như điên như cuồng, đi tới đi lui trên boong khi dõi theo Lazar và mục sư đi xuống cầu tàu, vây quanh họ là đám phỉ man rợ đang lú lo trong thứ ngôn ngữ nàng không cách gì hiểu nổi. Đoàn người tiến lên con đường chạy song song với bờ biển loáng ánh trắng trắng xóa cho đến khi họ biến mất trên đỉnh núi chỗ những bụi dừa còi đặng xa.

Nàng xoay lại nhìn đám thủy thủ mặt mày lặng lẽ, ủ rũ nhưng bọn người đó quay đi tránh ánh mắt nài nỉ của nàng. Nàng biết chắc hẳn họ cảm giác được nguy hiểm đang rình rập, nhưng nàng thấy được họ sẽ không làm trái lệnh chàng. Trong đời nàng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Xa xa trong vịnh, sáu chiếc tàu kia đang bỏ neo, chờ đợi. Trong vòng hai tiếng họ sẽ nã pháo vào pháo đài và thành phố sa mạc nếu Lazar không quay lại với chiếc nhẫn ngọc ẩn. Nàng chỉ muốn giết quách chàng vì chàng không chịu đem theo bất cứ người nào đi cùng ngoại trừ mục sư. Ôi hết nói nổi người đàn ông bướng bỉnh, kiêu hãnh này!

“Tôi không thể nào chịu nổi chuyện này nữa,” nàng nói với không gian chung quanh. Nàng cố gắng cầu nguyện trong lúc đứng đó nhưng không còn chút kiên nhẫn nào. *Tôi phải làm cái gì mới được.*

Nàng cảm giác được Bernado (người nhạc sỹ guitar) đang tới gần trước khi ông ta đến đứng bên cạnh nàng. Lòng thù nghịch giữa họ vẫn mạnh mẽ như trước, nhưng nàng phải miễn cưỡng thừa nhận rằng lòng nhiệt thành của người đàn ông Ascencion này với Lazar không hề lay chuyển.

“Có phải cô đang nghĩ giống như ta hay không?” hắn gầm gừ.

Nàng quay qua hắn. “Tôi phải giúp ông ấy. Tôi sắp phát điên lên rồi.”

“Cô biết sử dụng vũ khí không?”

“Tôi có thể thử,” nàng tuyên bố chắc nịch.

“Vây đi thôi.”

-o0o-

Lazar nhìn thẳng vào mắt kẻ từng hành hạ mình, không hề lưu ý đến bất cứ cái gì khác quanh chàng. “Ta đến đây là vì món đồ người cướp đi của ta.”

“Cướp – chuyện gì đây hả? Ta là kẻ cướp sao, Lazar thân mến? Ta nhất quyết không bao giờ lấy bất cứ thứ gì mà người không sốt sắng cho ta cả,” hắn nhỏ nhẹ nói, thè lưỡi liếm đôi môi khô.

Nghe lời sỉ nhục Lazar với lấy khẩu súng lục, nhưng sáu mũi kiếm đã chĩa quanh cổ chàng trước khi chàng kịp kéo súng ra khỏi bao.

“*Diir baalak (chú ý đi),*” Malik bật cười, nhẹ nhàng khiển trách chàng. “Hãy cẩn thận với mấy tên quý mà người đang vật lộn kia, anh bạn trẻ bộp chộp của ta, để bọn chúng khỏi áp đảo người. Nhưng nhìn người xem! Bản thân người cũng trở thành quý rồi, người, một người đàn ông còn chưa qua ba mươi mùa hạ. Chà chà, còn rất trẻ, chưa chi mà khả năng tàn phá của người còn vượt qua sự trù liệu kỳ vọng nhất của ta. Có lẽ người có hứng thú muốn biết đấy.”

Hắn cất tiếng và chĩa những ngón tay ra, “Genoa đã phái ba mươi chiếc tàu đi lùng sục người. Và vị thống đốc mới của Ascencion đã ra giá lấy đầu người – ta tin là vị tử tước Domenic Clemente thì phải. Một ngàn đồng vàng Pháp. Phải đấy, anh bạn của ta. Đây là thời điểm nguy hiểm đấy.”

Lazar liếc ra sau, không lấy làm ngạc nhiên khi thấy bọn phỉ đồ đã chặn đường thoát của chàng.

“Nào, nào, đối với ta người còn đáng giá hơn thế nữa, Lazar yêu mến. Sao lại nhìn lo lắng thế kia? Ta không bán đứng người đâu.”

Malik tiếp lấy cốc café từ tay gia nhân và nhấp một ngụm. “Suy cho cùng, nếu ta giao người cho bọn họ, ta sẽ không bao giờ hưởng được lạc thú lại ở cùng người.”

“Người đừng hòng.”

Nụ cười của Malik lộ vẻ mỉa mai, sắc bén như lưỡi dao quắm. “Không à? Ta rất mong muốn bảo vệ người và thủ hạ của người, tất nhiên rồi, nhưng cái đám ôn thần của ta, chúng là quân thấy lợi sáng mắt mà, và cái giải thưởng này đối với bọn chúng dường như rất dễ dàng tới tay. Một con tàu nhanh như gió thế kia... lại còn cả một đội ngũ thuần thực nữa. Ta tin là Genoa sẽ ra tay hậu hĩnh, vì rất hứng thú muốn thấy bọn nó lên giàn treo đấy. Nhưng người, chàng trai trẻ quý giá của ta, người là người ta sẽ giữ lại cho riêng ta bằng bất cứ giá nào.”

“Nếu ta không trở lại trong vòng hai tiếng, sáu chiếc tàu trong vịnh của người sẽ nã pháo vào Al Khuum.”

Malike ré lên cười. “Tất nhiên rồi.”

Lazar ngó hẩn trùng trùng. “Ta không tháu cáy người đâu. Trả lại nhẫn cho ta. Ta chỉ cần cái đó thôi. Món đồ đó dường dường chính chính là thuộc về ta.”

Cặp mắt đen của tên “bey” (cách gọi thống đốc trong đế quốc Ottoman) lóe lên khi hẩn ra hiệu cho một thủ hạ đứng gần cửa xác định lời chàng. “Cho dù người có nói thật đi nữa, cả hai chúng ta đều biết thuộc hạ của người quá nhiệt tình với người nên không dám nổ súng trong lúc người ở đây.”

Lazar nhún vai, nhưng lớp mặt nạ bạo dạn của chàng đang rơi rụng dần. “Đưa cho ta chiếc nhẫn, nếu không chúng ta sẽ đi tìm.”

“Ta nghĩ là không cần mất tới một tiếng của người đâu, Lazar yêu mến,” hẩn nói với nụ cười thân mật. “Người còn nhớ đến cái trò chúng ta thường chơi không?”

Ồ, chàng nhớ chứ. Cái câu hỏi đơn giản được nói ra một cách nhỏ nhẹ đó càng làm cho lòng tự chủ chặt chẽ của chàng lung lay nhiều hơn là lũ cướp đang chặn đường chàng, và Malik cũng biết điều đó.

Bất chợt cái nơi tai ương này đã trở nên quá mức chịu đựng của chàng. Chính cái mùi vị ở đây đang bắt đầu áp đảo chàng.

Mục sư từ tốn xen vào, lời ông bén ngọt như lưỡi dao cạo. “Sao đây, đức ngài anh minh, có

người ngoan đạo nào lại đi dọa dẫm con trai của huynh đệ mình chứ? Thế thì phải xin ngợi khen đức Allah đấy.”

Malik ngả người ra sau và đan tay lại một cách hờ hững, môi nở nụ cười, mắt lộ vẻ giận dữ. “Thái độ bảo vệ người bạn trẻ của ông cao thượng làm sao, tiến sỹ Southwell, nhưng thủ lĩnh Wolfe đã chết lâu rồi, và tôi cho rằng tên nô lệ đó tự biết phát ngôn cho hãn mà. Nó đã học đánh nhau trong đám vệ binh của ta, ông biết không, đó là đám chó sa mạc của ta đấy, vì thế chắc chắn hãn không cần bám đuôi áo của ông, nếu nó là một người đàn ông. Người có phải là đàn ông không, Lazar yêu mến?”

Đầu Lazar cúi gằm. Người chàng đông cứng vì nhục nhã, cử động không nổi, nói cũng không nổi.

Malik phá lên cười ha hả trước thái độ bất lực của chàng, như hãn từng chế nhạo chàng khi chàng còn nhỏ không thể nào tự bảo vệ mình.

“Vậy đây là lòng hiếu khách của đại danh Kiếm hay sao?” Mục sư lạnh lùng đáp lại.

Lazar chỉ nghe loáng thoáng họ đang gây gổ. Chàng hoảng hốt đưa mắt nhìn sàn nhà lát đá cẩm thạch.

Tại sao chàng lại đến đây? Tại sao chàng lại cho mình là vô địch? Cái mơ tưởng hảo huyền nào lại khiến chàng cho rằng kế hoạch của mình sẽ thành công? Chàng căm ghét cái sa mạc này. Chàng không cần phải đến đây. Chàng muốn gào thét, muốn biến đi. Chàng muốn khoét cặp mắt đen quý quýệt đó ra, nhưng chàng không tài nào cử động nổi.

Khi ngược lên nhìn, chàng thấy một tên người Moor đã kê dao vào cổ mục sư.

Nổi cơn thịnh nộ đến độ mất hết lý trí, chàng phóng qua những mũi kiếm quanh mình và rút súng ra nhanh như cắt, dí mũi súng vào sau đầu tên đàn ông đó.

Chàng dùng tiếng Ả Rập ra lệnh cho hãn buông vũ khí và tên đó tuân lời ngay.

Malik cười nhẹ.

Lazar xoay lại nhìn hãn, giọng chàng rung lên, phần nộ ra lệnh bằng uy quyền của bậc quân vương dòng dõi những bảy trăm năm. “Trả lại món đồ người cướp đi của ta!”

“Ái chà.” Malik cười khúc khích, lại đưa hai ngón tay lên che miệng, đưa ánh mắt ve vuốt chàng. Hãn cân nhắc một hồi lâu, đoạn trao cốc café cho người nô lệ da trắng. Hãn hất cổ tay, và y như ảo thuật lấy trong tay áo ra chiếc nhẫn ngọc ẩn.

“Đây chắc là cái vật tầm thường ngươi đang tìm?” Tên tù trưởng giơ chiếc nhẫn lên giữa ngón cái và ngón trỏ, một cái khoen tròn nặng bằng vàng và huyền ngọc, có một viên hồng ngọc lấp lánh nằm trong mắt sư tử. “Nếu ngươi chuẩn bị cho ta một trò tiêu khiển đích đáng, biết đâu chừng ngươi có thể lấy lại.”

Tim đập vang dội, Lazar nhấp nhấp ngón tay quanh khẩu súng, chàng nuốt mạnh trong khi sự kiềm chế của chàng đã sòn đi vì giận đến phát điên. Chàng hoàn toàn chắc chắn mình sẽ không toàn mạng rời khỏi lần này, và chàng bắt đầu không màng quan tâm đến nữa. Chàng không thể nào khuất phục dưới sự thử thách như lần mà Malik bắt chàng phải chịu đựng. Lần này chàng sẽ chiến đấu tới hơi thở cuối cùng, phải đành như vậy thôi.

“Giữa ngươi và ta có nhiều chuyện cần phải bàn bạc,” Malik dịu dàng bảo chàng.

“Không. Không cần nhắc đến chuyện đó nữa!” chàng nghiêng răng nói.

Búng ngón tay một cách nóng nảy, Malik ra lệnh cho bốn người Moor giữ lấy cánh tay Lazar.

“Thả cậu ấy ra, lũ ngoại giáo khốn kiếp!” Mục sư gào lên dữ dội, vùng vẫy chống trả tên cướp đang bắt giữ ông. Một tên khác thành linh nâng báng súng lên giáng cho ông một cú.

Lazar thét lên khi thấy mục sư gục xuống, hất văng những tên Moor đang bám vào chàng như con bò mộng đánh tan tác một cặp chó.

Thấy thế, Malik vỗ tay hai cái để triệu bốn vệ binh tới. “Vậy thì,” tên tù trưởng cất tiếng, mắt rực ánh hung quang, “hãy chơi đến cùng.”

Những tên hải tặc bọc di chuyển đến rìa khách sảnh nhường chỗ cho những tên vệ sỹ khổng lồ của Malik.

Ngay lúc đó tên thuộc hạ Malik sai đi quan sát đã trở về báo cho đức ngài rằng lời đe dọa của chàng là thật; sáu chiếc tàu cùng với tàu Cá Voi đang đợi trong vịnh.

“Được rồi,” hắn nói một cách thú vị, “chúng ta phải nhanh tay lên nào, nhưng đừng lo, anh chàng trẻ của ta. Rồi đến đúng thời điểm chúng ta sẽ bắt ngươi lại thôi.”

Lazar quay qua thấy hai tên vệ binh đã xuất hiện ngay cửa. Tên đầu tiên là bạn cũ của chàng tên Gordon, tên khổng lồ tóc vàng này thuở chàng còn trẻ hắn đã có tiếng là hay chơi khăm – nhưng trong ánh mắt tử thần xám bạc đó không còn chút dấu vết nào của bạn chàng. Nhưng cho dù Gordon có nhận ra chàng đi nữa hắn cũng không tỏ lộ bất cứ biểu hiện nào. Tên thứ hai là một người Phi châu trẻ da đen – tân binh vừa mới nhập ngũ – dáng dấp lừng lững như một ngọn núi. Đôi mắt nâu của hắn có cùng vẻ tàn sát, chết chóc như mắt của Gordon.

Mắt Malik đỏ, rực khoái trá như ác quỷ. Đang ngồi trong ngai vàng, hắn đứng lên và bước xuống bệ tam cấp ra vẻ kiêu cách. Lazar quan sát hắn một cách đề phòng. Vòng ra sau lưng chàng, Malik thò tay vào hai bao súng của Lazar, thận trọng rút hai khẩu súng lục ra.

“Ngươi không cần cái này đâu.”

Với một tiếng gầm Lazar vùng mạnh tránh hắn ta, rồi tháo dao, kiếm, và cởi áo gilet chuẩn bị ứng chiến. Từ kinh nghiệm lâu dài ở chốn này, chàng biết luật chơi trí mạng của Malik.

“Nếu người thắng, người có được cái này,” Malik vừa nói vừa lăn chiếc nhẫn giữa ngón tay hần.

“Nếu như ta thua thì sao?”

Malik trao cho chàng nụ cười đen tối. “Vậy thì người sẽ ở lại đây vĩnh viễn, Lazar yêu mến. Với chủ nhân của người.”

-o0o-

Thế nào Lazar cũng nổi giận khi thấy nàng rời tàu cho mà xem, nhưng chuyện đó không quan trọng. Allegra không hình dung được nàng và Bernado phải làm như thế nào hoặc *nếu như* có cách nào đây có thể giúp được chàng, nhưng trong mười lăm phút họ đã vội ùa xuống con đường đầy cát theo hướng bọn người Moor đã dẫn chàng và mục sư đi.

Khi một con thú hoang bí ẩn nào đó trong sa mạc lại cất tiếng hú, nàng nghiêng đầu xuống ngửi hơi hướng của Lazar thấm đậm trong làn vải mềm của chiếc áo chemise to tướng nhét trong chiếc quần đen của chàng để thêm vững dạ. Dây thắt lưng của chàng gần như quấn hai vòng quanh hông nàng. Nàng che chiếc bím tóc dài bằng một chiếc khăn lụa đen được cột bên trong chiếc mũ ni nư của Lazar, và giờ đây chuyện nàng chỉ có thể nghĩ đến là Lazar sẽ phá lên cười ra sao khi thấy nàng.

Bernado góp ý là nàng nên mặc đồ đàn ông để người khác bớt chú ý đến nàng.

Ngoài tâm trạng khiếp đảm, nàng còn cảm thấy cực kỳ hoang đường. Khi mặc bộ quần áo cải trang quá vội, nàng chẳng nghĩ là mình sẽ qua mặt được ai. Việc trang bị với một con dao chỉ càng làm cho nàng thêm lo âu. Đáng lý ra nó nên làm cho nàng cảm thấy an toàn mới phải, nhưng nó chỉ nhắc nhở nàng là hy vọng nàng sẽ không cần dùng tới. Nàng nhớ chăm chăm câu nói của Lazar rằng cuộc gặp gỡ của chàng với cái tên Malik này sẽ là cuộc đấu ý chí hay là đấu trí tuệ hơn là sử dụng bạo lực công khai. Ngoại trừ điều thứ ba, nàng cảm thấy mình có thể đối địch được.

Lại thêm một tiếng hú nữa, lần này thì gần hơn, vang dội trong đêm tối. Tiếng động thoảng dần, mất hút vào trong không gian tịch mịch nặng nề chỉ bị phá vỡ bởi tiếng rì rào của sóng giạt vào bờ biển quanh quẽ.

“Chả cần biết là con thú gì,” Bernado lẩm bẩm, “nó đang đói.”

Nàng thì thầm đồng ý và liếc qua vai để xem chắc nó có đuổi theo họ không. Phía sau họ, tàu Cá Voi đang đợi trong bến vẫn hiện ra rõ ràng, những cánh buồm trắng trên tàu buông rũ trên cột.

“Hãy nhớ,” nàng dặn Bernado, “bọn người này gọi ông ấy là Ác Quỷ tây phương. Tôi hy vọng mình có thể nói chuyện với chúng một chút.”

Trước mặt trên ngọn đồi cát hiện ra một pháo đài, trông thấp chùn, vuông vắn, làm bằng đá tảng màu nhạt ánh lên mờ mờ dưới trăng. Khi họ đến gần hơn, nàng thấy bóng đêm và khoảng cách xa đã giấu giếm tình trạng thật của tòa kiến trúc, vì ở phạm vi gần hơn pháo đài trông cổ xưa cả ngàn năm, được bảo tồn bởi khí hanh, nhưng dẫu sao nó cũng đang từ từ lụn bại. Có nhiều tên mặc áo thụng đang thơ thẩn trên bậc tam cấp và dưới cổng trước lối vào.

Nàng và Bernado ngưng lại, họ hãy còn cách đây cả hai trăm yard. Trời đang tối, nên không ai lưu ý đến họ.

“Đó là nơi chúng đưa ông ấy vào,” nàng thì thầm, “Chúng ta đi đi.”

Nàng tiếp tục dẫn bước.

Khi một nhóm nhỏ người Moor thấy họ đi tới, nàng quay lại đợi Bernado lên cùng với nàng, nhưng chỉ thấy hẩn lao xuống đường bỏ trốn không nói năng tiếng nào. Mắt nàng giương to.

“Bernado!”

Nhưng hẩn vẫn cắm đầu chạy. Nàng nổi sùng quay lại xem xét những gương mặt ngoại quốc, da ngăm đen của bọn người đang chạy về phía nàng. Như thế là chúng đã bắt Lazar rồi. Nàng chẳng thể giúp ích gì được cho chàng ở ngoài này. Nàng khế giờ tay cho bọn đó thấy là nàng sẽ không đánh nhau, rồi chậm rãi bước về hướng bọn chúng.

“Các ông đã đưa người đàn ông gọi là Shaytan đi đâu rồi?” Tôi muốn gặp ông ấy,” nàng nói bằng giọng rần rỏi mặc dù không chắc là bọn họ hiểu được nàng nhiều hơn là nàng hiểu bọn họ.

Hai tên đàn ông nắm lấy cánh tay nàng, sau khi lấy dao ra khỏi thắt lưng của nàng, chúng dẫn nàng vào pháo đài.

Những tên Moor khác đứng chung quanh, trò chuyện sôi nổi và hút những ống điếu dài dưới bầu trời sao, mắt bọn chúng đổ lên vì vị thuốc hăng nồng. Một tên ngồi trên bậc tam cấp dưới cùng đang chơi một loại đàn dây hình chữ nhật theo từng loạt tiết điệu dài nghe có vẻ tùy hứng, luyến láy khi trầm khi bổng thật mượt mà du dương.

“Ông ấy đang ở đâu?” Các ông đưa Shaytan đi đâu rồi?” nàng hét lớn.

Một tên trả lời một cách khó hiểu, rồi gật đầu.

“Hãy đưa tôi đi gặp ông ấy,” nàng khẳng khẳng đòi. “Ngay bây giờ!”

Nhưng chúng xí xa xí xố với nhau và kéo nàng đi tiếp.

Nàng thử một chiêu khác. “Hãy cho tôi gặp Malik.”

Bọn chúng phá lên cười và nhìn nhau ra điều hiểu chuyện. Malik là từ duy nhất nàng hiểu

được trong lúc bọn họ nói chuyện.

Vào trong pháo đài, nàng kinh ngạc trước những đại sảnh lạ mắt thiếp vàng và thạch cao có gắn cột. Rõ ràng là tình trạng đổ nát bên ngoài pháo đài là kế dùng để tránh những sự chú ý không cần thiết. Bên trong là cả một trời xa hoa lộng lẫy. Sàn được lát cẩm thạch trắng tinh, và các vách tường được trang hoàng bằng gạch cầu kỳ, đủ màu sắc. Nàng giằng co với những tên Moor, cố nhìn vào từng phòng khi họ đi ngang hy vọng gặp được Lazar. Trong lúc đó, các căn phòng vang dội những âm thanh của đám đông đang la hét om sòm, như thể đang có một cuộc tỉ thí thể thao đang diễn ra trong cái mê cung khổng lồ đầy những phòng ốc.

Âm thanh trở nên nhỏ hơn khi nàng bị đưa đi ngang một khung cửa rộng được canh giữ bởi hai thái giám người Ethiopia đồ sộ, béo núc mặt mày cứng đờ đứng hai bên sảnh đường. Cửa treo những tấm màn lụa, che thấp thoáng để người bên ngoài khỏi trông thấy toàn cảnh bên trong.

Rồi nàng thấy nàng đứng một mình trong gian phòng rộng, thoáng đãng được thắp sáng mờ mờ bằng những bình hương toàn đốt lửa thắp ngọn đặt trên giá cao bằng sắt uốn. Nhang được đốt trong các bồn cùng với than, khiến cho không khí trong phòng oi nồng và êm ả với hương thơm ngậy ngất. Phòng được viền bằng những hàng cột trắng thanh nhã, và ngay chính giữa đặt một đài nước lát gạch tuyệt đẹp đang phun róc rách. Khắp mọi nơi trên sàn cẩm thạch mát rượi trải những tấm thảm dệt, và tường treo trướng lụa đầy màu sắc.

Trong lúc đang nhìn vòng quanh cố tìm lối ra để đi tìm Lazar trong thành, nàng nghe có tiếng xô đẩy khe khẽ sau lưng. Nàng quay lại thấy một cậu trai khoảng mười bốn tuổi đang đứng giữa hai thân cột. Cậu ta hết liếc trái rồi liếc phải, đoạn vẫy tay ra hiệu cho nàng đến gần.

Cậu ta là một thiếu niên rất đẹp trai, dáng dấp rắn rỏi cân đối, không hề mang vẻ vụng về lóng ngóng của đứa con trai trạc tuổi cậu ta. Cậu có mái tóc đen nhánh, cặp mắt u uẩn dưới hàng mi dài, rậm, và đôi môi đầy đặn trông như cái bĩu môi gợi cảm, hờn dỗi hơi có vẻ cảnh giác, xét theo lứa tuổi còn non trẻ của cậu ta. Cậu ta mặc chiếc áo thụng trắng rộng thùng thình như những tên đàn ông bên ngoài, nhưng cái của cậu được làm bằng loại vải gai mịn nhất. Khi nàng đến gần, cậu cúi đầu chào nàng và hỏi một câu bằng thứ tiếng mà nàng nghĩ là Ả Rập.

Nàng nhún vai và lắc đầu. “Tôi không hiểu. Cậu nói được tiếng Ý không?”

Họ thỏa thuận nói tiếng Tây Ban Nha.

“Tôi từ Andalusia tới,” cậu cất tiếng nói với nụ cười thoáng hiện chưa bao giờ vươn nổi tới mắt. “Tên tôi là Darius Santiago.”

“Cậu phải giúp tôi mới được!” nàng nói. “Rồi biết đâu cả hai chúng ta có thể thoát khỏi đây. Tôi phải làm thế nào để chúng nó chịu để tôi đi gặp Malik?”

“Đừng lo. Hắn sẽ đến tìm cô mau thôi,” cậu nói với nụ cười ngắn, lạnh lùng. “Hắn vô cùng hứng thú đối với các nô lệ mới tới mà.”

Nàng đắm đắm nhìn cậu ta một cách khó hiểu trong chốc lát. “Nô lệ?”

Cậu ta ngó nàng một cách kỳ quặc. “Anh không biết sao? (lúc này Darisus chưa nhận ra Allegra là phụ nữ)”

Ôi, Chúa ơi. Mắt vẫn nhìn cậu ta chăm chăm, giờ thì nàng đã hiểu ra, Lazar từng là nô lệ ở đây.

Nàng đứng đó, bất động, hầu như thở không nổi vì kinh hoàng khiếp đảm. Nàng cảm thấy như thể thế giới của nàng đang đổ ầm xuống vỡ tan tành chung quanh nàng, nhưng không thể phí thêm giây phút nào nữa.

Nàng vội vàng tự giới thiệu, dù Darius hình như không tin nàng thực ra là phụ nữ dưới lớp áo cải trang của phái nam, cậu ta vẫn chăm chú lắng nghe trong lúc nàng giải thích rằng không đầy một giờ nữa thành phố sẽ bị oanh kích. Khi nàng bảo Lazar đang ở đâu đó trong thành, đôi mắt như đá huyền vũ sáng lên khâm phục.

“Toàn bộ sự kiện chấn động tối nay thì ra là thế! Tôi vừa nhớ ra! Ông ấy có mặt ở đây, ngài Shaytan lừng danh đây mà! Nhân danh tất cả các đấng thiêng liêng, còn chuyện gì mà tôi không từ nan để được phụng sự một dũng sỹ như thế chứ!”

“Cậu biết ông ấy à?”

“Tất nhiên rồi.” Cậu ta hừ mũi, hất lọn tóc trước trán ra khỏi mắt. “Mọi người ở đây đều biết ông ấy. Tôi nghe sự tích của ông ấy rất nhiều lần rồi – những câu chuyện đó cho tôi can đảm khi tôi mong muốn được chết đi. Ông ấy đã sống sót được trong nơi này, và tôi cũng vậy. Danh Kiếm không thể bẻ gãy chí khí của tôi! Tôi sẽ trốn đi, như *Shaytan*, và trở thành mạnh mẽ và phi thường giống như ông ấy! Nhưng đến lúc tôi trở lại giết Malik,” cậu ta nói thêm, cặp mắt đen lóe lên dữ tợn, “tôi sẽ không thất bại.”

“Cậu có thể giúp chúng tôi không?”

“Có lẽ. Tôi sẽ đi dò thám tình hình. Hãy đợi ở đây.”

“Tôi đi với cậu –”

“Bọn chúng không để cho cô đi đâu,” cậu ta nói, “nhưng tội nó quen với tôi. Tôi được phép đi lại tự do trong thành.”

“Làm ơn mau lên nhé,” nàng nài nỉ cậu ta.

Cậu ta gật đầu và lặng lẽ lên đi, nhưng trước khi ra đến cửa cậu ta quay trở lại và nhìn nàng một cách nghiêm khắc. “Trong trường hợp Malik đến gặp cô trong lúc đó, hãy nghe lời khuyên của tôi. Đừng xin hãn thương hại, và cố đừng kêu gào. Hãn sống trên sự sợ hãi của người khác và lạc thú gây đau đớn.”

Nói đến đó, Darius quay gót trong chiếc áo thụng trắng xoáy tròn và lên ra cửa. Hai tên gác đồ sộ cho cậu ta đi qua. Allegra nhắm mắt trong giây lát, cố lấy lại bình tĩnh.

Nàng đang giao phó số mạng của Lazar, của nàng, và của Ascencion cho một đứa trẻ. Nhưng trong lúc này nàng không còn lựa chọn nào khác cả.

Nàng thà làm bất cứ cái gì đi chăng nữa còn hơn là phải đứng chịu trận và chờ đợi trong chỗ này, nơi mà tiếng vang vọng của đau đớn và sự ngây thơ bị chà đạp tràn ngập không gian êm ả trong căn phòng trần uồn vòm. Từng li từng phân nhỏ trong gian phòng mỹ lệ khiến máu nàng sôi sục. Đó đây chung đầy những cây ăn quả để làm cảnh trong các chậu sành, nhưng bên dưới bầu không khí hân hoan đượm mùi trần tục trong khách sảnh này nàng biết được Lazar từng bị khủng bố ở đây, mà lại còn là một đứa trẻ ngây thơ côicút. Trong suốt đời mình nàng chưa bao giờ thấy một nơi chốn nào xấu xa hơn nữa.

Tầm mắt nàng lan man đến góc phòng, tại chỗ đó nàng phát hiện một cái lồng sắt uốn xinh đẹp. Bên trong là một con vẹt lớn tuyệt đẹp, với cái mỏ cong, ngắn và bộ lông trắng óng ánh như ngọc trai. Con vật siêu phàm dường như đang dò xét nàng từ phía bên kia căn phòng xa lạ.

Chỉ muốn đôi tay bạn bị làm chuyện gì đó, nàng bước đến bên lồng vẹt và mở cánh cửa nhỏ. Khi thấy con chim không bay ra ngay, nàng thò tay vào lồng với lấy nó. Trước sự ngạc nhiên của nàng con vật không mổ nàng nhưng chịu đựng cái ve vuốt của nàng một cách cảnh giác, vì đã quen bị sờ rầm.

Nhưng khi nàng mang nó tới cửa sổ, con chim trở nên kích động khi đánh hơi thấy không khí ban đêm. Cánh nó bắt đầu đập, móng cào trên bàn tay nàng. Con vật xinh đẹp không biết đến sức mạnh của chính nó. Ngay cửa sổ nàng giơ bàn tay lên và buông cái thân thể mềm mại ra.

Con chim lông trắng xòe cánh và từ từ bay lên một cách thơ thới vào đêm đen.

-o0o-

Lazar đang kiệt lực.

Chàng cảm thấy tất cả bắp thịt của mình như đá đang bị thiêu đốt, nung chảy. Chàng nếm được máu trên cánh môi bầm dập. Chàng có cảm tưởng như thể mình cứ đánh mãi không ngừng. Gordon, máy móc và cảm lạnh, mớ tóc vàng dểm mồ hôi bết chặt trên trán, nhưng vẫn tiếp tục xông tới.

Sau cuộc quyết đấu dữ dội, Lazar đã bẻ gãy vai phải của tên Phi châu. Giờ chỉ còn lại Gordon và chàng – trở thành một cuộc đấu công bằng, chỉ là giờ đây chàng đã kiệt sức từ khi bị hai đứa nó thoi chàng cùng một lúc.

Chàng kinh ngạc trước vẻ tàn bạo mà tên bạn cũ đang lao vào chàng. Chàng cứ vô tình để lộ sơ hở vì mỗi lần liếc vào đôi mắt của tên bạn là chàng lại bắt gặp nét máy móc hiểm độc trong

đó khiến chàng bị phân tâm. Gordon lại được huấn luyện quá thuần thục nên không bỏ lỡ cơ hội này.

Đạo trước Lazar từng lựa lời cố tình chế giễu tên bạn cũ nhằm khơi dậy đôi chút phản ứng nhân tính nơi hắn nhưng chỉ là công dã tràng. Giờ đây nét mặt chàng im lìm, dữ tợn đầy sát khí, và bắt đầu thực sự tuyệt vọng, chàng lại tiếp tục dốc sức, dồn ép thân thể và tài cán hết mức để chọi lại tên đối thủ bí hiểm.

Họ di chuyển thoăn thoắt trên sàn đá cẩm thạch như hai người khổng lồ đang lâm chiến, không màng tới đám đông theo dõi trận đấu đang reo hò đỉnh tai điếc óc. Họ đánh đối phương một cách tàn bạo, rồi lại tách ra và vờn nhau vòng vòng một lúc, người nào người nấy thở hồng hộc, máu trong mũi nhỏ rờn rờn và trên sàn cẩm thạch trắng thì đủ loại vết cắt. Khi họ lại lao vào nhau, Lazar tổng vào hàm của Gordon bằng một cú đấm tay trái như trời giáng.

Gordon lùi lại để giữ thăng bằng, rồi bước tới vào húc đầu vào trán chàng. Lazar thấy toàn là sao vằn vũ trước mắt.

Trong lúc đầu chàng vẫn quay mòng mòng sau cú công kích bằng đầu cứng như đá của tên người Anh, Gordon nhất quyết siết cổ chàng. Hắn đẩy lùi Lazar sát vào vách tường cần gạch mát rượi trong khi bọn người Moor bò trườn tứ tán để tránh chỗ.

Lazar quơ quào vào gọng kèm cứng như sắt quanh cổ mình. Phổi chàng bắt đầu kêu gào đòi dưỡng khí. Chàng đấm lia lịa vào bụng tên đàn độn kia, nhưng đối lại Gordon đưa đầu gối tổng một phát vào bụng Lazar.

Khi những giây phút ngọt ngào trôi qua, gian phòng rộng lớn bắt đầu tối dần... trở nên lổm đổm... rồi đến lúc Gordon buông chàng xuống sàn, chàng có cảm tưởng như đầu mình nứt toác trên nền đá hoa.

Lazar rên rỉ trong tâm trạng bại trận, âm thanh nho nhỏ như tiếng thú kêu.

Vào lúc chàng mở mắt để nhìn những tên Moor đem mình đi thì chúng đã trói tay chàng bằng những sợi thừng to. Mọi thứ đều diễn ra chậm chạp cứ như trong mơ. Chúng lôi chàng đứng dậy và thúc chàng đi về hướng căn phòng tối tăm, khủng khiếp.

-o0o-

Mười lăm phút sau, Darius lao vụt vào khách sảnh mờ tối. Allegra chạy ra gặp cậu ta, tìm nàng suýt văng ra khỏi lồng ngực khi thấy ánh mắt hót hãi của anh chàng.

“Chúng bắt ông ấy rồi. Chúng sẽ đi về hướng này.”

“Có chuyện gì thế? Ông ấy có bị thương không?”

“Đây.” Cậu ta thò tay vào áo lấy ra hai khẩu súng lục, quăng một cái cho nàng. Nàng thở dốc khi khẩu súng suýt tuột khỏi tay nàng. Khi đứa con trai đưa ra con dao quắm quá-ư-quen-

thuộc của Lazar và ấn chuôi dao bọc da vào tay nòng, Allegra nhìn chăm chăm vào món vũ khí trong tâm trạng kinh hãi.

“Cậu lấy cái này ở đâu thế?”

“Lấy cắp từ dưới ngai của Malik. Thứ gì tôi cũng ăn cắp được. Nào. Mình phải trốn thôi.”

Tim nàng đập như điên cuồng. Tai nàng ù lên khi họ thụp xuống bên cạnh trường kỷ đằng sau lớp màn mờ mờ. Một giây sau có tiếng nói và tiếng chân tiến đến gần cửa chỗ hai tên gác Ethiopian đang đứng.

“Bọn nó giam ông già người Anh trong ngục,” Darius vội thì thầm.

Tên đàn ông mặc áo thụng trắng hiện ra dưới vòm cung giữa hai thanh cột mảnh dễ dàng người gầy gầy, da ngăm đen, và tâm trạng rõ ràng đang xung động. Hắn lướt tới trước, rồi lại nôn nóng vòng lại đợi những tên khác. Dáng dấp hắn toát ra vẻ nham hiểm sao đó, và khi thấy toàn thân Darius đang căng thẳng bên cạnh nàng biết tên đó chính là Sayf-del-Malik.

Khi Lazar đi qua cửa, nàng cảm thấy tim mình như bị xé làm đôi trước hình ảnh của chàng.

Cổ tay chàng bị trói phía trước, đầu cúi gằm thắm bại. Dáng điệu đó là của người đang kiệt lực và đau đớn, và dưới ánh sáng tỏa ra từ những bình hương, nàng thấy cánh tay chàng loáng mồ hôi, đó đây trên người máu đang ứa thành dòng. Chàng trông tàn tạ, bầm dập tả. Còn nàng thì không thể nào rời mắt khỏi người chàng.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy một luồng phần nộ phi thường đang rì rào sâu trong huyết quản không hề giống cảm giác nào nàng từng có.

Trong lúc đó, Malik hối thúc đám cận vệ đang dẫn người dũng sỹ dờ dẫn của nàng nhanh chân hơn. Đám người vượt lên, nhưng bị trì hoãn vì nhịp độ chậm chạp của tù nhân. Tại cuối hành lang, Malik mở một cánh cửa bên trái và đưa Lazar vào trong, rồi ra lệnh cho những người khác rút lui.

Cạnh nàng, Darius run lên bần bật. Nàng đoán chắc đấy là vì sợ cho đến khi cậu ta lên tiếng nàng mới nhận ra là vì căm hận.

“Đi thôi,” cậu ta nói bằng giọng điệu khiến người nàng lạnh buốt.

Khi nàng theo gót chàng thiếu niên Andalusia đi dọc theo hành lang tối, rộng rãi nàng bắt đầu cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng. Lúc họ tới trước cánh cửa đóng kín mà tên tù trưởng dẫn Lazar vào, Darius dừng bước và áp tai vào cửa nghe ngóng. Anh chàng trẻ lạng lẽ đặt súng của Lazar gần tường.

“Họ đang nói chuyện,” cậu ta nói nhỏ. “Tôi sẽ đánh lạc hướng Malik. Khi hắn xoay lưng lại phía cô thì giết hắn.”

Nàng gật đầu. Phải. Giết hẳn. Vì Lazar nàng sẽ giết bạo chúa Caligula (bạo chúa La Mã, ý nói giết Malik) mà không hề may mắn chút nào.

Thình lình nàng hiểu Lazar còn sâu sa hơn nàng từng nghĩ, lòng thù hận đã khiến chàng muốn xóa sổ toàn gia nàng và thiêu cháy tiểu Genoa ra tro.

Darius khoát tay ra hiệu cho nàng lùi khỏi cửa một bước, đoạn gõ cửa. Khi nghe tiếng quát của Malik, chàng ta báo tên mình. Darius nhìn thẳng trước mặt, gò má cậu đỏ bừng khi giọng điệu của Malik đang thô bạo chọt khàn xuống ân cần, đầy mời mọc.

Allegra rùng mình, nàng mừng là mình không hiểu được những lời lẽ đó.

Anh chàng trẻ rõ ràng đang gồng cứng người, rồi bước vào. Khói thuốc phiện lan tỏa ra hành lang khi cửa mở. Darius để hể cửa sau lưng cậu ta, còn Allegra thì đợi thời cơ đến.

“Vào đây đi thẳng nhóc. Ta thấy trí óc ta đang bưng bưng với biết bao là triển vọng thú vị,” Malik cất tiếng, lần này bằng tiếng Tây Ban Nha. “Nào, đến chỗ Lazar đi. Hãy lau máu cho nó. Đừng sợ nó. Nó hoàn toàn bị khống chế rồi. Thế nó có giống con sư tử trong lồng không nào?”

Allegra nghiêng rặng. Tim nàng đập thình thịch. Bàn tay đầm mồ hôi của nàng trơn ướt trên cán con dao lớn của Lazar. Khi nàng nhận ra mình thiếu chút nữa đã khiến Malik giết chàng, nàng âm thầm nhặt một khẩu súng lên, nhưng suy đi tính lại nàng giắt con dao vào thắt lưng, vì không dám sử dụng món vũ khí đó. Khả năng nhắm bắn của nàng không thuần thục mà Lazar lại ở quá gần.

“Đừng đụng vào ta,” nàng nghe Lazar gầm gừ cảnh cáo khe khẽ, nghe rợn cả người, rồi Darius kêu lên oai oái trong phòng.

Nàng nghe Malike phá lên cười ha hả. Âm điệu tàn ác của hắn như hiển hiện rõ mồn một trong không gian.

Nàng nhích dần đến cửa. Nín thở, nàng ló đầu ngó xem chuyện gì sắp xảy ra. Lazar đã đánh Darius văng ra đến giữa phòng để xua cậu ta đi, còn Malik đứng cách nàng độ chừng năm bước, lưng quay về phía nàng, mắt đang nhìn xuống Darius trên sàn đá.

“Mấy thằng này, ta muốn các người làm bạn với nhau. Cái thằng Andalusian có phải là một thằng bé hiếm có không, hả Lazar yêu mến? Lòng dạ nó như sói lang, nhưng mặt mày thì mơn mơn như sương sớm.”

Tâm trí nàng điềm tĩnh và sáng suốt lạ thường.

Allegra khép mắt, lau giọt mồ hôi trên gò má, rồi làm dấu thánh. Lòng rền vang phần nộ, nàng bước vào phòng, và không hề lưỡng lự dù là một giây nàng cầm phập dao bằng hết sức bình sinh vào chính giữa bả vai hắn.

Lưỡi kim khí ngập sâu trong da thịt một cách rùng rợn, rồi mũi dao sượt mạnh qua xương

sống hẳn làm cho tay nàng tê chồn. Trước tình cảnh đó, nàng hét lên dù không muốn.

Malik tru lên, và Allegra nhảy lùi ra sau khi hắn quay ngoắt lại, gương mặt đượm vẻ hung tàn.

Darius chạy ra đóng cửa khi Malik gầm lên không tin nổi ở mắt mình. Allegra đứng như chôn chân, hai tay bịt miệng khi thấy cán dao nhô lên trên lưng tên đàn ông. Malik cuộn tròn người, quẩy đập lia lịa, thét lên lạnh lạnh. Rồi hắn khuyu gối xuống.

“Bịt miệng hẳn lại,” Lazar lầm bầm.

Darius lướt qua người nàng, rút con dao ra và lằn lên cổ tên Ả Rập, bình tĩnh cứa cổ hắn. Cắt xong, Darius thả tên đàn ông xuống, mặt hắn cắm xuống đất.

Bất chợt máu lan ra khắp nơi.

Trong giây lát cậu trai chỉ dăm dăm ngó Malik như thể không tin mình đã ra tay. Dao vẫn nằm trong tay, ngực cậu phập phồng. Máu chảy thành vệt trên nền vải gai chiếc áo thụng của cậu. Rồi máu trong người Allegra như đông thành đá vì thấy Darius bật cười.

Tiếng cười đột ngột biến thành tiếng gầm gừ độc ác, rồi cậu thụp một bên gối trên thân thể của Malik, và đâm lia lịa tên đàn ông hấp hối với thái độ thích thú cay độc, không hề day dứt.

“Darius!” nàng lên tiếng, rồi lùi ra tránh đũa con trai, mắt nàng tròn xoe.

Cậu trai vẫn đứng nhìn trừng trừng cái xác một cách hả hê cay cú. “Hắn đáng bị như vậy.”

Nói xong cậu ta lại trở về với bản tính năng động, trầm tĩnh, Darius lau lưỡi dao nhuộm đỏ lên nền vải gai trên vai Malik trong khi máu chảy thành vũng trên sàn. Lazar đưa tay lên và Darius cắt đứt sợi thừng trên cổ tay chàng. Xong cậu trai cúi đầu và dâng con dao lên Lazar, cán hướng về phía chàng.

“Hoàng tử Ascencion,” cậu thấp giọng nói nhanh, “làm ơn tiếp nhận sự trợ giúp của người từng bị tổn thương như ngài. Chúng ta phải trốn trong khi hãy còn thời gian. Nào. Ông bạn người Anh của ngài đang ở trong ngục. Tôi sẽ dẫn đường cho ngài.”

Nhưng Lazar chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Mắt nàng ngập lệ trước ánh mắt im lìm và rạn vỡ của chàng. Nàng dò xét gương mặt thảm thương, một bên sưng tấy, bối rối không thốt nên lời. Nàng tiến về phía chàng, nhưng chàng xua nàng đi.

“Đừng động vào tôi,” chàng thì thầm.

Rồi tiếp theo, không nói thêm lời nào chàng thành linh thoát ra khỏi trạng thái đờ đẫn khủng khiếp rồi đi ra cửa. Darius không bỏ lỡ ám hiệu đó, theo gót chàng sát nút. Trong một

hồi Allegra ở một mình với cái xác. Nàng liếc xuống toan đá người chết trên sàn. Khuôn mặt da nâu nhợt nhạt như sáp cứng đờ trong trạng thái giận dữ, miệng há hốc. Nàng ghê tởm nhìn sang hướng khác, và đúng ngay lúc đó nàng thấy một ánh vàng lóe lên trên sàn phòng.

Nàng rón rén đi vòng qua vũng máu lầy nhầy và nhặt lên cái vật chứng tỏ chính là món đồ đã khiến họ phải đến đây. Liếc qua hình thù trên chiếc nhẫn nàng thấy đấy là huy hiệu sư tử của họ Fiori. Chiếc nhẫn ngọc ẩn của Lazar, thiết kế vừa ngón tay của một đứa bé trai.

Bằng chứng.

Giờ thì người vui rồi chứ? Nàng nhắm mắt, đau khổ vì ân hận rằng nàng đã khiến chàng đến đây, để đương đầu với tình cảnh này. *Chả lẽ chàng chưa chịu đủ hành hạ vì tai biến của hoàng thất hay sao?*

Hãy yêu tôi. Chàng chỉ yêu cầu có thể thôi. Nàng gục cầm suýt chạm vào ngực khi nắm chặt chiếc nhẫn. Sau vận sự này chàng làm thế nào để hồi phục đây?

Từ xa xa nàng nghe thấy tiếng la lối bằng tiếng ngoại quốc của bọn cận vệ. Tiếng báo động từ đằng xa đã hối thúc nàng phải hành động. Allegra chạy ra khỏi phòng và rẽ xuống hành lang nối theo Lazar và Darius. Nàng liếc thấy họ khi họ quẹo vào lối rẽ đằng trước. Nàng cầm đầu chạy trên hành lang đá, không dám gọi họ đợi nàng.

-o0o-

“Chúng ta có thể ra ngoài qua lối ngục thất,” Darius thở hồng hộc, chạy song song bên cạnh chàng dọc hành lang thấp đuốc.

Chỉ nhờ vào nhiều năm tuân theo bản năng nhạy bén mới làm cho chàng có khả năng di chuyển dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Tâm trí chàng trống rỗng vì kinh hoàng, như thể một khẩu súng cối vừa nổ trước mặt chàng. Chàng không hề cảm thấy bất cứ điều nào là thật cả. Tâm hồn chàng như bị bỏ làm đôi như một con giun đất trúng một nhát cuốc, nhưng thân thể chàng vẫn tiếp tục chiến đấu một cách chính xác, không nghĩ suy. Như thường lệ cái thân thể đó vẫn cự tuyệt không muốn chết cho dù khi ấy cái chết là chuyện chính đáng nên làm. Chàng cảm thấy như thể chàng đang quan sát mình hành động ở nơi nào đó bên ngoài lớp vỏ xác thân, bị trục xuất như một bóng ma đang lảng vảng trên thi thể mình.

Họ dừng lại trước cánh cửa gỗ khảm sắt trông ghê gớm. Chàng biết Allegra đang theo phía sau cách đây không quá xa. Trong lúc này nàng phải tự tìm đường thôi, vì chàng chỉ là không cách nào đối diện với nàng.

Lazar tự động rút khẩu súng ra, bắn chiếc khóa gãy lìa, và đẩy cánh cửa lớn mở toang. Uyển chuyển như một con mèo rừng, Darius phóng xuống chục bước vào trong khoảng không gian tối tăm âm vang của ngục thất. Căn hầm lớn có mùi phân người và rơm mốc. Những hình cụ đang nép trong bóng tối như những con quái vật đang lẩn mặt. Những khoang xà lim được dựng bằng gỗ mục và những song sắt rỉ sét. Lazar thận trọng đi khoảng chục bước xuống sàn

nhà giam đóng đầy bụi.

Chàng nhanh chóng giải quyết tên cai tù đang bèn mảng đến gần họ, trong lúc Darius lót tót chạy xuống dãy xà lim tìm mục sư. Khi Lazar đến gặp cậu ta để nổ súng mở khóa, chàng nghe một tù nhân khác trong xà lim bên dưới đang gào lên và đập thình thình vào song sắt nài nỉ chàng thả hắn ra.

Lazar hỏi xem mục sư có sao không. Mục sư gật đầu một cách cứng cỏi, dù ông ấy trông thâm trầm không thể tả. Rồi Lazar ra hiệu cho cậu trai đi trước dẫn đường. Darius vụt chạy đến đầu bên kia cái hầm ngục góc ngách và leo lên hai bậc tam cấp đầy bụi dẫn đến một cánh cửa đồ sộ khác.

“Chỗ này thông đến hý trường,” cậu ta giải thích. “Giờ này không có ai ra ngoài đó đâu, nhưng chúng ta phải chạy đến đó.”

Lazar gật đầu, nhưng chàng hoài nghi không hiểu họ còn mạng thoát khỏi chỗ này hay không. Khi chàng với lấy cái khóa, Darius kêu lên chỉ ra sau họ.

“Có người đang tới!”

Lazar quay lại và thấy cái bóng mảnh khảnh ngay cửa phía bên kia hầm ngục. Chàng nhận ra đường nét mảnh dẻ đó ngay tức thì. Chàng nghiêng răng dần tiếng rên như con thú đang quần quai đau đớn.

“Trời đất cô ấy đang làm cái quỷ gì ở đây vậy?” mục sư than vãn.

“Cô ấy?” Darius ngạc nhiên thốt lên.

“Không cần bận tâm. Tôi sẽ ra đưa cô ấy vào,” mục sư lẩm bẩm.

Lazar để cho ông đi, chàng dùng chút thời gian quý báu nhồi đạn vào mấy khẩu súng. Mục sư vội vã lao xuống bậc thang, hăng hái đi dọc theo dãy xà lim, và bước qua cái xác của tên cai tù.

“Cô Monteverdi, bọn tôi ở đằng này!”

“Mục sư đó hả?” nàng gọi bằng giọng run rẩy vang dội khắp hầm ngục tối tăm.

Tiếng vang dịu dàng đó khiến Lazar nao núng.

Sau này chàng làm thế nào có thể nhìn thẳng nàng đây? Chàng không thể nào cả. Chàng đến đây để giành lấy sự tôn trọng của nàng và thay vì thế lại trở nên quá xấu hổ trước mặt nàng.

Thời điểm đã đến rồi. Thời điểm mà lẽ ra chàng nên thực hiện cách đây lâu lắm. Chỉ cần một giờ nữa thôi. *Chỉ cần lo cho nàng và mục sư và thằng bé tàn bạo này trở về tàu an toàn. Đến*

lúc đó đau khổ gì cũng không còn nữa.

Chàng dứt súng vào bao và khoanh tay lại, đối mặt với cánh cửa trong lúc đợi. Đứa con trai ngược lên nhìn chàng dò hỏi. Nhưng Lazar lơ đi cậu ta. Một lát sau, mục sư quay lại, kéo tay Allegra đi cùng. Gương mặt trái xoan của nàng hiện ra nhợt nhạt trong bóng tối. Liếc ra sau, Lazar lưu ý thấy nàng đang mặc áo của chàng và cố hết sức làm ra vẻ kiên cường.

Chàng vụt quay đi, vì không thể nào chịu đựng thấy ánh mắt ghê tởm mà chàng biết sẽ hiển hiện trong mắt nàng.

Rồi không tỏ ra khách khí thêm nữa, chàng giật ngược cái khóa và xô cánh cửa dầy mở toang, tay hờm sẵn súng. Nhưng chàng chỉ thấy vòng đầu phủ đầy bụi, trống hoác, nơi đây bạn chàng và chàng từng tập luyện và đổ máu không biết bao nhiêu lần cho Malik giải trí. Bên trên, bầu trời đêm sa mạc lộng lẫy với ngàn sao lấp lánh.

Lô cốt chính của pháo đài ở gần bên. Xét theo những âm thanh hỗn loạn phát ra từ chỗ đó, Lazar nhận ra thi thể của Lazar đã bị khám phá. Có lẽ chàng nên mừng là kẻ thù của mình đã chết, nhưng chàng lại cảm thấy trống rỗng, hoàn toàn trống rỗng.

Khi chàng chạy đến lối ra, cuộc pháo kích bắt đầu. Chàng đã ra lệnh cho các thuyền trưởng của mình giã nát chỗ này thành bình địa.

“Chạy mau!” mục sư hét lên.

Bụi cát bốc lên thành những suối phun trước mặt, họ chạy suốt quãng đường ra đến chỗ tàu đang đợi, bỏ lại Al Khuum đổ nát tan tành.

CHAPTER 18

Khi họ về đến tàu, Allegra theo dõi Lazar một cách tỉ mỉ, cố tìm hiểu nét mặt chàng. Một linh tính khủng khiếp đang thành hình trong thâm tâm nàng. Bên cạnh việc chàng không nhìn nàng – thực ra, chàng dường như đang giả vờ nàng không tồn tại – thì chàng dường như tuyệt đối bình thường.

Lòng dạ chàng tan nát, nàng biết, nhưng cũng đâu nhiều nhận gì hơn vết nứt độc nhất trên bức tường thành chàng dựng lên quá nhanh, quá tài tình chung quanh chàng.

Chàng đứng trên khoang chỉ huy, ban hàng loạt mệnh lệnh cho thuộc hạ, họ đang tíu tít quay trục tời để nhổ neo, rút cầu ván, và leo lên dây thừng trong lúc các tay chèo đang đưa tàu ra khỏi bến đậu. Chàng kiên nhẫn lắng nghe Bernado quỳ lạy tạ lỗi cho đến cùng và ngỏ lời tha thứ cho hắn, rồi diu mục sư đến phòng bệnh để chữa trị cho cú đâm hiểm ác ông bị giáng vào đầu.

Một lát sau trở lên khoang thượng, chàng kiểm tra cho chắc tàu đã an toàn vượt ra khỏi vùng nước nông và đang trên đường tiến vào dòng nước ấm của Địa Trung Hải.

Chàng đưa một ít quần áo của mình cho Darius mặc, thay vì chiếc áo thụng Ả Rập đáng ghét dành cho nô lệ, dù nàng không chắc là mớ đồ đó sẽ vừa với thân hình đứa con trai hơn được chút nào so với nàng. Lazar kêu thằng bé xuống bếp ăn uống, rồi chợt nảy ra ý khác chàng chặn nó lại trước khi nó leo xuống khoang hầm. Nhờ vào ánh sáng đèn lồng, nàng thấy chàng cho thằng bé con dao quắm Moorish. Nó nhận món quà bằng thái độ kính nể, ánh mắt hướng lên chàng hiện ngay vẻ sùng bái. Việc Darius sử dụng dao thuần thực thì chắc hẳn rồi, nhưng Allegra lại thấy chuyện này thực sự báo điềm gở khi Lazar cho đi món vũ khí ưng ý của chàng.

Nàng theo dõi chàng trở lại khoang lái, tại chỗ đó chàng duyệt lại đường đi chính xác cho nguyên cả hành trình với ông Harcourt. Vẫn phớt lờ nàng, tiếp theo Lazar rời khoang lái và đi đến mũi tàu. Nàng đứng quan sát chàng trong lúc chàng nhìn ra biển, nàng thấy chàng như người mất hồn dù bề ngoài có vẻ điềm tĩnh.

Nàng ngập ngừng, không biết làm cách nào để đến với chàng sau những thời khắc trong phòng của Malik.

Trước lúc nàng đến được gần chàng, chàng rời mũi tàu, ánh trăng chiếu lấp lánh trên những khẩu súng lục của chàng, và khi đi ngang cột buồm chàng dừng lại, ngả đầu ngó lên những cánh buồm. Trong một lúc lâu, chàng âu yếm vuốt ve cột buồm gỗ trơn bóng, và chính lúc ấy nàng chợt hiểu.

Chàng đã chu toàn những dự bị cuối cùng. Chàng đã lo toan cho toàn thể mọi người. Nàng vừa chứng kiến chàng nói lời từ biệt cuối cùng với con tàu yêu dấu của chàng.

“Ồ, Chúa ơi, đừng mà,” nàng thì thầm trong khi đầu gối run lập cập. Con khiếp đảm tấp nàng như một con cá mập, chỉ bằng một cái ngoạm.

Tại chân cột buồm, Lazar cúi đầu, rồi quay đi bước chậm rãi về hướng cửa hầm. Nàng vẫn đứng đó, thân hình đông cứng, cố tin rằng nàng đang lằm lẩn – chắc chắn con ác mộng ghê gớm nhất sẽ không nổi lên nuốt chửng nàng bây giờ chứ. Chiến thắng đang ở trong tầm tay của chàng kia mà.

Nhưng lúc chàng khuất khỏi tầm mắt nàng, nàng vội vã rượt theo.

-o0o-

Lazar khóa cửa cabin và đi đến bàn viết. Chàng ngồi phịch xuống ghế, lòng tự hào nát vụn, tâm hồn tả tơi, toàn thân nhức nhối. Chàng mở ngăn kéo trên cùng và bắt đầu tìm viên đạn bạc dành sẵn cho dịp này.

Nhưng chàng tìm không thấy. Khi nhận ra Allegra đang động cửa ầm ầm, chàng ngược lên nhìn. Ánh mắt lạc thần của chàng dừng lại trên chồng hồ sơ và văn kiện về Ascencion. Chàng hung hãn đưa tay gạt hết xuống sàn, làm mớ giấy tờ văng tung tóe. Chàng giật ngăn kéo ra khỏi bàn và lật ngược lại.

“Con bà nó, đâu mất rồi?” chàng lớn tiếng càu nhàu.

“Lazar, làm ơn đi mà, làm ơn cho em vào đi.”

Chàng không trả lời. Chàng nghe nàng chạy đi, gọi vẳng lên kêu người đến phá cửa. Chàng thụp xuống và lục lạo đám đồ trong ngăn kéo đổ ra, nhưng vào lúc chàng cầm viên đạn bạc nhỏ giữa ngón cái và ngón trỏ, chàng biết mình không làm nổi chuyện này.

Chàng không thể nào làm chuyện này đối với Allegra.

Chàng sẽ sống như thế nào đây, chàng cũng không biết, nhưng bản năng sinh tồn đã giữ chàng lại, nghiền chặt lấy chàng nhất quyết không buông.

Đột nhiên chàng thở không nổi. Chàng vội đứng dậy, đầu óc choáng váng. Rồi tháo bao súng ném sang bên kia phòng trước khi nó lại cảm dỗ chàng. Chàng giật dây đai kiếm ra khỏi người quăng đi, dờ dẫm bước ra ngoài balcony hóng gió, ngực thở hào hển, tay vẫn nắm chặt viên đạn bạc. Tại lan can, chàng lấy hết sức ném viên đạn ra thật xa xuống biển, rồi bóp chặt thành gờ và gục đầu xuống, tâm trạng cực kỳ tuyệt vọng.

-o0o-

Mục sư có chìa khóa mở cửa cabin, nhưng đứng trước cả đám đông lơ nhố sau lưng, Allegra vừa nôn nóng vừa khiếp đảm, tay nàng cứ lóng ngóng trên cái khóa. Cuối cùng nó cũng bật ra.

Kế đến là khoảnh khắc hãi hùng nhất trong đời nàng.

Người đàn lại, nàng nắm lấy tay cầm. Nhưng trước khi nàng xoay nó, nó đã tự động xoay. Thế rồi cánh cửa mở ra, Lazar đứng ở đấy, lù lù trong ánh sáng mờ mờ.

“Không có việc gì cả,” chàng nói nhỏ với thủ hạ. “Trở lại làm việc đi.”

Kêu lên một tiếng, Allegra lao vào chàng, vòng tay ôm chặt lấy hông chàng. Nàng đưa mắt nhìn chàng suốt từ đầu đến chân, cố xem coi có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ chàng tự gây hại cho bản thân hay không. Ngoại trừ bị đánh đập trong lúc đánh nhau, còn lại thì chàng vẫn an ổn.

Cám ơn Chúa. Nàng áp má vào lồng ngực chàng và lắng nghe tim chàng đập vang dội, cảm giác nhẹ nhõm làm toàn thân nàng đuối sức khi nàng nhận ra mình chắc hẳn đã phản ứng thái quá. Quay sang đám đàn ông, tuy vẫn chưa buông Lazar ra, nàng bối rối lí nhí xin lỗi vì đã làm cho mọi người lo lắng. Họ đảo tia nhìn thận trọng từ nàng sang Lazar, rồi gật đầu và trở về làm việc. Mục sư nhìn xoáy vào chàng và quay đi không nói lời nào.

Vẫn đứng ôm Lazar ngay ngưỡng cửa để ngỏ. Allegra gọi người rời khỏi phòng khánh tiết sau chót.

“Nói với nhà bếp đun nước nóng cho ông ấy. Thủ lĩnh của anh cần tắm rửa,” nàng dặn người đàn ông mà mặt cũng không đỏ lấy một chút. “Nhấn Emilio làm ông ấy cho chút thức ăn – đồ nào mềm mềm nhe,” nàng nói thêm, mắt liếc lên quai hàm thâm hại, bầm tím của chàng. “Xong rồi thì nhờ bác sỹ đem cho tôi thuốc đắp và bông băng cho vết thương của ông ấy.”

Anh chàng thủy thủ gật đầu và vội vã chạy đi lo chuyện nàng căn dặn.

Lazar lặng thinh, nét mặt chàng xa vắng như thể mặt chàng khắc bằng đá hoa cương. Chàng vẫn không cử động đáp lại vòng tay của nàng. Nàng đoán chắc chàng nổi giận vì nàng rời tàu, thêm vào bị làm nhục. Nhưng mặt khác chàng cũng không phản đối hay đẩy nàng ra.

Nàng cầm lấy bàn tay chàng và bước vào cabin. Đóng cửa và khóa xong xuôi, nàng đứng yên, ngược lên dò xét mặt chàng. Một lát sau, nàng dẫn chàng đến bên chiếc ghế bành lớn, thoải mái và bảo chàng ngồi xuống.

Chàng làm theo, nhìn nàng một cách thận trọng trong lúc nàng kéo chiếc khăn tay cột trên mái tóc thắt bím xuống. Cầm khăn trong tay, nàng khoanh tay trước ngực khi đứng đối diện với chàng, đưa mắt xét đoán từng vết cắt, vết bầm hiện trên thân hình cường tráng của chàng.

Khi nàng lưu ý thấy vẻ nản nỉ vừa tuyệt vọng vừa dờ dẩn trong đôi mắt màu biển đêm lúc chàng nhìn chàng, mắt nàng vụt dưng đầy lệ. Nàng bước lại gần hơn và đặt bàn tay lên má chàng. Chàng áp má vào lồng bàn tay nàng, mắt khép lại với vẻ mỗi mệt.

“Tại sao em đến chỗ đó? Em không nên đến đó mới phải,” chàng thì thào, giọng đứt quãng.

Nàng nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú, hàng mi đen, dài và mượt nhắm kín. Vị thuyền

trưởng kiêu ngạo, gan dạ, vị hoàng tử của nàng đầu chỉ đơn giản là đau đớn, chàng đang hồ thẹn đến tận tâm can. Nàng cảm giác được thương tích đó như là của chính mình.

“Lazar di Fiore,” nàng khẽ nói, “Em yêu anh còn hơn cả mạng sống.”

Mắt chàng thỉnh linh mở choàng ra. Mày chàng hơi cau lại khi chàng ngược lên nhìn nàng một cách hoài nghi.

“Anh không cần lòng thương hại của em,” chàng gượng nói bằng giọng cứng rắn. “Cứ bỏ mặc anh đi. Anh biết nhìn anh em sẽ có ác cảm. Em không cần diễn tiếp cái màn này –”

“Anh yêu,” nàng dịu dàng cắt ngang, “nhìn em này.”

Cầm đan lại, chàng kên kên ngược nhìn nàng. “Cái gì?”

“Thế em nhìn có giống ác cảm không?” Nàng âu yếm nhìn chàng. “Anh là người can đảm nhất, hào hiệp nhất mà em từng biết, và nghị lực của anh để sống sót trong cái nơi như thế làm cho em kính nể.”

Khi chàng chăm chú nhìn lên nàng, ánh mắt rạn vỡ lại hiện ra. “Đừng hành hạ anh,” chàng thì thầm, bất chợt hạ tia nhìn xuống. “Việc anh thất bại đã đủ tệ hại rồi –”

“Anh không thất bại. Anh chỉ cần một chút trợ giúp thôi.” Nàng thò tay vào túi quần đang mặc và lấy ra chiếc nhẫn ngọc ẩn đưa cho chàng. “Anh làm được rồi, Lazar. Anh đã giữ lời hứa với cha anh.”

Chàng chập chập đón lấy chiếc nhẫn, giờ đây mắt chàng ngập đầy nước mắt nhưng vụt ráo đi.

“Giờ thì Ascencion sẽ thuộc về anh, đúng ra phải là thế.”

Chàng cúi đầu và lặng thinh một hồi lâu. “Anh chỉ muốn lấy nó về để em đừng nghĩ xấu về anh, nhưng anh biết giờ đây em không thể nào yêu anh.”

Trước lời thú nhận của chàng, cổ nàng nghẹn lại xúc động. Nàng không cách gì thốt nên lời. Nàng lấy đầu gối bầy đầu gối của chàng ra rồi đứng vào giữa và kéo bờ vai rộng cùng đầu chàng vào vòng tay ấp ủ của nàng. Chàng tựa má vào gò ngực nàng. Và nàng siết chặt lấy chàng.

“Em rất yêu anh,” nàng nói khe khẽ. “Đó là nguyên do em đi theo anh. Em biết anh đang gặp nguy hiểm.”

“Vì anh mà em đã vào Al Khuum,” chàng bàng hoàng nói.

“Lazar, dù có phải vào địa ngục em cũng theo anh.”

“Ấy, em vừa vào rồi đấy thôi.”

“Mình đã thành công ra khỏi chỗ đó vì một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, anh yêu à.” Nàng thì thầm. “Giờ thì anh an toàn rồi.” Nàng kéo chiếc mũ ni của chàng xuống và âu yếm lùa tay vào mớ tóc đen mượt của chàng, mơ hồ nhận thấy tóc chàng mọc ra khá nhanh. Nàng khom người hôn lên trán chàng.

“Nhưng... Allegra.”

“Em yêu anh, Lazar. Không có gì thay đổi được điều đó. Nên đấy là lý do anh không cần phải dẫu em bất cứ chuyện gì.”

Chàng đưa bàn tay phải cầm lấy cánh tay nàng và kéo nàng ngồi trên đùi mình. Chàng cúi xuống nhìn vào mắt nàng, dò dẫm trong ấy như thể muốn lục tìm tận đáy tâm hồn nàng.

“Có chuyện gì sao?” nàng hỏi khẽ.

Đôi mắt đen của chàng lấp lánh.

“Em yêu anh?” giọng chàng nhỏ rút. Biết bao khao khát chất đầy trong ba chữ nhỏ xíu đó khiến mắt nàng lại ngấn lệ.

“Phải, em yêu anh. Yêu hết lòng.”

“Anh đã mất hết mọi thứ, mọi người anh từng quan tâm,” chàng cúi đầu nói nhỏ. “Anh làm sao chịu đựng nổi nếu mất đi em?”

Nàng quỳ xuống trước mặt chàng, tay nàng đặt trên vai chàng. Nàng nhìn vào mắt chàng một cách quyết liệt. “Anh sẽ không bao giờ mất em cả. Không bao giờ. Em lúc nào cũng ở bên cạnh anh.”

“Anh không thể kết hôn với em,” chàng nói một cách nặng nhọc.

“Suyt, anh yêu. Em biết điều đó mà,” nàng vừa thì thầm vừa xoa vuốt bắp thịt lực lưỡng trên cánh tay chàng. “Em biết chuyện đính ước từ thuở trước của anh mà – điều đó là tốt nhất cho Ascencion. Chỉ cần cho em một góc nào đó trong đời anh. Em sẽ là nhân tình của anh, bạn anh, bất cứ cái gì anh muốn. Lazar. Chỉ cần để em bên cạnh anh là đủ.”

Nét mặt đau đớn, chàng chụp lấy bàn tay nàng và áp vào môi chàng một lúc lâu. “Em xứng đáng ở vị trí cao trọng hơn là trở thành nhân tình của bất cứ ai. Anh muốn em là vợ anh, nhưng anh không thể có em.”

Nàng mỉm cười dịu dàng trong lúc vuốt tóc chàng ra sau. “Trong lòng em, em là vợ anh. Bấy nhiêu đó đã quá đủ cho em.”

“*Chérie*.” Chàng lại kéo nàng ngồi lên đùi chàng và giữ nàng đối mặt với chàng, chân nàng quấn quanh hông chàng, đầu ngả trên vai chàng. “Đừng bao giờ buông anh ra nhé em.”

“Không bao giờ cả,” nàng thì thào, rồi ôm chặt chàng hơn.

Họ bám chặt nhau, nép sát vào nhau tìm nguồn an ủi nơi nhau như hai đứa bé mồ côi, như thể người kia là tất cả họ còn sót lại trên đời. Họ yên lặng trong giây lát, cả hai đều bàng hoàng vì những biến cố trong đêm. Giờ họ ngồi đây, chỉ lẳng lặng vuốt ve tóc tai, cánh tay, và lưng của người kia, làm quen với cảm giác động chạm vào nhau lại từ đầu, cùng thưởng thức cảm giác nương tựa lẫn nhau. Nàng mơn man cổ chàng rất nhiều lần, chỉ để đầu ngón tay mình cảm giác nhịp mạch tuyệt diệu đó.

“Em không cách gì chịu nổi khi nghĩ đến chuyện em suýt mất anh,” nàng tâm sự và hôn lên má chàng. “Nhưng anh đã bảo em anh sẽ về với em, và anh đã giữ lời.”

“Anh sẽ làm bất cứ điều gì cho em,” Lazar khẽ nói bằng giọng điệu dữ dội đã cố đè nén. “Allegra, anh chỉ muốn em biết rằng – toàn bộ cái địa ngục đó – anh sẽ đi xuyên qua nó một lần nữa để đến được giây phút này – để có được khoảnh khắc này với em. Allegra, anh chưa từng nói câu này với bất cứ ai trước đây cả. Anh yêu em.”

Nàng nhìn chàng trân trối, vừa vui mừng vừa đau khổ.

“Anh là người đàn ông đáng yêu nhất,” nàng nghẹn ngào thốt ra, và kéo chàng sát hơn, mắt nhắm chặt. “Em cũng yêu anh.”

“Hôn anh đi, chérie.”

Nàng hôn chàng, rất dịu dàng. Khi chàng dẫn sâu nụ hôn, chàng nhói người rồi lui lại.

“Ui chao,” chàng kêu lên một cách thiếu não và đưa tay sờ bên cằm sưng tấy lên từ trận đấu.

Nàng mỉm cười, lắc đầu trước những vết bầm của chàng. “Fiore, trông anh chẳng giống con giáp nào hết,” nàng vừa nói vừa cười mím mím dù không cố tình.

“Đàn bà mặc quần áo đàn ông vào ăn nói hay nhỉ.”

Nhẹ nhàng sờ mặt chàng, nàng xem xét một vết cắt trên lông mày bên phải của chàng. “Coi anh kìa, tội nghiệp quá,” nàng lẩm bẩm, “thôi em nghĩ tối nay anh không được hôn với hít gì hết.”

“Nhưng đau cũng đáng mà,” chàng hăm hừ, mặt thoáng hiện nụ cười tinh nghịch như dạo trước. Chàng lại chồm đến nàng.

Nàng ngăn chàng lại bằng ánh mắt êm ái. “Anh yêu à, nếu mình bắt đầu, em không nghĩ không ai trong hai đứa mình chịu dừng lại ở mỗi chuyện hôn đâu. Tối nay sau khi gặp hẳn ta – anh có chắc là anh sẵn sàng chứ?”

Chàng lặng thinh, mặt tối lại trong giây lát, rồi nhìn vào mắt nàng một cách sẫm soi.

“Anh không cần tự trách – đừng bao giờ cả,” nàng lên tiếng. “Em đã thấy hẳn là người như thế nào. Tên đó là thứ rác rưởi, em rất vui là đâm được nó.”

Mắt chàng giương to. Trước sự ngạc nhiên của nàng, chàng phá lên cười nho nhỏ.

“Gì đây? Mèo con của anh đã biến thành cọp cái rồi sao?”

Nàng chậm rãi phô răng cười nhẹ tênh đáp lại chàng. “Đúng phóc, Leo.” (Leo cũng có nghĩa là sư tử, biệt hiệu của Lazar, cọp cái đối đầu với sư tử)

Mỉm cười một cách lơ đãng, chàng sờ má nàng dù không nhìn thẳng vào mắt nàng. “Nếu nhìn anh em vẫn chấp nhận được, vậy thì anh cho rằng *giờ đây* chuyện đó thực sự là quá khứ rồi.” Chàng đánh bạo nhìn vào mắt nàng.

“Nào, để em nói cho anh biết, bồ tèo à,” nàng gừ gừ khi đặt một nụ hôn lên má chàng. “Đâu những là chấp nhận nhìn anh, tối nay em còn muốn chấp nhận nhiều cái khác nữa kìa.”

Chàng khẽ rùng mình. “Phải vậy không?”

Những cử chỉ âu yếm của họ đã chất chứa ý định khác, từ ủi an chia xẻ đến những cảm dỗ ngọt ngào. Lazar ngả người trong ghế, nhìn nàng không rời mắt trong lúc nàng vạch áo gilet của chàng bằng cả hai tay và dùng móng tay cào nhẹ trên ngực chàng.

“Đêm nay, anh chàng chiến binh của em, hãy chỉ cho em tất cả mọi chỗ đau, và em sẽ hôn sạch sành sanh.”

“Như vậy là phải mất một lúc đấy,” chàng thì thào và giương nhanh một bên chân mày loe một cách tinh quái.

“Em hy vọng thế.” Nàng khom xuống và hôn lên ngực chàng một phát.

Trò chơi nhẩn nha, đỉnh đỉnh của họ bị gián đoạn khi những người hải viên đập cửa, mang theo bồn tắm và những xô nước đợt đầu cho chàng tắm. Allegra nhích ra cách chàng vài phân và cười dịu dàng trong lúc vuốt ve mặt chàng.

“Anh để cho em săn sóc anh tối nay, *hiếu chứ?*” nàng nói một cách êm ái.

Chàng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mũi của nàng. “Em là tổng tư lệnh,” chàng nói nhỏ.

Nàng lại cười, thở dài âu yếm khi trườn xuống đùi chàng để hai người hải viên vào cabin hoàn tất việc của họ. Lazar mệt mỏi nằm ườn trong ghế bành, cặp chân dài dang rộng ra đằng trước, đôi mắt đen quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Hai người hải viên lặng lẽ làm việc, họ vội vã đổ đầy nước vào bồn gỗ lớn đặt gần vách tường ngay đuôi tàu. Allegra thắp ba ngọn nến xua đi bóng tối, rồi rót rượu cho nàng và Lazar.

Khi đồng đội của chàng bỏ ra ngoài, nàng lại khóa cửa và rắc những cánh hoa khô trên mặt nước tắm, đoạn quay sang chỗ Lazar ngồi, giở dây mắt chàng đã nhắm, mặt quay sang hướng khác. Nàng đến gần chàng và trườ mền xoa vuốt làn bụng phẳng lì của chàng.

“Anh yêu,” nàng gọi, đưa mắt nhìn xuống chàng một cách dịu dàng.

Chàng xoay mặt về phía nàng và áp tay lên tay nàng đang đặt trên bụng mình. Chàng cầm tay nàng hôn rồi để lên tim chàng.

Họ ngớ ngàng nhìn nhau trong cơn thôi miên dài vô tận.

Nàng cúi xuống hôn lên trán chàng, rồi bắt đầu rón rén cởi y phục của chàng. Chàng ngả người ra sau, quan sát nàng trong tâm trạng vừa mỗi mệ, vừa thú vị hóm hỉnh trong lúc nàng đẩy áo gilet xuống thấp hơn và táo bạo lần đến thắt lưng của chàng. Tia nhìn thẳng đuột của chàng khiến da nàng ấ m lên khi nàng cởi khuy trên nấp quần chàng.

“Em thật là tài tình,” chàng nhận xét, mắt lấp lánh tinh quái, nét mặt chàng dịu dàng.

Khi thân thể như một công trình điêu khắc loáng ánh vàng hiện ra lồ lộ trước mắt nàng, tia nhìn của nàng lướt khắp người chàng trong sự sùng mộ vô biên. Từ vòng ngực vạm vỡ, đến những múi thịt được gò gấ m trau chuốt trên vùng bụng như tượng tạc, và khắp nẻo da thịt săn chắc trơn tru mà dưới ánh nển trông như làn satin màu đồng đỏ. Nàng nhìn không chớp mắt cặp đùi và bàn chân mạnh mẽ, rồi chiếu ánh mắt ngạc nhiên vào vùng thân thể đậm chất đàn ông nhất. Lúc này tên “tiểu tử” đó còn nằm yên thư thái, nhưng chưa gì đã hóa thân đồ sộ. Nàng thầm nghĩ chắc điệu này chắc nó giết nàng chết queo mấ.

Chàng bật cười như thể đọc được ý nghĩ của nàng, rồi quay đi đến bồn tắm.

“Em có chà người cho anh không, cô Monteverdi?” chàng lên tiếng hỏi.

“Từ đầu đến chân,” nàng đáp lại, mặt đã đỏ ửng.

Một lát sau, chàng thả người vào bồn và thở dài khoan khoái.

“Giờ thì anh thuộc về em rồi đấy, *chérie*. Em muốn làm gì thì làm.”

Nàng vẫn đứng, và khi bước tới gần nàng nhẹ nhàng chấ hai tay sau lưng. “Anh có thấy dễ chịu không? Nàng hỏi và dừng lại cách chàng khá xa.

“Ừm,” chàng gừ gừ. Hàng mi sấ m như mực rủ xuống thích thú khi chàng tựa người vào thành bồn.

“Vậ được,” nàng cất tiếng. Đoạn đi vòng qua đứng ngay trước mặt chàng và trút bỏ y phục của mình cho chàng, y như lúc chàng đòi hỏi nàng trong cái đêm nàng từ chối chàng.

Lazar móc cánh tay vào thành bồn và theo dõi mọi cử động của nàng bằng ánh mắt ngún

lửa.

Khi cởi xong tất cả quần áo, nàng tháo bím tóc và rũ cho tóc xõa xuống vai.

Chàng dờn tia mắt nóng bỏng khỏi thân thể nàng và ngược lên nhìn vào mắt nàng. Nàng đứng đấy run rẩy, hoàn toàn không che đậy trước mặt chàng. Nàng nhìn vào mắt chàng với cảm giác lạ thường thật ngọt ngào khao khát, và chàng hầu như thở không nổi, người chàng như bất động. Nếu không có tiếng rì rào, trầm trầm của biển trên mạn tàu và tiếng cọt kẹt khi con tàu lớn lắc lư rẽ sóng thì căn phòng tràn ngập cảm giác tĩnh mịch đầy sùng kính. Rồi thời khắc qua đi. Từng luồng khí hiu hiu lướt ngang qua da nàng như dải băng mát rượi, và phía sau nàng những cánh màn dài, trong mờ bay dập dờu trong làn gió đêm thổi vào từ balcony nhìn ra biển. Nàng bắt đầu nhận thức một cách sắc bén những vùng nhỏ bé, kín đáo trên khắp thân thể mà nàng chưa bao giờ lưu ý là mình đang sở hữu – tất cả chỉ vì ánh mắt kinh ngạc, xuyên thấu cũng sống động như cái ve vuốt của chàng: lần đầu tiên trong đời nàng mà nàng nhớ được, nàng thực thụ cảm nhận được vòng rốn hình bầu dục, đường cong của đầu gối của nàng; mọi cái đều dành cho chàng.

“Đến đây với anh, Allegra của anh,” cuối cùng thì chàng đã lấy lại hơi.

Nàng đi về phía chàng, nắm lấy bàn tay chàng đang giơ ra, và leo vào bồn tắm chung với chàng. Chàng vòng tay ôm nàng khi nàng hạ người vào bồn nước ấm thoảng hương. Chàng kéo nàng lại gần, ấn nàng sát vào người chàng, cho nàng thấy lần đầu tiên sờ da trần của chàng đang áp vào thân thể nàng. Nàng khép mắt lại trong cảm giác ngây ngất. Chàng cầm tay nàng lên và hôn vào cổ tay trắng trẻo. Hôn lòng bàn tay nàng, rồi đến lồm tay giữa ngón trỏ và ngón cái. Chàng mơ màng liếm đỉnh ngón tay cái của nàng, cạ mũi vào những đầu ngón khác, và ngậm nhẹ nhẹ ngón tay út của nàng. Rồi chàng đặt bàn tay nàng lên vai chàng và kéo sát nàng vào lòng.

Ngay từ đầu vẻ nồng nàn và nét tuần tú của chàng ngay trước thân thể nàng đã mê hoặc nàng, cặp đùi cường tráng bên dưới hông nàng, bờ vai rộng hiện trước mặt nàng y hệt như pháo đài kiên cố, thân yêu. Nàng ôm lấy chàng, tay xò ra chậm rãi lướt lên vùng da lưng thô nhám, đầy những gút mấu. Nàng thả một chuỗi hôn dọc theo thùy tai của chàng xuống đến cổ, say sưa với cảm giác rờ rẫm và vị mằn mặn cùng mùi nồng đậm của thân thể chàng.

Tay chàng di chuyển xuống hông nàng, đồ theo đường nét của hình bóng nàng trong nước trong lúc vui mặt chàng vào tóc nàng.

“Anh đợi giây phút này lâu lắm rồi,” chàng rùng mình thì thầm.

“Em biết, cưng à. Em cũng thế.”

Tay nàng lướt lên bả vai dẻo dai của chàng rồi vòng ra sau gáy chàng. Nàng nghe được hơi thở sâu, dồn dập của chính mình trên làn da chàng.

Chàng đưa hai tay ôm lấy hông nàng trong lúc hơi thở của chàng phả trên cổ nàng trở nên

nhANH hơn. Nàng miết những ngón tay dọc lên gáy chàng, luồn tay vào mớ tóc ngắn, đen nhánh, khiến chàng phát ra tiếng rên nhỏ rút. Khi nàng nhìn xuống chàng, đôi mắt màu biển đen lấp loáng thêm khát.

“Anh yêu em,” chàng nói khe khẽ. Rồi bắt đầu hôn nàng. Chàng hôn lên mắt mí mắt nàng, xuống xương cổ, đến khoe môi nàng, và lúc nàng dò tìm một nụ nồng nàn nhất của chàng thì chàng đã chiếm đoạt miệng nàng.

Nàng quỳ hàng đôi trên người chàng, và khi họ cử động cùng lúc, một ít nước đã sánh ra hai bên thành bồn. Hơi nóng xông lên từ mặt nước đã mau chóng phủ lên họ một lớp mờ hôi, làm cho những cánh hoa dán chặt vào da họ.

Thân hình nàng trôn ra trên người chàng, cảm giác thật rõ rệt tiểu chiến hữu của chàng đang vươn mình thẳng đứng ngay sát bụng nàng. Nó va đầu vào vòng cung bên dưới gò ngực nàng trong lúc nàng nôn nóng xoa vuốt người chàng. Nàng miết tay xuống bụng chàng, cảm giác được thân thể chàng đang rung lên bồng bồng vì mong ngóng khi bắp thịt của chàng đang nảy lên dưới lòng bàn tay nàng. Chàng hít hơi và ngả đầu ra sau, mắt nhắm nghiền khi ngón tay nàng lướt qua nguồn sinh lực căng cứng.

“Anh thích chứ,” nàng vừa nói vừa quan sát mặt chàng.

Chàng ngầy ngật gật đầu.

Nàng ngưng vuốt ve, rồi di tay dọc theo phần theo phần thân thể bí ẩn đến đường viền ngò nghĩnh gần chóp. Nàng cảm thấy chàng thích thú hài lòng khi nàng khum lấy đầu đỉnh tròn, đầy đặn nhưng sau một hồi chàng chụp lấy tay nàng và hướng dẫn nàng, im lặng chỉ cho nàng những ước muốn thầm kín của chàng cho đến khi nàng hiểu chính xác phải làm thế nào.

Rồi nàng ra tay không một chút khoan nhượng, mãi miết hăng say phụng sự thân thể phi thường của chàng cho đến khi chàng xô đẩy dữ dội trong tay nàng. Chàng bám một tay vào nàng, tay kia bấu chặt vào thành bồn đến độ các khớp xương trắng nhợt. Tiếng rên rĩ của chàng như thôi miên nàng, gáy lên nốt nhạc man dại ẩn sâu trong máu huyết nàng. Gương mặt chàng, say sưa chất ngất với khoái cảm nàng đem đến, trông đẹp hơn bao giờ hết. Đột nhiên chàng kèm chặt cổ tay nàng ngăn nàng dừng tay.

“Ngừng lại đi,” chàng thở hỗn hển trong lúc lồng ngực phập phồng. Người hầy còn run bần bật, chàng lùa tay vào tóc.

“Vậy thì em sẽ tắm cho anh, Lazar của em,” nàng nói một cách chiều chuộng, và nhoẻn miệng cười với cảm giác thỏa mãn rất ư nữ tính khi hôn lên tai chàng. “Khi em tắm cho anh xong, người anh sẽ rũ sạch hết bụi bặm của nơi đó mãi mãi.”

Nàng tiếp tục tắm cho chàng hết sức chậm rãi, chăm chút, quăng miếng bọt biển đi dùng ngón tay lau mặt chàng bằng cái xoa vuốt nhẹ nhàng. Nàng cúi xuống hôn chàng, còn chàng thì cắn vành môi dưới của nàng với tiếng gầm gừ tinh nghịch. Lần này nàng chính là người dìm

sâu chiếc hôn của họ. Quàng tay ôm chàng, nàng tách môi chàng lấp đầy miệng chàng bằng nhiệt tình và hương vị của nàng. Niềm háo hức của nàng đã đốt lên ngọn lửa cuồng nhiệt trong chàng, và nàng mê man trong sự tham lam tuyệt diệu của chàng. Chàng tan chảy trên lưỡi nàng như cơn mưa rào ầm ập.

Chàng hôn tiếp lên cổ, lên vai nàng, lên lồng ngực nàng. Nàng thở dài lo lắng khi chàng đưa một đỉnh hồng vào miệng. Chàng trêu chọc, nhấp nhứ lần lượt từng chiếc nụ nhỏ cho đến khi nàng nghĩ mình sẽ ngất đi, tắt thở vì mê mê khinh khoái. Nàng lướt tay trên bắp tay cuộn cuộn trong khi chàng mút và đưa lưỡi vòng quanh chiếc núm xinh đã se lại. Nàng rực rỡ sáng lạn trong đường lưỡi mềm mại và nguồn năng lực sẵn cứng của chàng cùng với nỗi thèm khát êm ái đang dâng cao.

Luồn tay xuống giữa đùi nàng, đầu ngón tay chàng tìm thấy tâm điểm nhục cảm của nàng, se cứng và trơn mượt như viên miêu ngọc nhẵn bóng, nhưng nàng thì thảo ngăn chàng lại, tối nay nàng nhất quyết để chàng là người tiếp nhận khoái cảm thay vì cho ra. “Kiên nhẫn nào, anh yêu. Em vẫn chưa tắm cho anh xong cơ mà.”

Chàng nở nụ cười nao lòng trong lúc lại nằm tựa vào thành bồn. “Bây giờ thì em có thể biến anh thành thánh được đấy, tiểu thư Monteverdi.”

Nàng mỉm cười, kéo chàng tới trước, và vươn qua vai chàng để kỳ cọ phần lưng sọc của chàng một cách triu mến. Sau cùng, nàng ra lệnh cho chàng nhắm mắt, và nhấn chàng xuống nước. Chàng vừa vượt nước đọng trên lông mày vừa thở dài khoan khoái. Chàng âu yếm nhìn vào mắt nàng một hồi.

“Có một số chuyện anh muốn kể cho em,” chàng thốt lên. “Giờ thì em đã biết mặt xấu nhất, em cũng nên biết phần còn lại.”

Nàng nhìn thẳng vào chàng. “Nói tiếp đi.”

Chàng ôm nàng vào lòng, và có đến hàng phút chàng mới bắt đầu nói. “Đêm đó – cái đêm bão bùng đó – ba anh bảo anh bỏ chạy. Thế là anh chạy đi. Bọn sát thủ rượt theo anh đến rìa vực biển, nơi đó anh chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất là chết trong tay chúng hay là nhảy xuống, y hệt như truyền thuyết của em nói đấy. Khi chúng bám theo anh sát nút, anh quay người phóng khỏi mặt đá. Chúng không ngờ đến chuyện đó. Nhưng ba anh đã bảo anh phải cố sống sót bằng bất cứ giá nào vì Ascencion, và anh chưa bao giờ dám làm trái lời người.”

Chàng hớp một ngụm rượu.

“Không hiểu làm cách nào anh đã tránh được đám đá bên dưới. Cơn bão đã cuốn anh ra xa bờ,” chàng tiếp tục, “anh cứ lênh đênh trên nước chắc có đến hai mươi tiếng, mãi đến tận ngày hôm sau.”

“Kinh khủng quá,” nàng lẩm bẩm.

“Đầu óc anh trống rỗng sau biến cố xảy ra cho gia đình mình.” Chàng lặng thinh một lát, đoạn hôn lên trán nàng và nói tiếp. “Cơn khát và kiệt sức không làm anh phiền lắm bằng một con cá mập đầu búa to, xấu xí, *xấu ời là xấu* cứ bơi bên cạnh anh. Anh nghĩ là mình chết chắc rồi. Anh ghét lũ cá mập lắm.” Chàng cười u uất. “Anh cũng không biết mình đã làm thế nào để giữ người ngay đơ cho đến khi con vật đó không còn hứng thú với anh nữa. Anh chỉ biết cảm ơn Chúa là khi rớt xuống anh không bị vết cắt hay vết trầy nào ra máu để cảm dỗ nó.”

Nàng dăm dăm nhìn chàng, mắt tròn xoe.

“Mặt trời bên trên thì thui anh, còn bên dưới thì là lũ cá mập khổng kiếp. Rồi cuối cùng có một chiếc tàu tới. Một chiếc felucca. Anh cũng không biết nó là cái gì, trông lạ lắm, nhưng anh mặc kệ.”

Nàng ngó chàng một cách khó hiểu, rồi chàng giải thích. “Felucca. Đây là tên của loại tàu hẹp, trang bị với buồm tam giác mà bọn thủy khấu Barbary thích dùng.”

“Ồ,” nàng kinh hãi thốt lên. “Thủ hạ của Malik cứu anh à?”

“Anh không biết mình có nên gọi đây là cứu không,” chàng mỉm cười dữ tợn. “Nhưng tội nó kéo anh ra khỏi đám cá mập, và cho anh nước. Lúc ấy anh chỉ vừa tỉnh táo đủ để uống nước.”

“Anh chắc hẳn phải sợ ghê lắm vì thấy chung quanh mình là đám dã man đó.”

“Không nhớ nổi nữa. Anh nghĩ chắc có, nhưng sau khi chứng kiến những gì xảy ra cho gia đình mình, anh thực sự không buồn nghĩ tới bản thân mình sẽ ra sao.”

Nàng nhói người và đưa tay vuốt ve chàng. Chàng cầm tay nàng và lơ đãng đùa nghịch với mấy ngón tay nàng trong lúc tiếp tục. “Anh bị đưa đến Al Khuum và bị giữ ở đó hai năm cho đến khi thuyền trưởng Wolfe đến bàn bạc về đường dây thuốc phiện với Malik. Wolfe tội nghiệp anh – hay, nói đúng hơn là nhìn thấy anh dùng được việc – nên đã giúp anh trốn thoát.”

“Hai năm sao?” nàng thì thầm. “Ồ, anh yêu, làm sao mà anh chịu nổi cơ chứ?”

Chàng nhún vai. “Năm thứ hai cũng không đến nỗi tệ,” chàng vừa nói vừa ngược lên nhìn trần khoang như tránh ánh mắt thương xót của nàng. “Đó là lúc Malik phái anh đi tập luyện với đám Janissaries – bọn vệ sĩ của hắn, tất cả mọi nô lệ đều bị bắt từ lúc còn nhỏ, được huấn luyện nhằm mục đích đặc biệt là bảo vệ sheik (tù trưởng). Đó là những chiến binh rất hung tàn, anh phải theo đạo Hồi và tuyên thệ sống đời độc thân,” chàng nói với nụ cười nhạt. Rồi lắc đầu, ngẫm nghĩ. “Anh lao mình vào rèn luyện và cố học biết mọi thứ, và sống bằng sự báo thù tưởng tượng.”

“Còn năm đầu thì sao?”

Chàng nhìn nàng một cách khó nhọc. “Anh cũng giống như thằng bé Darius, là một kẻ hầu cận. Nhưng anh cứ ráng trốn đi, gây ra nhiều vấn đề. Anh còn đốt luôn cả đại sảnh. Vì chuyện đó, Malik thiếu chút nữa là giết anh rồi, đối với anh như thế tốt thôi. Nhưng thay vì thế hắn...

tìm cách bắt anh phải ngoan ngoãn vâng lời.” Chàng nheo mắt, rồi lại ngược lên nhìn trần. “Thuốc phiện. Vì cái đó anh sẽ làm bất cứ điều gì. Anh sống vì cái đó. Điều đó thật đê hèn, đúng là nô lệ trong nô lệ.”

Nàng đưa tay ôm chàng, nhưng chàng làm một cử chỉ ngăn nàng lại.

“Khi anh nhận ra hẳn có thể khống chế anh cả đời với thứ thuốc đó, anh buộc mình cự tuyệt nó. Anh trở thành khá là điên, cứ mơ mơ màng màng. Đó là lúc anh cứa cổ tay mình. Dạo đó anh mười ba tuổi.”

Mắt nàng ngập đầy lệ. “Anh yêu à,” nàng thì thầm. Nàng chồm tới trước và hôn nhẹ lên má chàng. “Chuyện đó đã qua hết cả rồi. Em cam đoan.”

“Không đâu, Allegra. Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ quên được.” Chàng ngược lên nhìn vào mắt nàng với ánh mắt lạc thần, đau đớn.

“Sao anh lại nói như thế chứ?”

Chàng khẽ nhún vai, trông chàng rất non nớt. “Những ác mộng,” chàng nói nhỏ.

“Lazar.” Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt chàng và dịu dàng hôn môi chàng.

“Khi anh ngủ với em anh không bị ác mộng,” chàng thì thầm với nàng bằng giọng nghẹn ngào. “Anh chưa bao giờ cần người nào như cần em cả.”

Nàng lặng yên trong tay chàng. Ngả đầu lên bờ vai rộng của chàng. “Lazar,” nàng nhỏ nhẹ nói, “người ta nói khi đàn ông và đàn bà kết hợp với nhau, mỗi người sẽ gánh phân nửa đau khổ của người kia. Hãy chỉ cho em làm thế nào để trao thân cho anh.”

“Anh không thể để em trao món quà đó cho anh.”

“Tại sao chứ? Nó là của em, em muốn cho người nào thì cho.”

Chàng tìm gót chân nàng và khum lấy trong lòng bàn tay chàng, rồi tựa đầu vào vai chàng một lúc lâu.

“Anh không xứng đáng với em,” chàng nói nhỏ, ngược lên nhìn vào mắt nàng, vô cùng bối rối. “Trước khi gặp em, anh đã lập kế hoạch giết em đấy, Allegra. Anh đã định bắn em, lấy đi mạng sống đẹp đẽ của em.”

“Chuyện đó đã qua lâu rồi mà,” nàng từ tốn bảo chàng.

“Allegra –”

“Lazar.” Nàng ngăn lời chàng bằng nụ hôn dịu dàng, và nhìn vào đôi mắt xao động của chàng. “Anh từng yêu cầu em yêu anh. Anh phải biết là em sẽ làm cơ mà. Hãy làm cho anh trở

thành một với anh đi.”

Khi chàng gần như bất lực dò xét tia nhìn của nàng, nàng xoa vuốt chàng một cách triu mến, khiến chàng nhắm mắt rên rỉ. Chàng nắm vai nàng, ngả đầu vào thành bồn, trong lúc nàng chiều chuộng chàng, chỉ để ý tới mỗi mình chàng, ước vọng của chàng, nhu cầu của chàng.

Chàng mở mắt kéo gáy nàng lại gần để hôn nàng, dẫn sâu điên cuồng vào miệng nàng trong lúc chàng thò tay xuống nước và bắt đầu vuốt ve nàng hết lần này đến lần khác.

Khi họ cùng run lên vì khao khát, chàng nhẹ nhàng nhấc nàng lên, và rời khỏi bồn. Suốt trong thời gian đó chàng hôn nàng không ngừng, chàng đặt nàng trên giường mình. Thân thể ấm áp, ẩm ướt khiến tấm trải giường mát và ướt chung quanh nàng. Nàng đan tay vào tay chàng, rồi chậm rãi nằm ngả ra kéo chàng xuống người nàng.

Chàng hôn nàng mê mải. Nàng tự nguyện trao cho chàng tâm hồn nàng trong từng hơi thở. Hết sức nhẹ nhàng, từ tốn chàng đẩy nàng vào sâu hơn trong giường và phủ lên người nàng bằng thân hình lực lưỡng, rắn rỏi của mình. Nàng ôm chàng, hôn chàng và hoàn toàn khuất phục trước chàng. Chàng tách đùi nàng ra xa hơn bằng những âu yếm gượng nhẹ nhất, rồi ngưng lại để ve vuốt gò vẹt nữ đã loáng ướt.

Hướng vào sát người nàng, chàng thâm nhập vào hành cung bí ẩn.

Chàng di chuyển như người đang đi vào thánh địa, bị chinh phục bởi sự quy phục của nàng. Với phong thái thanh thoát như một nữ thần, nàng đã trao thân cho chàng, người đàn ông phóng đảng, đầy tì vết không hề hứa hẹn bất cứ trao đổi nào, chỉ vì chàng cần nàng còn nhiều hơn sức chịu đựng của chàng.

Lazar thề với mình là sẽ chiếm lấy thân thể đó thật từ tốn, dù cánh tay chàng, toàn thân chàng, rung lên thềm muốn nàng. Chàng mút lấy miệng nàng rất nhẹ nhàng, trong lòng chàng ngập tràn cảm giác mãnh liệt muốn che chở nàng, con mèo nhỏ quật cường của chàng, ời con người mà vì lòng ước muốn được dâng hiến cho chàng đã phá bỏ chính sự an toàn cần thiết của bản thân mình, đã hào phóng cho chàng món quà vô giá của nàng.

“Em tôi ngây thơ quá,” chàng nói khe khẽ, đến với nàng thật chậm rãi, nhích dần từng chút một mỗi lúc một sâu hơn vào nẻo sâu kỳ bí, cực kỳ mê đắm đến tận cấm thành.

Hơi thở của nàng phả dồn dập vào cổ chàng, thân hình mềm mại run lên như chính cơ thể chàng.

“Sẽ đau đấy,” chàng bảo nàng.

Cánh tay nàng siết chặt quanh người chàng. “Em biết. Em biết mà, Lazar.”

Chàng khép mắt lại và tiến chiếm thân thể nàng, phá tan bức tường cấm với sức chấn động mãnh liệt lan truyền đến tận tâm can chàng trong lúc Allegra hét lên đau đớn. Chàng cố rút ra, nhưng nàng ôm chặt lấy chàng, ráng cầm nước mắt. Chàng vẫn ở yên trong nàng, trong khi cơ

thể nàng dần dần tiếp nhận chàng.

Một lúc lâu sau, chàng nhắm mắt ngây ngất mê cảm giác được hông nàng đang vươn cao, mời gọi nhịp điệu của chàng.

Cảm giác đó chính là thanh thảo, là ân xá, là cứu rỗi.

Bên dưới chàng, thân thể nàng phủ đầy sương côi thiên đường. Nàng ve vuốt âu yếm hai bên hông và eo chàng, khiến từng phân trên da thịt chàng bùng tỉnh. Chàng thầm nghĩ chàng chưa bao giờ hiểu được ân ái là gì cho đến bây giờ, tâm trí chàng phiêu du cùng với nhục cảm đó. Dưới bàn tay của Chúa, chàng đã biến thành một hình hài mới, sống động mãnh liệt. Chàng chính là Adam đang khám phá vườn địa đàng.

“Anh yêu em,” chàng thì thào, hãy còn bàng hoàng không thốt nổi nên lời.

Khi hàng mi chớp vàng của nàng hé mở, nàng ngẩng lên nhìn chàng với ánh mắt trộn lẫn giữa mê say và e sợ. Chàng miết tay dọc theo khuôn mặt nàng, và mỉm cười dịu dàng.

“Đừng sợ. Cứ để nó xảy ra.”

Chàng lại cười nhẹ khi nàng gật đầu, ngẫm nghĩ chắc mình có thể chìm trong đáy mắt tràn đầy tin cậy nơi chàng.

“Lazar?” nàng gọi nhỏ.

“Gì đấy, chérie?”

Mắt nàng mờ lệ. “Đau, nhưng tuyệt quá.”

“Cung à.” Quá xúc động không nói thêm được lời nào, chàng cúi đầu xuống hôn nàng thật sâu trong lúc chàng yêu nàng bằng sự dịu dàng mà chàng cũng không ngờ là mình có được. Chàng khom xuống âu yếm gò bồng đảo của nàng, và mơn man làn da mịn màng lấm tấm tàn hương, rồi đến cánh tay và lồng ngực nàng, xuống đến vòng hông mỹ miều.

Sau những giây phút ân cần nâng niu, nàng rên lên ngây ngất và bám chặt vào eo chàng, đòi hỏi chàng nhiều hơn nữa. Chàng nhấn sâu, vẫn di chuyển gượng nhẹ vì tầm cỡ của mình và sự thiếu kinh nghiệm của nàng. Chàng lui lại, rồi lại miết mài hết lần này đến lần khác. Thêm vài nhát thật sâu, tuy hãy còn tăng trưởng trong nàng người chàng co thắt, tim chàng đập dồn dập. Chàng cảm tưởng sức kiểm chế của mình đang tan rã.

Sâu trong thâm tâm chàng tự hỏi, sao mà mình chán nàng được nhỉ?

Nàng thì thào gọi tên chàng, khơi lên cơn giông bão chàng đang đè nén quá lâu, niềm đam mê mãnh liệt mà chàng chưa bao giờ trút ra cho bất cứ phụ nữ nào. Chàng nhận ra mình đang hỗn hển nói năng với nàng, găm gù, dữ tợn đòi hỏi nàng không được ngủ với người khác, không bao giờ được cả gan rời bỏ chàng, hãy để chàng yêu nàng mỗi đêm, và mỗi hơi thở nàng

thở trên miệng chàng là “vâng”. Cơn triều dâng đã mang chàng đến gần hơn nữa.

“Allegra.”

Khi chàng thốt ra tên nàng, nàng luồn lưỡi vào trong chiếm lấy miệng chàng, nắm lấy cơ hội như một tên hải tặc. Ôm mặt chàng trong tay, nàng tước đoạt mọi giác quan của chàng bằng những nụ hôn thuần khiết, cuồng nhiệt phá tan hết sự kiềm nén còn sót lại của chàng.

Chàng đoạt lấy nàng như bảo tố, như thể nàng là người đàn bà cuối cùng trên quả đất, như thể nàng là người đàn bà duy nhất.

Chàng quá mạnh bạo, quá nhanh, chàng biết, nhưng không cách gì ngừng lại. Đây không phải là cảm dỗ, không phải; chàng đang ân ái cùng nàng, với người phụ nữ này và không phải là ai khác, đang bị thôi thúc mạnh mẽ bởi bản năng bức thiết, sống còn của loài thú. Chàng chống tay bên trên nàng và ngả đầu ra sau, ư bị cuốn hút bởi những co thắt của thân thể nàng chàng đưa đẩy ào ạt. Ngực nàng rung lên theo nhịp điệu của chàng – mà chàng ngỡ là cả con tàu đang lắc lư. Móng tay nàng cào trên lưng chàng, tiếng rên của họ quện vào lẫn nhau, rồi nhỏ dần, nhỏ dần.

Nàng vươn đến đỉnh cao, mạnh mẽ đột ngột, co thắt bên dưới chàng với những tiếng rít khe khẽ, điên cuồng vì khoái cảm vũ bão. Cơ thể nàng siết chặt lấy chàng trong lớp vỏ trơn mượt, sưng ướm, trong cực đỉnh sinh thú khi nàng gột rửa chàng bằng chính dòng thác lũ của mình.

Cơn tột đỉnh khoái lạc mãnh liệt của nàng khiến chàng không cách nào kiềm chế được nữa. Mọi bắp thịt trong chàng căng cứng, và chàng giữ chặt nàng dưới thân thể chàng, rồi găm lên, nổ tung tuôn hết tâm cơ vào người nàng.

Cõi vĩnh hằng vỡ vụn chung quanh chàng cứ như chàng đã va đầu vào tinh cầu pha lê khiến nó tan nát.

Ảo ảnh thiên đường đó khiến chàng đắm ướm mồ hôi.

“Ồ, Chúa ơi,” cuối cùng thì chàng đã cất tiếng nổi trong khi sụm xuống cơ thể nàng bài hoại, chân tay run rẩy, mồ hôi mồ kê đầm đìa.

Không để cho nàng thấy mặt, chàng nằm thừ trên gối phô răng cười ngạo mạn trong lúc lấy hơi.

Một hồi sau nàng uể oải kéo đầu gối lên dựa vào bờ hông mượt mồ hôi của chàng, và ưỡn lưng như con mèo đang vươn người bên dưới thân hình chàng. Cử động đó khiến chàng phát ra tiếng rên thật sâu rồi biến thành tiếng cười khi nàng mơ màng cào móng tay trên cánh tay chàng. Nàng đáp lại chiếc hôn nhắm nháp của chàng bằng tiếng gừ gừ trong cổ đầy thỏa mãn làm cho lòng tự tôn của chàng bay bổng.

Chàng cảm thấy mình nhoi nhói trong nàng, và chàng cũng không biết mình đã làm cách nào lấy sức ngẩng đầu lên và nhìn xuống nàng. Mắt nàng vẫn khép, và nét sung sướng hiện trên

mặt nàng khiến chàng mỉm cười. Nàng là thần vệ nữ trong vòng tay chàng, đã trở thành hoàn toàn sa đọa, là nữ thần nhục thể mà chàng đã muốn nàng biến thành ngay từ dạo đầu gặp gỡ.

“Em thích mà, phải không?” chàng dịu dàng hăm hừ.

Nàng gật đầu, mắt vẫn nhắm kín.

Nàng nhói người khi chàng rút ra khỏi cơ thể nàng. Chàng chuyển qua nằm bên cạnh nàng, một phần thân trên vẫn áp trên người nàng, cánh tay vắt ngang vùng bụng phẳng lì của nàng. Nàng nằm im lìm trên nệm, một cánh tay vươn hờ hững trên đầu, mái tóc màu hạt dẻ xoa tung trên chiếc gối của chàng.

Chàng tựa đầu cạnh đầu nàng, cọ đầu mũi qua qua lại lại gò má thanh tú của nàng. Trong không gian yên lặng, ấm cúng, Lazar thầm nghĩ mình có thể mãn nguyện nằm đó đến hết đời, chỉ để ngửi mùi hương trên da nàng, còn nếu như chán thì chàng lại bắt đầu đếm những nốt tàn hương của nàng.

Nàng đan tay với chàng, rồi nhắm mắt thở dài.

Họ cùng nằm im bên nhau, chỉ thở sâu mỗi một, tâm trạng lâng lâng thư thái. Rồi chẳng mấy chốc họ thiếp dần vào giấc ngủ, thân thể vẫn quấn quýt với nhau.

CHAPTER 19

Ba tuần lễ qua khi đoàn tàu vượt Đại Tây Dương là những ngày mệt mỏi nhất, hồ hởi nhất trong đời Allegra. Lazar và nàng đã quên bằng những bữa ăn và hầu như không chớp mắt. Họ bị cuốn hút trong cơn bão lốc hoạch định tương lai của Ascencion và nàng tin chắc dự kiến này sẽ định hướng cho nền lịch sử nước nhà.

Họ bàn cãi về bờ biển nào nên có xưởng đóng tàu và bộ luật hình nào nên được cải tiến chính xác ra sao, nhưng duy có một điều họ cùng tán đồng là chàng sẽ thành hôn với công chúa Nicolette Habsburg và số tiền hai triệu đồng vàng của cô ấy. Họ bàn luận chỉ một lần duy nhất, rồi đôi bên đều tránh động tới đề tài đó.

Allegra hiểu rõ Ascencion cần số tiền ấy bởi vì cha nàng đã cướp sạch tài sản của đất nước. Công chúa Nicolette, cũng như chị của cô ta, Marie Antoinette người đã kết hôn với Dauphin của Pháp (thái tử Pháp), được sinh ra và giáo dục để đảm nhận ngôi vị mẫu nghi thiên hạ.

Nàng cố an phận trong vai trò như tình nhân mà chàng yêu thương và rằng ý kiến của nàng được chàng coi trọng khi cần làm những quyết định liên quan đến quyền lợi của Ascencion. Đối với một phụ nữ trước đây từng cố gắng hết sức để trở thành đứa bé ngoan ngoãn thì chuyện này quả là mất hết mặt mũi danh dự, nhưng nàng yêu chàng đến điên cuồng và sẽ không vì bất cứ lý do gì mà bỏ lỡ cơ hội khôi phục quyền thống trị của dòng họ Fiori. Chỉ cần chàng yêu cầu mọi thứ nàng có sẽ thuộc về chàng.

Thế mà cứ mỗi lần chàng đến với nàng và khiến thế giới chung quanh tan biến sau những cánh màn nhung màu xanh dương trên giường chàng, nàng lại cảm thấy yêu chàng sâu xa hơn một chút, cho đến khi nàng phân vân tự hỏi tới ngày đám cưới hoàng thất nàng sẽ làm cách nào để chịu đựng đây.

Ngày lại ngày trôi qua, trong sứ mạng khôi phục đất nước họ nhận được sự hỗ trợ từ kiến thức uyên bác của mục sư và sự hiểu biết về nguyện vọng quần chúng của Bernado. Bernado đã bất ngờ đến thành khẩn tạ lỗi nàng về chuyện đã bỏ rơi nàng trên bờ biển Al Khuum. Nàng cảm thấy thú vị khi người nhạc sỹ dân dã nhỏ con nhìn nàng một cách kính nể, thề rằng nàng chỉ việc yêu cầu hắn sẽ vì nàng làm bất cứ mọi điều. Nhưng nàng chỉ cười nụ với hắn. Có biết bao là chuyện phải làm nên nàng đâu màng lưu tâm mỗi ác cảm nhỏ nhoi đó.

Từ lúc Lazar kéo mấy chiếc thùng của cha nàng vào cabin và mở ra. Allegra biết rằng cho dù trước đây nàng hết sức ngưỡng mộ vị chúa ngục này nhưng nàng vẫn hoàn toàn đánh giá thấp chàng.

Khối lượng công việc khổng lồ đã kích động chàng, như thể chàng tăng trưởng theo từng thử thách nó đem lại. Việc thấy nguồn sức mạnh, trí tưởng tượng, và khả năng sáng tạo tiềm ẩn trong chàng dường như không thể nào sử dụng hết khiến nàng sửng sốt, và rõ ràng là chàng chưa bao giờ nhận ra mình đang sở hữu nguồn tài nguyên này.

Lazar không hề biết mỗi mệ là gì. Khả năng tập trung trên hàng chục vấn đề khác nhau cùng một lúc của chàng khiến nàng kinh ngạc. Đương nhiên khi chàng nắm được câu trả lời đối với bất kỳ vấn đề nào, chàng sẽ tìm ra cách để liên kết đáp án đó với nhiều vấn đề khác bằng những phương pháp thật bất ngờ, trí óc chàng linh hoạt tương tự như những ngón tay rám nắng chàng dùng để thắt những nút thắt thủy thủ phức tạp rồi rắm. Bằng sự sùng mộ, nàng ngắm chàng rèn đúc nên một vương quốc từ hai bàn tay trắng.

Nàng không thể nào tìm được lối giải thích khả dĩ hơn rằng chàng được sinh ra là để đảm trách sứ mạng đó và chàng là người đàn ông ưu tú nhất nàng từng gặp.

Nàng đã góp phần mình vào công cuộc gian nan của chàng, chẳng hạn như đưa ra kế hoạch của nàng về hệ thống trường học dành cho trẻ em nông thôn của Ascencion và góp ý kiến về việc làm thế nào cải tổ gia cư cho thành phần hưu trí. Nàng cũng đưa ra đề nghị trồng một rừng cây nơi hoàng gia bị tập kích khi trước, mỗi một thân cây dùng để tưởng niệm một cá nhân đã bị hạ sát đêm hôm đó.

Mỗi khi năng lực của nàng giảm sút, chàng lại thắp lên ngọn lửa nhiệt tình trong nàng mới tinh khôi, thể hiện qua ánh mắt lấp lánh tinh quái của chàng ý tưởng mới mẻ tinh tế dựa trên quan niệm nọ kia mà chàng từng trải nghiệm trên đường du hành vòng quanh địa cầu. Một đáp án cho vấn đề giao thông vận tải trên Ascencion có thể rút ra từ Netherlands, trong khi quan điểm luật phát đại cương lại ảnh hưởng từ bất kỳ nơi nào từ La Mã cổ đại cho đến những xứ sở man rợ hoang dã của Tân Thế Giới (Mỹ châu), hoặc từ nguyên tắc của đám chiến hữu mỗi người là một lá phiếu.

Trong một đêm – với sự giúp đỡ của mục sư – chàng đã phác ra hệ thống hiến pháp và nghị viện căn cứ trên mô hình của Anh quốc, hai điều mà Ascencion chưa từng có. Ngày kế tiếp chàng thảo ra một Belfort mới tinh, một kiểu thành phố hiện đại lấy cảm hứng từ Paris, với các đường phố rộng lớn và các tòa nhà công cộng đồ sộ. Đô thị này phải tọa lạc trên nền đất cũ của tòa lâu đài Belfort từ thời trung cổ, cao vút trên miền cao nguyên mát mẻ, phủ đầy rừng ngay trung tâm của Ascencion.

Tối hôm ấy, chàng tìm cách giải quyết những vấn đề thiếu thốn hải cảng để sử dụng tối đa những bến cảng thiên nhiên tuyệt hảo của Ascencion, với những bến tàu và kho hàng để cung ứng một cách thuận lợi hơn cho kỹ nghệ đánh cá, đây chính là một trong những nguồn tài nguyên chủ yếu của đất nước mà chàng chủ ý muốn hồi phục. Chàng quyết định Ascencion nên có một trường đại học, ít nhất là một học viện quân sự và hải quân, lần tới nếu quân xâm lăng tới – như chàng nói là chúng từng làm trong quá khứ – thì những lực lượng hiện dịch đã được huấn luyện tinh nhuệ.

Cuối cùng khi nàng dụ chàng tạm chợp mắt một lát, chàng tỉnh dậy với cả lô ý tưởng cải cách cơ cấu thuế khóa. Những ngón tay chàng hoen đầy mực, y phục thì nhàu nát, nhưng chàng ném cho nàng nụ cười mệ mội từ phía bên kia phòng khách tiết nơi họ đang làm việc, chung quanh họ là cả rừng giấy tờ viết thảo, nàng hình dung chàng đang hạnh phúc hơn bao giờ hết

kể từ khi mất đi gia đình.

Tuy nhiên chàng đang thay đổi, bị biến đổi bởi công việc. Mỗi giờ qua đi, chàng dường như bớt tính hải tặc đi một chút và thêm khí chất quân vương hơn một chút – hay nói rõ hơn, nhà vua trẻ đang chuẩn bị hồi kinh từ sau chuyến đầy ải bất công, dài đằng đặc.

Vì thiếu ngủ và ăn uống không đầy đủ chàng đã bắt đầu trông hơi khác lúc trước. Có lẽ chàng đã giảm đi ba hay bốn pounds, nhưng gương mặt bắt đầu hiện lên nét uy quyền, rắn rỏi. Vẻ điềm tĩnh của mãnh sư đã kiềm chế nét dữ dội trong đôi mắt hung hãn của chàng. Dáng điệu ngênh ngang phóng đãng đã trở thành cách đi đứng tự chủ, dứt khoát. Sự việc xảy ra cứ như thể mọi thứ thừa thãi vô dụng trong chàng đã bị tiêu hủy, giống như mọi tạp chất đã được thanh lọc ra khỏi thanh kiếm báu tinh tuyền trong lò luyện kim của thợ rèn.

Nàng thấy đám thuộc hạ cũng cảm nhận những sự thay đổi này nơi chàng, dù chàng vẫn chưa cho phép họ biết thân thể thật sự của mình. Họ bắt đầu đối với chàng một cách khác hẳn, tuân thủ mệnh lệnh bằng bước chân sinh động hơn một chút. Nơi mà trước đây chàng từng chỉ huy họ vừa bằng uy tín sắt đá vừa bằng vũ lực, thì giờ đây sự lãnh đạo của chàng đã trở thành đúng nghĩa uy lực, quyền hành.

Dù giờ đây chàng đã có được chiếc nhẫn ngọc ẩn, bằng chứng không thể công kích về danh tính của mình, và chàng hy vọng không lâu nữa mình sẽ được gặp những cố vấn uy quyền và thân thuộc của cha chàng khi họ đến West Indies, chàng nhận thấy cần phải dàn cảnh một màn biểu dương lực lượng để khiến Genoa rút ra khỏi Ascencion. Vì lý do đó, chàng quyết định sát nhập đám chiến hữu vào tổ chức của họ, nếu bọn người ấy tự nguyện. Chàng nghĩ việc biến những tên thủy khấu trở thành lực lượng hải quân tiên phong của Ascencion thì không phải là chuyện không thể nào thực hiện.

Chàng không cho rằng ý niệm đó có gì khôi hài, dù Allegra phá lên cười ngặt nghèo suýt lộn xuống ghế.

Trong số đám huynh đệ có những thuyền trưởng dày dặn kinh nghiệm, chàng phản bác, những tay đóng tàu, những hải viên kỷ luật, gan dạ. Chàng tin rằng nếu họ sát cánh với chàng và tuyên thệ từ bỏ đời sống tội phạm, chẳng bao lâu Ascencion có thể sở hữu một trong những lực lượng hải quân ưu tú nhất trên biển. Với những cánh rừng cây trên miền cao nguyên Ascencion, chàng bảo nàng, kỹ nghệ đóng tàu cho lợi nhuận cao cũng có thể khởi đầu.

Buổi tối ấy họ cho tàu chạy vào vùng biển Carribbean, nàng thấy nhà vua trẻ đứng trên balcony hướng ra biển, ngó đăm đăm xuống những cuộn sóng sủi bọt. Chàng không ngược lên khi nàng đến thành lan can gần chàng – từ lâu rồi nàng đã hết sợ hãi ngã xuống nước. Nàng có thể chìm sâu đến mức nào nhỉ?

Căn cứ vào nét mặt đăm chiêu của chàng nàng đoán chắc tâm trí chàng đang trĩu nặng.

Bước đến sau lưng chàng, nàng xoa vòng lưng rộng của chàng bằng vẻ âu yếm vỗ về, lòng thầm mong nàng làm được điều gì đấy để làm dịu đi nét băn khoăn trên đôi mày chàng.

“Anh đã ăn uống chưa?” nàng hỏi khẽ.

Chàng lẩm bẩm trả lời vu vơ. Trong chốc lát cả hai người đều yên lặng. Nàng vuốt dọc theo cánh tay chàng, rồi thở dài khi nghĩ đến kế hoạch chàng đã đề ra cách đây nhiều tuần, rằng họ sẽ sống hết đời với nhau trong trang trại lý tưởng nào đó. Đôi lúc nàng mong ước, ồ, nàng ước giá mà nàng có thể tung bỏ mọi trách nhiệm theo làn gió kia và trả lời “vâng.”

Nàng vuốt ve bàn tay chàng đặt trên lan can, và chàng xoay lòng bàn tay lên đan tay với nàng.

Em yêu anh, nàng thầm nghĩ. Em yêu anh lắm.

“Nếu họ nghĩ đây chỉ là trò lừa bịp thì sao?” chàng lên tiếng. “Nếu họ không đến thì sao?”

“Những cổ vấn của cha anh à?” Nàng mỉm cười với chàng mắt ánh lên vẻ tự hào. “Họ sẽ đến mà.”

“Đến tận West Indies sao? Anh không biết nữa. Tướng Enzo sẽ đến. Điều này anh biết,” chàng vừa nói, vừa gật gù với chính mình. “Con cọp già đó đâu có e sợ bất cứ chuyện gì. Nhưng anh cần Pasquale.”

“Họ đều đến hết,” nàng đảm bảo với chàng.

Chàng nhìn xuống làn sóng một hồi, miên man suy nghĩ, nhưng khi quay sang nàng mắt chàng hiện lên ánh lửa vàng rực rỡ mà nàng từng biết quá rõ.

“Sao em không giúp anh gác lại công việc để nghỉ giải lao một chút đi?” chàng thì thầm, ghì nàng vào thành lan can, hai cánh tay chần hai bên người nàng. Chàng cúi đầu xuống và hôn nàng ngẫu nhiên, rồi chụp lấy bàn tay nàng ấn vào người chàng, mơn man mu bàn tay nàng đi đi lại lại trên chiếc khóa mở ra thiên đường cảm giác của chàng trong lúc chàng lặng lẽ đòi hỏi nàng.

Con dân đâu thể tai ngơ mắt lấp mệnh lệnh của quân vương kia chứ.

Nàng đã trở nên khá thành thục trong việc cởi cúc áo trên y phục chàng nhưng chàng đã hoàn toàn rạo rức còn trước cả lúc nàng nắm bắt chàng.

“Con bé ranh mãnh,” chàng thì thào. “Nắm anh đi.”

Nàng quỳ xuống trong lúc chàng ngả ra sau khinh khoái, đầu dựa vào khung cửa của balcony.

Họ không kịp đưa nhau đến giường. Chàng nhấc váy nàng lên và yêu nàng ngay trên sàn, cả hai quần áo gần như vẫn còn đầy đủ. Quỳ trên gối chàng tiến vào nàng từ phía sau, còn nàng thì đã sẵn sàng cho chàng. Ghì lấy hông nàng, chàng êm ái lún vào sâu, đến tận cùng đầu mút thần

kỳ trong lúc chàng mơn trớn đằng sau nàng bằng đôi tay ấm áp, chai sạn.

Nàng rên lên khe khẽ đòi hỏi chàng tiếp tục khi chàng ngưng lại để lấy lại tự chủ, vì ngay tại cửa nàng đã khiêu khích chàng đến độ sục sôi, chiều dài chàng bằng cả miệng lẫn tay nàng. Chàng cuộn tóc nàng quanh bàn tay chàng và chìa ra cho nàng, dồn nàng tới bờ vực mê mê như vũ bão.

Thế rồi chàng rạp xuống lưng nàng, giữ lấy nàng chặt cứng, chiếm hữu nàng ngay trên sàn giống như loài thú hoang, còn nàng chính là con thú cái của chàng.

Hơi thở chàng dồn dập, nặng nề ngay bên tai nàng. “Ai là người em cần đây, chérie?”

Nàng hào hển thốt tên chàng hết lần này đến lần khác, uốn cong người trước mặt chàng, tảng lờ đi cảm giác đau đớn tách biệt, mơ hồ đã bắt đầu hình thành trong đáy tim nàng, bên dưới bề mặt khoái cảm.

“Sâu như thế đã đủ cho em chưa?” chàng hỏi bằng giọng thì thầm nóng bỏng, ngạo mạn bên tai nàng.

Nàng rên rỉ, tiếng rên hỗn hển, vì mỗi nhát đẩy chóp đỉnh của chàng lại hôn lên một điểm thăm thẳm tận cùng trong cơ thể nàng. Chàng siết chặt đỉnh hồng của nàng qua làn vải áo, nhưng lúc chàng vươn tới giữa đùi nàng, nàng đã mất hết lý trí. Trong lúc nàng quằn quại trong cơn dần vật giải thoát thì chàng đã đến mức nhanh chóng, khốc liệt, chiếm đoạt nàng cho đến khi chàng rũ liệt.

Mãi một lúc sau, phía sau mí mắt khép, Allegra cố thẩm thấu cơn bão yêu đương đã hoàn toàn cuốn nàng ra xa tít tắp. Thân thể nàng đã nhơ nhuốc bởi sự hưởng ứng truy lạc cùng chàng và lòng ray rứt vì nàng đã quy hàng chàng một cách tuyệt đối, chẳng còn giữ lại tí gì cho nàng. Suy cho cùng, thì người đàn ông này vẫn chưa phải là chồng nàng.

Lazar nằm trên người nàng, đang lấy lại hơi thở.

“Không thể tin được,” chàng thở gấp.

Nàng nằm im cho đến khi chàng nhồm dậy. Bối rối vì cảm giác đau khổ thần thờ vừa lan truyền xuống tứ chi, nàng uể oải gượng dậy. Di chuyển một cách dờ dẩn, nàng quỳ lên và ngó vô hồn xuống thảm.

“Allegra, có chuyện gì sao?”

Nàng ngược lên nhìn Lazar đang đứng nhét áo chemise vào quần như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng hạ tia mắt xuống, chẳng còn lòng dạ nào phàn nàn vì nàng đã tự nguyện chọn con đường trầm luân. Nàng không muốn hối tiếc.

“Không có chi,” nàng lẩm bẩm.

“Em có chắc không?” chàng tươi cười hỏi.

Nàng gật đầu.

Chàng cười hớn hở. “Vậy được.”

Chàng khom xuống và hôn phớt lên má nàng.

“Cám ơn,” chàng thì thào, rồi vui vẻ bước đến cửa, khí sắc chàng tươi tỉnh.

Cám ơn? *Cám ơn à?* Nàng suy nghĩ trong tâm trạng hoài nghi.

Nàng nhìn trừng trừng phía trước. Nàng sẽ không khóc. Nàng yêu Lazar, hoàng tử của nàng. Chàng có thể sử dụng nàng nếu chàng muốn.

-o0o-

“Hê, lão gia.”

Mục sư ngược lên nhìn dò hỏi qua mục kính khi Lazar thông dong bước đến chỗ cây dù chỗ ông cụ người Anh đang trấn thủ như thường lệ, mắt thì dán sát vào sách.

“Sao đây, gần đây chả thấy bóng dáng cậu đâu cả,” mục sư cất tiếng, khuôn mặt hằn nếp nhăn ánh lên nụ cười – cho đến khi ông thấy thằng bé, Darius, đang nổi bước theo Lazar.

Hình như thằng nhóc đó tự phong cho nó cái chức hộ vệ của Lazar thì phải, vì Darius cứ lẻo đẻo sau cậu ấy mọi nơi mọi chỗ, mặt mũi thì nghiêm nghị lắm lì, vẻ tinh anh dữ tợn trên mặt không thích hợp chút nào với số tuổi mười bốn của nó.

Nghĩ đến tuổi trẻ, gương mặt của mục sư cau lại một cách nghiêm trang tỏ ý không hài lòng mà thuở còn nhỏ Lazar đã cố hết sức tìm cách tránh né. Chàng có cảm tưởng mục sư đang chuẩn bị đề án mới cho thằng bé dữ dằn Darius Santiago.

Lazar kín đáo cười thầm khi nghĩ đến chuyện đó, vì chàng chắc chắn lần này mục sư đã gặp đối thủ xứng lứa vừa tầm.

“Tôi thấy cậu đang dẫn theo anh chàng hiệp sỹ hoàng gia đầu tiên của cậu đấy hử,” mục sư buông lời nhận xét, ngắm cậu trẻ bằng ánh mắt dò xét muôn thuở của một ông thầy.

Darius bắn cho ông một cái nhú mày, không nhận ra là mục sư chỉ trêu nó.

“Ặc, khai sáng cho thằng nhóc một chút đi. Coi bộ nó không quen với lối khôai hài của dân Anh đó.”

“Hừm,” mục sư đáp lại bằng âm điệu nghề nghiệp, nhịp nhịp một bên gọng kính trên môi.

“Còn chuyện học bắn ra sao rồi?”

Lazar cười toe và nhìn Darius trong lúc cậu nhóc gạt lọn tóc trước trán qua mắt. Chàng không dám vò tóc thẳng bé này, vì sợ cánh tay mình bị nó tiện mất.

“Với súng trường thì nó không khá mấy, nhưng với dao thì thực sự được lắm. Phải không đệ?”

“Tôi sẽ học mau thôi,” Darius cam đoan với chàng, rồi lại làm theo khi Lazar lấy cho mình một điếu cigar của mục sư và châm thuốc từ lửa ngọn đèn treo như thói quen thường lệ.

Mục sư xua tay Darius ra khỏi hộp cigar khi cậu trẻ với lấy điếu thuốc. Darius nhìn ông chăm chăm nửa thách thức, nửa bất bình, cho đến khi Lazar đưa cho cậu ta điếu thuốc của mình và lấy một điếu khác. Chàng ném cho mục sư nụ cười kênh kênh.

Ngay tức thì, cậu nhỏ bật lên ho sặc sụa trong khói thuốc, dù đã cố nén cơn ho.

“Thấy chưa?” mục sư trách cậu ta, đưa mắt về phía điếu thuốc.

Darius dẫn cơn ho với ánh mắt tràn ngập cương quyết.

“Có lẽ thay vì học vũ khí, thầy của anh lần tới nên thử dạy một bài học về lịch sử, hay văn chương, hay toán chẳng hạn,” mục sư đề nghị với tia nhìn nghiêm khắc về hướng Lazar.

“Tôi thông minh sẵn rồi,” Darius nghiêm trang báo cho ông biết.

“Này cậu trẻ, thái độ đó rất là ngốc. Cứ hỏi thuyền trưởng xem,” mục sư đáp lại. “Thuyền trưởng thưởng thức tất cả bộ môn nghệ thuật và nhân văn. Cậu ấy thậm chí còn có thể ngâm thơ – hay có thể, làm cái gì cũng được, trước khi bị mấy cú đâm vào đầu.”

“Đầu tôi không việc gì cả.”

Darius ngẩng lên nhìn Lazar một cách nghi ngờ. “Thơ à?” cậu ta lập lại. “Không chứ.”

“Ta e là đúng như thế đấy.” Lazar nắm lấy vai chàng thiếu niên.

“Nhóc con, đệ nói gì thế? đệ đã cứu mạng ta – ta nợ đệ. Đệ muốn học ở trường nào?”

Darius bắt đầu phá lên cười và ngó sang mục sư. *Giờ thì cậu ta nghĩ mình đang bị trêu chọc.*

“Ta nghiêm túc đấy,” Lazar bảo cậu. “Ta sẽ trả tiền học phí mà.”

Tiếng cười của cậu ta ngưng hẳn. Cậu trẻ bỗng bối rối. Cậu ta ngó hết mặt người này sang mặt người khác, rồi thành linh trở nên cảnh giác. Thái độ sợ hãi của cậu khiến Lazar đau lòng.

Malik đã khiến một con người trở nên suy đến biết chừng nào, chàng thầm nghĩ.

Mục sư cố nhanh chóng đổi đề tài. “Khởi đầu học tập không nhất thiết phải đến trường lớp đàn ông. Nay cậu nhỏ, tối nay ta muốn cậu đọc chương đầu trong cuốn sách này. Mai chúng ta sẽ bàn luận về phần đó, và ta muốn cậu chuẩn bị trả lời câu hỏi. Ta sẽ cho cậu bài kiểm tra nhỏ, nếu cậu không làm được thì phải giúp tráng hắc ín trên khoang.”

Darius đứng thẳng băng, nghênh cằm với vẻ uy nghi, ngạo mạn dễ giận của dân Tây Ban Nha trông thật kinh ngạc. Lazar tự lắc đầu với chính mình, không tài nào hiểu nổi người kiêu hãnh như thế làm thế nào để sống còn dưới trướng của Malik, nhưng có lẽ lòng căm thù khát máu với tên tù trưởng đã quét sạch tính hổ thẹn của nó.

Chàng trai khinh khỉnh liếc quyển sách, không hề cử động để đón lấy cuốn sách trong tay mục sư. “Tôi không cần những bài học từ sách vở, *thưa ngài*, vì tôi có giác quan thứ sáu.”

“Thật không nào?” Lazar nói một cách ung dung trong lúc bập bập điều thuốc. Không hiểu sao chàng lại tin điều đó. Chàng chưa từng nghe thằng nhóc huênh hoang điều gì mà nó không thể thực hiện được.”

Mục sư không lấy làm ấn tượng về điều này, ông dùng nụ cười thú vị đáp lại tia nhìn oai vệ của chàng thiếu niên.

“Tôi nghĩ là quý ngài trẻ tuổi của chúng ta đây có ý nói là cậu ta không thể đọc chữ nổi ấy mà.”

“Tôi sẽ đi tráng khoang,” Darius xác xược nói. “Tôi không sợ việc nặng.”

Lazar gãi cằm, thích thú với trò chơi đấu trí của họ – chuyện này làm chàng nhớ đến ngày xưa, khi mục sư mới quyết định chung đường với chàng – nhưng chàng vẫn nghĩ thằng nhóc sẽ trở nên nguy hiểm khi nó nổi giận, nên chàng không muốn tiếp theo nó sẽ khứa đứt cổ ông cụ.

“Tiểu đệ, giúp ta làm một chuyện,” chàng nói ra điều vừa chợt nghĩ ra việc đó. “Đi xuống dưới bếp xem Emilio nấu cho ta cái gì ăn tối đây. Rồi đi bảo cho cô Monteverdi biết luôn, *rõ chứ?*”

“Tuân lệnh, thuyền trưởng,” cậu ta nói một cách nghiêm nghị, rồi lại hất lọn tóc qua mắt. Darius lướt đi, lặng lẽ thần bí như một con mèo.

Khi cậu ta đi khuất, Lazar ngó mục sư và chỉ còn nước lắc đầu.

“Cậu tìm ở đâu ra loại người như vậy hả?” mục sư hỏi.

Lazar cười khụ khụ. “Không đâu, thưa ngài. Nó tìm tôi đấy chứ,” chàng tuyên bố.

“Tôi dám nói là nó sẽ không buông cậu ra liền đâu.”

“Thằng nhóc khó hiểu quá phải không? Hình như nó chỉ cảm thấy thoải mái khi ông mặc kệ nó hoặc giao cho nó làm việc gì đó. Cứ thử lượn nhanh quanh nó mà xem, nó sẽ phóng đi cứ

như là ông sắp đánh nó vậy.” Lazar nhún vai. “À, sao cũng được, tôi đã ra lệnh nghiêm ngặt cho Emilio vỗ béo thằng bé. Có lẽ nó sẽ nhổ giò thêm nửa foot nữa nếu nó bắt đầu ăn uống đầy đủ.”

“Rồi tốt nhất là cậu cố mà giáo hóa nó mau vào.” Mục sư cười khụ khụ.

“Tôi không chắc làm nổi đâu.”

“Còn bà chủ ra sao rồi?”

Lazar mím môi nghĩ ngợi khi chàng ngồi xuống chỗ thường lệ, dựa vào trục tời. Trong giây lát chàng búng tàn thuốc, rồi nghiền dưới gót ủng.

“Cô ấy không được khỏe,” cuối cùng chàng cất tiếng. “Không khỏe chút nào.”

“Cô ấy yếu trong người à?” ông hỏi một cách hy vọng. “Có lẽ chẳng bao lâu nữa tôi sẽ trở thành ông bác không chừng.”

“Không phải chuyện đó đâu. Cô ấy không vui. Tôi khiến cho cô ấy không vui. Toàn bộ việc dàn xếp này làm cô ấy đau lòng.” Chàng lơ đãng sờ ngực. “và đang giết tôi đấy.”

“Cậu biết cảm tưởng của tôi trên vấn đề này mà,” mục sư thất vọng đáp lại khi ông xem xét trang giấy.

“Tôi biết chứ.” Lazar nhả khói thuốc và ngắm nó tan biến, chàng nghiền ngẫm nỗi lo lắng của mình về người tù nhân nhỏ. “Nhưng tôi vẫn không thể nào thành hôn với cô ấy.”

Mục sư bắn cho chàng tia mắt khe khẽ, cứ như Lazar vẫn chưa đủ cảm thấy có lỗi vậy. “Cậu và cái lời nguyện của cậu đấy. Lời nguyện duy nhất đang gieo tai họa cho cậu, cậu trẻ à, là cái tính bướng bỉnh.”

“Tôi không muốn có mạo hiểm nào mà gây bất cứ tai họa gì cho cô ấy. Chính vì tôi yêu cô ấy nên tôi không thể lấy cô ấy.”

“Thế cậu đã nói cho Allegra biết về cái-gọi-là lời nguyện của cậu không?”

“Không,” chàng thú nhận.

“Bởi vì cô ấy sẽ cười vào mặt cậu cho mà xem – đúng ra cô cũng nên làm vậy.”

Lazar ngó sang ông, nét mặt thoáng công phần. “Ông có nghĩ là ông hơi khe khẽ với tôi không? Tôi đang ráng làm những cái tốt nhất cho Allegra cơ mà.”

“Nếu cậu thích thì cứ việc dối cậu và cô ấy, nhưng đừng hòng dối tôi.”

Lazar thở dài và quay đi. “Ông biết chuyện gì sẽ xảy ra mà. Cô ấy sẽ chết mất.” Chàng bật ngón tay đánh tách. “Chỉ như thế thôi.”

“Tầm bậy! Vớ va vớ vẩn. Làm sao mà một người đàn ông trưởng thành, có giáo dục lại đi tin chuyện mê tín dị đoan hoang đường như thế chứ.”

Lazar khoanh tay trước ngực và lấy ngón cái xoa cằm, mắt nhìn đăm đăm xuống ván sàn. “Cô ấy mất đi lòng tự trọng bởi vì tôi.”

“Cậu nói nghe có vẻ ngạc nhiên thật. Thế cậu còn mong muốn cái gì? Cậu từng đòi hỏi cô ấy vứt đi lòng chính trực của cô ấy, điều mà cô ấy hãnh diện nhất.”

“Tôi không có –”

Nhưng mục sư ngắt lời chàng gần như giận dữ. “Người phụ nữ đó không phải là thứ đồ ngu vô vị, ăn không ngồi rồi, bép xép như những cô bồ của cậu khi trước.”

Lazar giương mày, quay sang ông cụ. “Tôi không biết là ông cảm giác về họ nặng nề đến thế.”

Mục sư hừ mũi. “Cậu đúng là thứ đầu bò tối dạ. Cậu có biết thứ này hiếm hoi ra sao không, cái mà cậu từng tìm kiếm đấy? Cậu có biết rằng *tôi* chưa bao giờ yêu như cậu đang yêu – rằng không người nào trên con tàu này được yêu như cô ấy yêu cậu không? Thế mà cậu cứ đứng đấy, quăng nó đi mất. Tầm thường – tầm thường! Tôi chỉ ngạc nhiên là tự bản thân Allegra không thấy được cái điều nực cười đang làm cho cậu quá thoải mái. Cô ấy rất nhạy cảm trong chuyện thế này mà.” Mục sư gập quyển sách lại và cứng cỏi đứng dậy. “Tôi không muốn ở gần cậu tối nay, Fiore. Cậu làm tôi bực quá!”

“Vậy tôi phải làm cái khỉ gì đây?”

“Cưới cô ấy,” ông trả lời. “Ít nhất một lần trong đời, hãy có chút niềm tin khốn kiếp nào đấy vào điều gì đó hơn là tin vào súng ống, gươm đạn.”

Lazar chăm chăm ngó theo ông.

“Khỉ gió,” chàng tự bảo mình, chống hai tay trên hông.

Biết đầu lời nguyên *đã* trở nên hoang đường.

Nói có Chúa, như cách nói của các bà nội trợ, chưa gì mà chàng đã ghét bỏ Nicolette Habsburg do chỉ một điều đơn giản rằng cô ta không phải là Allegra. Rồi đây chàng sẽ có con cái với người đàn bà xa lạ này, người sẽ thừa hưởng tất cả mọi thứ chàng có, trong khi bất kỳ đứa con nào chàng có với người phụ nữ chàng yêu thương lại bị đối xử như con rơi trên cõi đời dẫu rằng vẫn là con cái của hoàng gia đi chăng nữa. Rồi Allegra sẽ bị đối xử như thế nào đây?

Chàng biết câu trả lời cho vấn đề này. Con tim nàng rất mềm yếu. Nàng sẽ nhận được những điều rẻ khinh, và chúng sẽ làm nàng thương tổn, để sọ trên niềm tin ngây thơ của nàng đối với con người và thế giới, một trong những cái mà chàng yêu nhất ở nàng.

Tuy nhiên chỗ khiến chàng cảm thấy tội lỗi nhất, là việc chàng đã giày vò ý thức trách nhiệm và lòng quên mình vốn có của nàng để đạt được ý muốn của chàng, nói dối với nàng về nguyên do chàng sẽ không kết hôn với nàng. Không hoàn toàn là dối trá, nhưng để cho nàng nghĩ rằng chàng từ chối không cưới nàng trước hết là căn cứ vào nỗi e ngại rằng dân chúng sẽ không bao giờ chấp nhận người mang họ Monteverdi trở thành hoàng hậu, và thứ hai là dựa trên việc cần đến của hồi môn của vị công chúa đó để giúp ổn định nền kinh tế.

Thật ra, chàng biết chàng chắc chắn có thể vượt qua cả hai trở ngại trong một thời gian ngắn, mối ác cảm của dân chúng đối với họ Monteverdi, cũng như sự khinh ghét đang đe dọa Ascencion. Lý do thực sự chàng không thành hôn cùng nàng là vì lời nguyện của chàng – chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó cứ lấp đầy đầu óc chàng?

Chàng lấy làm kinh ngạc rằng nàng chưa bao giờ yêu cầu chàng làm bất cứ điều gì vinh dự nhân danh nàng, chỉ là cho Ascencion. Về phần nàng, nàng chưa bao giờ đòi hỏi chàng bất cứ cái gì ngoại trừ được ở gần chàng. Tuy nhiên đối với tất cả mọi cái chàng biết, cho dù sự hy sinh này vẫn chưa đủ, rằng chàng chỉ cố gắng đánh lừa số phận giữ nàng như một người tình chứ không phải là người vợ.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu –?

Hậu quả nào sẽ đến nếu như.

Toàn bộ sự việc khốn kiếp này đều phi lý, chàng tự nhủ. Lỡ như người phí cả đời chỉ để tin vào cái chuyện không hề tồn tại thì sao đây?

Nhưng bằng chứng vẫn rành rành ra đó: mọi người trong gia đình chàng đều chết ngoại trừ chàng. Wolfe đã chết, nhưng chàng vẫn sống tiếp. Ngay cả con chó chàng nuôi trên tàu lúc trước ở ngoại quốc cũng chết, vì bị cuốn xuống biển trong một trận bão.

Không đâu, chỉ cần giữ nàng như tình nhân thì nguy cơ cũng đủ lớn rồi. Chàng không thể liều mạng gây ra tai họa cho nàng bởi vì chàng đã mắc lời nguyện. Định mệnh đã cố tình hại chàng, như chàng biết quá rõ. Ít ra một lần trong đời, chàng sẽ cố làm chuyện không vị kỷ.

-o0o-

Làn nước xanh biếc của Đại Tây Dương đã nhường chỗ cho mặt nước ấm, phẳng lặng màu lam ngọc của biển Carribean. Trong hai ngày vừa qua, thời tiết oi bức và u ám, và Lazar đã bảo nàng chàng nghĩ sắp có bão tới.

Hiện giờ họ đang chơi trò ném giấy, liệng những miếng giấy vò nhăn nhúm qua qua lại lại trong lúc vui vẻ tranh cãi về trường học mà họ đang kế hoạch nên đặt ở đâu, và lớn tiếng đoán xem Emilio đang nấu nướng gì cho bữa tối, vì cả hai đều đang đói bụng.

Thình lình có tiếng nổ khủng khiếp.

“À, bão tố sấm sét của anh đó,” Allegra ngạc nhiên nói.

Nàng liếc về hướng balcony, và, dù ngày đã trở nên tối, nhưng trời vẫn chưa đổ mưa.

Lazar nhìn nàng trân trối và gương mặt dần trở nên trắng nhợt.

“Không phải đâu,” chàng cất tiếng, giọng nghèn nghẹn lạ thường. “Đó là tiếng đại bác. Chúng ta vừa bị pháo kích.”

Ngay tức thì, tiếng la hét cuống cuồng của thủy thủ đoàn ngay tại cửa cabin đã xác định điều đó. “Thủ lĩnh, đó chính là tên đô đốc mới khốn kiếp người Anh, lại ló đầu ra lấy mạng mình đấy.”

Lazar thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng ba sải chân nhanh như cắt. Chàng nắm lấy vai nàng.

“Hãy lấy nước, một ít thức ăn, và vài cây nến. Lấy mấy cái chăn và gối trên giường, rồi vào nấp vào giữa đám hàng hóa để ở khoang giữa. Dem theo luôn đồ gia bảo Fiore với em –”

“Ngân phiếu của mình luôn hả?”

“Phải đó cưng. Cầm theo súng lục của anh. Ngộ nhớ có chuyện gì.” Chàng suýt tắt lời phản đối của nàng trước khi nàng kịp thốt ra. “Mục sư sẽ nạp đạn cho em. Nhanh lên đi. Đừng ở gần đuôi tàu. Chỗ đó sẽ trở thành mục tiêu chính đó, mũi tàu cũng vậy.”

Nàng gật đầu, mắt giương to. “Cẩn thận nhé, anh yêu.”

Chàng nhoẻn cười.

“Đừng lo, chérie. Anh vẫn còn nhiều chất hải tặc lắm. Anh yêu em,” chàng nói nhỏ.

Chàng vội hôn nàng, đoạn lao ra cửa trước khi nàng chưa kịp nói là nàng cũng yêu chàng.

-o0o-

Mặt ngoài chàng giữ vẻ điềm tĩnh, lãnh đạm, nhưng bên trong chàng không cách nào nhớ nổi rằng giờ đây chàng muốn tránh chuyện đánh nhau đến chừng nào. Harcourt truyền lại mệnh lệnh của chàng, gõ beng beng vào cái xô đựng than trong lúc thủy thủ đi chân trần nện dấu chân đầy khắp ván sàn.

“Mọi người nhanh chân lẹ tay lên! Toàn thể lên hết trên boong! Cho tàu chạy hết tốc lực đi bọn bay! Lên hết trên boong!”

Thủy thủ trèo lên đám dây thừng chảo mắc đứng đến các trục căng buồm, và các tay kích xạ chất những chồng súng chung quanh đó, trong lúc đó ngay khoảng giữa thợ mộc gom tất cả mọi vật liệu cần thiết để bít những cái lỗ hay giới nước vào những đám lửa nơi tàu bị bắn trúng. Lazar quay sang phía chân trời bên mạn phải tàu và ghé nhìn vào viễn vọng kính, rồi lại

hạ ống nhòm xuống.

Chàng tự nhủ, không cần phải lo lắng. Chàng đã chủ ý bỏ chạy, nhưng dù nếu có xảy ra giao tranh, chúng cũng không dễ gì thắng được. Cho đến giờ – thì chỉ có mười tàu chọi với bảy.

Chàng nghĩ tên đề đốc Anh mới cáu, nhiều khát vọng chắc đã phát hiện nhóm huynh đệ đã rời đi. Nên đã lập kế phục kích này tấn công họ khi họ trên đường về lại động Den. Vị trí chính xác của hòn đảo hải tặc nằm giữa hàng chục hòn đảo nhỏ vô danh vẫn còn là một bí mật mà bọn Anh từng thất bại nắm bắt – cho đến hiện giờ – thì nay chúng đang muốn tìm tòi.

Lazar đưa mắt nhìn kẻ thù qua ống kính. Những cái hộp màu vàng lơ lửng hàng trăm súng ngay chân trời có thể sẽ không bao giờ rượt kịp họ, và dầu những con tàu frigates đó chạy nhanh như gió, đang hộ tống tàu chiến, chúng không mang đủ lượng chất nổ để đối chọi với bảy mươi bốn cỗ súng của tàu *Cá Voi*. Chàng nhìn xuyên qua làn kính đến các tàu đồng đội. Mọi người dường như đã chuẩn bị ứng chiến. Chàng hy vọng Morris, tên thuyền trưởng trẻ tuổi đừng làm chuyện ngu xuẩn nào.

Nhìn màn đêm đang bao trùm lấy họ và gió thổi gió thổi mạnh lên lan can sau khoang lái, tối nay chàng hầu như mong rằng họ chỉ giao đấu vào phát súng mào đầu để thám thính khả năng của đôi bên, rồi rút lui như hai tay đấu súng phong nhã, bởi vì trận đánh này sẽ là một cuộc đụng độ nặng nề. Bầu trời tối sầm đang báo hiệu một cơn bão mùa hè sắp đến.

Nếu thời tiết nương tay cho chàng qua đêm, chàng sẽ cố hết sức lên đi không muốn đánh nhau. Hiện giờ nguy cơ quá lớn. Mỗi trận chiến đều mang đến hiểm nguy, nhưng chàng chưa chuẩn bị rời khỏi cõi đời ngay lúc này. Ít ra một lần trong đời, chàng phải sống vì rất nhiều mục đích.

Người phụ nữ của chàng đang ở bên dưới, theo như chàng hiểu, giờ đây có lẽ nàng đã mang thai con chàng.

Đúng thế, chàng thầm nghĩ, tốt hơn là chạy cho khỏe còn hơn là đứng lại chịu chết.

Tâm trí chàng nhất quyết phải tháo chạy hơn là lâm chiến, chàng ra lệnh cho giương buồm mũi và buồm phụ, thu ngắn cột buồm ngọn một chút, cuốn cánh buồm ngọn vào. Chàng thấy rõ thuộc hạ của mình tỏ ý mừng rỡ vì quyết định của chàng.

Trong giờ kế tiếp, mặt trời lặn dần xuống chân trời phía trước họ, và những đám mây đen phía đông nam đằng sau họ đang tụ lớn dần, tháo cũi xổ lồng cho những cơn gió mạnh mát mẻ đẩy tàu đi với tốc độ mười hai dặm, gần như tốc độ tối đa. Những tay thợ mộc chuyên cho các thủ xạ những tấm da trắng dầu, rồi các tay súng lại đem phủ những tấm bạt ngăn nước lên chỗ thuốc súng dự trữ. Đối với những người trấn thủ trên boong lo cách thiết bị dây nhợ thì chỉ còn một vài luồng gió mạnh thổi đến từ đông nam, Lazar quay lưng lại hướng gió, chiêm một điệu thuốc, và khẽ ra lệnh cho Harcourt, rồi ông ta lại hô lớn lên cho mọi người nghe.

“Thả lỏng buồm giữa, quấn hai vòng! Kéo dây néo của bực ngấm lên! Bọn bay, cho trực

buồm nằm ngang đi! Quay trục buồm đằng đầu ra sau! (cho tàu chạy chậm lại)”

Trời đêm tím dần thành màu mắt đen sẫm.

Lazar từ chối đề nghị của Harcourt cho thả neo phao phòng trường hợp gió thổi quá mạnh, chàng đáp lại rằng mình sẽ cân nhắc lại khi họ bỏ xa quân thù hơn.

Hiện giờ, tốc độ là điều chủ yếu. Thống đốc và bè lũ của hắn đang được gió thổi góc ngay sau đuôi, tạo điều kiện cho bọn Anh chạy vùn vụt đuổi sát nút họ, trong khi đó nhóm huynh đệ đang nhắm về hướng tây thì bị chéch gió ngay mạn trái của thân dưới tàu.

Nhanh lên nào, chàng sốt ruột lo nghĩ.

Dưới bóng tối che phủ, họ vẫn có thể lén vào sào huyết Den mà không bị bám sát, nhưng nếu tiết trời trở cơn dữ dội, chàng sẽ khiến tất cả mọi người bị giết nếu không hạ buồm xuống. Nhắm tính rằng đội ngũ của chàng chỉ cần mất độ hai mươi phút để hạ mọi cánh buồm, chàng biết mình vẫn còn nhiều thời gian để đợi chờ và theo dõi.

Thế rồi người gác trên tổ tò vò hét lớn, thông báo chiếc tàu thứ mười một, hình là tàu thiết kế theo kiểu Pháp nhưng không giương cờ hiệu. Nó rẽ nước với tốc độ khoảng mười sáu hải lý từ mạn đuôi bên trái của họ, và đang tiến đến rất nhanh.

“Bọn Pháp à?” Lazar lẩm bẩm. Chàng đã nghi nghi rồi.

Malik đã bảo chàng người bạn cũ của hắn Domenic Clemente, giờ là thống đốc của Ascencion, đã ra giá khổng lồ lấy đầu chàng, và với cái giá hàng ngàn đồng vàng, rốt cuộc Lazar phát hiện đây là bọn săn tội phạm lấy tiền thưởng. Điều này chính là mối lo âu thực sự của chàng từ đầu đến giờ – không phải là bọn hải quân vênh váo mà là đám vệ sỹ cùng giuộc với hắn, trang bị tận răng, khôn ngoan, tham tàn, và tài cán. Trong cả hai trường hợp, giờ chàng biết mình sẽ phải chiến đấu vì lợi ích của bản thân cho dù chàng thích hay không đi nữa.

“Được thôi. Cho chúng nó nếm mùi đại bác của mình đi tụi bay,”

Harcourt cười khì với chàng.

Tiếng rì rầm vang lên khe khẽ khắp các khoang khi thủy thủ chuẩn bị những cỗ súng bắn tầm xa nhất.

Trời bắt đầu mưa. Trong khoảnh khắc, trận mưa lạnh lẽo như trút nước biến thành mưa đá, rớt loạn xạ xuống những người để đầu trần đứng trên các trục căng buồm. Harcourt gào lên bảo họ đừng để ý đến bản thân mà hãy lưu tâm đến buồm, nhưng lời căn dặn đó thực sự không cần thiết. Họ đều là hải khấu và là người của Ác Quỷ Antigua, tất cả đều hiểu chiến.

Điều thuốc của chàng đã nhanh chóng ướt đầm, Lazar ném nó xuống sóng biển và khoác lên tấm da trắng dầu Mutt đem đến cho chàng, không buồn cài tấm da lại.

“Thủ lĩnh!” có giọng lạnh lạnh của ai đó gọi vẳng lên từ phía boong ở mũi tàu.

Chàng quay lại thấy Darius đứng cạnh thành tàu, mưa rơi tầm tã khiến mái tóc đen của cậu ta bật vào trán.

“Trở xuống dưới đi,” chàng bảo cậu nhỏ. “Đây không phải là chỗ cho đệ đâu.”

“Không được, thủ lĩnh.”

Lazar lại quay sang cậu ta với ánh mắt đe dọa. “Người vừa nói cái gì đó?”

“Làm ơn đi thủ lĩnh!” Đừng bắt tôi đi trốn chung với ông lão và cô gái đó! Tôi là đàn ông! Hãy giao cho tôi làm việc của đàn ông! Ông biết là tôi có khả năng chiến đấu mà!”

“Người còn non nớt như chó con vừa mới nứt mắt, thêm vào đó còn là người từng quen sống trên đất liền. Nào, xuống dưới đi.”

“Nhưng –”

“Người sẽ làm vương chân vương tay đấy!” Chàng thấy nét mặt bị chạm tự ái của cậu nhóc nên dịu giọng. “Đệ không muốn thấy mặt mẹ đệ nữa sao?”

“Tôi không có mẹ,” cậu ta nói một cách đau khổ.

Lazar hăm hừ và tìm cách đáp lại trước lời thú nhận tội nghiệp đó. “Hãy xem này, ta sẽ yên tâm hơn nếu có được người đáng tin cậy để lo cho đàn bà của ta. Ta cá là cô ấy đang sợ khiếp vía, hay chỉ lát nữa là hoảng lên thôi. Nếu ta nhờ mục sư, chẳng mấy chốc ông ấy sẽ bị say sóng không giúp đỡ gì được cô ấy đâu. Phải có người ngăn cô ấy làm chuyện dại dột mới được – không phải là chuyện dễ làm đâu. Đệ có thể canh chừng cô ấy cho ta được không?”

Darius thở dài và càu nhàu trong cổ, “được, được rồi.”

Lazar nhìn theo thằng bé xụ vai đi xuống cửa hầm, rồi ngược lên nhìn bầu trời. Một làn chớp đánh về hướng nam soi bóng ba chiếc tàu gần nhất. Chúng đang tản ra theo đội hình phong tỏa. Phải, chẳng còn bao lâu nữa chàng sẽ lâm trận.

Ý tưởng bốc đồng đen tối lóe lên trong lòng chàng khi chàng ngó về phía chân trời đang mờ dần trong màn đêm đen như mực. Môi chàng nhếch lên nụ cười gằn. Chàng nếm làn mưa mặn đang quất xuống, nhìn qua ống nhòm xem xét, và thấy hình như mình sẽ được cứu thêm lần nữa nhờ vào cơn bão. Chàng nhận ra được một tuyến bão mạnh liên hoàn cách đây nhiều dặm. Bọn Anh cũng thấy thế. Hơn nửa số tàu của chúng đang thả neo và hạ buồm để lái ra khỏi trận bão đang lù lù kéo tới, đồ lũ chết nhát mắc toi, nhưng tên đô đốc và bọn lũng tội phạm vẫn lừng lững lao về phía họ không nao núng.

Sấm nổ rất trên đầu, trút hết cốt lõi của đám mây mang màu cẩm thạch đen lên người họ như nước rửa tội buốt giá. Mùi khét của sấm sét thào gờ bản tính cuồng dại trong chàng. Chàng

gầm lên át cả tiếng sấm ra lệnh cho đội súng nạp đạn. Harcourt rảo xuống dãy súng ngay hướng gió để xem tất cả súng ống đã sẵn sàng chưa. Một lát sau tàu Cá Voi phát pháo loạt súng cảnh cáo đầu tiên. Tiếp theo đó tất cả các tay thủy khẩu bắt đầu trầm giọng hô hò trong lúc những hũ rượu được chuyền vòng quanh để khơi dậy khí thế của họ.

Cỗ tàu của tên đề đốc đồ sộ, cự phách nhất trong đội ngũ hiện ra lù lù từ mé phải của đuôi tàu, cố nhắm tới sườn tàu *Cá Voi*. Súng từ cánh trái tàu bọn săn phạm nã đạn vào họ khiến lửa bùng lên.

Trong hai giờ kế tiếp họ không biết đâu là tiếng gầm vang đến từ tiếng nổ long trời ở bên mạn tàu, hay là những vách sóng bổ vào lan can sau khoang lái và thành tàu từ trận mưa đá. Sét giáng xuống những đường kiếm tóe lửa cùng với lửa đại bác lóe sáng trên ngọn buồm của tàu như trận chiến giữa các đại thiên thần. Trong bóng tối họ gần như không thấy nổi bàn tay giơ lên trước mặt. Có lúc Lazar phải cố bám vào trục tời để khỏi bị cuốn xuống biển. Chàng lưu ý thấy một người lướt ngang qua chàng và chàng tóm lấy cổ áo hắn, mới phát hiện ra cái người mình mấy bê bết nước mưa không ai khác hơn là vị anh hùng trẻ Darius nhà ta.

“Đồ thứ *dũng sỹ* mắc dịch mắc toi!” Lazar càu nhàu. Chàng chiếu cho thằng bé cái nhìn nhá lửa, nhưng vẫn không buông cổ áo của nó ra, rồi băng ngang khoang tàu ngoằn ngoèo và thả người cậu ta xuống cửa hầm.

“Nhưng cô ấy nói là không cần tôi mà!” Darius phản đối trong lúc trỗi dậy khỏi sàn tàu ướt nước, đưa tay xoa xoa mắt.

“Nếu người không đếm xỉa gì đến mệnh lệnh thì sẽ bị nhốt lại!” Lazar đóng sầm cửa hầm xuống và nện chân thành thành trở lại vị trí ngay khoang chỉ huy với dự cảm không hay sắp xảy ra, nhưng chàng chẳng có thời giờ nào để nghiền ngẫm.

Tàu *Cá Voi* rung chuyển với mỗi tiếng gầm của súng trên tàu. Rồi có âm thanh cực lớn của vải buồm bị rách toạc và tiếng gỗ vỡ vụn.

Chàng ngẩng lên nhìn vừa kịp lúc thấy cánh buồm giữa ngay cột buồm lái đổ nhào trên trục buồm đã gãy của nó chỉ một giây trước khi một quả đạn đâm sầm xuống phần boong ở mũi tàu và vỡ tan tành mảnh trên ván sàn. Một giây sau lại thêm một tiếng gỗ nứt toác đến rợn người từ bên trên. Chàng nhói người, giống như bất kỳ vị thuyền trưởng nào cảm giác được đến tận cùng tâm can khi tàu mình trúng thương. Trục buồm gãy đổ xuống kéo theo tấm vải buồm nặng nề ướt sũng và cả mớ thiết bị dây nhợ lủng nhùng làm giảm đi đà rơi của nó trong vài giây quý báu.

Đám người bơi như kiến vào trong khoang giữa trước khi thanh đòn đổ ầm xuống đuôi tàu, nhưng Lazar thấy biển nuốt chửng hai huynh đệ của chàng khi họ bám vào mớ thiết bị nát bấy.

Thế là xong.

Bọn Anh quốc mắc toi không theo đúng Bài-bản Giao-chiến khốn kiếp, chàng cũng không.

Chàng sẽ đem cỗ tàu cự phách mắc dịch đó biến thành chiếc tàu đô đốc hoàng gia của chàng cho mà xem! Chàng vừa nghĩ vừa phá lên cười theo kiểu rất ư là thủ lĩnh Wolfe.

Chàng gầm lên ra lệnh cho tầm súng hạ thấp xuống và chuẩn bị sẵn móc câu.

Chàng lừa thủy thủ đoàn ra khỏi khoang giữa, trở về trấn thủ vị trí của họ. Bằng lời thề độc, chàng ra lệnh cho tài công quay tàu năm độ về hướng nam. Chàng nghe được tiếng rầm rầm khi các cỗ súng khổng lồ được hạ thấp. Tiếng những thanh chèo dài khua oàm oạp trong nước, và chẳng bao lâu tàu đã chuyển vào vị trí chàng hạ lệnh. Chàng gào lên gọi Harcourt, nhưng chỉ thấy gương mặt của Donaldson xuất hiện trước mặt chàng trong ánh mờ mờ xanh của lần chớp khác.

“Harcourt chết rồi, thuyền trưởng! Ông ấy bị trục buồm đè trúng.”

Lazar chửi thề, siết chặt lấy mạng thừng chằng cột buồm khi một làn sóng khác dâng lên thành tàu. Chàng quẹt đi nước muối mặn, lạnh ngắt, buồn buồn và nán lại đài chỉ huy, kêu những tay trẻ kể bên ngưng nã pháo và những xạ thủ ngay hướng gió bắn nhanh hơn nữa. Họ đang cố đánh gục tàu đề đốc ngay trong lúc con tàu sẵn phạm thần bí cũng đánh họ y như thế.

Mù lòa trong màn đêm đen như hắc ín, tàu Cá Voi gồng hết sức bình sinh dần tới tả chiến thuyền bên hướng gió cho đến khi con tàu đó thôi nả đạn. Một ánh lửa lóe lên trong một hai giây trên phần boong nơi mũi của tàu địch trước khi mưa và sóng biển dập tắt ngún, nhưng ánh sáng nhá lên đủ lâu cho Lazar thấy họ đã dập nó chết ngắt. Cột buồm mũi và cột buồm cái gục xuống nửa chừng như cây bị đốn. Thủy thủ đoàn của nó đang tuyệt vọng nhảy vào những chiếc xuồng.

Đội ngũ của Lazar reo hò chế nhạo khi thấy cảnh tượng đó.

Thế rồi cơn mưa lại biến thành mưa đá.

Bọn sẵn phạm bắt đầu nã súng thẳng vào mặt họ. Họ chẳng có thể làm cách nào khác hơn là bắn trả những loạt đạn của chúng. Lazar biết tàu mình đang chịu đòn, nhưng trong khoảnh khắc chàng lo đến mạng sống mình hơn, nhất là khi là quả đạn mập thù lù rơi tồm xuống khoang trước mặt chàng và lặn xuống khoang giữa vỡ nát. Chàng thầm cảm tạ Chúa tiết trời quá hung hãn không cho bọn bắn tĩa trốn bắn trong đám thiết bị dây nhợ như thường lệ.

Chàng hạ lệnh cho tài công dời tàu bảy độ bắc. Khi sự dời đổi đã xong, chàng tính toán gió mạnh sẽ mau chóng đưa họ ra khỏi tầm bắn của chúng. Họ dùng mọi nỗ lực còn sót lại vượt qua bọn sẵn phạm sát sạt bên hông với bốn mươi cỗ súng còn nguyên vẹn bên cánh trái, họ cũng chẳng biết họ bị thiệt hại trầm trọng đến cỡ nào hay đã giáng bao nhiêu đòn lên kẻ thù. Rồi tiếp theo tàu họ bắt gió và lao vút ra khỏi tầm bắn.

Địch quân không dám liều mạng đuổi theo vì tuyến bão liên hoàn đã ập tới.

Biển đã trở thành cái vạc của phù thủy, và Lazar bắt đầu phân vân lỡ họ bị va vào cơn bão

cấp tám đến sớm. Mặt nước sôi ùng ục như hắc ín đen ngòm. Nàng *Cá Voi* bập bênh trên những ngọn sóng cao ngất ngưỡng những hai mươi feet và lao thẳng xuống khe giữa hai ngọn sóng, trong lúc đó thân tàu chao đảo qua qua lại lại đến rợn người.

“Thuyền trưởng, mình nên hạ hết buồm xuống!” Donaldson kêu vẳng lên. “Mình sẽ bị quay ngang (về phía sóng và gió) đấy!”

“*Ta sẽ ra cái lệnh khốn kiếp đó!*” chàng gào lên trả lời xuyên qua tiếng mưa gầm.

Donaldson ngó chàng cứ như chàng hơi bị điên. Nói có Chúa những trận bão đã làm chàng cảm thấy hơi xúc động, đến tận mọi nguyên tố cấu thành cơ thể chàng. Có lẽ đấy là do lòng say mê không tự nhiên đối với cơn nổi giận của đất trời cổ hữu của chàng.

Chàng sải chân theo khoang tàu vòng vèo đến phòng lái để tự mình cảm giác được bánh lái và phát hiện là mình đã đến kịp lúc, vì người tài công to con đã đuối sức. Lazar gật đầu một cách chắc nịch với anh ta và tiếp lấy tay lái.

Ngay tức thời chàng biết điều khiển tàu sẽ là một việc cam go, nhưng chàng không tin chuyện này không thể thực hiện nổi. Nếu chàng không chạy tiếp, bọn Anh sẽ tóm lấy chàng như trở bàn tay khi bão ngưng thổi. Thật là đội ơn cái cột buồm lái bị thiệt hại, và cái lũ Anh quốc khốn kiếp bên cạnh, chàng đoán chắc chiếc tàu Pháp săn phạm này không phải là chiếc đầu tiên trong số nhiều chiếc khác nữa sẽ tới.

“Nào, cô nàng to con xinh đẹp của ta. Vững vàng lên nhé. Nàng phải đưa ta ra khỏi đây mới được,” chàng thì thầm với con tàu của mình. “Mấy ngọn sóng đó không hại nàng nổi đâu cung à. Thuyền trưởng hiểu nàng lắm. Cả hai chúng mình đều thích bão mà.”

Cánh tay rã rời, chàng dồn hết sức lực vào tay lái, chiến đấu với ý đồ mưu hại của biển đang toan tính xoay ngang con tàu và lật úp nàng ta dưới những lượn sóng khổng lồ.

“Ít ra thì hãy để bọn tôi thả một cái neo đi!” Donaldson yêu cầu.

“Được rồi – một cái neo phao!” chàng cất tiếng. “Đồ chết nhất.”

Vừa lúc này sấm sét giơ móng vuốt giáng xuống đầu họ và gầm rú như mèo rừng, giờ đây thì cuộc chiến của họ thuần túy là chống chọi với sức mạnh của thiên nhiên.

Khi sấm chớp ngưng đánh, gió đã bớt, và chiều cao của sóng đã giảm phân nửa tuy hãy còn kinh khiếp, chàng cũng không biết mình còn vật lộn được với trời biển trong bao lâu nữa.

Vào lúc bão ngưng, bầu trời phương đông hắt lên ánh xám của bình minh, cánh tay và vai chàng tê điếng, chàng không thấy tấm hơi kẻ thù đâu. Tàu của Russo, Landau, và Bickerson cũng mất dạng. Thuộc hạ của Lazar nằm la liệt trên boong, như tử vì thử thách vừa qua. Họ đang đợi ánh hồng rạng đông khai hoa nở nhụy thành những tia nắng sung mãn chứa chan và hong khô quần áo.

Người tả tay vì kiệt lực, chàng chỉ còn có thể lê thân thể bằng qua các boong thùng lỗ chỗ như miếng cheese Thụy Sĩ về hướng cửa hầm, nhưng qua cơn bất lực là đến hồi thái lai. Chàng và con tàu của mình đã cạn kiệt, qua mặt thần chết lần nữa.

Giờ thì đến việc tính xem gió đã thổi họ đến đâu, vì chàng cũng chẳng biết mình đang ở vào cái nơi khí gió nào. Có lẽ họ đã chạy cả hàng trăm dặm rồi. Trước khi tìm cách giải đáp vấn đề, dù là phải làm, trước tiên chàng cần người gặp người đàn bà của mình và ngủ một giấc đã.

Chàng len lỏi quanh đám thủy thủ chỉ còn nửa cái mạng và những cái lỗ trên khoang nơi đạn bắn trúng thì Donaldson đã len qua khoang tiến về hướng chàng.

“Thưa thuyền trưởng!”

“Chuyện gì thế?” Chàng cố nén cái ngáp.

“Thưa, tôi báo cáo –”

“Ồ, được rồi,” chàng lên tiếng, thoáng phiền rằng những chi tiết này sẽ ngăn mình lên giường. “Nói tiếp đi.”

“Ba mươi hai phát đạn nổ trên khoang súng bên dưới, mạn trái, ngay giữa. Đội xạ thủ đã bị giết. Vụ nổ làm thân tàu bị thủng lỗ, nhưng đám thợ mộc đã bít lại liền rồi, vì thế mình bị vô nước rất ít. Còn về cột buồm lái thì ông đã biết.”

“Phải,” chàng vừa nói vừa xoa xoa cổ trong lúc liếc về phía cột buồm và những cánh buồm tay tả. “Tội nghiệp cô gái già (tàu Cá Voi).”

“Hai mươi ba chết và năm mươi bị thương –” Donaldson ngưng lại và hắng giọng.

Một linh cảm không may lướt dọc theo cột sống Lazar khi anh ta lưu ý lần đầu tiên vị thuyền trưởng dường như tỏ ra lo sợ đến chừng nào. “Thế nào? Ta nghĩ bác sỹ Raleigh nắm rõ được tình hình chứ? Ông ấy có đủ laudanum và bông băng và đủ các thứ không?”

Lazar đợi anh ta nói tiếp. “Được rồi, Donaldson thân mến? Huynh có chuyện gì phải nói với tôi?”

“Tôi e là tôi có những tin như thế, thưa ông, tôi không biết phải nói ra sao đây.”

Cơn mệt mỏi của Lazar rút sạch ngay tức thì. “Có chuyện gì vậy?”

“Thưa ông... à, cái vụ đạn nổ tôi vừa nói đó –”

Lazar ngó anh ta trừng trừng, máu chàng bỗng dừng từ từ trở nên lạnh buốt.

Allegra.

“Ừ rồi sao?”

“Họ đã ở trong chỗ chứa hàng.” Vị thuyền trưởng ngược lên nhìn anh ta, ánh mắt chàng cứng đờ. “Thưa ông, đạn đại bác nổ ngay bên dưới chỗ chứa hàng. Mực sư bị thương rất nặng –”

“Allegra?” chàng thét lên, chụp lấy vai người đàn ông.

“Cô ấy không sao – thằng bé du mục đã đem cô ấy ra khỏi chỗ đó khi đạn phát nổ. Nhưng thưa ông, mực sư đang hấp hối –”

Nhưng chưa gì Lazar đã rời khỏi, vừa đi vừa vấp trong hành lang.

CHAPTER 20

Allegra gặp Lazar tại chân thang ở khoang dưới. Nàng đã biết chàng không trúng thương trong trận đấu, nhưng nàng e sợ cái cách chàng tiếp nhận sự việc khi thấy mục sư. Vết thương của ông cụ thật trầm trọng, ngực ông ứa máu không ngừng.

“Em không sao cả,” nàng bảo chàng để đáp lại ánh mắt dò xét, lo sợ cuống cuồng của chàng. Chàng nhảy xuống bậc thang, lướt qua nàng và chạy bay vào phòng bệnh. Nàng nổi gót theo sau.

“Lazar, đợi hăng!”

Nhưng chàng không dừng lại.

Vào lúc nàng quẹo cua để vào phòng bệnh, bên trong là cả một quang cảnh hỗn độn nào là giải phẫu cắt chân tay, nào là ghê tởm hãi hùng, Lazar đang đứng bên cạnh chiếc giường của mục sư, nét mặt chàng trông thật kinh khiếp. Nàng vội đến bên chàng. Rồi như thể toàn bộ nghị lực đã thoát khỏi người chàng.

“Ôi, Jesus.” Chàng sụm xuống chiếc ghế đầu cạnh chiếc giường và cứ thế chàng ngồi đấy, bất động và tuyệt vọng.

Khoảng không gian của căn phòng bệnh dài bằng gỗ trông giống như lòng cổ quan tài bằng gỗ thông, những chiếc đèn lồng rỉ sét kêu kẹt trên bản lề theo chuyển động của con tàu vừa bị hành hạ tiêu điều. Tiếng thở khò khè của mục sư nghe thật kinh khủng. Mắt ông nhắm nghiền.

“Bác sỹ Raleigh đã cố hết sức rồi,” nàng bảo Lazar, và đưa tay đặt lên bờ vai rộng của chàng. “Xương sườn bị gãy đã đâm thủng phổi của lục sư.”

Lazar ngồi im lìm, vai chàng sụp xuống, gương mặt r ám nắng hằn vè mỗi mệ t và bi thương.

Nàng vẫn không rời khỏi chàng. Đứng sau lưng chàng, nàng vòng tay ôm lấy chàng khi mục sư lặng lẽ ra đi nửa giờ sau. Lazar buông tay người đàn ông già và ôm lấy đầu ông bằng cả hai tay, khuỷu tay dựa lên đầu gối.

Lại thêm mất mát nữa. Chàng làm sao chịu đựng nổi đây? Nàng thầm nghĩ.

Lệ tuôn đầm đìa trên mặt Allegra vì nhà học giả thượng lưu nhân ái, nhưng còn rơi nhiều hơn nữa cho nỗi đau thương của Lazar. Sự kết liễu của mẹ nàng đã cho nàng biết quá rõ rằng chính con cái bị bỏ lại mới là những người đau khổ nhất. Nàng thấu hiểu không lời lẽ nào giúp được trong hoàn cảnh này. Nàng âu yếm vòng lưng vạm vỡ của Lazar như thể nàng có thể xóa đi bớt phần nào nỗi đau đớn của chàng.

Cuối cùng chàng đứng dậy, quẹt mũi vào cánh tay và quay đi không nói tiếng nào. Nàng kéo tấm trải mờ những máu lên mặt mục sư khi Lazar rời phòng bệnh, rồi bước theo chàng và giữ một khoảng cách tôn trọng trong lúc chàng đi vào cabin mình.

Căn phòng thanh lịch tan tác bởi trận chiến. Cánh cửa bị long một phần ra khỏi bản lề, nên chàng không thể đóng lại. Nàng có cảm tưởng chàng sẽ nhốt nàng ở bên ngoài nếu cửa không bị gãy. Nàng liều đi theo chàng vào phòng một cách e dè với dự cảm không may trong lòng.

Chàng vẫn không hề quay lại hay ngược nhìn nàng. Trong yên lặng, chàng đứng giữa phòng, nhìn quanh những lỗ thủng trên sàn với nét mặt thất thần, bàn viết gãy nát, những ô kính hình quả trám ở đuôi tàu vỡ vụn.

Allegra khựng lại ngay ngưỡng cửa, quan sát chàng bằng thái độ vừa sợ sệt vừa quan tâm.

“Bữa bọn làm sao,” chàng cất tiếng.

“Mình sẽ dọn dẹp lại,” nàng bắt đầu nói một cách xoa dịu.

Bỗng thành linh, chàng di chuyển nhanh như chớp.

Chàng bắt đầu đập phá cabin, phá hủy mọi thứ mà trận chiến chưa lại không suy suyển. Chàng ném chiếc đèn lồng chưa thắp qua những ô cửa sổ còn lại ở đuôi tàu làm những khung kính cuối cùng vỡ tan tành. Chàng quăng cái ghế của bàn viết vào tường gãy nát. Chàng găm lên giắt tung cánh cửa ngăn kéo và đâm vào gương soi, khiến đốt tay lập tức ứa máu.

Allegra kinh hoàng nhìn chàng, nàng giơ tay che chắn đầu mình, tâm trạng hoảng hốt đến độ không khóc nổi. Con lốc tàn phá của chàng vờn vũ cuốn cuộn khắp chung quanh nàng.

“Tại sao? Tại sao lại là ông ấy? Thật không công bằng!” chàng la hét. *“Tôi đã mất hết mọi thứ rồi! Thật bất công! Tôi đã làm cái gì chứ?”* Chàng lập úp cái bồn rửa; rồi chụp lấy cái ghế gỗ phang lên bàn viết và găm vang. *“Tôi muốn biết lý do tại sao, đồ khốn kiếp! Tôi đã làm cái gì chứ? Không hề làm gì cả!”*

Mảnh gỗ văng tung tóe, một miếng làm xước gò má chàng, còn giấy tờ họ đã làm việc kỹ lưỡng trong mấy ngày qua vương vãi khắp nơi.

Chàng không dừng tay mãi cho đến khi cơn thịnh nộ nguôi đi, chiếc ghế trong tay chàng chỉ còn sót lại một mẫu gỗ cụt, giống như một chiếc dùi cui.

Căn phòng yên ắng thật lâu lấp đầy bởi tiếng thở hào hển của Lazar và tiếng đập kinh ngạc của tim nàng.

“Cút ra ngoài, Allegra. Hãy đi cho khuất mắt tôi,” chàng gầm gừ trong cổ bằng âm điệu dữ tợn.

“T-tại sao vậy?” nàng cất tiếng hỏi, hoảng sợ bởi hành động giận dữ và nét mặt cay đắng

của chàng trong lúc chàng ngó trùng trùng xuống sàn.

Lùa tay vào tóc, đầu gục xuống, chàng phá lên cười, gương mặt buồn thảm khôn nguôi.

“Vì tôi không yêu em,” chàng vừa nói vừa nhìn xuống mỉm cười, lắc đầu một cách mệt mỏi, “và tôi không cần em.”

Nàng nhìn chàng trân trối. “Anh không nói thật chứ.”

“Rất ư là thật.” Chàng nhìn phớt nàng bằng tia mắt tóe lửa. “Cút. Ra.”

Khi nàng vẫn đứng đấy bất động, ngờ ngác nhìn chàng, chàng nhặt chiếc dùi cui lên và sấn về phía nàng. Rồi gào lên “Cút ra khỏi đây. Cút ra!”

Nàng thét lên khi chàng đuổi nàng ra đến tận hành lang cứ như chàng sắp dùng thanh gỗ đó đánh nàng.

“Tránh xa tôi ra, em có nghe không?” chàng gầm lên trong hành lang tối tăm, mờ mịt khói. “Tôi không muốn tay tôi dính máu em! Tôi không cần em, không cần em làm vợ tôi, thậm chí làm điểm tôi cũng không cần!”

Òa lên khóc nức nở, nàng kinh hãi bỏ trốn lên khoang bỏ lại chàng bên dưới.

-o0o-

Mãi sau trong ngày hôm đó, chàng cử hành nghi lễ ngấn ngủi, đau đớn tổng táng thi thể đã được liệm vải và buộc chì của mục sư và những người khác vào lòng biển cả. Mọi người khóc sục sùi. Không hiểu vì sao chàng lại cố dằn không rơi nước mắt. Chàng là thủ lĩnh của họ. Người chịu trách nhiệm chỉ huy, như cha chàng và thuyền trưởng Wolfe cũng sẽ đồng ý, nên không thể nào tỏ ra yếu đuối.

Chàng đã giao hẳn cho Allegra căn cabin thứ hai. Chàng tránh tia nhìn sợ hãi và nét thương tổn hẳn trong mắt nàng. Nàng hãy còn sống. Bấy nhiêu đó là chàng đã cảm kích lắm rồi. Giờ thì chàng phải tìm mọi cách để cho nàng ra đi.

Chẳng bao lâu thôi, chàng cầu xin, là nàng sẽ nguôi ngoai quên đi chàng. Còn chàng không muốn quên đi nàng, hay hy vọng làm được chuyện đó. Chàng đã quyết ý là cố hết sức tránh xa nàng trước khi lời nguyện ám theo chàng sẽ dập tắt mạng sống quý báu của nàng như chàng đã từng làm với bản thân mình. Cho dù có phải làm cho nàng cảm hận chàng, chàng cũng sẽ làm để bảo vệ nàng thoát khỏi lời nguyện của chính mình.

Thằng bé lặng lẽ đi đến ngưỡng cửa căn cabin đổ vỡ sau bữa tối, gương mặt nó đầm đìa nước mắt trong lúc tạ lỗi, lời lẽ của nó như ngoáy dao vào tim chàng, vì đã thất bại cứu mục sư. Dường như đứa trẻ này thật có giác quan thứ sáu. Darius giải thích rằng nó có dự cảm xấu về kho chứa hàng đó, và dẫn Allegra chịu đi với nó, nhưng mục sư đã từ chối. Lazar chỉ ngồi trong ánh mờ tối của chiều tà lắng nghe nó kể chuyện, chàng biết mình cũng phải tỏ ra nhẫn tâm với

thằng bé này.

“Thuyền trưởng, tôi đã ráng cứu ông ấy,” Darius nói nhỏ. “T-tôi biết tôi đã thất bại, nhưng xin đừng đuổi tôi đi. Tôi không có chỗ nào để đi và không có ai để nương náu cả.”

“Xin lỗi,” chàng đáp lại khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nào. “Ta không cần đến người nữa.”

Chàng cảm giác được thằng bé ngó chàng chăm chăm một hồi, rồi Darius biến đi vào bóng tối.

Lazar ngồi trong trời đang ngả tối, ánh mắt vô định.

Giờ thì rốt cuộc chàng đã gánh cái hình phạt trở thành đơn độc, chàng nghĩ chẳng bao lâu nữa chàng sẽ mang lấy gánh nặng tối hậu của hoàng tộc, cái gánh chàng phải tự mang vác một mình.

Thế thì chàng có thể vui đầu vào công việc. Chàng không giống như Allegra đâu, chàng ngấm ngấm trong lúc lấy cho mình một ly brandy.

Lòng hy sinh biết quên mình chỉ làm cho kẻ đeo đuổi khoái lạc giống như chàng thêm cay đắng mà thôi.

-o0o-

Nàng không tin nổi chàng đã gọi mình là điểm. Chắc chắn là chàng không có ý như vậy đâu. Chàng bị quần trí vì quá đau buồn thôi.

Nhưng hẳn thấy người là thế đấy, lương tâm nàng thì thảo một cách quý quyết. Đó chính là cái người muốn trở thành cơ mà, và giờ thì người phải chấp nhận hậu quả đó.

Sao chàng lại nói chàng không yêu nàng chứ? Hẳn nhiên là chàng yêu nàng mà. Lúc đó chàng chỉ khó chịu trong lòng thôi.

Tối đó, ngồi co ro trong cabin thứ hai nơi mực sư từng sống, Allegra hãy còn run rẩy vì thái độ trở thành thù nghịch của Lazar. Nàng biết chàng bị choáng váng trước cái chết của bạn bè, nhưng thái độ của chàng thật phi lý. Lẽ ra chàng nên tìm an ủi nơi nàng, chứ không đâu lại đi công kích nàng.

Nàng lo âu đợi tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của chàng, chắc chắn không lâu nữa chàng sẽ đến xin nàng tha thứ, và tìm nguồn an ủi mà chàng biết chàng rất cần trong lúc này. Dù chàng đáng nhận một bài học về cách cư xử của chàng, nàng đã có ý định tha cho chàng ngay khi chàng xin lỗi. Nàng cảm thấy cô đơn, run rẩy, và tổn thương bởi sự công kích vô lý đến nỗi chỉ muốn chàng ôm chầm lấy mình.

Bao nhiêu giờ đã trôi qua, và nàng vẫn đợi. Điều kế tiếp nàng biết là nàng đã tỉnh dậy, và

trời đã sáng.

Có lẽ anh ấy đã gõ cửa và tôi đã ngủ say không nghe thấy, nàng thầm nghĩ trong lúc vội mặc áo.

Hắn chắc chắn có gõ đấy, đồ điểm. Nàng nhói người trước giọng điệu tàn nhẫn của lương tâm đang khùng bố mình và đi tìm chàng.

Chắc giờ này chàng đã bình tĩnh lại một chút. Biết đâu chàng đã muốn đến xin lỗi rồi, nhưng có lẽ nhiệm vụ trên tàu ban sáng khiến chàng không đi được, nàng thầm nghĩ.

Nàng đã quyết định, thậm chí nàng sẽ không đòi hỏi chàng lên tiếng xin lỗi. Nếu chỉ cần nhìn chàng và thấy nụ cười xin lỗi ử dột, nhếch một bên miệng của chàng từ bên kia khoang, nàng có thể cảm thấy nhẹ lòng biết rằng mọi việc sẽ an ổn, nhưng nàng có cảm giác lạnh buốt trong thâm tâm rằng sự việc sẽ không bao giờ an ổn nữa.

Khi lên trên boong, nàng chợt hiểu ngay vì sao chàng không đến gặp nàng.

Đương nhiên là nàng suy nghĩ trong tâm trạng nhẹ nhõm rồi.

Hòn đảo hải tặc, động Den, xuất hiện nơi chân trời chỉ cách đây hai hải lý đầy sương mù, một tảng đá lớn cây cối phủ xanh đang nằm phơi nắng dưới mặt trời mùa hạ. Họ sắp sửa cho tàu vào bến, và Lazar phải giám sát việc đó.

Thủy thủ đoàn phấn chấn một cách ngạc nhiên. Allegra thấy Lazar tại lan can, vừa ngắm ống nhòm vừa bàn bạc và ra chỉ thị cho những người đứng chung quanh. Nàng vẫn không xê dịch để đến bên chàng.

Không, nàng nghĩ, hãy để anh ấy đến với mình. Nhưng nàng vẫn liếc chừng để ý chàng.

Ông Donaldson bảo nàng rằng dù hòn đảo này được vây quanh một phần bởi một rặng san hô, thủy thủ đoàn vẫn quen thuộc với lối đi của nó, nếu có bị mất họ vẫn có thể lèo lái nàng Cá Voi vào bến. Từ các trụ cột và thiết bị thừng chèo, trục tời và dây nhợ họ reo hò tung bừng tỏ mở khi cuối cùng tàu Cá Voi tiến sát vào bến đậu quê nhà.

Cầu tàu sập xuống, và mọi người bơi lên bến tàu. Ngay tức thời họ bắt đầu bỏ neo, cột tàu bằng những sợi thừng khổng lồ vào những chiếc cột dầu dãi nắng gió trên bến. Hải âu chạy te tái và đảo vòng vòng bên trên. Còn bồ nông thì sấn sổ vào mọi người, xin cá và bị xua đi.

Khi thấy rõ ràng là Lazar hãy còn chưa lưu ý đến nàng ở đấy, nàng quyết định làm cho chàng để ý sự hiện diện của mình. Nàng thậm chí còn sắp sẵn cả có để gặp chàng. Nàng không biết chàng muốn nàng làm cái gì – nếu có chỗ nào đó cho nàng trú ngụ trên đảo hay là nàng phải để đồ đạc mình trên tàu.

Giữ tinh thần cứng rắn, nàng đến gặp chàng trên khoang lái, và đứng cách chàng một cách an toàn. “Lazar?”

“Tôi giúp gì được em đây?” Chàng không nhìn vào nàng. Chàng vẫn đứng tại lan can, nhìn lướt xuống đám người bên dưới.

Nàng chăm chú nhìn chàng một cách khó hiểu. Có phải chàng trách nàng vì cái chết của mục sư không?

“Em muốn biết em phải làm chuyện gì,” nàng cố giữ bình tĩnh nói với chàng.

“Làm? Tôi chắc chắn với tôi chuyện đó chả có gì quan trọng cả,” chàng đáp lại.

Mặt nàng tái nhợt. “Có chuyện gì thế? Sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Sau cùng chàng liếc sang nàng, gương mặt đánh lại như tượng đồng. “Không phải tôi đã nói với em là quan hệ của chúng ta đã chấm dứt rồi sao?” Chàng vội nhìn sang hướng khác, về phía biển. “Đừng lo, tôi sẽ chu cấp cho em. Em sẽ có nhà, gia nhân, xe cộ. Tôi nghĩ nếu em về lại Paris thì tốt nhất cho tất cả mọi người, phải không?”

“Lazar, anh đang nói gì vậy?”

Cầm chàng đánh lại một lúc. “Chúng ta không thể sống chung với nhau nữa, Allegra, tuyệt đối không. Đã chấm dứt rồi.”

Nàng lùi lại như thể chàng vừa đánh nàng. “Tại sao?”

Chàng dường như cân nhắc lời lẽ. “Vì đây không phải là cái tôi muốn nữa.”

Nàng vươn tay chụp lấy thành lan can để trấn tĩnh cảm giác choáng váng. “Em đã làm gì làm cho anh không vui sao?”

“Không, tôi e là tôi chỉ chán em thôi. Ngoài ra vợ tôi sẽ không thích chuyện này. Chắc là em không quên tôi sắp cưới Nicolette chứ? Chàng nói tên người phụ nữ kia một cách âu yếm.

“Em không quên đâu,” nàng gắng gượng nói.

“Được rồi, vậy em muốn gì ở tôi? Tôi đã nói tôi sẽ trả hết những khoản chi tiêu của em mà.” Chàng lại liếc sang nàng. “Em không thích đề nghị đi Paris. Vậy, để xem, chúng tôi có thể làm gì cho em đây? Em có thể cho thuyền trưởng Landau trở thành người bảo hộ cho em. Anh ta có tiếng là biết thỏa mãn phụ nữ của mình – em biết dân Pháp mà. Chuyện đó sẽ làm cho em thoải mái.”

“Anh dám ăn nói với em như vậy sao?”

“Tôi dám không à? Tôi sắp trở thành vua đây. Tôi có thể làm bất cứ điều khốn kiếp nào tôi muốn, và tôi chắc chắn có thể nói với em bằng bất cứ kiểu nào mà tôi cảm thấy đáng với em. Tôi không cần em nữa đâu.”

Đầu nàng quay mòng mòng, không tin nổi những cái mình vừa nghe. Nàng chỉ còn nước ngược lên nhìn chàng, nét mặt hẫ hẫ, sững sờ.

“Lazar.”

“Vâng, thưa cô Monteverdi?” chàng hỏi bằng giọng cách bực bội, chịu đựng.

“Anh sẽ làm gì với em?”

“Tôi nghĩ là phải tống em đi thôi.”

Nàng đột nhiên cảm thấy nôn nao trong dạ. “Vì sao?”

Chàng nhún một bên vai một cách xác xược. “Ồ, tôi không biết. Giờ tôi đoán là tôi đã ngủ với em đủ mọi kiểu rồi, hết hứng thú rồi. Chuyển đi chung của chúng ta đã kết thúc, không phải sao?”

Nàng không nói nên lời. Người run lên, nàng ngó xuống boong như thể có chữ viết ở đó, bảo với nàng những cái nàng có thể nói.

“Ôi, Chúa ơi,” nàng quay mặt đi thều thào nói, “chuyện này không phải đang xảy ra chứ.” Nhắm mắt lại, nàng che mặt mình trong thoáng chốc, cổ trắn tĩnh tĩnh thần, thì thào với chính mình trong tâm trạng nghi nghi hoặc hoặc. “Con nên làm cái gì đây?”

“Tôi đã nói tôi sẽ chu cấp cho em kia mà.”

“Em không cần bất cứ thứ gì từ anh cả,” nàng ghen ngào nói. “Ngoại trừ muốn biết em đã làm điều gì không thể tha thứ đến nỗi làm cho anh phản bội em –”

“Không có gì cả.” Chàng xem xét bầu trời. “Làm ơn đi, đừng làm cho sự việc này trở nên khó xử hơn nữa, nó đã tệ hại lắm rồi.”

“*Khó xử à?*” nàng gần như thét lên.

“Hãy ráng hiểu đi là chuyện phải đi đến nước này.”

“Có phải là vì Al Khuum không?” Anh biết là em sẽ không nói với bất cứ ai bí mật của anh cơ mà –”

“Tôi biết.”

“– vì em yêu anh.”

Chàng gượng gạo gật đầu trong lúc nhìn vào cột buồm. “Phải, cái đó tôi cũng biết.”

Rồi ý nghĩ kinh khủng nhất đã lộ dạng, thực tại của nó cuối cùng đã xuyên thấu nàng đến không ngờ.

“Lazar, anh không – không còn yêu em sao?” nàng cố gắng thốt ra.

Dường như chàng không nói nổi, đôi mắt màu biển đen hằn lên nét cùng đường, tuyệt vọng. Nàng nhìn đắm đắm vào làn da vàng của chàng, bờ ngực và vùng bụng cuộn cuộn bắp thịt mà nàng ve vuốt rất nhiều lần.

“Hết rồi. Tôi không muốn em nữa. Hãy đi khuất mắt tôi.”

Không nói thêm một lời nào, chàng băng qua khoang lái và bỏ đi không hề quay đầu nhìn lại.

-o0o-

Tối hôm đó Lazar tản bộ trong khu rừng nhiệt đới bên kia cánh đồng trống nơi ngôi làng của hải khẩu tọa lạc. Khung rừng rậm rạp có tự thuở ban sơ bao vây chàng với những thân cây đủ mọi hình dáng, tầm cỡ, những thân cây lủng lẳng những quả dừa vỏ nâu, những quả chuối xanh lục, những nhánh soài rậm hồng. Còn có những bụi thông và các gốc sồi mọc tràn lan với các nhánh dây leo uốn lượn. Những chú chim với bộ lông dài thượt chuyển từ cành này sang cành kia xuyên qua những tàn cây tối um, tiếng kêu chát chúa, chói tai của chúng lấp đầy bầu không khí nóng ẩm. Mùi đất thoảng vào mũi chàng nồng nồng, ngai ngái.

Chàng cảm thấy mất mát đến tận cùng. Tâm trí chàng nặng nề, bắp thịt chàng nhức nhối với cảm giác đau khổ âm ỉ miên man. Tim chàng như một khối đá trữu trong lồng ngực.

Chàng đi lên vọng gác đặt tuốt trên những tảng đá chìa ra và tựa vào khẩu đại bác gắn ở đó. Trong một hồi lâu chàng vẫn ở đó, nhìn ra những sườn đồi mờ tối, bầu trời đang nhạt dần và mặt biển lặng. Bên dưới, chàng thấy làng mạc với những căn bếp bằng đá và thấp thoáng những căn nhà gỗ mái lá. Những đám lửa nhỏ lấp lánh trong khu vực tập thể trong lúc bọn đàn ông tùm tùm lại với nhau nghiền ngẫm về tương lai bấp bênh vô định.

Theo lệ thường sau nhiệm vụ hay chuyến đánh cướp thắng lợi trở về là tổ chức một bữa khao quân lớn cho mọi người, họ chè chén như điên, chén anh chén chú say khướt, nhưng trận đánh này đã đem lại tổn thất quá nặng nề.

Đêm nay dưới làng yên ắng, bầu không khí căng thẳng. Tàu của Fitzhugh vẫn chưa về, Morris nói anh ta sợ Russo đã bị bão đánh đắm, và có tin đồn là bọn Anh đang mấp mé khám phá ra vị trí của sào huyệt Den.

Và, Lazar đoán rằng, dựa vào cách chàng đối xử với thuộc hạ sau cái chết của mục sư, họ không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho họ. Khi chàng đã mất đi người mà mình coi như cha và phải từ bỏ người phụ nữ duy nhất chàng yêu thương thì làm gì còn lòng dạ nào đếm xỉa đến đám đồng đội tan tác hay con tàu bị tàn phá xơ xác.

Chàng len lỏi xuống núi và đến bìa làng. Chàng có ý đi vòng quanh làng để tránh mặt thuộc hạ, tránh ánh mắt sợ sệt và những câu hỏi phiền phức của họ, nhưng nghe được câu chuyện

khiến chàng dừng chân khi vừa băng vào bóng tối.

“Tôi muốn về quê,” ông Donaldson người chàng luôn tin cậy cất tiếng nói.

Người quản sự ngồi với Mutt, Andrew McCullough, và Mickey bé hạt tiêu quanh đám lửa. Cả bốn đang tợp rượu trong tâm trạng chán nản.

“Ông định đi đâu?” Mickey hỏi ông ta. “Ai trong bọn mình còn chỗ nào để đi mà không bị treo cổ đây?” Người nhà đầu chịu chứa chấp mình. Mình tới số rồi, các chiến hữu à,” anh chàng trẻ tóc đỏ cay đắng nói. “Thủ lĩnh bỏ mặc chúng ta rồi.”

“Tên thống đốc mới ra lò muốn lấy mạng mình,” Andrew nói.

“Phải, làm chuyện này nó sẽ có chức tước và nhà cửa ở miền quê,” Donaldson lẩm bẩm. “Tôi ước chi mục sư còn ở đây. Ông ấy sẽ biết phải làm gì.”

Họ trở nên im lặng, rồi Mutt người thợ mộc chính nói.

“Bọn bay đừng lo,” ông ta khẽ nói bằng giọng ngập ngừng. “Thủ lĩnh sẽ sát cánh với mình mà. Ông ấy lúc nào cũng thế. Không đâu, thủ lĩnh sẽ không bao giờ bỏ mặc mình bị treo cổ đâu... nhưng ta thú thật,” ông nói thêm, “phải chi có chỗ để dưỡng già thì hay, chứ không phải cái hòn đá mốc meo này. Ta sẽ lấy vợ, thế nào cũng lấy như thủ lĩnh vậy –”

Mấy người kia bắt đầu phá lên cười chế nhạo ông ta.

Lazar nhói lòng nhìn những gương mặt thân quen, các đường nét được rọi sáng và tô đậm trong ánh lửa. Chàng thầm nghĩ họ là những người tốt bụng, tử tế, đáng được hưởng đời sống tốt đẹp hơn là cuộc sống nghèo nàn, khổ sở này. Họ có thể không ủng hộ hay thậm chí không tin tưởng chàng, nhưng ít ra đã đến lúc nên đưa ra cho họ quyền chọn lựa.

Chàng bước ra khỏi bóng tối tiến về phía họ, lơ đãng đưa tay xua muỗi. Họ lên tiếng chào và mời chàng uống rum nhưng chàng lắc đầu và cho tay vào túi.

“Mọi người,” chàng bắt đầu, “ta có chuyện muốn nói. Về Ascencion. Đó là... à, chuyện dài lắm, và ta nghĩ đã đến lúc các huynh cần nghe...”

Chàng ngồi xuống và kể cho họ nghe.

Chàng quan sát vẻ kinh ngạc lan dần trên mặt họ, nét mỗi mỗi mệt và thất vọng đã biến mất trên đôi vai họ khi chàng thuật lại câu chuyện của mình. Chẳng bao lâu sau có độ trăm người đến nghe. Đến lúc chàng nói tới món nợ máu mà vì đấy chàng đã đặc biệt ra lệnh cho đội tàu đến Ascencion thì toàn thể mọi người trong nhóm Huynh Đệ đều ở đó, im phăng phắc lắng nghe, mắt chăm chú nhìn chàng.

“Về phần ta, ta đã quyết định,” chàng nói. “Ta phải trở về. Hãy đi với ta, và nếu chúng ta thắng lợi – và nhân danh Chúa chúng ta sẽ thắng nếu mình cùng nhau chiến đấu – ta sẽ tỏ lòng

biết ơn với từng người một – chỗ ở xứng đáng, một khởi đầu –”

Nhưng tiếng reo hò hoan hô ầm vang của mọi người đã nhấn chìm những chữ cuối của chàng.

Họ đồng lòng với chàng. Lazar nhìn quanh trong tâm trạng bàng hoàng, cột sống chàng náo nức với những dự báo đầu tiên cảm giác thống trị sẽ ra sao, thống trị một cách thực thụ, chính thống – nhưng rồi lòng chàng chùng xuống.

Thiếu vắng Allegra để chia sẻ với chàng thì cảm giác này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

-o0o-

Một tuần trôi đi, và nàng vẫn không thể nào khiến mình tin được chuyện đã xảy ra.

Chàng đã phản bội nàng. Chính là người bạn thân yêu nhất nàng từng có. Chính là vị hoàng tử và tên cướp biển và cũng là người chồng trong tâm hồn nàng và đức vua của nàng. Sào huyết Den là một thiên đường nhiệt đới, nhưng Allegra lại thờ ơ với vẻ đẹp xinh tươi của những bãi biển hồng và những thác nước bạc, những đầm nước xanh dương và các cánh rừng rậm rạp. Bụng dạ nàng cứ nôn nao, nôn nao không ngừng.

Một tuần sau hai vị cố vấn lấy lòng của vua Alphonse đã đến, nhưng tâm trạng nàng quá dờ dẩn nên không thiết quan tâm tới. Nàng chỉ lưu ý rằng hai người đàn ông lớn tuổi nhận ra Lazar ngay vừa khi gặp mặt, ứa nước mắt mừng rỡ vì tìm được chàng. Cha Francesco, đức giám mục, dường như là người nghiêm trang, nhân ái, nhưng vị thủ tướng mắt vàng, mũi điều hâu, Don Pasquale thì lạnh lùng và khôn ngoan một cách nham hiểm. Allegra hiểu ngay lời ám chỉ là Don Pasquale đã tỏ ý định khinh bỉ nàng cho đến hết kiếp vì tội phản quốc của cha nàng.

Nhưng nàng không đếm xỉa tới và tránh xa mọi người.

Thuyền trưởng Landau thường tới trông chừng và gọi chuyện với nàng. Anh ta thân thiện, nhã nhặn biết khéo lấy lòng nhưng nàng không tài nào trò chuyện nổi. Sao Lazar lại có thể đề nghị nàng trở thành tình nhân của người đàn ông này, và làm với Landau những chuyện nàng chỉ có thể làm với mỗi mình chàng?

Chắc chàng không có ý như thế đâu. Nàng đã nửa muốn thử làm cho chàng tin nàng sẽ nhận lời chàng, chỉ cố để chàng lưu ý rằng nàng hãy còn sống.

Tuần lễ chót trước lúc họ rời vùng biển Carribbean, lại có thêm một người mới tới, đây là người tùy tùng đơn độc, trông dữ tợn mà Lazar đã gài lại Ascencion để giết Domenic.

Nguyên do thực sự nào Lazar lại muốn giết Domenic nàng cũng không rõ. Có lẽ vì lý do đơn giản là chàng không thích hắn. Hoặc có lẽ, vào lúc đó chàng chỉ cảm phần rằng Domenic định hiếp nàng – nàng thầm nghĩ lý do này khá là thú vị, khi dựa trên những điều rõ ràng rành rành mà chàng đã làm đối với nàng.

Tên thủy khấu thô bạo mang về lời nhẩn của Domenic thách thức chàng hồi hương và đương đầu với hắn, và đòi chàng mang Allegra trả về an toàn.

Jeffers nói Domenic cai trị Ascencion bằng bàn tay sắt và đối xử tàn bạo với dân chúng còn thậm tệ hơn luật lệ ba nàng đã ban hành cho họ. Nàng đã nghe những lời xì xầm đồn đãi là trước khi người tùy tùng kia bị giết họ đã bị Domenic ra tay tra tấn đủ kiểu để biết thêm tin tức của Lazar.

Hiển nhiên là Domenic đã ra mặt muốn lấy mạng Lazar, khua chiêng gióng trống ầm ĩ để mang Ác Quỷ Antigua ra trước công lý. Nàng biết Domenic chả buồn đếm xỉa bất cứ chuyện gì liên quan đến nàng, dù hắn đòi hỏi phải đưa nàng trở về, nhưng nàng hình dung được rõ ràng là tự tôn của hắn bị thương tổn bởi Lazar đã cuỗm đi vị hôn thê của hắn và mọi người đều tỏ tường chuyện này.

Thế thì, nàng thầm nghĩ, không bao lâu nữa nếu kinh nguyệt của nàng bị gián đoạn hắn sẽ còn mất mặt tới đâu cho biết.

Kinh kỳ của nàng đã trễ hai tuần rồi, nàng cố tin rằng đấy chỉ vì do ảnh hưởng nàng đang ở trong trạng thái căng thẳng. Giờ đây Lazar đã bỏ nàng, nàng cũng chẳng nghĩ ra cách lựa chọn nào. Một Allegra Monteve lý trí, thận trọng, có tinh thần đạo đức đến độ khô khan thì nhất quyết không thể nào trở thành một bà mẹ không chồng. Nàng sẽ không bao giờ dám gặp mặt ai nữa. Không, đấy chỉ là do kinh hoảng và lo lắng mà thôi, nàng ngẫm nghĩ.

Còn về phần nhà vua, chàng trông thật kinh khủng. Lazar trông già hẳn đi từ sau cái chết của mục sư. Trong vài tuần họ lưu lại động Den, chàng phờ phạc, hốc hác, và yên lặng một cách u uẩn, nhưng còn mau hơn là nàng nghĩ, chàng đã cho sửa những con tàu của mình và biến đám hải tặc thành đội hải quân hoàng gia đầu tiên của Ascencion. Cuối cùng, tất cả tàu bè đã được trang bị và nhóm Huynh Đệ rời sào huyệt Den vĩnh viễn.

Dưới màu cờ lục-đen của Ascencion, con tàu chiến uy nghi của Lazar, trang trí với những dải cờ đuôi nheo căng gió đủ mọi màu sắc cầu vòng đã vinh dự đưa đoàn chiến hạm nhỏ như bộ hải quân hoàng gia tiên phong của Ascencion vượt qua Đại Tây Dương một lần nữa.

Allegra ngạc nhiên khi thấy Lazar bắt nàng đi theo trên tàu Cá Voi. Nếu chàng cho rằng nàng lại tiếp tục nhiệm vụ khi trước như là điểm của chàng thì chàng đã hoàn toàn sai, nhưng chàng không hề tiếp cận nàng. Chuyển đi chung với nhau này thật đau khổ giản vật. Nàng không có khả năng toan tính trở về sống đời bình thường như trước vì họ bị kẹt trên tàu, bắt buộc phải chạm mặt nhau mỗi ngày.

Nàng hãy còn ở trong trạng thái dật dờ, tâm trí dờ dẩn, hầu như không tin nổi là ráng không chạm vào chàng sao mà khó quá. Nàng đã trở nên quen thuộc đến từng cái động chạm nhỏ nhất của tay chàng trên thân thể mình, cái ôm vội vàng, cái ve vuốt dịu dàng. Tất cả đều đã không còn. Thậm chí chàng gần như không muốn nhìn thẳng vào mặt nàng.

Nàng quyết định quay lại với dự định “ba hồi có bốn hồi không” trở thành nữ tu khi trước.

Về phương diện nào đi nữa nàng chẳng có cảm giác nào đối với chuyện này, mọi cảm xúc đều bị vắt kiệt như miếng bọt biển vắt khô nước. Nàng chỉ biết nàng sẽ không bao giờ muốn một người đàn ông nào khác trong đời mình, chẳng bao giờ nữa, và nàng mong mỗi được ở gần Chúa, biết đâu nàng sẽ từ từ vượt qua được cảm giác nhục nhã đã từng là điểm cho Lazar.

Nàng cảm thấy tội lỗi, thấy tức giận, nhưng nàng không né tránh được cảm giác rằng mình hồ như đã bị gặt trong phương diện nào đó. Tránh mặt Lazar không khó lắm vì chàng ở suốt đêm trên chiếc võng mắc đằng đuôi tàu, ngủ dưới bầu trời thênh thang và trăng sao, nàng đoán là chàng muốn tận dụng cho bằng hết ngày cuối cùng của mình trên biển.

Nàng ráng tìm quên trong những việc nhỏ nhặt, nhưng thời gian sao cứ kéo dài lê thê, hàng giờ trống trải chong mắt hay lại ngủ, thật vô vị giống như mọi thứ chung quanh. Suốt trong khoảng thời gian đó nàng cứ bợn dạ và tự quan sát mình bằng tâm trạng vừa thú vị vừa cay đắng là mình sắp suy sụp vì Lazar di Fiore – người mà nàng không hề từ chối điều gì. Người đã tước đoạt mọi thứ ở nàng và chẳng để lại cái gì có lẽ ngoại trừ đứa bé trong bụng mà nàng không muốn có.

Nàng nghĩ rằng mình còn ngu ngốc còn hơn cả mẹ. Ít ra thì vua Alphonse cũng xứng đáng.

Nàng nhớ dì Isabelle quá đổi. Dì Isabelle sẽ biết cách phải nói năng ra sao và làm như thế nào.

Cơn lo lắng của nàng càng gia tăng. Mang thai thì làm sao trở thành nữ tu được đây? Có lẽ nàng đành phải phó mặc đời mình vào lòng từ tâm của dì dưỡng cho đến hết đời, đem mớ rối rắm của mình ẩn nấu dưới mái nhà họ, vì nàng thà là chết còn hơn là yêu cầu Lazar giúp đỡ.

Tuy vậy nếu nàng nương nhờ dì Isabelle và dưỡng Marc, thanh danh hai đứa con gái nhỏ của họ sẽ bị hủy hoại mãi mãi vì chứa chấp một phụ nữ danh tiết hoen ố trong nhà. Dù thế nào đi nữa nàng cố không hoang mang sợ hãi trước tình cảnh đó vì vẫn hy vọng kinh nguyệt sẽ tới. Nàng cầu khẩn. Nàng cố cảm giác những cơn đau bụng quặn thắt màu nhiệm đó, nhưng đã vào giữa tháng tám, nhưng vẫn không thấy dấu hiệu nào.

Đoàn tàu thuận gió lao vùn vụt đến cửa ngõ Địa Trung Hải, nơi đó họ gặp mười hai chiếc tàu Áo lần lượt hộ tống họ đến bờ neo bên kia eo biển đối diện với Ascencion trong một vịnh biển kín đáo của Corsica. Từ đó trở đi, những đoàn khách khứa kéo tới không ngừng để tỏ lòng tôn kính Lazar, tất cả đều được giám sát dưới đôi mắt điều hâu của Don Pasquale.

Nàng luôn đứng ở phía sau hầu như là khuất mặt trong lúc các nhân vật quyền cao chức trọng đến dâng tặng nhà vua vô số lễ vật và cúi gập cả người trước mặt chàng, không dám nhìn vào đôi mắt đen dữ tợn kia. Còn chàng thì, trong tâm trạng đầy khổ ải nàng thấy chàng tiếp nhận tất cả như đấy là quyền của chàng đáng được trọng vọng như thế, như thể chàng bẩm sinh là vậy, thì lẽ đương nhiên chàng là thế mà.

Nàng thầm nghĩ biết đâu rốt cuộc sau này chàng sẽ trở thành một vị vua tàn bạo, độc tài. Nàng căm hận chàng. Yêu chàng. Họ đều tránh mặt nhau. Nhưng nàng tận dụng mọi cơ hội để ý

chàng một cách ngằm ngằm, để ý người đàn ông đã trả thù nàng đến tận cùng.

Chàng nghiêm trang, đường hoàng; dường như chàng luôn biết phải nói năng hành động chính xác ra sao. Những nếp nhăn trên mặt chàng như khắc từ đá hoa cương, khiến cho người khác có ấn tượng nhầm lẫn về số tuổi hai mươi tám của chàng. Màu mắt đen sâu thẳm bí ẩn như biển đêm. Chàng khiến cho tất cả mọi người diện kiến chàng đều kính nể. Chưa gì cái gánh thống trị đã đè nặng trên vai chàng, nhưng nàng biết nó không thể nào nghiền nát chàng vì chàng được cấu thành bằng đá.

Mùng ba tháng chín là ngày chót họ ở trên tàu, đã gần bốn tháng kể từ cái đêm tổ chức lễ kỷ niệm nhậm chức của ba nàng.

Hôm đó là một ngày dài, quan khách tới lũ lượt, và rốt cuộc khi vào phòng khánh tiết trên đường tới cabin nàng thấy được vẻ căng thẳng trên người nhà vua.

Khi những vị khách cao trọng cuối cùng chào giật lùi ra khỏi phòng khánh tiết, lo lắng không dám bất kính quay lưng lại trước mặt chàng, Lazar khẽ hăm hừ khi họ đã đi hết. Chàng nhồm lên rót cho mình một cốc brandy nhỏ.

“Anh làm hay lắm,” Allegra công nhận bằng giọng khuyến khích gượng gạo. Đã nhiều ngày họ không trò chuyện với nhau.

“Tôi cảm thấy mình giống như diễn viên sân khấu khốn kiếp,” chàng lẩm bẩm. “Ngoài ra còn là một diễn viên tồi.”

Nàng muốn nói điều gì đấy thật cay đắng, nhưng làm không nổi.

Nàng muốn nói là nàng tự hào vì chàng, nhưng không làm.

“Không đâu,” thay vì thế nàng thở dài. “Tất cả đều thật.”

Chàng cân nhắc câu này một hồi, tay lơ đãng xoay xoay chiếc cốc brandy. Khi chàng hớp một ngụm rượu, nàng hạ tầm mắt khát khao xuống vì nhói lòng nhớ đến vị brandy từ nụ hôn của chàng truyền sang lưỡi nàng dạo trước.

“Tôi sẽ vui hơn khi bắt giam Clemente. Tôi có thể đánh nhau đã đời. Chứ tất cả những trò lịch sự mềm mỏng này làm tôi phát khùng.” Chàng thở dài trong lúc ngồi xuống và tựa đầu trên lưng ghế, mắt nhắm lại.

Nàng cứ đứng đấy, do dự không biết nên làm gì. Nàng đúng là khờ, nửa cứ muốn đến với chàng. Thật ra là còn hơn thế nữa.

“Allegra?”

Niềm hy vọng bùng sống trong tim nàng, lập tức khơi lên nỗi khao khát không cách gì chịu nổi. Nàng đã nhận ra âm điệu mong muốn trong giọng chàng. “Có chuyện gì vậy?”

Không gian im lặng như tờ.

“Chuyện gì thế, Lazar?”

“Anh nhớ em quá,” chàng thở dài, người hoàn toàn bất động, mắt nhắm nghiền.

“Anh có muốn làm tình không?” Nàng hỏi nhỏ, rồi nín thở, nhưng nàng không thể nào, sẽ không thể nào, đi đến gần chàng.

Chàng mở choàng đôi mắt màu đêm đen với hàng mi dài và ngược mặt lên ngó nàng trong tâm trạng giằng vặt.

Đốt bỏ mọi ngăn cách, nàng băng qua phòng khánh tiết trong năm bước. Kể đến nàng biết nàng chàng đã nhắc bổng nàng lên, và họ cùng nằm trên giường chàng, xé hết quần áo của nhau bằng những đôi tay nóng bỏng, run rẩy. Không ai hé miệng nói một lời, rồi thì chàng đã lấn sâu vào trong nàng, đầy hối hả, mạnh mẽ. Nàng lồng cánh tay mình dưới tay chàng, bấu chặt lấy bờ vai to lớn trong lúc chàng tiến chiếm nàng vừa vũ bão vừa trù mẫn, môi chàng cứ mãi ve vuốt hàng mày của nàng.

Nàng cắn môi đến khi đau nhói, thà là thế còn hơn thổ lộ là nàng vẫn yêu chàng. Lòng yêu đương của nàng thể hiện trong từng cái ve vuốt trên làn da vàng ấm áp, trơn tru của chàng, nhưng nàng sẽ không hé môi cho chàng biết.

Lazar, Lazar, lòng em đau đớn quá.

Khi chàng nghe tiếng thốn thức trời sục mà nàng cố nén, chàng dừng lại. Thật chậm rãi chàng rướn lên mặt nàng và hôn những giọt nước mắt nàng. Chàng ôm lấy đầu nàng và hôn gò má nàng, rồi đến lông mày. Nàng khóc mờ mịt trước cử chỉ ngọt ngào vô nghĩa của chàng, nhưng không hề phát ra thanh âm nào. Khi chàng hôn đến cổ nàng, nàng nhắm mắt chỉ muốn chết đi.

Nàng không hiểu mình đã làm gì, như thế tâm trí nàng, tim nàng đã co cụm lại. Nàng gục xuống, dù đã nằm trong tay chàng. Giá mà chàng nói chàng yêu nàng nhỉ. Nàng sẽ tha thứ cho chàng. Nàng sẽ đón chàng trở lại chỉ trong nháy mắt. Phải chi chàng vẫn muốn tiếp nhận nàng.

Vào trong căn phòng này với chàng quả thật là sai lầm, nàng thầm nghĩ trong lúc chàng vẫn chậm rãi, từ tốn đưa đẩy, cứ như chàng đang an ủi nàng bằng tài nghệ của một nhân tình. Mọi tiến triển nàng thực hiện nhằm quên đi chàng đã bị xóa sạch, vết thương lòng mất đi chàng lại nứt toác, rướm máu.

Tuy thế trong khoảnh khắc này chàng đã khiến nàng lãng quên. Không hiểu vì sao chàng đã đưa nàng đến bờ vực mê mị dù nàng nhận thức được cảm giác này chỉ là thoáng qua, sẽ không bao giờ trở lại nữa. Kêu lên một tiếng đau đớn, gần như là kiệt sức vì thương tâm chàng tuôn tràn tất cả tinh túy vào lòng nàng.

Cứ thế chàng nằm im trên người nàng hàng giờ, không hề rời khỏi người nàng hay ra khỏi giường. Đầu chàng tựa trên gối cạnh nàng, chàng nhìn nàng đắm đắm, âu yếm làn da nàng trong bóng đêm, và quẩn tóc nàng quanh những ngón tay mình.

Họ không hề nói với nhau lời nào.

CHAPTER 21

Sáng hôm sau nàng thức dậy một mình, hoàn toàn đơn độc.

Tâm trạng kinh hãi, nàng hầu như trông vội chiếc áo và chạy bay ra khỏi cabin, người run bần bật. Không có bóng dáng người nào trong phòng khánh tiết, nên nàng rảo bước ra ngoài hành lang, nhưng vẫn thấy chỉ có mình nàng ở đó. Cuối cùng, nàng leo lên thang đi ra boong, ngoài đây không khí sinh động ấm áp, lấp lánh sương mai.

Nền trời rạng đông nhuộm màu vỏ đào lẫn sắc xà cừ óng ánh, bên dưới những lượn sóng lững lờ một màu xanh biếc. Gió thổi dịu dặt. Nàng phát hiện Lazar đứng bất động ngay tại lan can trên khoang lái. Trước lúc lòng tự tôn kịp thời ngăn cản, nàng lao vội qua nhóm thị vệ và viên chức đến gần chàng.

“Trông kìa,” chàng lên tiếng, hất đầu về phía đông.

Vàng dương đang hiện lên phía sau Ascencion. Những tia nắng hoàng kim khổng lồ, lộng lẫy tỏa ra từ đằng sau vóc dáng gồ ghề cong cong của Ascencion, hòn đảo nhô lên như một cái gò tím thẫm trên mặt biển màu lục sáng lóa, những đường nét lờm chờm của nó được làn ánh sáng diệu kỳ gọt dũa phẳng phiu hơn. Quang cảnh hòn đảo trông thật huy hoàng chói lọi.

“Tôi muốn cảm ơn em vì cái ngày này,” chàng nói, mắt nhìn thẳng về phía trước. “Tôi sẽ không có cơ hội đứng ở đây – tất cả mọi sự việc này sẽ không xảy ra – nếu không nhờ em. Tôi sẽ không bao giờ quên em cả, Allegra.”

Đây hoàn toàn là khoảnh khắc hãi hùng nhất trong đời nàng. Những từ ngữ ấy chất chứa cả một ý định đoạn tuyệt.

“Vậy thì đây là lời từ biệt phải không?” nàng thều thào.

“Ồ, không, không phải như thế.” Chàng lơ đãng nhìn xuống đốt tay, mày cau lại. “Tôi chỉ muốn em ngắm mặt trời mọc...”

Mặt trời mọc.

Chàng ngó trân trối xuống bàn tay mình đặt trên lan can, chắc chắn chàng nhớ được cũng như nàng, đã có lần họ đã từng chia xẻ giây phút ngắm mặt trời lên.

“Phải,” chàng nói. “Đúng là chia tay.”

“Ôi, vì Chúa, hãy nhìn em,” nàng cố nén những giọt nước mắt, “chỉ một lần thôi, hãy nhìn thẳng vào mắt em.”

Nhưng chàng không làm. Chỉ sẫm soi khuy đính cổ tay áo.

“Chuyện này là thế nào?” nàng hét lên, bất kể có ai nghe được hay không. “Giữa chúng ta có vấn đề gì đây? Có phải vì lỗi của em mà mục sư chết không?”

“Nhỏ tiếng xuống đi,” chàng nói khẽ, mắt vẫn ngó đăm đăm vào bàn tay mình trên thành lan can.

“Anh có bao giờ yêu em chút nào không? Có phải bấy lâu nay anh chỉ đùa cợt với em không?”

“Allegra.”

“Em đã làm điều sai cơ chứ?”

“Tôi là người bị nguyên rủa, Allegra,” chàng nói bằng giọng căng thẳng, phải dùng đến sức tự chủ sắt đá để dẫn xuống nỗi đau nhức nhối. “Tôi không muốn gây tổn thương cho em.”

“Anh không muốn em bị tổn thương,” nàng nghiêng giọng một cách hoài nghi. “Còn tối qua thì sao? Chuyện đó là sao?”

“Là một sự lầm lẫn.” Chàng ngược cầm lên, đứng thẳng người như chàng thường làm mỗi khi muốn tỏ thái độ xa cách với nàng.

“Tạm biệt, Allegra.”

“Anh là thứ ích kỷ –” nàng dừng lại lấy hơi. “Thưa hoàng thượng,” rồi tiếp tục, “ngài cút xuống địa ngục đi.”

Lời lẽ từ biệt là thế đấy.

Nàng đột ngột bỏ đi, va phải ai đó trong lúc tháo cuống cuống tháo chạy. Chân bước loạng choạng xuống thang, tâm can nàng quay cuồng đau đớn. Trong cabin nàng nhặt nhanh vài món đồ của mình và thả vào xách tay bằng vải bạt. Nàng hầu như không thấy nỗi mình đang làm gì trong lúc gồng hết sức mình để cầm nước mắt. Đương nhiên là chàng không đuổi theo nàng rồi. Chàng còn có cả quốc sự cần phải lưu tâm kia mà.

Nàng đúng là quá ngu khi lén lấy một chiếc áo của chàng nhét vào túi xách, cái mà chàng đã mặc và sắp đem đi giặt, chỉ để giữ mùi vị của chàng gần gũi thêm một lúc nữa thôi, hương vị ấy thoảng mùi rượu rum quyện với khói thuốc lá và da, hòa cùng mùi biển mặn.

Nàng ước với Chúa là nàng chưa bao giờ để mắt đến người đàn ông này.

-o0o-

Trong buổi họp khẩn ngay sau khi trời rạng sáng, các vị chức sắc lão thành của ban hội

đồng đã báo tin cho Domenic Clemente.

“Ông ta đã tới đây, và đúng là người đó,” Don Carlos cất tiếng.

“Đức giáo hoàng đang trên đường đến làm lễ đăng quang,” Don Enrique thêm vào. “Không ai có thể chống kháng với đức thánh cha cả. Đức giáo hoàng Pius hiển nhiên đã ban lễ thêm sức cho ông ta khi ông ta còn nhỏ. Nếu đức cha đã nhận ra ông ta là con trai của Alphonse, thì chúng ta chẳng còn mong ngóng được chỗ nào cao hơn nữa để thượng tố danh tính thực thụ của ông ta cả.”

Chủ tọa ngay đầu chiếc bàn gỗ đào hoa tâm bóng loáng trong khách sảnh vừa được tân trang, Domenic ngó đăm đăm thất thần trong tâm trạng ngỡ vực suýt biến thành thịnh nộ.

“Thay vì phải giao tranh, Genoa sẽ âm thầm triệt thoái,” Don Carlo tiếp tục, khuôn mặt đầy nếp nhăn không lộ một cảm xúc nào.

“Có được cơ hội đó là mừng muốn chết rồi,” một người khác lẩm bẩm.

Domenic đấm nắm tay xuống bàn đánh thành. “Các ngài không thêm giàn ra trận đánh nào sao?”

“Làm thế có ích gì?” gã đàn ông già nhún vai. “Ascencion đâu còn mang được lợi lộc gì cho chúng ta nữa.”

“Khốn kiếp, tên đó phải bị mang ra xử! Nó phải bị treo cổ. Vì Chúa, nó là đồ hải tặc mà.”

“Đó chỉ là trò qua mắt thiên hạ thôi,” một gã lớn tuổi nóng nảy nói. “Đừng có chậm hiểu như vậy chứ, Clemente.”

“Nói có Chúa,” Don Enrique nói khẽ, “nếu hắn sống được suốt bấy lâu nay, thì tôi dám nói thẳng nhóc đó đáng được hưởng cái chỗ này.”

Domenic giận điên lên đến nỗi gần như không nói nổi. Suốt cả đời hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực đến thế. “Còn tôi thì sao? Tôi phải làm gì đây? Đây là toàn bộ tương lai của tôi mà các ngài đang quăng đi đấy.”

Những gã đàn ông già nhấp nha nhấp nhồm trong ghế và đưa mắt nhìn nhau.

“Vua Lazar muốn đem *ngài* ra xử đấy, ông bạn của tôi,” Don Gian, tên hội đồng viên đáng sợ nhất cất tiếng.

Domenic thù người trong tâm trạng bàng hoàng.

“Đừng lo, Clemente. Nếu hắn có chỗ nào giống cha hắn, thì chúng tôi có thể xin ân xá cho ngài.”

Domenic bật cười cay đắng. “Ân xá.” Hắn lắc đầu, lòng hãy còn kinh ngạc. Hắn biết cái tên dã man mắt đen đỏ sẽ không bao giờ miễn xá cho hắn cả. “Các ngài cho rằng tôi không nhìn ra được các ngài đang làm gì à? Các ngài tưởng là đồ ngu sao? Các ngài đang biến tôi thành dê tế thần, y hệt như các ngài từng làm với Monteverdi thôi.”

Don Gian gay gắt nhìn hắn. “Không ai bảo ngài phải đi thiêu rụi làng mạc và cho phép binh lính của ngài đi hiếp những đứa con gái nhà quê. Chắc chắn không người nào trong *chúng ta* khuyên ngài tái lập cái lệ phạm tội là phải bị thiêu sống cả.”

“Thế à, cái đó có kết quả mà, không phải sao?” hắn gào lên. “Tội ác đã giảm thiểu rõ rệt rồi.”

“Vì có còn cái gì nữa đâu mà cướp.” Don Carlo cười lục khục.

Tiếng cười của họ nghe như lá chết xào xạc. Hắn điên cuồng nhìn quanh mọi người, cảm thấy mình đã bị dồn vào đường cùng.

“Đừng lo mà, Clemente. Chúng ta sẽ tìm cho ngài một chỗ ở Genoa,” Don Carlo an ủi hắn, lời nói láo đổ tro trên làm sao, vì ánh mắt gã đang ngăm bảo. *Nhóc con à, tự lo lấy thân đi.* “Thôi về với của ngài Maria đi, và đợi ở đó trong lúc chúng ta đến dự buổi hội nghị hôm nay. Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đâu vào đấy. Còn giờ thì hãy ẩn nhẫn đợi thời. Ngài sẽ có vệ binh hộ tống tránh khỏi bọn tạp dân.”

Nhà cửa đã bị tịch thu rồi, hắn thầm nghĩ, lòng lại nổi lên căm phẫn. Bọn họ bảo sẽ phái lính tráng theo hắn sát nút để bảo vệ cho hắn, nhưng hắn đã biết sự thật ra sao.

“Đúng, dân chúng đang ở trong tình trạng xung động,” một người khác góp lời.

Don Gian nghiêm mặt. “Chúng làm vậy cũng phải thôi. Truyền thuyết của bọn chúng đã trở thành sự thật.”

Domenic đứng bật dậy, tim đập thành thạch, khuôn mặt đẹp trai của hắn trông có vẻ bình tĩnh. “Các ngài, bây giờ tôi xin phép đi, vì xem ra tôi cần phải thu dọn đồ đạc rồi.” Hắn gượng nở nụ cười hồi lồi. “Xin hãy bỏ qua vì tôi đã nổi nóng. Sự việc xảy ra khá bất ngờ, nhưng tôi hiểu hoàn cảnh đã vượt ra khỏi tầm tay các ngài, và tôi cũng biết các ngài đã cố hết sức vì tôi rồi.”

Don Carlo gật đầu.

Domenic tiếp tục. “Trong lúc đợi tin ân xá này, tôi sẽ về quê và sắp xếp mọi thứ để đi Genoa cùng với các vị. Nếu thuận tiện thì các vị cứ tùy nghi phái hộ vệ đi theo,” hắn nói thêm, rồi cúi chào bọn họ và bình thản bước ra khỏi khách sảnh trần cao, mạ vàng.

Sau khi cẩn thận đóng hai cánh cửa sau lưng, hắn quay người bỏ chạy.

Có một chữ cú thoi ầm ầm vào trí óc hắn theo từng bước chân. Hèn! Tên ác quỷ đó lại đánh bại hắn lần nữa. Hắn không tin nổi là ban hội đồng đã đem hắn quăng cho lũ sói lang, nhưng vì

sao hắn cầm phần, hắn cũng không biết. Hắn vượt qua đám gia nhân và hộ vệ, bọn người này vẫn chưa biết lát nữa đây chúng sẽ bị sai đi bắt hắn. Hắn dừng chân trên ngưỡng cửa của tòa công sở, điên cuồng ngó quanh quất quảng trường của tiểu Genoa, chưa chi mà bọn dân Ascencion đã chúc mừng chuyển hồi hương của Lazar ở ngoài đó.

Vua Lazar. *Không! Tâm trí hắn gào lên. Ta sẽ giết ngươi!*

Đã có cách giải đáp rồi.

Đột nhiên hắn trở nên bình tĩnh, thậm chí còn nhẹ nhõm là khác. Dù hãy còn vài phút để nắm cơ hội trốn thoát, hắn sẽ không chạy đâu. Không, hắn không phải là thứ chết nhất như cha hắn thường nói.

Hắn đã biết mình cần phải làm gì. Nếu không có vua, ai sẽ lên cầm quyền đây? Hắn tự nhủ mình có thể lấy về hết tất cả. Thậm chí nếu muốn, hắn cũng có thể đem Allegra trở về. Hắn chỉ cần ghim một viên đạn vào quả tim đen tối của tên hải khấu kia là xong.

Lazar di Fiore không phải là thần thánh gì cả, mặc kệ cái lũ nhà quê dốt nát đó xưng tụng ra sao.

Vừa lúc đó thì bọn dốt nát ấy đã lưu ý thấy hắn đứng đó, tên thống đốc đáng ghét đã thiêu sống ba người – vì cái lý do hoàn toàn hợp lý – và Domenic cũng nhận ra có lẽ hắn cũng chẳng phải là thần thánh gì.

Nhận thức rõ tia nhìn thù hằn của lũ người đó và cái kiểu mà bọn chúng kéo về phía hắn trong quảng trường, tên nào tên nấy nét mặt nham hiểm, hắn bước chầm chậm, cẩn thận đến chỗ một vệ binh và ra lệnh cho tên lính trao ngựa và súng lục của gã cho hắn. Hắn thót lên yên, cho ngựa quay đầu rồi phi nước đại về một địa điểm trên bờ biển, nơi cái tên gọi-là vua sớm muộn gì sẽ đổ bộ.

Một lát sau, binh sỹ của ban hội đồng phi hộc tốc đuổi theo hắn. *Nếu Fiore từng trốn tránh được bọn chúng, thì ta cũng làm được, hắn tức tối thầm nghĩ.*

Khi con ngựa mệt mỏi của hắn đã bắt đầu chạy loạng choạng thì bờ biển đã hiện ra, luôn cả những con tàu đằng xa xa.

Có một ngôi làng trông ra biển, Domenic rẽ vào đó để đổi ngựa mới, cái làng đó phải dâng lên con ngựa nào tốt nhất mới được trước khi bọn lính truy đuổi bắt kịp hắn. Hắn có súng, nên nhất định không để ai giở trò xấc láo với hắn cả.

Toàn bộ ngôi làng nghèo xơ xác đến độ chắc không ai ở đó có ngựa, hắn cuống cuồng suy đoán. Nếu không có ngựa, hắn phải tìm chỗ trốn. Từ chỗ nào đấy ở quanh đây hắn có thể bắn nhà vua khi xe ngựa của y đi ngang, vì cùng một con đường sẽ dẫn ra đến tận bến cảng. Fiore sẽ phải đi qua lối này.

Nhưng khi hắn cười về hướng căn nhà trông khá giả nhất trong làng, căn nhà duy nhất hy

vọng có ngựa cho hấn thì có ai đó la lên, và hấn đã bị phát hiện.

Trong cơn hốt hoảng hấn nhận ra mình đã loạng quạng trở vào lùm nơi – cái làng đó chính là cùng cái nơi hạ tiện mà ba tên dân bị thiêu sống từng cư ngụ.

Hấn hét lên khi thấy dân làng bao vây quanh hấn và lôi hấn xuống ngựa.

-o0o-

Khi thuộc hạ của Lazar, những tên thủy khấu nay đã biến thành thị vệ hoàng gia, đến đưa Allegra đi thì trời đã trưa. Họ cảm thấy thương hại nàng. Đây là những người mà chàng từng bảo với họ là nàng đánh đá, là người đàn bà cuối cùng trên quả đất mà chàng muốn ngủ chung. Họ đến hộ tống nàng đi nữ tu viện xây từ thời trung cổ, với những bức tường cao đến ba feet và vô vàn những nơi ẩn trốn, nhưng nàng bắt đầu phân vân tự hỏi các soeur trong đó sẽ làm cái gì với một nữ tu đang mang bầu đây.

Khi họ chèo thuyền chở nàng về hướng bờ biển, nàng đã suy nghĩ đến việc lao mình vào dòng nước xoáy cuộn ngay bờ biển Ascencion, nhưng nàng lại chế giễu mình có ý nghĩ bi đát. Nàng không phải là mama, còn chàng chắc chắn không phải là vua Alphonse. Nàng tuần tiết vì người đàn ông đó đã đủ lắm rồi.

Thay vì thế nàng chỉ ngồi chờ ở đấy trong lúc tim nàng đang chậm chạp dứt dứt ra khỏi tâm hồn nàng. Khi đến bờ biển, họ vội vã đưa nàng đến một xe ngựa đang đợi sẵn, có thêm chiếc thứ hai và thứ ba bọc trước bọc sau bảo vệ nàng.

Nàng hầu như bắt đầu mong mỗi một cách ương ngạnh rằng mình đang mang thai con Lazar. Đúng vậy, điều đó có nghĩa là nàng không thể trở thành nữ tu. Như thế thì quả thật là nhục nhã tầy đình, nhưng ít ra nàng sẽ không đơn độc. Đến cuối cùng nàng sẽ có được người thương yêu nàng và không bỏ rơi nàng.

Trong xe, Darius nhìn nàng một cách tha thiết.

“Có chuyện gì vậy?” nàng hỏi.

Cậu nhún vai, vẫn giấu diếm ý nghĩ của mình như mọi khi, rồi lại ngó ra cửa sổ.

Đứa trẻ này chắc đau lòng lắm, nàng buồn bã thầm nghĩ. Darius cũng chẳng hiểu sự khước từ của thần tượng mình nhiều nhận gì hơn nàng, nhưng cậu ta quá cứng cỏi nên không để lộ ra.

Khi đoàn xe nhỏ bò vòng vèo lên sườn đồi ngập nắng, họ ngửi thấy mùi lửa cháy, và một lát sau họ nghe có những tiếng la hét giận dữ khi đến gần làng. Nàng gõ vào thành xe.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Có phải làng bị cháy không?”

Nàng chợt nhận ra là mình biết ngôi làng này, Las Colinas. Nàng thường mang thuốc men đến đây cho người bệnh mà. Họ chạy đến bên lề đường, nhưng ngay trước khi xe dừng hấn,

Allegra thấy chuyện gì đang xảy ra, và mắt nàng giương to kinh hãi.

Dân làng Las Colinas đang thiêu sống một người đàn ông. Allegra phóng xuống xe và chạy về phía đám đông.

“Ngừng lại! Ngừng lại!” nàng hét lên.

Dân chúng quay lại nhìn.

“Đó là cô Allegra!” có ai đấy ngạc nhiên lên tiếng.

“Mọi người đang làm gì thế?” nàng gặng hỏi. “Chuyện này đúng là điên rồi!”

Họ lùi lại, chừa lối đi cho nàng.

“Cô ấy đưa nhà vua về với chúng ta đấy,” nàng nghe có người xì xầm.

“Cô ấy đã đưa Lazar trở về...”

“Bernado bảo là cô ấy đã cứu mạng hoàng thượng của mình...”

Hai người đàn ông to con bước ra từ căn nhà gỗ gần đó, họ đang lôi một nạn nhân ngay giữa vờn dây dưa chống trả vừa chửi bới om sòm. Nàng há hốc miệng trước hình ảnh của người cựu hôn phu. Nàng khép miệng lại, cuống cuồng nhìn quanh tìm chuyện gì đấy để nói. Khi Domenic thấy nàng đứng giữa đám đông, hắn bắt đầu kêu lên oang oang một cách thảm thiết.

“Ôi, Chúa ơi, Chúa ơi, đừng để bọn họ thiêu tôi, Allegra. Giúp tôi với!”

Một trong hai người đàn ông to con tát vào mặt hắn, tiếng kêu gào của hắn ngưng bật. Nàng chăm chú nhìn những gương mặt xung quanh mình. Khi đám đông im lặng, không còn âm thanh nào ngoài tiếng củi đốt kêu lộp bộp và tiếng dây cương leng keng khi một trong những con ngựa kéo xe rùng mình đuổi ruồi.

“Không phải đáng cứu rồi của chúng ta đã dạy là phải yêu thương kẻ thù, quên đi những gièm pha sỉ nhục sao?” nàng cất tiếng hỏi, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Tên thống đốc này đã thiêu sống ba người con trai của chúng tôi đấy!” một người phụ nữ lớn tuổi gào vào mặt nàng. “Hắn cũng phải bị thiêu!”

“Phải đấy!” nhiều người la lớn.

Domenic nhìn nàng trân trối môi hắn mấp máy tên nàng, nhưng vì quá kinh hoàng nên không phát ra nổi âm thanh nào.

“Quý vị không nên làm chuyện này,” nàng vận dụng hết sức bình sinh nói với dân chúng. “Nhà vua của chúng ta không muốn chuyện này xảy ra. Các vị có muốn tỏ ra bất tuân với hoàng thượng không? Hãy tin tôi, không một ai ở đây muốn chọc giận Lazar di Fiore cả.”

“Đúng rồi,” một trong những người của nhóm Huynh Đệ lên tiếng đồng tình sau lưng nàng.

Dân làng quay qua nhìn nhau.

Allegra liếc môi và rấn tới. “Người này đã dối đãi bất công với tất cả dân chúng Ascencion, không chỉ riêng với làng của các vị. Nhà vua mới có quyền tuyên án hấn chứ không phải là các vị.”

Nàng thấy được họ đang cân nhắc lời nàng.

“Khi nào thì ngài ấy tới?” có ai đó kêu lên.

“Mau thôi,” nàng bảo họ, tim đập như trống dồn. “Hãy nghe tôi. Các vị nên để nhà vua xử ngài Clemente trước công lý. Hãy tin tưởng vào điều đó. Hoàng thượng sẽ đem lại công chính – đừng quên là Chúa đã chỉ định nhà vua bằng vào quyền hành thiêng liêng. Hãy để hộ vệ của tôi canh giữ ngài Clemente.”

“Hấn phải bị trừng phạt!”

“Nhưng không phải bằng cách này, hỡi các người dân lương thiện,” nàng nhấn mạnh ý mình, và liếc quanh mọi người một cách nài nỉ. “Đừng gây thêm nợ máu nữa. Nếu chúng ta muốn an hưởng thái bình mãi mãi, chúng ta nhất định phải khởi đầu từ đây. Ngay lúc này.”

Họ nhìn nhau.

“Ôi, xin Chúa.” Domenic rít lên âm ỉ.

Nàng ngó qua vai vào những người cựu Huynh Đệ nhưng họ cũng mang nét mặt độc ác khi nhìn Domenic. Nàng nhận ra là họ hãy còn nóng lòng trả đũa hấn vì đã tra tấn những vệ sỹ Lazar gài lại Ascencion với ông Jeffers.

“Các vị,” nàng nói với họ một cách chủ ý.

Những người vệ binh nhìn nàng nghi ngờ, gương mặt r ám nắng của họ tỏ vẻ hấn học dưới vành mũ đồng phục bánh bao, mới tinh.

“Chúng ta đừng làm trái lời thề nào hôm nay cả,” nàng lên tiếng, bấy nhiêu đã đủ nhắc nhở họ rằng mỗi một người đã chấp thuận tuân thủ luật pháp của Ascencion. “Làm ơn hãy bắt giam ngài Clemente, và dập tắt lửa trước khi nhà cửa bị bắt lửa.”

“Được,” Sully nói. Ông ta là người đầu tiên sấn lên phía trước, huých chỏ một người dân làng to con tránh đường.

Họ mang Domenic đến chỗ nàng, rồi nàng đem hấn lên xe hung với mình.

Trong xe, hấn ngả đầu vào đùi nàng và cứ nằm như thế, tay hấn ôm quanh eo nàng, toàn

thân hắc run bần bật cho đến khi họ đến tu viện.

Cậu thiếu niên ngồi đối diện với họ và ngó nàng trừng trừng bằng ánh mắt đen xuyên thấu của dân Tây Ban Nha. Cậu liếc xuống Domenic một cách khinh miệt nhưng không hề thốt ra lời nào. Nàng tránh tia nhìn kiên định, trách cứ của Darius, vì nàng biết cậu ta đang nghĩ gì trong đầu.

Thủ lĩnh sẽ không thích chuyện đó đâu.

-o0o-

Mấy cái buổi hội thẩm mắc toi này còn tệ hơn là bão lớn nữa, Lazar cúi kính thầm nghĩ.

Bề ngoài thì điềm tĩnh, bên trong thì điên tiết, chàng đã trải qua một buổi chiều chịu đựng đợt đàm phán và thẩm vấn chót của ban hội thẩm được thành lập bởi những viên chức hội đồng người Genovese, các chức sắc của tòa thánh Vatican, những nhà quý tộc của các gia tộc quyền thế, kỳ cựu Ascencion, và đại diện từ các nước lân bang thuộc Ý, cũng như các đại sứ từ triều đình Tây Ban Nha, Pháp, và Áo.

Chàng không hiểu là mình đã làm cách nào để trả lời các câu hỏi của họ, vì toàn bộ đầu óc chàng chỉ nghĩ về Allegra và lần yêu đương quá đỗi ngọt ngào với nàng tối qua, lần ân ái cuối cùng. Chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì cái tội yếu đuối đến độ không thể nào ngăn nổi lòng thèm muốn nàng, nhưng lúc ấy tâm trí chàng quá mù mẫm, quá trống vắng. *Mắt nàng có màu quế và mật ong, da nàng màu ngà, và nàng có mười sáu chấm tàn hương trên mũi...*

Lại thêm một loạt câu hỏi công kích từ những nhân vật lão thành khôn ngoan lọc lõi.

Rõ ràng là các nhà ngoại giao nhận thấy chàng không tường thuật hết cho họ nghe mọi điều về quá khứ của chàng, nhưng họ đành phải thỏa mãn với những điều chàng muốn bộc lộ, và chắc chắn là rất ít ỏi. Chàng là vua và nhất quyết không để mình bị nghiền cứu chi li dưới làn kính hiển vi của họ.

Trong bất cứ trường hợp nào, chàng đều nhận thức rõ rệt tất cả bọn họ chỉ hứng thú đến việc bản thân họ và quốc gia họ có thể nhận được lợi ích gì từ sự khôi phục hoàng vị của chàng, vì thế chàng chỉ nhắm vào vấn đề tư lợi để phúc đáp, bỏ qua tất cả các câu hỏi trực tiếp liên quan đến lối sống trong quá khứ của mình bằng sự khéo léo lịch lãm đến độ chàng nghĩ có lẽ sẽ làm cho mục sư phải phì cười.

Cuối cùng vị Don Pasquale có cặp mắt vàng và diện mạo kinh hồn tán đờm đã tuyên bố kết thúc buổi hội thẩm.

“Kính thưa các ngài,” ông ta hướng về phái đoàn Genovese lên tiếng, “chúng tôi đã trình bày trước các vị bằng chứng hùng hồn chứng minh cho sự khẳng định xác thực của chúng tôi. Và đã đến thời điểm để tuyên bố.” Pasquale liếc vào đồng hồ bỏ túi của mình cho tăng thêm phần long trọng rất đáng được tán dương. “Bây giờ thì tùy thuộc vào các ngài quyết định từ bỏ

chủ quyền trên lãnh thổ Ascencion hay là tuyên chiến lúc rạng đông.”

Lazar giữ nét mặt điềm tĩnh, nhưng chàng nín thở khi các vị chức sắc mặc áo thụng lặng lẽ hội ý với nhau tại bàn của họ trong phòng khánh tiết. Trong lúc quan sát các nhân vật lớn tuổi thì thầm bàn tán, chàng tự hỏi đây có phải là cùng những viên hội đồng đã kết án tử gia đình chàng hay không và đã khiến Monteverdi trợ giúp bọn họ. Nhưng chàng lại lái ý nghĩ mình đến hiện tại. Quá khứ đã qua. Chàng thật lòng không muốn thấy thêm cảnh máu đổ thịt rơi. Ascencion đã hứng chịu quá đủ rồi.

Sau cùng các thành viên hội đồng ngẩng lên. “Chúng tôi không muốn tuyên chiến. Xin Chúa cứu hoàng thượng.”

“Xin Chúa cứu hoàng thượng!” mọi người ào ạt đứng dậy hô vang.

“Xin Chúa cứu hoàng thượng!” Pasquale kêu to và giơ cao nắm tay.

Hừ, có ai cứu ta thì tốt hơn, chàng nghĩ trong thâm tâm. (đúng ra câu “God save the king” hiểu nôm na là “hoàng thượng vạn tuế”, nghe thể hay hơn, nhưng vì Lazar chơi chữ ở đây dùng từ “save” là cứu nên Anna phải dịch sát nghĩa ở trên)

Sự vắng mặt của Allegra đã làm giây phút chiến thắng của chàng biến thành tẻ nhạt, nhưng Lazar ngênh cảm, tạo cho mình dáng dấp nghiêm trang, đỉnh đạc, nhưng chàng cố không để một ai biết mình đang sùng sốt.

“Thưa hoàng thượng, về vấn đề của ngài Domenic Clemente,” một hội đồng viên Genovese cất tiếng. “Chúng tôi đệ trình lên ngài thỉnh cầu ân xá –”

“Bác bỏ,” chàng đáp lại. “Các vị hãy trao ông ấy cho ta.”

Trước sự ngạc nhiên của chàng, họ không đưa ra kháng nghị nào.

Khi chàng đứng dậy tất cả mọi người đều làm theo, và cúi thấp đầu chào khi chàng rời khỏi phòng. Lazar cảm thấy kỳ dị khi trở thành đối tượng của thái độ tôn sùng đó. Đối với một cựu nô lệ thì cảm giác này không tệ chút nào, chàng thầm nghĩ.

Don Pasquale đi theo khi chàng rảo xuống hành lang. Họ chúc mừng lẫn nhau chiến thắng của cả hai.

“Tôi được thông báo là Enzo từ Vienna về cách đây vài tiếng với đoàn tùy tùng của công chúa Nicollete,” Pasquale báo tin cho chàng. “Cha Francesco sẽ tiếp phái đoàn của cô dâu tại nhà thờ chính tòa tối nay để chuẩn bị cho hôn lễ vào ngày mai. Ngài cần có mặt ở đó. Các lễ quan hoàng gia sẽ đến ngay lập tức để hướng dẫn cho mọi người ngồi, đứng, quỳ ở chỗ nào và lo mọi việc linh tinh.”

Lazar thở dài. “Ta nghĩ rồi chúng ta cũng làm được đâu vào đấy cả thôi,” chàng càu nhàu, rồi bỏ đi một mạch xuống hành lang, vào trong cabin, và đóng cửa lại phía sau.

Allegra không còn ở đó đợi chàng nữa. Căn phòng nhỏ hoang vắng y như tường thành cháy rụi của tòa lâu đài Belfort.

Chàng ngồi phịch xuống ghế bành, chống khuỷu tay trên đầu gối, rồi gục mặt vào hai tay. Chàng xoa xoa thái dương trong tâm trạng bại trận.

Oi con mèo nhỏ dữ dần, chàng nghĩ ngợi lòng nhức nhối khôn nguôi, đã bảo nhà vua cắt xuống địa ngục.

Đừng lo, chérie. Anh đã rớt xuống đó rồi đấy thôi.

-o0o-

Khi họ tới tòa tu viện trông y như pháo đài thời trung cổ, Domenic đã bình tĩnh lại nhiều. Thay vì để bất kỳ ai khác rời khỏi chỗ này đi giải giao Domenic cho Lazar, Sully xét thấy tốt nhất là tập trung đội ngũ lại, vì họ vẫn chưa nghe việc Genoa bàn giao với Lazar đã chính thức ngã ngũ chưa. Hiểm họa vẫn có thể phát sinh. Thậm chí còn có nguy cơ nhỏ giao tranh nữa, đó chính là lý do Lazar đã gửi Allegra đến tu viện kiên cố này – tàu bè ngoài kia vẫn có thể dùng để đánh nhau. Dù sao đi nữa việc đem Domenic đến cho Lazar cũng chả gấp gáp gì, vì vị thống đốc non trẻ đã nhừ tử bởi cái số phận khủng khiếp mà họ vừa cứu hắn đến nỗi trở nên hoàn toàn ngoan ngoãn.

Về phần nàng, sau những khoảnh khắc căng thẳng ở Las Colinas, Allegra cần nghỉ ngơi. Suốt trong những ngày này nàng đã quá rã rượi, nhưng lần đương đầu vừa rồi đã khiến nàng hoàn toàn cạn kiệt.

Khi những rương đồ của nàng được đem xuống, nàng và Domenic đi vào tu viện khổng lồ, vây quanh họ là những hộ vệ. Họ bước vào trong phòng ăn của các soeur, mái vòm tối tăm thông gió làm toàn bằng đá, đầu phòng cuối phòng có gắn lò sưởi cao bằng thân người. Nhưng giờ này trong đấy không đốt lửa.

Domenic đứng dò xét mặt nàng với biết bao cảm xúc mà nàng chưa từng thấy hắn thể hiện trước đây.

“Về những người canh gác anh, tôi cắt đặt những người tôi tin cậy là sẽ không ngược đãi anh. Lazar sẽ kết án anh,” nàng bảo hắn. “Tôi không biết án đó như thế nào, nhưng anh ấy chắc chắn không thiêu anh đâu. Anh ấy không phải là người tàn ác.”

Đôi mắt màu lục của hắn nhấp nháy với vẻ kinh hãi, đau đớn. “Allegra, làm ơn đi. Nếu cô có ảnh hưởng với ông ta, tôi xin cô, hãy xin ông ta ban ân xá cho tôi.”

Nàng im lặng một hồi, rồi điềm đạm nói với hắn. “Tôi không có bất cứ ảnh hưởng nào với ông ấy, Domenic, dù trong điều kiện tốt nhất tôi cũng không chắc là anh sẽ được hưởng một phần ân xá nào, nhưng tôi sẽ giúp lời cho anh trước khi ông ấy tuyên án, nếu anh muốn.”

“Cám ơn,” hẳn thì thào.

Vừa lúc đó bà mẹ bề trên đẩy đà lướt về phía nàng với nét mặt ân cần mà Allegra nghĩ có thoáng chút thương hại.

“Cô Monteverdi, gặp lại cô thật tốt quá. Chúng tôi rất mừng là cô trở lại bình yên. Nào, tôi sẽ đưa cô đến phòng của cô,” bà nói bằng giọng trầm, đều đều.

“Cám ơn mẹ,” nàng nói khẽ khàng.

Darius khiêng cái rương đi biển phía sau nàng trong lúc nàng để Domenic với nhóm hộ vệ và nổi gót theo vị nữ tu băng qua phòng ăn đến thang lầu. Allegra liếc ra sau xem Darius mang cái rương lớn như thế nào. Cậu dừng lại để vác nó lên vai. Nàng lại ngó thẳng trước mặt, mới nhận ra họ bị một nhóm bốn người phụ nữ trang phục sang trọng chắn đường tại bậc thang trên cùng, cổ và tay của họ đeo đầy nữ trang.

Mẹ bề trên cúi đầu chào. “Kính thưa công chúa và các tiểu thư. Chúc một ngày tốt lành.”

Allegra nghe thấy có tiếng gầm gừ sau lưng mình, nàng quay lại mới thấy một con chó mặt nhăn lông màu nâu, giống như miệng máng xối hình đầu thú nhỏ (kiểu gô tích) tướng lùn xùn cục mịch, đeo vòng cổ cần đá quý, đang tè vào thanh trụ bằng đá chống tay vịn cầu thang. Rồi nó đủng đỉnh đi đến chỗ một thiếu nữ đứng ở giữa, mấy lớp da cầm của nó đông đưa qua lại. Nó chồm lên đầu gối của thiếu nữ, cô ta bế nó lên và miệng âu yếm gù gù với nó. Allegra nhận ra nàng đang mặt đối mặt với cô vợ tương lai của chàng.

Dù lòng không muốn nàng vẫn cảm thấy ngưỡng mộ.

Công chúa Nicollete trông giống như thiên thần. Cô ta là nữ nhân đầu tiên mà Allegra thấy nhan sắc còn vượt trội cả mama. Tóc của cô ta có màu nắng mùa đông, làn da như kem tươi, gò má phơn phớt như cánh hồng, và đôi mắt to tròn xanh biếc sắc hoa cornflower. Cô ta xuất hiện như thể vừa từ vườn địa đàng hồn nhiên tung tăng đáp cánh xuống đậu bên chân Lazar.

Chúa ơi, nhìn thấy hình ảnh này nàng buồn bã thầm nghĩ giữa hai nhân vật tuần tú xinh đẹp như thế, con cái họ chắc sẽ giống như tiểu thiên sứ hoàn mỹ.

“Có phải đây là cô ấy không?” công chúa hướng về mẹ bề trên ngọt ngào hỏi.

Các thị nữ xúm lại gần Nicollete và chiếu tia nhìn sắc như dao vào Allegra, nàng lùi lại cảm thấy ghê ghê khi cô công chúa cho con chó xấu xí liếm gương mặt hoàn hảo của cô ta.

“Thưa công nương, mong ngài hiểu cho,” mẹ bề trên nói bằng âm điệu xoa dịu, “theo ý chỉ của hoàng thượng cô Monteverdi sẽ lưu lại đây cho đến khi vương quốc được khôi phục.”

Nicollete ban cho người phụ nữ nụ cười tươi tắn lúm đồng tiền. Thanh âm của cô ta vừa nhộn như kim vừa ngọt như mật.

“Ta sẽ không bao giờ muốn làm phật ý chúa công và phu quân của ta, nhưng soeur nhân ái à, hãy sắp xếp tư thất của người này ở thật xa chái nhà của ta. Và ta mong nhà vua lưu ý rằng ta sẽ mang tai tiếng nếu ở cùng khu vực với một” – cô ta sững người – “một phụ nữ lăng loàn.”

Allegra nhìn cô ta dăm dăm.

“Brigitta, hãy thông truyền cho cô ta trừng mắt nhìn hoàng hậu như thế là không đúng thể thức.”

“Người đàn bà kia,” Brigitta tuân lệnh, khinh khỉnh bảo nàng, “thứ dân không được nhìn vào mắt của hoàng hậu. Hạ tầm mắt của ngươi xuống!”

“Tôi nghĩ rằng công nương vẫn chưa phải là hoàng hậu, thưa công nương,” Allegra khê khàng nói.

Mẹ bề trên bật lên ho.

“Cô ta tầm thường quá đi!” cô gái thứ ba sững sốt nói.

“Thô thiển phải biết!” cô nàng thứ tư thốt lên.

“Đối với sở thích của đàn ông thì chả đáng gì,” Brigitta thì thào ra điều kinh nghiệm.

“Đúng, tôi không muốn gây ra phiền toái nào!” Allegra thốt lên, nàng đã hết kinh ngạc trước những lời lẽ đánh giá trần trụi nhất. “Có lẽ tôi nên ra ở ngoài chuồng ngựa.”

“Phải, như thế rất tiện cho chúng ta,” cô công chúa đáp lại, đôi mắt màu xanh, rất ư là xanh lóe lên.

Allegra cảm giác được mặt mình đỏ bừng. Nụ cười như thiên thần của Nicollete không hề nao núng. Cô ta thả con chó xuống, nó chạy lại hít hít nàng. Allegra đưa chân xua con chó đi, khiến nó gầm gừ đề phòng.

“Chuồng ngựa à?” Cuối cùng Darius giận dữ lăm lăm như thể không nhin nổi nữa. “Thủ lĩnh không thích thế đâu.”

Công chúa và các nàng tiểu thư ngó quanh và đột nhiên phát hiện ra cậu ta.

Họ vô cùng thích thú liếc nhìn chàng thiếu niên đẹp trai. Cậu ta quắc mắt dữ tợn nhìn trả. Allegra cố dằn không đảo mắt nhìn trong lúc họ liếc mắt đưa tình với cậu, nhưng nàng cảm thấy khó chịu khi nhận ra nếu họ thấy Darius đẹp trai, thì chắc họ phải té xỉu khi gặp Lazar.

Chắc chắn chẳng bao lâu nữa nhà vua sẽ ngẩn ngơ như thế với cô dâu bé bỏng hoàn mỹ. Nàng phân vân không biết Lazar sẽ thì thầm với công chúa Nicollete là chàng cũng yêu cô ta không.

Trong căn phòng bằng đá gió lùa thông thoáng, Allegra đi đến bên cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài, đưa tay ôm lấy bụng. Tuốt bên dưới là nội viên được chăm sóc tươm tất của các soeur. Xa xa những dãy đồi xanh tươi trải dài đến tận chân trời thay vì biển cả ngút ngàn. Trời vào thu lá cây bắt đầu đổi màu, và từ vị trí thuận lợi này nàng thấy được ngọn tháp cuối cùng còn lại của tòa lâu đài Belfort bỏ hoang, cháy nám vươn lên trên những tàn cây.

Lòng nàng chùng xuống, khi nhớ lại họ đã đề ra kế hoạch dựng lại Belfort mới trên tàn tích đổ nát và trên vùng đất xung quanh là – thành phố của họ – của nàng và Lazar, một thủ phủ mới tinh khôi rực rỡ của Ascencion.

Nhưng giờ đây đó là kế hoạch chung của Lazar và Nicollete. Chung sống, chung vui lẫn chung buồn. Chung con cái.

Đồ phản bội, nàng thầm nghĩ.

Họ đúng là xứng với nhau.

-oOo-

Đứng trong đại sảnh thông gió, được thắp đuốc của tu viện, Domenic theo dõi cuộc chạm trán âm thầm, gay cấn giữa công chúa Allegra và nàng công chúa Áo và từ thái độ thù địch của hai người họ hẳn thấy được kế sách trốn thoát. Đây là một ván bài cơ hội thắng mỏng manh, nhưng nếu Allegra không có cân lượng nào với Fiore theo lời của nàng ta thì đây đúng là niềm hy vọng duy nhất của hắn. Nếu Domenic Clemente biết làm được chuyện gì nên cơm nên cháo thì đây là biết cách tác động phụ nữ.

Hắn đứng nhìn chăm chăm cô công chúa xinh đẹp, nét mặt hắn vô cùng âu yếm, kinh ngạc không màng đếm xỉa đến những hộ vệ chung quanh hắn. Khi các nàng tiểu thư ồng ẹo bước xuống thang, Nicollete Habsburg phát hiện ra hắn. Môi khẽ hé ra, hắn chăm chú nhìn nàng ta, lơ đãng đưa một tay lên ngực trái, rồi vội hạ tia nhìn xuống ngó trân trối xuống sàn nhà như cậu học trò si tình.

Hắn cảm giác được cô ta thắc mắc ngay lập tức, mặt thoáng nét tự mãn kiêu căng rất ư con gái, và hắn nghe các cô gái phía sau bắt đầu xì xào to nhỏ.

“Người đàn ông đó là ai thế?”

“Ông ta cao ghê.”

“Trông đáng dấp quý phái, phải vậy không?”

Rồi có tiếng cười khúc khích, hắn ngáp ngừng ngược lên nhìn công chúa. Mắt họ giao nhau. Nàng ta nghiêng đầu, rồi bước về phía hắn. Với cái gật đầu uy nghi, cô ta ra lệnh cho đám thị vệ dữ dằn lùi ra sau. Hắn thầm nghĩ bọn đàn ông cục mịch, ngốc nghếch này luống cuống trước nhan sắc của cô ta cứ như chưa từng thấy qua đàn bà vậy, dù Domenic phải thừa nhận Nicollete Habsburg là thiếu nữ đẹp nhất hắn từng gặp.

Hắn cúi đầu xuống.

“Ngài đây xưng hô như thế nào?” cô ta hỏi. “Ngài có phải là một trong các tùy tùng của nhà vua không?”

“Không phải, thưa công chúa.”

“Xin công chúa hãy lùi lại. Y là tù nhân,” một thị vệ bắt đầu lên tiếng, như cô ta chiếu cho anh ta ánh mắt giận dữ lạnh lùng khiến người đàn ông bối rối.

“Brigitta,” cô ta nóng nảy nói, “thông truyền cho những người này biết trừ phi có phép mới được nói.”

Domenic dấu nét mặt thoáng thú vị trong khi Brigitta tuân lời nàng công chúa. Đám đàn ông chung quanh phùng lên phần uất.

“Ngài bị kết tội gì?” mỹ nhân quý phái lên tiếng hỏi.

“Nhà vua căm ghét tôi,” hắn nhỏ nhẹ nói, “vì trước kia tôi đã từng dính hôn với tình nhân của ngài ấy.”

“Cô Monteverdi à?” vành môi xinh đẹp mím lại.

“Thưa vâng. Ngài ấy đã đoạt cô ta trên tay tôi, tôi chỉ muốn yên ổn rời khỏi nơi đây với cô ta thôi. Nhưng ngài ấy say mê cô ta và không chịu trả cô ta về cho tôi.”

“Say mê,” nàng ta lặp lại, “với cô ta sao?”

“Ồ thật vậy thưa công chúa. Ngài ấy gửi tới tất cho cô ta biết bao là quà cáp sang trọng mà tôi không thể nào bì lại với gia sản nghèo nàn của tôi. Tôi sợ hoàng thượng sẽ trút cả nửa ngân khố của Ascencion lên người cô ta mất thôi.”

Nàng ta khoanh tay trước ngực và nhìn thẳng hắn, “vậy ư, thế thì không được đâu.”

Hắn nghĩ nàng ta dễ đoán thật. Hắn thấy được nàng ta đúng là đang tự nhủ, *anh ấy nhất định không được dùng tiền hồi môn của mình cho người đàn bà đó!*

Tâm trí Domenic lồng lên hứng khởi. Hắn dám cá là vị công chúa này đã phái Brigitta hay ai đó trong đám tùy tùng của mình đi xem xét Fiore và chắc chắn là đã nghe được tiếng tăm lừng lẫy về nét quyến rũ và vẻ đẹp trai của vị hôn phu mắt đen tương lai. Nếu cô ta có may mắn ghen tương nào theo kiểu đàn bà con gái trong thân thể trinh nữ mỹ miều kia, thì hắn sẽ lòng kiêu, rình rập cho bằng được.

“Ồ công nương anh minh,” hắn thở dài, “giá mà tôi được rời khỏi nơi đây và đem cô Monteverdi đi theo, đời tôi thế là mỹ mãn rồi, nhưng than ôi. Thay vì thế tôi sắp bị treo cổ vì

tình yêu của mình.”

Các nàng tiểu thư thở dài ai oán phía sau hắn.

“Phải,” hắn đau khổ nói, “nhà vua không chịu rời xa cô ta. Ngài ấy nói Allegra Monteverdi là người phụ nữ đẹp nhất kể từ thời Helen xứ Troy (ái nữ xinh đẹp của Zeus, chúa tể thiên cung, và Leda trong truyền thuyết Hy Lạp), tâm hồn thật trong sáng và tính tình rất đổi dịu dàng.”

Nicollete nhìn chăm chăm một hồi. “Cứ để ta xem xét chuyện đó!” Nàng ta nhích lại gần hơn. “Ta ở trong vị thế có thể giúp được ngài,” nàng ta nói riêng với hắn bằng thái độ rất ư thành khẩn, có lẽ gom hết thành khẩn trong mười bảy năm qua của nàng ta cũng không chừng.

Hắn nhìn nàng vừa cảm kích vừa ngỡ ngàng. “Ồ, thưa công nương cao quý. Ngài thật sự có ý như vậy chứ? Tôi không thể nào báo đáp ngài...”

Gương mặt toàn mỹ, mịn màng như kem ánh lên nét cương quyết.Ồ thôi nàng độc xà bé bỏng mắt xanh này sẽ làm cho cuộc sống của đức vua biến thành địa ngục cho mà xem, hắn hí hửng nghĩ thầm.

“Hoàng thượng sẽ không bao giờ biết đến chuyện này, nhưng ta tin các thi sỹ thường nói – tình yêu chân chính sẽ không bao giờ bị chối từ,” nàng ta thì thào. “Tối nay trong lúc ta dùng cơm với phu quân ta, ta sẽ phái thị vệ của ta đưa ngài và cô Monteverdi ra bờ biển. Từ chỗ đó ngài có thể đi đâu tùy ý ngài. Chỉ đừng đem người đàn bà đó về lại đây là được. Vĩnh viễn đừng trở về.”

“Thưa vâng công nương từ ái, anh minh,” hắn thì thầm.

Trông nét mặt vô cùng tự mãn, nàng ta đưa tay cho hắn hôn.

Domenic quỳ xuống và hôn những ngón tay nàng ta mãi cho đến khi nàng ta đỏ mặt.

CHAPTER 22

Linh mục bảo Lazar đứng chỗ nào thì chàng đứng chỗ đó, ngồi chỗ nào thì chàng ngồi chỗ này, bước đi sao cho tương xứng với nhịp điệu cổ tình làm ra vẻ nhỏ nhẻ của cô dâu chàng. Đền nể rực rỡ trong vương cung thánh đường, và trong lúc từng thành viên của đám cưới đang cố nhớ lời vị lễ quan của cự trào về những vị trí của họ thì không khí liên hoan bùng lên trong số các quan khách. Ngay cả Don Pasquale cũng tươi cười, nhắc lại với các vị khách người Áo tương nhiệm về chuyến du lịch thời trai trẻ đến vùng núi non Alps.

Lazar đứng thờ thẩn tay đút trong túi chiếc quần chèn xanh dương, chàng phải vận dụng hết sức bình sinh để khoác lên mặt lớp vỏ hòa nhã vừa đủ. Rốt cuộc chàng sắp sửa thấu tóm hết mọi thứ mà chàng cho là mình muốn có – Ascencion, giờ đây đã thuộc về chàng để chàng ấp ủ, chở che. Sự khôi phục quyền thống trị của gia tộc Fiori. Hai triệu đồng vàng. Domenic Clemente đã bị bắt giữ, đợi xét xử vì tội danh chống lại quần chúng Ascencion. Và một người vợ mà thật dễ dàng để kính nhi viễn chi.

Thật đấy mà, mắt chàng mờ mịt khi căng tai ra nghe cô dâu của mình huyền thiên không ngừng miệng, đúng y boong như chàng muốn.

Còn về phần hôn lễ hoàng gia, thì quả là một buổi trình diễn huy hoàng nhé. Không những là một sự phô trương hào nhoáng mà còn là trò hề to tát, xa hoa.

Chàng nghe lỏm được khách khứa đang xì xào bàn ngang tán dục về thái độ lặng lẽ của chàng, người thì cho rằng chàng là người thường lầm lì; người thì nói im lặng là biểu hiện của khôn ngoan; còn đám quan viên thì kết luận chàng thuộc loại đầu óc chậm lụt hay đang lo sốt vó vì sắp lấy vợ.

Ồi chao niềm vui tung bừng tỏ mở sống đời phục vụ quần chúng là đây, Lazar chờ dẫn nghĩ thầm. Giờ thì những cái đó đang quay lại ám ảnh chàng.

Chàng chỉ muốn bỏ đi.

Trước mỗi đợt chúc tụng chàng lại phải gắng gượng nở nụ cười, thâm tâm tự hỏi làm sao chàng có thể chịu đựng đến hết đời cuộc sống như thế này mà chẳng có người nào kể bên thực sự hiểu rõ mình và sẽ không phán xét tùy tiện mọi cử chỉ, lời nói nhỏ nhặt của mình. Chàng tự bảo mình chuyện rồi sẽ phai nhạt. Đối với bọn họ chàng chỉ là vật lạ mắt trong thời điểm này mà thôi. Công việc rồi sẽ là cứu cánh của chàng. Nhưng chỉ có Chúa mới biết là có đủ việc để mà làm hay không.

Khi chương trình tập dượt cho buổi diễn ngày hôm sau đã xong, tất cả mọi người dồn vào những cỗ xe trang hoàng lộng lẫy để đến tham dự bữa cơm tối muộn màng tại ngôi biệt thự nghỉ đông hoành tráng của quận công xứ Milan. Trong lúc Lazar bực bội chờ công chúa và các thị nữ của cô ta lên xe, chàng liếc lên giáo đường chính tòa và tự hỏi mình có bị sét đánh khi

thốt ra những lời thề rỗng tuếch trước mặt Chúa hay không.

Chàng cảm thấy giống như chịu cực hình khi phải nghe những cô gái ríu rít trò chuyện trong xe, vì vậy chàng cứ ngồi chong mắt ra cửa sổ nhìn khung cảnh tối tăm bên ngoài, lòng quá đổi nhớ nhung Allegra đến độ toàn thân chàng nhức nhối mong mỗi nàng. Hành động vị tha quên mình này quả là cam go hơn chàng hình dung.

Khi thoát ra khỏi cơn u uẩn trở về thực tại thì dẫu tối tăm, phong cảnh ngoài kia đã khoác lên vẻ nham hiểm đầy quen thuộc.

“Chúng ta đi tới đâu rồi?” chàng lên tiếng hỏi, cảm thấy tay mình ớn lạnh.

Vừa đến lúc họ đến đèo D’Orofio, mama bé bé Anna đang ngủ trong lòng và ngồi dựa vào nệm nhung. “Ôi trời!” bà lên tiếng. “Biến động quá thể! Cám ơn trời tất cả chúng ta đều an toàn.” Khi từ ngử gần như chưa thoát khỏi môi bà thì những tiếng hét đầu tiên đã vang lên.”

Chàng động thành thành vào cửa xe. “Xà ích, khốn kiếp, dừng lại!”

Các nàng tiểu thư hé miệng sững sốt trước lời lẽ khiếm nhã của chàng, nhưng cỗ xe đã từ từ ngừng lại.

Tim đập dồn dập, Lazar phóng ra khỏi xe, tay rút thanh kiếm Excelsior. Chàng điên cuồng nhìn quanh nhưng chẳng có bóng dáng tên bịt mặt nào, chẳng có tiếng vó ngựa lồng lên hay tiếng gào thét, cũng chẳng có sấm chớp. Chỉ có chàng với thanh kiếm hoàng gia lóe sáng, và tiếng gió đêm thổi diu dặt xuyên qua những lùm cây nghe như tiếng thở dài ai oán của những hồn ma.

“Có chuyện gì thế thưa hoàng thượng?” có ai đấy hỏi sau lưng chàng.

“Cứ để mặc ngài ấy,” Don Pasquale đáp lại tỏ ý thông hiểu.

Mấy cô gái xì xào ngó ngán với nhau.

Lazar đi vài bước. Tâm khảm ngập ú, chàng ngó quanh quất cái chỗ trống hoác dọc theo đường đi nơi mà gia đình chàng đã bị sát hại. Chỗ đó trông vẫn bình thường, nhưng tại nơi đây không khí chết chóc uồn lượn như con mãng xà đen giữa những cụm oải hương. Lối đi nhỏ hẹp xuyên qua cánh rừng bên đường đập vào mắt chàng y như cách đây gần mười sáu năm, lại một lần nữa lôi kéo chàng.

Con phải sống, và bảo tồn dòng giống.

Lá chết lạo xạo dưới chân khi chàng tiến vào cánh rừng nơi thuở xưa có một thằng bé từng trốn chạy, kinh hãi đến độ hồn xiêu phách lạc. Ngay lúc này đây chàng đứng trên bờ vực cao những hai trăm feet, tà áo choàng của chàng bỗng bành trong gió. Chàng ngó đăm đăm xuống mặt biển nổi sóng cuộn cuộn bên dưới.

Người đẩy thẳng nhóc khốn kiếp thảm thương, chàng nói với nhân ảnh của mình thuở trước. Dù gì đi nữa nhờ vào phép màu chết tiệt mà mày còn mạng đấy.

Chàng sẫm soi mặt nước đen ngòm sâu tuốt bên dưới, tận trong tâm trí dấy lên sự nhận thức sâu sắc đang hình thành. Chàng cảm nhận được mỗi xúc cảm nào đó đang len lỏi mà mình không thể đặt tên, một nỗi đau khổ mang dư vị vừa tuyệt diệu vừa ngọt đắng. Chàng chỉ nghĩ được rằng đến cuối cùng chàng đã giữ lời hứa với cha chàng.

Nhưng giờ đây chàng đã bội ước một lời thề khác, chàng suy nghĩ một cách nặng nhọc, lời thề này còn vượt qua cả từ ngữ, đã khắc sâu vào tận tâm khảm chàng.

Nàng từng nói trong lòng em, em là vợ anh. Bấy nhiêu đó đã quá đủ cho em rồi.

À, chérie. Anh phải làm gì với em đây?

Chàng tuyệt vọng ngược lên nhìn các vì tinh tú. Allegra chính là chiếc la bàn của chàng, ngôi sao trên cao đã đưa đường dẫn lối cho cõi lòng bão giông của chàng tìm về cố hương. Nàng đã cứu vớt linh hồn chàng. Nàng đã trao cho chàng hết tất cả, còn chàng thì lại xua đuổi nàng. Nhưng chàng đâu còn lựa chọn nào, vì cái chết của mục sư đã chứng minh lời nguyện ấy là thật.

Nhưng thật như thế nào đây? Chàng đau đớn nghĩ ngợi. Đã có thời gian chàng chưa bao giờ dám vọng tưởng mình sẽ có lại vương quốc, nhưng chính tình yêu của chàng dành cho Allegra và tình yêu của nàng cho chàng đã biến điều không tưởng thành sự thật. Có lẽ giờ đây chàng cũng sai lầm khi tin rằng chàng không thể có nàng bên cạnh. *Nhưng lẽ như -?*

Lỡ như. Luôn luôn là *lỡ như*.

Đời là một nan đề rắc rối dù ta nhìn ở bất cứ góc độ nào.

Phải, chàng thầm nghĩ, nếu cứ day đi day lại về cái chết mong manh rồi rãm của bản thân mình quá lâu, người ta sẽ hoàn toàn phát điên lên mất, huống hồ là cái chết của người mình yêu thương. Đời sống bện chặt với chết chóc khít khao đến nỗi tránh được cái này sẽ thoát luôn được cái kia; chàng nghĩ rằng cách duy nhất để thoát khỏi nỗi ám ảnh sợ chết là chỉ bằng mở lòng tiếp nhận nó, và chàng đã loại bỏ sự lựa chọn đó vĩnh viễn khi quăng viên đạn bạc xuống biển.

Nhưng còn tiếp nhận sự sống thì sao? Chàng không chắc là mình có được thứ can đảm đó.

Ví dụ, cho dù chàng bảo vệ được Allegra thoát khỏi tay những quân phản bội và sát nhân nào đấy thì đôi khi phụ nữ cũng chết trong lúc lâm bồn, chàng tư lự ngẫm nghĩ, cái chuyện khốn kiếp đó cũng là một tiến trình của đời sống đan kết với chết chóc. Nếu chàng đem nàng về sống với chàng thì sớm hay muộn con cái cũng chào đời. Chàng đoán chắc mình sẽ thương yêu chúng đến mê mẩn, rồi *lỡ như* mạng sống của chúng lại bị tước đi thì sao? Trẻ con còn yếu ớt hơn cả những nụ hồng bé xiu. Làm sao chàng chịu đựng nổi đây?

Rồi còn chuyện Allegra thích làm việc với những kẻ nghèo khó, với nhor bẩn bệnh tật. Trước

sau gì nàng cũng phải chết thôi. Cho dù lời nguyện ấy không có thực, rồi đến ngày nào đó chàng sẽ phải an táng nàng, vì chàng biết chắc trời cao thừa lòng dạ tàn nhẫn sẽ không đời nào cất chàng đi trước đâu.

Người có thật là đang bảo vệ cho cô ấy, hay là người đang cố loại trừ nỗi đau đớn đó cho bản thân người – lại bỏ chạy để cứu lấy mạng mình?

Những làn sóng bên dưới và các vì sao trên cao dường như đã cất giữ câu trả lời mà chàng quá ngu muội không biết nắm bắt, điều mà chàng cảm giác được rất rõ hiển nhiên nhưng lại không tài nào khám phá. Chàng ngắm soi mặt biển và bầu trời cho đến khi trở nên choáng váng ngay gần bờ vực. Chàng quỳ một chân trên nền đá lộng gió để trụ người lại.

Tựa khuỷu tay bên chân quỳ, nhà vua gục đầu vào bàn tay.

Đằng nào thì mình cũng bị đày đoạ rồi, chàng nghĩ với cảm giác tuyệt vọng mà chàng cũng không biết nên vui hay buồn. Tất cả chúng ta đều bị đày đoạ cách này hay cách khác, và đời sống chính là như thế. Và cũng có thể có được hạnh phúc cách này hay cách khác.

Chàng bắt đầu cười nho nhỏ trong tâm trạng buồn bã khôn nguôi trước mớ lý luận chấp vạ của mình, y như kiểu triết lý của dân dã, cái tri thức đó thì bất cứ bà cụ Ascencion nào đứng bên bếp lò chiên tỏi nấu món hầm cũng có thể nói cho chàng nghe được.

Đời sống có thể đơn giản như vậy sao?

Mắt chàng nhắm nghiền, mong mỏi được tin như thế. *Nhưng cô ấy sẽ bị mất mạng. Tôi không thể nào chịu nổi cả. Tại sao tất cả mọi người đều thiệt mạng? Tại sao tôi mất hết tất cả?*

Rồi hoàn toàn theo bản năng, chàng nghe được giọng của mục sư vang lên trong đầu, người thầy của chàng đã cố kiên trì ghi sâu vào đầu óc chàng bài học luận lý nhằm kiềm chế tính khí nóng nảy của chàng.

Này cậu trẻ, hãy đảo lộn câu hỏi lại đi. Đầu bò à, cậu nhìn vấn đề ngược rồi đấy.

Bao khoảnh khắc trôi qua, Lazar vẫn bất động, hầu như là không hô hấp.

Chàng nghĩ kỹ, có lẽ mình đã bị che lấp bởi lòng giận dữ chống lại số phận bất hạnh và cứ hỏi tại sao tất cả những điều đó lại xảy ra, nên thay vì thế chàng chưa bao giờ xem xét là mình có thể lựa chọn để cảm kích những cái mình từng có.

Chàng lấy làm kinh ngạc khi nhận ra mình đã có rất nhiều thứ để cảm kích – mười ba năm tốt đẹp sống với người mẹ thương yêu mình, với người cha như anh hùng trong truyền thuyết Hy Lạp. Rồi còn cậu em nhỏ nghiêm trang, cô em gái bé bỏng với tiếng cười nắc nẻ. Nhờ vào kỳ tích, chàng đã được cứu thoát khỏi cơn bão và biển. Chàng có được bạn hữu khi chàng cần họ nhất. Chàng sống sót, mạnh mẽ, và nhờ con gái của kẻ thù mình, chàng đã nếm hương vị ngọt ngào tuyệt vời nhất mà đời đã hiến dâng cho chàng, đấy là tình yêu tuyệt đối.

Nàng đã bảo bọc chàng bằng tình yêu của mình, một tình yêu toàn diện và không kiểm chế, *và đấy chính là món quà chàng từng có.*

Đúng, chàng thầm nghĩ, mắt nhìn trần trối xuống mặt biển lấp lánh.

Allegra *đang* sống. Allegra còn kỳ diệu hơn là những gì chàng xứng đáng nhận lãnh, và nhân danh Chúa, cho dù có bị nguyên đi chẳng nữa tình yêu của họ đủ vững mạnh để bẻ gãy quyền năng ấy.

Chàng ngó xuống dòng nước xoáy với cảm giác khiêm nhường, và trong một lúc lâu chàng cúi đầu, tâm hồn hoàn toàn tĩnh lặng.

Cám ơn Chúa, chàng nhắm mắt thốt lên.

Rồi chàng đột nhiên trối dậy. Không muốn mất thêm giây phút nào nữa, chàng đã phí quá nhiều thời gian rồi.

Nếu như nàng không tha thứ cho chàng thì sao? Ý nghĩ đó kinh khủng quá chàng cũng không dám nghĩ tiếp. Trong lúc rảo bước về phía đoàn tùy tùng, chàng tự trấn an mình nếu nàng từ chối chàng thì sao, làm sao đây, vậy thì chàng chỉ đành bắt cóc nàng và ép buộc nàng yêu chàng lại từ đầu thôi.

Nàng chẳng còn cơ hội nào đâu. Chàng sẽ yêu nàng cho đến rụng rời luôn cho mà xem.

Chàng trưng dụng một con ngựa nòi của quan viên, vắn tắt cáo lỗi cùng nàng công chúa, đoạn phóng lên yên không giải thích thêm lời nào. Chàng nóng nảy tháo cravat và áo choàng satin – khốn kiếp, nhiều phép lịch sự quá – và phi như gió đến tu viện, trong đầu chỉ có mỗi một mục đích.

Đó là van xin hoàng hậu của chàng cho chàng cơ hội quay lại trước khi họ phí hoài thêm một khoảnh khắc quý giá nữa mà lẽ ra họ phải cùng nhau chia xẻ trên quả đất này bên dưới bầu trời nạm đầy sao.

-o0o-

Allegra ngồi trong nguyện đường rất lâu sau khi buổi kinh chiều kết thúc, người co cụm trong tấm áo thụng đen dành cho người mới tu tập mà mẹ bề trên đưa cho. Nàng quấn mái tóc dài quanh ngón tay một cách trầm ngâm và nghĩ đến việc làm thế nào đành đoạn cắt đi mớ tóc ấy khi gia nhập dòng tu.

Lazar không thích như vậy đâu.

Ý nghĩ đó ngay tức thì lại đâm vào tim nàng như một mũi kim vô hình. Nàng thở dài, mắt ngân ngấn.

Ngừng lại ngay, nàng thầm nghĩ, và cố nén giọt lệ.

Những ngọn nến dâng lễ chiếu lung linh trên gương mặt trầm lặng của tượng thánh nữ đồng trinh bằng cẩm thạch màu vàng tái đặt trong hốc tường, và tiếng vang mơ hồ từ những bản đồng ca trong treo của các soeur văng vẳng trong không gian quỵện lẫn với hương hoa đại dịu dịu đặt trên bàn thờ nhỏ bằng đá.

Cuối cùng nàng đứng dậy, mệt mỏi nhún một bên gối thi lễ rồi rời nhà nguyện. Nàng quẹo xuống hành lang lát đá tâm trí đầy ắp hình ảnh chàng, hàng mi đen như mực, tiếng cười nồng nàn, nụ cười rộng miệng ranh mãnh, lại còn vẻ mặt đam mê chất ngất.

Allegra Monteverdi, đó không phải là tư tưởng của nữ tu đâu.

Nàng ôm người khi đi dọc theo hành lang, lòng bập bênh tuyệt vọng, toàn thân đau đớn. Khi nàng quẹo ngay góc tường thì thấy sáu người lính Viennese to con đang tiến về phía mình.

Một người nói với nàng bằng giọng Pháp chuẩn mực, loại ngôn ngữ dùng trong cung đình. “Cô Monteverdi, làm ơn đi theo chúng tôi.”

“Để làm gì?”

“Chúng tôi có lệnh đưa cô và hôn phu của cô ra bờ biển.”

“Hôn phu của tôi?” nàng lùi lại thốt lên ngạc nhiên.

“Cưng à, rốt cuộc cũng tới lúc,” Domenic lên tiếng trong lúc vòng qua góc tường chỉ trong chốc lát sau những người kia.

Nàng nhìn hẩn trùng trùng, tự động lui lại tránh những tên lính. Nàng hiểu rõ vẻ mặt tự mãn của hẩn và kinh ngạc thấy hẩn trang bị với một khẩu súng lục.

“Chuyện gì đây? Anh lấy khẩu súng đó ở đâu, những người canh giữ anh đâu rồi? Tôi nghĩ Lazar đã nhốt anh vào tù rồi chứ!”

Hẩn tóm chặt tay nàng phía trên khuỷu tay. “Nhà vua không phải là thế lực duy nhất ở đây, cưng à. Hoàng hậu của ông ta không muốn em vướng bận tay chân,” hẩn thì thào bằng tiếng Ý để những người Áo kia không hiểu được. “Để đổi lấy tự do của tôi, tôi đã đồng ý đem em đi để bà ta có được ông chồng trọn vẹn. Cưng à, tôi và em mình lại có nhau lại từ đầu như lúc trước mình dự định đấy.”

“Tôi không thể đi với anh! Tôi cần ở lại đây, còn anh phải bị xử vì tội trạng của anh,” nàng giân dữ nói. “Thế công chúa có biết anh bị buộc tội không?”

“Đừng gây gổ nữa cưng à. Em không có nguy hiểm gì đâu. Từ giờ trở đi tôi sẽ săn sóc cho em –”

“Như kiểu anh săn sóc cái đê Lazar ra tay can thiệp sao?” nàng hỏi gặng, vùng ra khỏi tay

hắn.

Hắn nghiêng chiếc hàm vuông trong giầy lát, cặp mắt xanh tóe lửa.

“Không ai muốn chúng ta ở lại Ascencion cả, Allegra,” hắn vội nói, giọng danh lại. “Đừng quên em là con gái của kẻ phản quốc. Những lão già trong ban hội đồng đã bán đứng tôi cũng như đã bán đứng cha cô. Nào, đừng gây nữa –”

“Anh nói thế có nghĩa là gì?”

“Không còn thời gian để giải thích đâu.”

“Nói đi! Ban hội đồng đã phản bội ba tôi như thế nào? Anh đang dấu giếm chuyện gì đó.”

Hắn đứng ngó lên trần, vẻ mặt tỏ ra hết kiên nhẫn, rồi lại nhìn xuống nàng. “Nếu tôi nói em đừng gây nữa được không?”

“Được,” nàng nói dối.

Hắn thấp giọng nói nhanh. “Cái chết của mẹ em không phải là do tự tử đâu. Bà ấy bị trừ khử vì định vạch trần âm mưu chống lại họ Fiori. Bà ấy biết mình gặp nguy hiểm, vì thế mới gửi em đến nhà dì em ở Paris. Ba em không hề biết được chân tướng sự việc.”

Nàng lùi lại, mặt tái mét, và đưa hai tay lên bịt miệng.

“Nào, đi thôi trước khi bọn họ vệ bắt đầu nghi ngờ mệnh lệnh này rồi lại đổi ý.”

“Tôi không đi với anh đâu,” nàng nghẹn ngào thốt ra. “Tôi thuộc về nơi này.”

“Em nói láo à? Là em?” hắn sừng sốt chất vấn. Hắn nheo mắt, và xiết tay nàng mạnh hơn, rồi quay mặt nàng ra sau về hướng lối ra tại cuối hành lang. “Mấy cái tài mới của em thật là hấp dẫn, nhưng em hiểu lầm rồi. Em chính là chiếc chìa khóa mở lồng cho tôi đấy, Allegra, thời gian không còn nhiều nữa.” Hắn bắt đầu lôi nàng ra hành lang.

“Tôi không thể rời anh ấy được!” nàng giằng co chống chọi với hắn.

Hắn ngừng lại và ngó xuống nàng. “Em không nói thật chứ. Tên đàn ông đó là đồ súc vật.”

“Tôi không đi với anh đâu. Tôi yêu anh ấy, Domenic, anh phải đối diện với công lý!”

“Đúng là hoang đường,” hắn điên tiết nói với vách tường, rồi lại chuyển qua thái độ nhẫn nại ra vẻ hạ cố mà nàng biết quá rõ, xoa dịu nàng như một đứa trẻ. “Đừng lo cung. Rồi đến lúc em cũng quên y thôi. Tôi lo cho em mà, Allegra. Lúc nào cũng vậy.”

Hắn lại tóm lấy cánh tay nàng.

“Tôi đang mang con ngài ấy!” nàng hét lên bằng tiếng Pháp để đám binh sỹ hiểu được và

thấy rõ là họ không được đem nàng đi.

Thế là xong. Cuối cùng nàng đã nói trắng ra hết rồi, nàng thầm nghĩ lòng vừa run rẩy vừa nhẹ nhõm. Chuyện nàng mang thai sẽ không còn là một bí mật mà nàng muốn giữ lấy cho riêng mình nữa.

Đám người Áo bối rối liếc nhau, nhưng mặt Domenic trắng nhợt.

“Đây chính là lý do công chúa càng muốn cô ta đi cho khuất mắt,” Domenic nói với bọn người đó. Hắn đưa tay tóm lấy nàng. “Em nhất định phải đi với tôi.”

“Không!” Nàng cố bỏ chạy, nhưng đám hộ vệ to con đã bắt nàng lại.

“Tôi e là ông ta nói đúng đấy cô à,” một tên lính lên tiếng. “Khi dính dấp tới vấn đề thừa kế vân vân.”

Khi nàng lấy hơi thét lên gọi Sully và những người khác trong nhóm Huynh Đệ, thì tên người Áo đã đưa tay bịt miệng nàng.

“Em làm tôi thất vọng đấy, Allegra,” Domenic nói khẽ, cúi xuống nhìn nàng với vẻ áp đảo. “Tôi chưa bao giờ nghĩ là em thích trở thành điểm của ai cả. Nhưng giờ thì tôi sẽ nghĩ đến chuyện sử dụng em vào việc khác.”

Nàng đá hắn nhưng vô hiệu.

Khi hắn lui lại tránh nàng với nụ cười nham hiểm, nàng thoáng thấy Darius phía sau lưng hắn tận cuối hành lang. Thằng bé vẫn đứng bất động, nhìn mọi diễn biến. Rồi nó âm thầm biến mất không một ai hay biết, ngay khi Domenic kéo nàng ra khỏi tên lính và nửa lời nửa khuôn nàng đi.

-o0o-

Chạy đến tu viện, Lazar phóng khỏi con ngựa đang mệt lả xuống nền sân lát đá và ném roi ngựa cho một tay lính canh trong nhóm Huynh Đệ đang đứng thờ thẩn gác ngay cổng vào đền đóm thấp sáng trưng.

“Chào buổi tối, thủ lĩnh,” người đàn ông cất tiếng chào, rồi vội nói thêm, “ý tôi là hoàng thượng.”

Lazar phô răng cười khi kéo cánh cửa gỗ khổng lồ mở toang rồi đi vào. Trong căn phòng ăn rộng lớn chàng thấy thuộc hạ mình đang ngồi nhàn tản.

“Ngài đến đây làm gì vậy?” Sully hỏi, nhưng ngay trước lúc chàng kịp trả lời, anh chàng Irish đã hé cười toe toét.

“Cô ấy đâu rồi?” Lazar oang oang kêu lên trong âm điệu hớn hờ.

“Ặc, ngài ấy bắt đầu hiểu ra rồi!” Sully bật cười, vỗ tay dồn dập.

“Tôi nghĩ cô ấy tính tình đanh đá mà phải không nào?” Donaldson kêu lên.

“Cho dù là người đàn bà cuối cùng trên quả đất cũng không thềm mà!” Mutt cười ha hả.

“Bọn tôi đều biết thiếu cô ấy ngài làm sao sống nổi, cậu trẻ à.” Bác sỹ Raleigh cười sù sụ.

“Dưới mé đó.” Sully chỉ về hướng hành lang đá bên ngoài phòng ăn. “Cô bé tội nghiệp đang ở trong nhà nguyện. Chỉ muốn ở một mình, mồn mỗi chờ ngài thôi. Cô ấy xem làm bọn tôi đứt hết ruột gan.”

Lazar vỗ vỗ lưng Sully. “Các chiến hữu của ta, chúc cho ta may mắn đi. Ta phải đi cầu xin tha mạng đây,” chàng tuyên bố.

Chàng sỏi bước về phía hành lang đá trong lúc vòm trần bằng đá tràn ngập tiếng thét lạnh lạnh.

“Ông Sully! Donaldson!”

Darius lao vút xuống hành lang thấp đuốc, mắt giương to. Cậu ngạc nhiên thẳng kết lại khi thấy Lazar.

“Thủ lĩnh! Bọn chúng bắt Allegra rồi! Chúng đang đem cô ấy đi!”

“Ai bắt?” chàng gặng hỏi khi đám thuộc hạ phóng tới.

“Bọn vệ binh Áo và Clemente!”

Chưa gì Lazar đã chạy ào xuống hành lang, kiểm lăm lăm trong tay, người của chàng bám theo sát nút phía sau. Tim chàng dồn dập vì lo sợ, chàng quẹo ngay góc vừa khi tên vệ binh Áo chót sắp đi ra khỏi khuôn cửa hông để sợ cuối hành lang.

“Dừng lại!” chàng gầm lên.

Bọn hộ vệ quay lại. “Thưa hoàng thượng!”

Nghe lệnh truyền bọn lính đứng sững lại ngay ngưỡng cửa mở. Trong lúc Lazar lao về phía hắt, mây chau lại giận dữ, chàng thấy những tên vệ binh khác cũng ngừng chân không dám trái lệnh, nhưng chàng gạt bọn chúng ra bằng cảm giác khủng khiếp mà chàng biết mình đang tìm kiếm cái gì.

“Lui lại!” Clemente quát chàng và dí súng vào đầu Allegra.

Lazar đứng như chôn chân.

Allegra khóc nức nở gọi tên chàng.

Lazar hạ thanh gươm xuống, chăm chú nhìn vào đôi mắt yêu thương trong lúc chàng từ từ tiến lại gần.

“Không sao đâu, *chérie*,” chàng dịu dàng nói. “Giờ anh đã tới rồi đây này.”

Nàng cố hết sức nhìn chàng, bên dưới những đốm tàn hương gương mặt nàng xanh mét.

“Kêu hẳn thả em ra đi, Lazar, làm ơn,” giọng nàng run run.

“Người muốn gì, Clemente?” Thả cô ấy ra, ta sẽ đáp ứng mọi cái người đòi hỏi.”

“Người nghĩ là ta tin người sao? Người – người đồ hải tặc?” gã tử tước cay đắng phá lên cười điên dại.

“Thả Allegra ra. Người muốn cái gì? Muốn ân xá? Ân chuẩn. Còn tiền? Nêu giá đi.”

“Ta muốn lấy lại tương lai của ta!” hắn rống lên. “Hòn đảo này là của ta!”

“Không đúng, hòn đảo này là của ta,” Lazar đáp lại. Mọi sự tập trung của chàng dồn trên mặt Domenic, chàng thay đổi chiến thuật theo nỗi sợ hãi hiện lên trong cặp mắt màu lục mắt gã tử tước. Domenic chỉ có một viên đạn duy nhất trong khẩu súng lục đó.

Nếu chàng có thể hướng phát đạn đó về phía mình, Lazar nghĩ nhanh, như thế Allegra sẽ an toàn, rồi đám Huynh Đệ sẽ nhào tới tấn công Clemente ngay lập tức.

“Clemente, người đúng là thứ chết nhất,” chàng nói một cách hòa hoãn. “Người không thể tự mình đánh nhau được sao? Người có cần núp dưới váy đàn bà để cứu lấy mạng không?”

“Câm ngay!” hắn hét lên.

“Đồ cầy sấy nhất nhúa,” Lazar nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt rục lên giận dữ, hung hãn.

“Ta không sợ người đâu!”

“Vậy thì người nên sợ đi,” Lazar bảo hắn, “vì lần này ta không chỉ đơn giản bẻ gãy cái cổ tay nhỏ bé của người đâu. Ta sẽ bẻ từng lóng xương trong người người, rồi lấy dao ra xẻo từng miếng thịt của người xuống, như người đã làm với thuộc hạ của ta.”

“Ôi Chúa ơi,” Allegra khóc nức lên.

“Người thích cá mập mà phải không Clemente? Biển ngoài kia nhiều cá mập lắm. Cá mập đầu búa đấy.”

“Câm miệng! Ta sẽ giết người.”

“Người cho rằng người hại ta nổi sao? Nào thử đi. Bắn ta một phát đi. Để ta cho người thấy cái tài ta có được vì đã cải từ hoàn sinh.”

“Lazar, đừng mà,” Allegra rên khẽ .

“Không sao đâu, chérie. Nào thằng nhóc Domenic, ta chỉ cách người có – gì đây – bảy, tám feet thôi phải không? Ta cá là người không bắn nổi ta từ chỗ này đâu.”

Chàng từ từ sẵn tới khi Domenic lùi về hướng cổ xe đang đợi, Allegra vẫn ở trong tay hắc, súng vẫn kê ngay đầu nàng.

Tập trung tuyệt đối vào ý chí đang lung lay của Domenic, Lazar tra gươm Excelsior vào vỏ và chìa tay ra. “Thấy chứ? Bây giờ tay ta trống trơn. Bắn đi – bắn phát đạn đó vào người ta, Clemente. Cả hai chúng ta đều biết người người muốn giết chính là ta. Khử được ta không phải tốt sao? Rồi người lại có tất cả mọi cái, phải không? À, nhưng người nhát quá đâu có dám thử. Người chỉ muốn trốn sau lưng đàn bà rồi bỏ chạy thôi. Nhưng người không bao giờ thoát được đâu.”

“Quân khốn nạn người,” giờ Clemente mới hỗn hển nói. “Ta sẽ bắn ả ta! Người sẽ mất hết ả và đứa bé!”

Lazar dừng chân tại chỗ. Chàng sững sốt ngó Allegra.

Nước mắt ứa ra trên mặt nàng.

Trong khoảnh khắc chàng bị chia trí, cứ kinh ngạc nhìn nàng dăm dăm, Domenic nhắm ngay Lazar. Nhưng lúc hắc bóp cò, Allegra hét lên giận dữ đẩy bật tay hắc lên, vung ra khỏi tay hắc. Viên đạn lướt vèo trên đầu Lazar. Domenic rống lên bổ nhào ra cổ xe và leo lên chỗ của xà ích.

Lazar lao tới sau hắc chỉ trong vài giây. Hộ vệ đã chặn mấy con ngựa lại trước khi chúng kịp đi bước nữa. Lazar đích thân lôi thân Domenic ra khỏi chỗ tài xế và tống hắc vào thành xe, và dùng hết sức đâm thẳng vào mặt hắc. Xong, chàng quăng Clemente xuống đất và tuốt thanh kiếm Excelsior ra khỏi vỏ.

Nhưng chàng không chém Clemente. Vì chàng là Lazar di Fiore, chàng không bao giờ giết chóc trước mặt phụ nữ.

Thở hào hển, cầm gươm bằng cả hai tay chàng kề mũi gươm ngay cổ Clemente.

“Bắt hắc,” chàng gầm gừ khi thuộc hạ kéo tới gần. Treo cổ hắc vào rặng sáng ngày mai. Và ta muốn giữ những người Áo này lại để thẩm vấn.”

Trong lúc Sully và Bickerson túm lấy cánh tay Clemente lúc này hầy còn choáng váng và còng hắc lại, Lazar quay đi và dừng lại trong giây lát để trấn tĩnh tinh thần. Chàng đưa tay cào tóc, vì không thể nhớ lại mình có bao giờ phần nộ kinh khủng như thế.

Khi chàng lại dợm chân bỏ đi, Allegra cứ đứng ngó chàng chăm chăm, nhưng khi chàng nhìn nàng, nàng vội cúi đầu xuống và bắt đầu đi về phía cửa vào tu viện.

-o0o-

Chàng đã cố nhận phát đạn ấy để cứu nàng.

Đưa tay ôm choàng lấy eo, Allegra dờ dẩn bước về phía cửa, giờ đây chỉ nhắm vào bàn chân này đi trước bàn chân kia. Nàng tự nhủ là khi về đến căn phòng gió lùa, nhỏ xíu nàng sẽ tha hồ quy xuống. Nàng không cách nào đối mặt với gương mặt dửng dưng lạnh lùng của chàng sau khi trải qua giây phút chấn động tâm thần đến thế, huống hồ là đối phó với cơn giận của chàng vì đã không báo cho chàng biết chuyện nàng mang thai. Nàng không dám hy vọng những điều chàng nói với Domenic chẳng qua kể nghi binh hòng lay động sự tập trung của gã tử tước, nhưng chuyện đứa bé đã khiến cho chàng ngạc nhiên.

“Xin lỗi,” nàng nói nhỏ với thân hình đang chắn đường mình.

Đầu vẫn cúi, nàng thấy đôi ủng đen. Rồi vỏ kiếm nạm ngọc. Nàng ngửi được hương vị của chàng mà nàng biết rất rõ.

“Làm ơn – sau này hăng,” nàng nghẹn ngào thốt ra, kinh hãi nhìn trần trời xuống đất.

“Allegra,” chàng nói một cách êm ái.

Nàng khép mắt lại, vì giờ đây không cách nào nhìn nổi vào đôi mắt biển đen ấy. Anh chàng ngu ngốc suýt chút nữa là mất mạng rồi. Hai đầu ngón tay ấm áp, chai sần chạm vào bên dưới cằm nàng. Nàng nguẩy đầu tránh.

“Làm ơn đừng đụng vào em,” nàng lên tiếng, đầu lại cúi xuống.

“Nhìn anh này, cưng,” giọng chàng quá đổi dịu dàng.

Ồ, nàng chưa bao giờ có khả năng cưỡng lại chàng cả. Nàng chậm chạp ngược tia nhìn ngập đầy lệ lên.

Nhà vua nhìn xuống nàng bằng vẻ mặt vô cùng mãnh liệt mà nàng không thể nào hiểu nổi. Dáng dấp chàng sừng sững bên trên, trông hoang mang sợ hãi. Chàng không hề nói lời nào.

Vẫn dăm dăm nhìn nàng, không màng gì đến thuộc hạ của mình và các nữ tu vừa mới qua khỏi cơn choáng váng, và cũng quên mất những viên chức mặt mày lo âu giờ đang gia nhập vào đám đông, Lazar quỳ xuống trước mặt Allegra và cầm lấy tay nàng.

Chàng kéo khớp tay nàng vào gò má và giữ tay nàng trên mặt mình.

Nàng ngó xuống đầu chàng đang cúi xuống, lòng mù mờ không hiểu hành động đó là sao,

rồi nàng cảm thấy chàng đang run rẩy.

“Cho anh về lại với em đi,” chàng thì thào. “Làm ơn, làm ơn cho anh trở lại đi. Allegra, em là vợ của anh. Em biết mà. Vắng em đời anh chẳng còn ý nghĩa nào nữa.”

CHAPTER 23

Chàng thật tình không biết mình có được tha thứ hay không. Lazar gom hết can đảm, chậm chạp ngược lên nhìn nàng một cách e ngại. Nàng ngó chàng, ánh sáng ngọn đèn lồng rọi lên mặt nàng. Vẻ sợ hãi và cảnh giác hiện lên trong đôi mắt màu nâu mật một thuở từng ngập tràn tin tưởng thật là một nỗi giày vò đối với chàng.

Nàng cắn môi một hồi, rồi vươn thẳng người.

“Quá nhiều thương tổn rồi,” rốt cuộc nàng trả lời. “Em không phải là vợ anh, và không thể đóng những trò này nữa. Anh hãy tìm nhân tình khác cho mình đi.”

Chàng không nghĩ mình lại có thể gây ra tổn thương tàn nhẫn nữa, nhưng những lời lẽ điềm tĩnh, căng thẳng của nàng đã đạt hiệu quả. Mắt chàng nhắm nghiền.

“Đó không phải là cái anh muốn nói.” Chàng mở mắt và ngược lên nhìn nàng. “Allegra, anh yêu em mà. Anh muốn em làm vợ anh. Lấy anh nhé em.”

Nàng kinh ngạc nhìn chàng, đoạn ngả đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Cuối cùng nàng ngó xuống chàng. “Lazar, họ đang nhìn anh kìa,” nàng thì thầm. “Đứng dậy đi. Anh là vua đấy.”

“Anh là chồng của em,” chàng nói nhỏ bằng giọng dữ dội, “và còn là một kẻ ngu ngốc.”

Nàng dờn tia nhìn ra khỏi ánh mắt nài nỉ của chàng, nét mặt nàng trông thật mệt mỏi.

Chàng giật giật tay bàn tay nàng, tuyệt vọng ngược lên nhìn nàng.

“Anh yêu em mà,” chàng lại cố van nài. “Chúa ơi, Allegra. Hãy nói gì đi.”

Nàng ngưng một hồi, trấn tĩnh tinh thần, “Lazar, tối nay đã lắm chuyện rồi. Không cần phải làm bất cứ chuyện gì thiếu suy nghĩ cả. Nào, chúng ta hãy vào trong đi.”

Chàng ngó nàng trân trối. Đấy không phải là cái chàng hy vọng nghe.

Nàng không muốn có chàng. Mọi nghị lực của chàng bay biến, nhưng chàng biết mình đáng nhận lĩnh hậu quả ấy vì cái tật hèn nhát của mình. Chàng lặng người gật đầu. Chàng đã xúc phạm và làm cho nàng thất vọng đến độ không thể cứu vãn. Giờ đây chàng không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ nghe theo nàng bày binh bố trận.

Nàng vươn thẳng thân hình nhỏ nhắn và đứng đợi chàng. Chàng đứng lên rồi nới gót theo nàng. Họ đi vào tu viện và đến phòng nàng. Chàng nhói lòng thấy tư thế nàng ngẩng cao đầu, dù trong lúc họ đi ngang mọi người đều biết nàng đang mang con chàng.

Con của chàng.

Hết phép màu này lại đến phép màu khác, chàng bàng hoàng thầm nghĩ. Nàng đành phải tha thứ cho chàng thôi. Cuối cùng họ có thể trở thành người một nhà. Đây là điều chàng luôn thật tình mong muốn.

Trong khi chàng ban vài mệnh lệnh chót cho thuộc hạ, Allegra đi vào phòng.

Khi chàng đi theo nàng và khóa cửa lại, chàng thấy nàng đứng bên cánh cửa sổ mở, ngó ra màn đêm bên ngoài. Chàng đọc được nỗi sợ hãi in hằn trên từng đường nét của lưng nàng và trong dáng điệu nàng vòng cánh tay mảnh dẻ quanh người. Chàng biết nỗi sợ hãi đặc biệt này không dính líu đến Clemente. Nó đã ngấm sâu trong người nàng, và do chính chàng gây ra.

Tỏ ra khuất phục hơn bao giờ hết, cứ thế chàng đợi, đầu cúi xuống, tay đút trong túi cho đến tận lúc nàng quay lại tính sổ với chàng.

Hai người chỉ nhìn nhau trong ánh sáng của hai ngọn nến. Nàng đứng ở cuối phòng bên kia, quan sát chàng, cánh tay vẫn khoanh lại trên bụng một cách tự vệ. Nàng trông nhỏ bé, trơ trọi, và ngờ vực, đột nhiên chàng cảm thấy buồn phiền không tài nào chịu nổi đến độ phải đến ngồi trên giường, như thể không thể nào đứng vững.

Nàng phải cho chàng quay lại thôi. Nhất định phải như vậy.

“Sao đây?” nàng hỏi một cách lãnh đạm.

Chàng vẫn ngó nàng trân trối.

Em thật uy nghi quá, chàng nghĩ thầm. Nhưng chàng lại cúi đầu xuống, gần như không biết phải bắt đầu như thế nào.

“Em có mọi lý do để ghét anh,” chàng nói bằng giọng nặng nhọc. “Anh cần lòng tin của em, em đã trao cho anh. Anh cần tình yêu của em, em đã cho anh. Em tin tưởng anh khi anh không tin tưởng chính bản thân mình. Em đem đến cho anh mọi thứ anh đã mất, và đổi lại anh, à...” chàng ngập ngừng, nhú mào trong lúc chăm chú nhìn xuống bàn tay mình. “Anh đã xua em đi.”

“Là tổng khứ,” nàng lạnh lùng sửa lưng chàng.

“Nhưng anh thề với em, chuyện đó không phải là vì anh hết yêu em. Anh chưa bao giờ ngưng cả.”

Căn phòng chìm vào thinh lặng. Chàng run run hít hơi.

“Em thấy đấy, anh tin mình đã mắc lời nguyên,” chàng cất tiếng. Giờ đây chuyện đó nghe mới ngu xuẩn làm sao. “Anh nghĩ rằng nếu anh để em sống bên cạnh anh, em sẽ bị sát hại như gia đình anh và mục sư. Anh nghĩ nếu đuổi em đi, anh có thể cứu em.”

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt gay gắt đầy nghi hoặc.

Chàng thở dài. “Anh biết. Đó là lý do tại sao anh không hề nói với em. Anh biết em sẽ nói chuyện đó là hoang đường, nhưng đối với anh là thật. Tối nay khi anh đến đền D’Orofinio, anh nhận ra... nhận ra cho dù anh là vua đi nữa, Chúa sẽ không bao giờ cất công đi nguyên rửa anh đâu. Anh nghĩ ngài còn chuyện hay hơn phải lo mà. Như chăm sóc những em bé trong bụng mẹ chẳng hạn.”

Cuối cùng chàng ngược lên nhìn nàng, mắt chàng ngấn nước.

“Chuyện đó có phải là thật chứ? Anh sắp làm cha sao?”

Nàng nhìn như thể sắp khụy xuống, nhưng nàng nhanh chóng quay đi. “Đừng lo. Em sẽ không gây phiền hà cho anh đâu. Dì Isabel và dượng Marc sẽ giúp em –”

Chàng vội đứng dậy. “Không được!”

“Không được?”

Lạy Chúa trên cao, vì anh nói vụng về mà chàng làm hư việc hết rồi.

“Ý anh là – làm vợ anh nhé em, Allegra. Anh yêu em nhiều lắm đến độ đau lòng,” chàng thì thầm. “Anh sẽ làm bất cứ điều gì để em trở về. Nếu em cho anh một cơ hội nữa thôi. Đừng để con mình lớn lên không cha. Thế giới ngoài kia không an toàn đâu em. Thằng bé sẽ cần người bảo vệ cho nó, và em cũng thế. Làm ơn nhé, Allegra. Làm ơn để cho anh trở thành người đó đi.”

“Lazar.” Nàng đứng yên một chỗ, đầu cúi xuống, và xiết chặt tay quanh mình hơn.

Chàng sầm soi sắn nhà, không thể nghĩ nổi mình sẽ làm gì nếu nàng từ chối.

“Anh rất, rất ân hận,” chàng thì thào bằng giọng khàn khàn, ảo não. “Em có thể nào tha thứ cho anh chứ? Anh thề với em anh chỉ cố làm một chuyện đúng đắn và không ích kỷ ít ra là một lần thôi. Em có tin anh không, Allegra?”

“Em tin anh,” giọng nàng hầu như không nghe nổi.

“Em chịu tiếp nhận anh chứ?”

Căn phòng rơi vào yên lặng thật lâu. Chàng nhắm mắt, không thể nào nhìn mặt nàng. Sau cùng chàng buộc mình đối diện với nàng cho dù câu trả lời của nàng ra sao đi nữa. Chàng mở mắt và ngẩng đầu lên.

Lấy lại bình tĩnh, Allegra giao mắt với chàng từ bên kia căn phòng.

“Thật là người quá quắt,” nàng lên tiếng, đoạn cắn môi dưới khi đôi mắt nâu dịu dàng ngập lệ. “Sau tất cả mọi chuyện chúng ta đã trải qua, sao anh cần phải hỏi cơ chứ? Khi em nói em sẽ yêu anh mãi mãi, Lazar, là em đã định như thế.”

“Em chịu cho anh một cơ hội nữa không?” chàng hỏi nhỏ, người bất động.

“Anh yêu,” nàng thì thầm, “nếu anh muốn thì một trăm cơ hội cũng được.”

Chàng băng ngang qua phòng đến bên nàng trước khi nàng kịp cử động. Chàng kéo nàng vào lòng, thề rằng không bao giờ buông nàng ra nữa.

“Anh thật tình muốn em trở về sao?” Allegra hỏi một cách khao khát khiến tim chàng quặn thắt. “Anh đã nói rất nhiều điều kinh khủng. Anh bảo là không cần em. Anh gọi em là –”

“Anh xin em, anh không chịu nổi nữa,” chàng thủ thỉ, tim chàng như bị bổ làm đôi. “Anh chỉ cố làm cho em xa anh trước khi xui xẻo xảy đến cho em thôi.”

“Cho dù nguy hiểm có xảy ra đi chăng nữa em cũng không đếm xỉa tới, miễn là em có thể ở chung với anh.”

Chàng tựa mặt vào tóc nàng và cứ tựa như thế, lòng quá đau khổ vì những chuyện chàng làm với nàng đến độ không còn lòng dạ nói thêm một lời nào. Chàng tự căm ghét mình khi nghe âm điệu hoài nghi trong giọng nói ngọt ngào, dịu dàng của nàng.

“Anh hãy còn yêu em chứ, Lazar?”

“Ôi Chúa, phải. Hãy cho anh cơ hội để tỏ cho em biết là bao nhiêu. Anh không làm cho em cảm thấy thất vọng nữa đâu.” Chàng hầu như không thấy được vì nước mắt đã dâng đầy. Lazar nâng mặt nàng lên, giữ lấy cằm nàng trong ngón cái và ngón trỏ của chàng. “Nhìn anh đi, Allegra. Anh có giống người có thể sống thiếu em không?”

Nhìn vào mắt chàng một hồi, nàng điềm tĩnh lắc đầu.

Chàng gạt đầu tỏ ý hiểu, đoạn kéo nàng sát hơn. Nàng giấu mặt, nép vào người chàng.

“Được ôm anh em cảm thấy dễ chịu quá,” nàng nói khẽ. “Em nhớ anh nhiều lắm. Em không bao giờ nghĩ anh sẽ trở lại cả.”

Chàng quàng tay quanh vai nàng và ôm nàng thật chặt, ngả đầu chàng trên đầu nàng.

Một lúc sau, Allegra ngả đầu ra sau nhìn lên mặt chàng. Chàng đoán là nàng đang đánh giá chàng.

Cứ thế chàng chờ đợi phán quyết của nàng.

Nàng lắc đầu trong giây lát, ra điều trách cứ, rồi lại trở nên âu yếm. Đoạn nàng đưa tay trườn lên ngực chàng, khum lấy gáy chàng, và kéo chàng xuống hôn nàng.

Chàng thấy mình hồi sinh với cái ve vuốt thuần khiết đầu tiên của môi nàng.

“Lazar?” nàng thì thào.

“Vâng, *chérie*?”

“Yêu em đi.”

“Anh yêu em,” chàng khẽ nói. “Hơn mọi cái trên đời.”

Nàng hé miệng, đưa lưỡi lướt nhẹ trên môi chàng, rồi tách hai vành môi chàng ra. Người chàng rực cháy ngay lập tức. Chàng xiết nàng chặt hơn và đoạt lấy nàng bằng nụ hôn đắm đuối. Nàng vuốt ve chàng khắp mọi nơi. Đôi tay nàng tung hoành trên người chàng, xoa vuốt, khiến mọi giác quan chàng như được hồi sinh. Chàng tước đoạt miệng nàng với nụ hôn của chàng, kéo nàng đến bên giường không không hề muốn buông nàng ra, nhưng chàng hết sức ngạc nhiên khi nàng ấn chàng xuống giường và hôn chàng như một người đàn bà đói khát.

“Anh yêu em lắm, Allegra.”

“Mình thực sẽ kết hôn hử anh?” nàng thì thào, hôn hển kéo áo chemise của chàng ra.

“Ngày mai,” chàng long trọng tuyên bố.

“Còn Ascencion thì sao?”

“Vợ anh à, chúng mình sẽ sát cánh bên nhau cùng nhau trị vì đất nước. Em là người mà đảo quốc này cần. Em là người anh cần.”

“Còn con của mình?”

“Thì là hoàng tử của tất cả đất nước này,” chàng khẽ nói và xoa bụng nàng một cách âu yếm.

Chàng cảm thấy nàng mỉm cười trên miệng mình. “Không phải đâu, hoàng thượng. Em đoán là công chúa.”

“Vậy sao?”

“Em không chắc, nhưng em có cảm tưởng thế,” nàng nhỏ nhẹ nói.

“Tuyệt thật,” chàng bảo nàng. “Là phép lạ.”

Chàng nhắm mắt và đầu hàng trước cái vuốt ve của chàng, cảm giác như mình đã chết đi và lên đến thiên đường. Tất cả mọi đau thương của chàng đã lùi xa, bị thiêu cháy trong ngọn lửa nóng ngút ngàn của nàng.

“Vì Chúa, quăng bỏ mấy thứ này đi em,” chàng cầu nhàu, chực xé tấ áo thụng của nàng.

Nàng thốt lên tiếng cười ầm áp nhẹ nhàng và nâng chiếc áo chùng ảm đạm qua đầu bằng động tác duyên dáng. Trong khoảnh khắc nàng quỳ hàng đôi trên người chàng, toàn thân mở ngỏ. Cái xoa vuốt của nàng làm cho chàng mê man, chỉ cần ở bên nàng đã là một trải nghiệm kỳ

diệu. Nàng cúi xuống hôn môi chàng, đôi nụ nhỏ se lại lướt nhẹ trên vòng ngực trần của chàng.

“Em yêu anh.” Nàng cởi khuy chiếc quần chèn của chàng, hôn lên bụng chàng. “Em yêu anh, Lazar,” nàng lại thì thào. “Lazar của em.” Nàng hôn cổ chàng, nhấm nháp chàng nhẹ nhẹ. “Anh chàng đã man đẹp trai của em. Chồng của em.”

“Vợ của anh.” Chàng kéo nàng nằm sát trên người chàng, ôm lấy thân hình mảnh dẻ của nàng trong lúc tiểu chiến hữu của chàng máy động kịch liệt ngay bụng nàng.

Sau nụ hôn sâu lắng, ngọt lịm, êm ái, chàng đưa cả hai tay khum lấy mặt nàng, nghiêm trang nhìn vào mắt nàng.

“Anh chẳng bao giờ xứng đáng với em cả,” chàng bảo nàng, “không bao giờ.”

Nàng chậm rãi nở nụ cười tươi tắn, lười lỉnh khi tóc nàng đong đưa quanh mặt chàng như bức màn.

“Có lẽ không,” nàng lẩm bẩm, “nhưng em sẽ cho anh suốt sáu mươi năm còn lại hay cỡ đó để thử mà.”

“Nham nhở,” chàng nói nhỏ, bật cười hỗn hển, rồi nàng vuốt ve chàng đến bùng bùng rạo rức.

Một hồi sau, nàng đưa chàng vào hành cung của nàng, chàng xuýt xoa rên rỉ trước cơn giày vò khinh khoái.

“Ồ, anh nhớ em *ghê* lắm phải không nào?” nàng gừ gừ, chậm rãi nhẹ nhẹ tiếp nhận chàng từng phân từng phân một đến tận mút cuối cùng.

Nàng ngồi dậy, và chàng ngắm nàng đang bay bổng nhịp nhàng trên thân thể chàng, mắt nàng khép kín, gương mặt thấp sáng đê mê, đầu ngả đầu ra sau.

“Em thật là đẹp,” chàng quả quyết nói.

Chàng lại kéo nàng xuống, bằng giọng thủ thỉ đầy xúc cảm tuyên hứa tình yêu của chàng đến không kể xiết, chàng chỉ ngưng lại để hôn nàng, nhưng bao nhiêu lời vẫn không đủ.

Chàng ngả nàng xuống giường, dâng hiến cho nàng, trút lên nàng toàn bộ con người chàng với từng cái vuốt ve, âu yếm, từng hơi thở. Nàng vươn tay ôm lấy chàng, và chàng nhẹ nhàng dẫn sâu vào trong nàng, sâu thật sâu. Chàng muốn mọi cái của nàng, toàn bộ con người nàng. Chàng quấn chân nàng quanh hông mình, thân thể chàng bùng lên hân hoan trong làn da mềm mượt của nàng, trong nẻo sâu chật hẹp, loáng ướt.

“Đừng bao giờ bỏ em, Lazar. Anh chính là tâm linh của em đó.”

Câu trả lời duy nhất của chàng là nhìn sâu vào đáy mắt nàng để nàng thấy được chàng vĩnh

viễn sẽ không rời xa nàng, cho dù có được cả thế giới đi chăng nữa.

Cực điểm của nàng lúc ủa tới là sự quy hàng tuyệt đối nhất. Còn ngọt hơn cả mật. Nàng tưới tắm chàng với tiếng kêu khoái cảm đau điếng đang thoảng ra bên ngoài đêm tối mát trời. Rồi chàng phóng thích mình, hai tay vốc đầy làn tóc mượt của nàng, hào hển gọi tên nàng trong lúc chàng dâng tình túy tràn ngập hành cung nàng.

Mãi một lúc chàng nằm trên người nàng, vuốt tóc nàng khi nàng vòng tay ôm chàng, đùi nàng vẫn bao quanh hông chàng. Thở một hơi dài, chàng chống người trên khuỷu tay và nhìn xuống nàng, khum gương mặt yêu kiều của nàng trong hai tay mình.

Đôi mắt sâu của nàng ngược lên dưới rèm mi chớp vàng, và nàng ôm chầm lấy chàng bằng ánh mắt lấp lánh yêu thương. “Nói cho em nghe lần nữa là anh yêu em đi.”

“Anh yêu em. Anh yêu em, Allegra di Fiore. Anh thương em, cần em, anh hoàn toàn thuộc về em.” Chàng cúi đầu, môi chàng nhẹ nhẹ ve vuốt hai cánh môi nàng. “Cám ơn em, vợ của anh, người bạn dấu yêu nhất của anh. Cám ơn em mãi mãi yêu anh.”

-o0o-

Khuya hôm đó, tay trong tay Lazar và Allegra đi xuống bí đạo của gia tộc Fiori, và họ leo lên hầm rượu của tòa lâu đài cổ Belfort cháy nám.

Họ trèo qua những tàn tích đổ nát bước ra ngoài màn đêm mát mẻ và trải qua hàng giờ dạo trên vùng đất sau này sẽ thành phố của họ sẽ tọa lạc. Không có hai triệu đồng vàng, họ sẽ phải xây dựng chậm hơn, nhưng dấu công việc có gian khổ hơn Lazar bảo đối với họ không có chuyện nào là bất khả cả.

Nơi này sẽ là tòa lâu tròn mái vòm cung của thượng nghị viện, kia là ngôi giáo đường chính tòa mới; trong trung tâm quảng trường lớn của thành phố sẽ dựng đài nước kỷ niệm bằng đồng để tưởng niệm vua Alphonse và hoàng hậu Eugenia, và một đài khác nhỏ hơn bằng đá cẩm thạch kỷ niệm phu nhân Cristiana, người duy nhất đã nỗ lực lấy lại công đạo cho dòng tộc Fiori và vì thế đã bị sát hại. Chỗ rặng thông cao ngều nghệu đó sẽ là nhà hát lớn mạ vàng, và trên mỏm đồi xa xa chàng sẽ xây cung điện mới đường bộ, nơi họ sẽ vun trồng nhánh cành mới của hoàng tộc của cổ xưa bằng lũ con cái, cháu chắt.

Lúc nào họ cũng đùa giỡn và tranh luận, rồi chốc chốc lại hôn nhau, nhưng lúc họ lang thang ra xa hơn vùng lân cận của Belfort, họ hầu như yên lặng khoác tay nhau đi.

“Anh phải nói chuyện với Darius đi,” nàng khuyên chàng. “Tâm trạng của nó bị tổn thương nhiều lắm, anh biết không.”

Chàng gật đầu. “Allegra, nếu em thấy không sao thì anh muốn nhận thằng bé làm em nuôi hợp pháp. Nó không có người thân nào cả.”

Lòng thoảng tự hào, nàng mỉm cười với chàng. “Em nghĩ ý kiến đó thật là hay.”

Đến gần sáng, họ tìm một chỗ trên đỉnh đồi trông ra vườn olive, và ngồi bên nhau họ cùng ngắm mặt trời lên.

Allegra ngó sang Lazar, thu vào hình ảnh nắng sớm mai màu cam đang làm dịu đi đường nét sắc cạnh như chạm khắc của chàng.

Chàng đã chỉ bảo cho nàng biết bao nhiêu điều, nàng tự lự, và chàng đã trưởng thành biết bao. Nỗi căm hận của chàng đã hoán chuyển thành nghị lực, đau thương biến thành khôn ngoan lịch duyệt, và cay đắng đã được yêu thương xóa sạch.

“Lazar?” nàng đan tay với chàng.

Chàng là vua, nhưng khi quay sang nhìn nàng, đôi mắt biển đêm vẫn lấp lánh như tên lãng tử. Chàng kéo tay nàng lên môi chàng.

“Sao hả chérie?”

Nàng âu yếm mỉm cười với chàng. “Chúc mừng anh trở về quê nhà.”

Đến trưa họ bước dọc theo lối đi trong vương cung thánh đường trang hoàng lộng lẫy. Giáo đường chật ních với các vị chức sắc từ các triều đình của châu Âu, và sau khi họ trao đổi lời tuyên thệ. Đức giáo hoàng Pius đặt chiếc mũ miện vàng nặng trĩu lên đầu Lazar.

Kế đến, Lazar từ tốn đặt vương miện cần kim cương và ngọc lục bích lên đầu Allegra, rồi đỡ nàng lúc này đang quỳ đứng lên bên cạnh chàng. Khi họ hôn nhau, tất cả vương tôn quý tộc và quan viên ò lên hoan nghênh vang dội y như tiếng ầm ầm của biển bên dưới những vòm cung cao vút của giáo đường.

Cuối cùng, nối bước theo đoàn tùy tùng đủ mọi cấp bậc, nhà vua và hoàng hậu của Ascencion ra đứng trong dưới bầu trời chan hòa ánh nắng. Không gian tràn ngập tiếng reo hò ầm ĩ. Cơ man là hoa được tung lên người họ trong làn gió dịu dặt. Chiếc áo khoác vừa khít của Lazar trắng tinh viền dây tuột vàng, và bên hông chàng mang thanh kiếm đại bản cần ngọc, Excelsior.

Họ ngừng tại bậc tam cấp trên cùng bên ngoài những cánh cửa mở đồ sộ của giáo đường để vẫy tay chào dân chúng. Allegra ngẩng cao đầu dù trong khoảnh khắc đó nàng không biết dân chúng sẽ tiếp đón nàng ra sao – như con gái của Monteverdi hay như hoàng hậu của họ.

Dẫu Lazar đứng cạnh nàng, bàn tay mang găng trắng cầm tay nàng một cách chở che, trong phút chốc nàng thật tình lo sợ, thâm tâm ao ước được đón nhận bởi những người dân và dải đất nàng hằng yêu mến.

Thình lình, một người đàn ông thấp người mập mạp dáng điệu lôi thôi xuất hiện trước đám đông và giơ tay vẫy nón, đốc thúc mọi người cho đến khi họ đồng thanh hô vang, “hoàng hậu thiên tuế!”

Allegra bấm bụng để khỏi phì cười trước cái chiêu tình quái của Bernado.

Lazar nhìn xuống nàng nháy mắt như ngầm bảo, *anh đã nói với em rồi đấy thôi*.

Thế rồi chàng ôm chầm lấy nàng, Ascencion dang tay ôm choàng lấy họ, và trên đảo quốc nhỏ bé giữa trùng dương màu bích ngọc, thái bình đã lên ngôi.

THE END.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>